ГЛАДНИЯТ ПРИЗРАК

Тази книга е от поредицата бестселъра „Crime & Mystery". Най-добрата и най-търсената трилъра, преиздавана в милионни тиражи и филмирана по целия свят.

АТИКА

Остър като скалпел сюжет. Незабравими вереи. Стивън Ледър изпробва с успех таланта на Льдъм и Форсайт... *Daily Telegraph*

СТИВЪН ЛЕДЪР

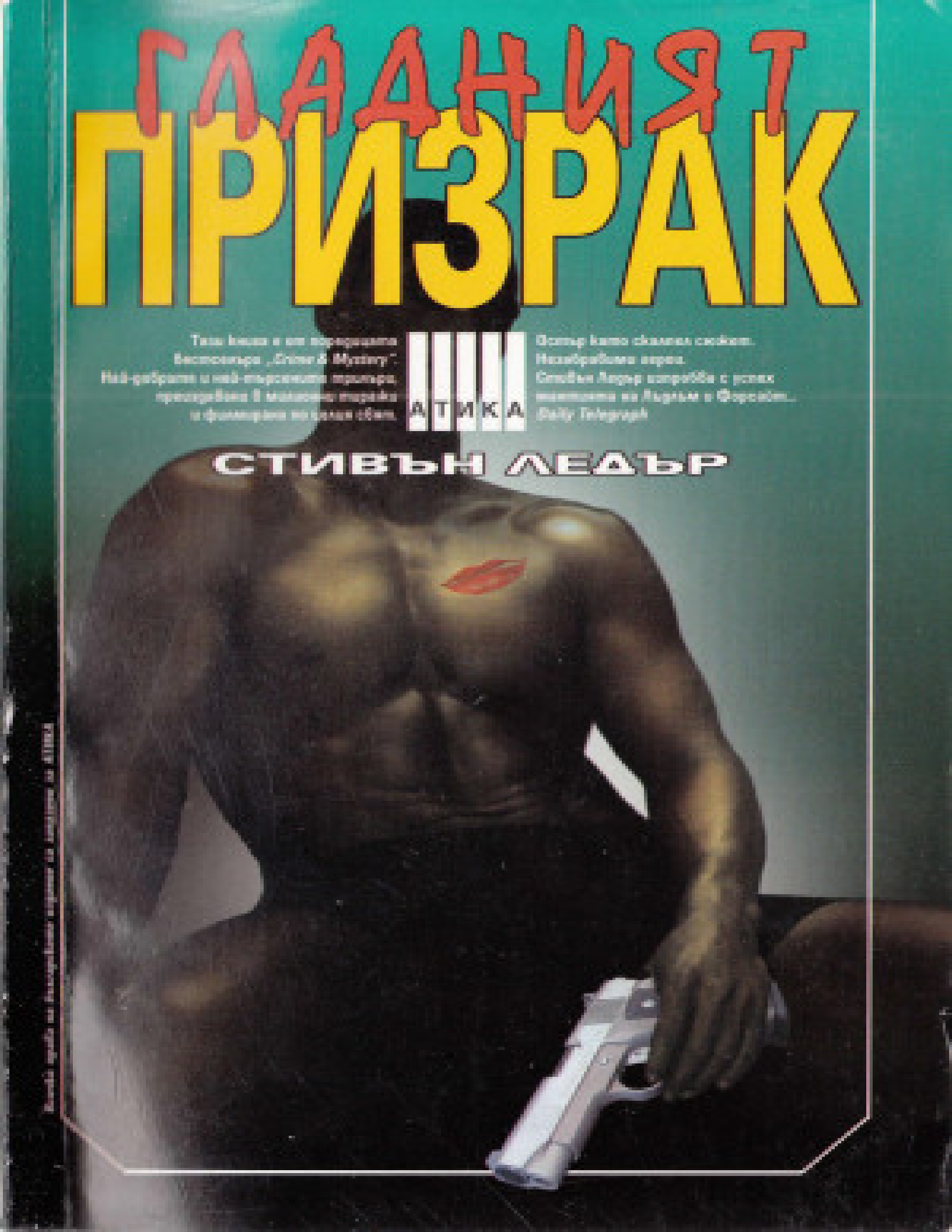

СТИВЪН ЛЕДЪР
ГЛАДНИЯТ ПРИЗРАК

Превод: Рени Димитрова

chitanka.info

Той е толкова опасен, че дори специалните служби, които са го създали, не го искат повече.

Джеф Хауълс — машина за убиване…

Но задачата е непосилна за всеки друг — да бъде ликвидиран главатарят на хонконгската мафия Саймън Нгъ.

И Джеф Хауълс е пуснат от клетката си.

Патрик Дуган е черната овца на хонконгската полиция, защото сестра му е женена за Саймън Нгъ. Когато дъщерята на боса е отвлечена и самият той изчезва, Дуган започва да издирва убиеца. Само че трябва да се нареди на опашката — по петите на Хауълс са ЦРУ, МИ-5, хонконгската мафия.

Всички го искат мъртъв.

И той тях…

На Анджела

Вратата се отвори безшумно върху добре смазаните месингови панти. Двамата мъже и момичето влязоха на пръсти, като закъснели за час ученици. Момичето беше с идеално изгладена бяла престилка на медицинска сестра с джобче вдясно на гърдите и бели обувки. На главата й се мъдреше бяла касинка, а в ръката си държеше малка черна кожена чанта. На ръст едва достигаше метър и петдесет, но поради идеалните пропорции на тялото от разстояние изобщо не можеше да се прецени височината й. Сега обаче, застанала между двамата мъже в мрака, се виждаше колко е дребна. Едва ли биха я одобрили за манекенка, но красотата й можеше да разбие доста сърца.

Тя се приближи до леглото и направи знак на мъжете да застанат от двете му страни. Те бяха облечени в тъмни делови костюми, които им стояха зле, сякаш телата им не бяха свикнали да носят тежък плат и дълги ръкави. Кожата на момичето беше мека и грижливо поддържана като на градско чедо, докато мъжете приличаха на хора, прекарали по-голямата част от живота си на полето. И ако жената имаше вид на човек, на когото не се е налагало да повдигне нищо по-тежко от флакон с червило, мъжете бяха мускулести и силни.

Момичето остави внимателно чантата си в края на леглото до краката на спящия мъж и тихичко я отвори. Нервно облиза горната си устна с бързо движение на малкото си розово езиче и пое дълбоко дъх. Нежните хълмчета на гърдите й повдигнаха бялата престилка. Тя кимна отсечено, двамата мъже посегнаха едновременно и хванаха ръцете на спящия. Застаналият отляво, малко по-нисък от другия, се пресегна и постави уверено ръка върху устата му. Мъжът се събуди стреснат. Започна да рита и да извива рамене, очите му бяха широко отворени, изпълнени със страх и изненада. Опита се да извика, да изкара въздуха от напрегнатите си гърди, но неприятно миришещата ръка заглушаваше всеки звук с изключение на мъчителното ръмжене, твърде тихо, за да бъде чуто извън стаята. Той се опита да размърда глава, но ръката го държеше здраво. Понечи да оголи зъби, за да я захапе, но палецът притискаше брадичката му отдолу и държеше

устата болезнено затворена. Мъжете, които той не можеше да види, издърпаха ръцете му встрани и той остана да лежи като разпънат на кръст, здраво притиснат по гръб към леглото, но не спря да рита с крака и да ръмжи. Те го държаха здраво, докато краката му се измориха и ръмженето престана. Изведнъж пленникът осъзна, че всъщност те не го бяха наранили и паниката му полека утихна. Може би само искаха да му кажат нещо, без да нарушават спокойствието на останалите от групата. Сигурно ако лежеше неподвижно, щяха да махнат ръката от устата и да му дадат възможност да говори. Или пък щяха да му кажат какво искат от него. Той се успокои и отпусна, за да разберат, че повече няма да се противи. Но похитителите продължиха да притискат разперените му встрани ръце, а дланта остана върху устата, принуждавайки го да диша шумно през нос.

В този момент забеляза момичето. Виждаше само част от главата с бялата касинка и дръпнатите очи под нея. Усети някаква тежест в края на леглото, тя се качи и коленичи върху него, краката й обхванаха глезените му и той видя ясно лицето й, високите скули и прекрасно извитите вежди. Гледаше го мълчаливо и се усмихваше. Без съмнение тя беше великолепна и той не можеше да откъсне очи от пълните й устни. Езичето й се показа, тя ги облиза бавно и чувствено като котка и започна да се придвижва нагоре, местеше последователно колената си, без да бърза. Нощта беше гореща и под чаршафа той спеше гол, така че усети хладината на бедрата й през плата. Приличаше на медицинска сестра, но какво ли търсеше посред нощ в стаята му и за какво бяха мъжете? За миг му мина мисълта, че може би лежи в болница с амнезия или нещо подобно. Или пък беше припаднал? Но много добре знаеше, че се намира в сградата на посолството, в леглото, където беше спал през предишните три нощи. Не беше в болница и това изобщо не бе сън.

Тя достигна бедрата му и седна, като настани твърдия си задник върху коленете му. Устните й се изпънаха в шеговита усмивка и той видя белите, равни зъби и малкия, тънък език зад тях. Нямаше обеци, кожата й беше безупречна. Не беше плоска като повечето китайки, гърдите й повдигаха бялата престилка. Погледът му проследи извивките на тялото й към бедрата. Престилката се беше вдигнала нагоре, той примижа с очи и успя да зърне коленете. После видя спринцовката в ръката и се скова. Тя я вдигна бавно нагоре, той не

можеше да откъсне погледа си от нея, хипнотизиран като заек от змия. Момичето я задържа с иглата нагоре пред лицето си. В другата си ръка държеше малко шишенце с безцветна течност, в което вкара иглата и изтегли съдържанието.

Мъжът изпъшка и започна да се мята нагоре-надолу и встрани. Тя го стисна здраво с бедрата си, сякаш яздеше кон, после се плъзна нагоре и се настани върху слабините му. Дрехата се повдигна още повече и той зърна жартиери и бели дантелени бикини. Тя напълни спринцовката и прибра шишенцето в джобчето на гърдите си. Мъжът усети как се възбужда. Момичето също го почувства, притисна се към него и доволно се усмихна от надигналата се мъжественост толкова близо до нея, преградена само от тънкия чаршаф. Протегна длан между бедрата си и го погали закачливо. Вдигна ръка и почука стъклената спринцовка с лакирания в червено нокът. Загледа внимателно мехурчетата, които се издигаха от иглата. Натисна леко буталото нагоре и от иглата изскочи малък фонтан, който пръсна над дланта й.

Той изпадна в паника, започна да се подхвърля нагоре, с всичка сила се опитваше да я отхвърли от себе си. Разтърси яростно глава, очите му изпъкнаха от страх, но ръката върху устата му го стисна и го задържа неподвижно. Шапчицата падна от главата на момичето и черната коса се спусна върху лицето и раменете като плътна завеса. Тя я отметна настрани и откри лицето си. Той опита да раздвижи бедра, но нейните го стиснаха по-здраво и тя се заклати заедно с него. Посегна напред с лявата си ръка и погали с пръсти лицето му.

— Няма да те нараня. Обещавам — каза тя на изненадващо добър английски. Той захлипа тихо, но остана да лежи неподвижен. Момичето се приведе напред и инжектира съдържанието на спринцовката в дясната му ръка. По лицето му се стичаха сълзи, събираха се и се отклоняваха от дланта, притиснала устата му. Тя остави празната спринцовка на леглото, той почувства как нагоре по ръката му плъзва нещо студено, което го пронизваше като с остри иглички. Непознатата се придвижи напред, подпря се с ръце на възглавницата и го целуна нежно по челото. Той усети аромата на жасмин, нещо го блъсна в сърцето и в гърдите му избухна болка. Умря, без да издаде нито звук, защото устата му все още беше стисната здраво.

Момичето потрепери, неясно дали от удоволствие или облекчение, смъкна се от леглото, взе спринцовката и я прибра в чантата. Мъжете прибраха ръцете на мъртвеца под чаршафа и тримата излязоха от стаята така тихо, както бяха влезли само преди три минути.

Ужасно странно е точно в неделя да те извикат в Съфолк, за да се срещнеш с началника на шефа си, но това не беше покана, която Доналдсън можеше да откаже. Всъщност „покана“ не беше точната дума. По-скоро му наредиха да отиде при Грей, макар че заповедта беше прозвучала доста особено. По телефона Грей говореше с нормалния си спокоен глас, но не остана никакво съмнение, че големият шеф е разтревожен.

Когато вдигна телефона, в първия момент Доналдсън си помисли, че ще бъде уволнен, сигурно при последното проучване бяха разкрили малката му тайна. Внимаваше да прикрива следите си винаги, когато се срещаше с други, споделящи вкуса му. Използваше фалшиво име, но човек никога не можеше да бъде сигурен, особено напоследък. Винаги си имаше риск. И може би именно вероятността да го хванат пораждаше тръпката. Но Грей каза само, че се нуждае от помощта му и че това е нещо, за което трябва да разговарят извън службата.

Даде му доста сложни инструкции как да стигне до къщата на шефа и след като отби от магистралата, му се наложи да спира на няколко пъти, за да прочете бележките, които си бе водил по време на разговора. На всичкото отгоре известно време валя дъжд. Беше средата на лятото, а времето повече подхождаше на ноември. Цялата седмица беше доста хладно. „С лек северен вятър“ според прогнозата. „Съвсем типично“ — помисли Доналдсън.

Закъсня с десет минути, Грей вече го чакаше в края на алеята. Държеше отворена дървената портичка и я затвори след тойотата, която продължи и спря пред къщата с покрив от пресована слама.

Слезе от колата и веднага се почувства неподходящо облечен в светлосиния си костюм. Грей беше изоставил обичайния си раиран костюм „Савил Роу“ и носеше широки плътни памучни панталони и бял, дебел, рибарски пуловер. С посребрените си слепоочия и загрубялото от вятъра лице той приличаше повече на възрастен

селянин, отколкото на държавен служител по време на почивка. Грей се ръкува вяло с него, въведе го през антрето, покрай подбрана с вкус колекция картини с ловни сцени, към дневната, пълна с меки плюшени табуретки и викторианска мебел. Приличаше по-скоро на дамска стая — с красиви дантелени покривки по креслата и колекция от стари шишенца от парфюми, подредени на кръгла масичка в ъгъла. Върху големия телевизор имаше няколко снимки на семейство Грей, поставени в метални рамки. В боядисаната в бяло метална камина, която като че ли беше оригинал от епохата, гореше весел огън. Домакинът посочи към две кресла с тапицерия на цветя пред камината, между които беше поставена ниска масичка със сервиз от китайски порцелан и сребърен чайник. До него лежеше поднос с маслени бисквити.

Грей наля чая и двамата мъже поведоха разговор за службата, огромната натовареност и политиката. Гостът определено се чувстваше неудобно. Обикновено шефът дори не го поздравяваше, когато се разминаваха по коридорите. Доналдсън работеше като административен секретар втора степен, макар да притежаваше висок клас за секретен достъп. Основната му дейност се състоеше в проследяване на разходите на агентите. Винаги е бил достатъчно далеч от оперативната работа и най-близкият му допир с опасността на разузнавателната дейност беше четенето на трилъри от Брайън Фримантъл и Джон льо Каре.

Огънят пращеше върху скарата, цепениците се притискаха една в друга като неспокойни любовници. Вятърът духна в комина и от камината се отдели облаче дим, полетя бавно към тавана, изпълвайки въздуха с приятния аромат на изгоряло борово дърво.

— Няма нищо по-хубаво от открития огън — каза Доналдсън и се облегна в креслото, наслаждаваше се на топлината, макар да му се искаше домакинът по-скоро да заговори по работа. Хора от неговия ранг обикновено не ги канеха да гостуват на чай с бисквити в някое имение в Съфолк.

— Заслужава си усилията — отвърна Грей.

„Разбира се“ — помисли си Доналдсън. Шефът сигурно изритваше жена си от леглото всяка сутрин, за да изчисти пепелта, да подреди дървата и да духа, за да разпали вестниците, докато се разгори проклетата камина. Или пък си имаше слуга, който да върши тази

работа. Грей не беше човек, който би хванал метла и лопата в луничавите си ръце.

— Още чай? — попита той и вдигна сребърния чайник.

— Благодаря, не, сър — отвърна учтиво Доналдсън. Вече му се искаше да посети тоалетната.

— Предполагам, че се чудиш защо съм те повикал тук — започна най-сетне домакинът и си напълни чашата.

„Как не, стари глупако?“ — помисли по-младият мъж, но само се усмихна и кимна.

— Имаме проблем в Хонконг — продължи Грей. — Или по-точно казано, имаме проблем отвъд границата. В Китай. — Той разбърка замислено чая си. Лъжичката нежно звънкаше по порцелана на чашата. — Разбира се, ти знаеш за огромната загуба на увереност в колонията, особено след случилото се на площад Тянанмън. Много хора бягат от там, фирмите премислят сериозно, преди да направят каквато и да било инвестиция, изобщо нещата не вървят добре. Британското правителство се мъчи да направи предаването през 1997 година колкото е възможно по-спокойно и безпроблемно.

Той остави лъжичката в чинийката и отпи с удоволствие от чая.

— Правителството вече даде ясно да се разбере, че не може да предложи подслон на всичките шест милиона китайци, които живеят в Хонконг, така че е жизненоважно да държим нещата под контрол, ако ме разбираш. Когато Хонконг стане част от Китай, това, разбира се, вече няма да е наш проблем. Но дотогава нашите разузнавателни служби ще правят всичко възможно, за да пресекат всякакви неприятности още в зародиш. Опитваме се доста активно да разубедим онези местни политици и бизнесмени, които се мъчат да отложат предаването или да наложат ограничения, неприемливи за китайците.

Грей опита бледото си подобие на усмивка и се понаведе, за да остави чашката и линийката си на масичката.

— Това е фонът. Общата картина, с която без съмнение си запознат. А сега към проблема. В Китай има атомна електроцентрала, намира се на около десетина километра от Хонконг. Властите в Китай са получили заплаха, че тя ще бъде разрушена. Взривена.

— Боже мой! — възкликна Доналдсън. — Ядрена експлозия на десет километра от Хонконг?

— Точно казано, това няма да бъде ядрена експлозия — каза Грей, потри ръце и после ги положи в скута си. — Доколкото знаем, в основите, близо до реактора, е бил поставен експлозив. Ако бъде взривен, той ще пропука обшивката на реактора и ще доведе до нещо подобно на онова, което се случи в Три Майл Айланд и Чернобил. Не ядрена експлозия, а изпускане на облак от радиоактивен материал. Ще добавя, че Хонконг се намира по посока на вятъра откъм атомната електроцентрала.

Доналдсън не каза нищо, опитваше се да разбере цялото значение на думите на шефа си. Искаше да пита толкова много неща, че не знаеше откъде да започне и почувства облекчение, когато по-възрастният заговори отново.

— От МИ-6 ни казаха, че ултиматумът е бил представен в Пекин от една от триадите в Хонконг. Китайската мафия. Те най-много се притесняват от онова, което ще стане, когато колонията премине под пълната юрисдикция на Китай. Знаеш, че в Китай екзекутират криминалните престъпници по футболните стадиони и родители водят децата си, за да гледат. — Той поклати тъжно глава. — За големите риби като Жардин Матюсън е много лесно да прехвърлят местожителството си на Бермудите. „Хонконгска и шанхайска банка“ може да инвестира парите си в чужбина и да разхвърлят капиталите си по целия свят. Но корените на триадите са твърдо сраснали с Хонконг. Те не могат просто така да се откажат от незаконната си дейност в колонията. Загубите им ще са твърде големи. Затова в последните години преди британците да се оттеглят, те са решили, че единствената им надежда е да отложат предаването на колонията. Те искат сегашното статукво да продължи поне още петдесет години.

— И защо точно петдесет години, сър? — попита Доналдсън.

Грей се усмихна леко на неосведомеността му.

— През 1997 година Хонконг ще бъде върнат на Китай, но петдесет години след това той ще живее по собствени закони и правила. Ще си има свое правителство с избрани от народа представители, както и свои закони, които се създават в момента. Ще бъде част от Китай, но в същото време отделно от него. Мисля, че ще бъде наречен Специална административна зона. И така ще бъде до 2047 година, когато ще се превърне в обикновен район на Китай. Но

през тези петдесет години политиката на Хонконг все пак ще бъде отговорност на китайците. И точно това тревожи триадите.

— Аз мислех, че те се изнизват заедно с всички други, които могат да си позволят закупуването на чуждо гражданство, сър — каза Доналдсън и домакинът го награди с леко кимване.

— Да, но нещата не са толкова прости. Ако имат и най-тънкото криминално досие, те не могат да влязат в Канада, Австралия или Съединените щати. Средната класа и богатите нямат проблеми в закупуването на второ гражданство, но в повечето западни държави съществува стандартната практика да ги проверяват в специалните служби в Хонконг, за да бъдат сигурни, че кандидатите нямат връзки с организираната престъпност. Не се съмнявам, че те могат да заминат за Андора, но повечето няма къде да идат. Някои са успели да се измъкнати в резултат на това триадите развиват дейност в чужбина, навсякъде, където има китайски квартали или китайски ресторанти. Но основната част от доходите им са от проституция, наркотици и изнудване в Хонконг. И те, естествено, не желаят да ги изгубят.

— Но пък радиоактивното отравяне на Хонконг не решава проблема, нали?

Грей сви рамене и отново посегна към чашата си.

— Изглежда, това е нещо като политика на „изгорената земя“. Щом като те не могат да я притежават, нека да я унищожат. Но аз предполагам, че очакват исканията им да бъдат удовлетворени.

— И казвате, че единственото им желание е полицията да си остане британска?

Грей изпразни чашата си и въздъхна.

— Знаеш какво става, ако се поддадеш на изнудване, особено когато са замесени терористи. Ако отстъпиш първия път, после изискванията нарастват. Китайците не са глупави. Те знаят, че ако отстъпят пред това искане, ще последват и други. И честно казано, няма никаква надежда, че китайците или пък британците ще се съгласят. Британското правителство иска да се оттегли мирно и тихо, а китайците настояват за пълен контрол. Не, желанията на триадите няма да бъдат задоволени. Затова хората, които стоят зад тях, трябва да бъдат спрени.

Гостът кимна.

— Затова ми е необходима твоята помощ — каза Грей.

— Не ви разбирам, сър. — Доналдсън се почувства объркан.

— Китайците по никакъв начин не трябва да знаят, че ние имаме информация за тази заплаха, с която ги изнудват. Никой не ни го е съобщил официално, нито пък ще го направи. Затова не можем да действаме по нормалните канали, тъй като в Пекин много скоро биха разбрали.

— Не мисля, че разполагаме с някой китайски двоен агент, сър — прошепна Доналдсън още по-объркано.

— И да имахме, не бих очаквал ти да знаеш — каза Грей и гостът трепна обидено. — Не, нашето управление не може да се заеме официално с този проблем. Нито неофициално.

— Значи искате от мен да уредя някой наемник. Така ли, сър?

— Не. — Домакинът внимателно остави чашата си на масичката и погледна със съжаление вече празния чайник. — Не наемник. — Той впи блестящите си като на лисица очи в него: — Искам да използвам Хауълс.

Гостът се скова, сякаш беше получил удар в стомаха.

— Хауълс е мъртъв — каза той.

— Отписан — натърти Грей.

— Това имах предвид — поправи се Доналдсън.

— Не — усмихна се Грей. — Той наистина беше отписан. Пенсиониран. Но е жив и може да бъде намерен.

Доналдсън се облегна дълбоко в креслото. Не можеше да повярва, че старецът говори сериозно.

— Хауълс е психопат — възкликна той.

— Мисля, че всъщност думата, която използваха психолозите, беше социопат с явна склонност към убийство. Но от мен да знаеш, че Джеф Хауълс за момента поне е друг човек. Видя ли градината ми?

Промяната на темата изненада Доналдсън:

— Моля, сър?

— Градината. Видя ли я? Хайде да се поразходим.

Той поведе по-младия мъж през антрето към задния вход, свали чехлите си и обу зелени гумени ботуши. Посочи втория чифт.

— Тревата още е мокра. Опитай тези. Те са на сина ми, а той е в Оксфорд.

„Че къде другаде ще е“ — помисли си гостът. Ботушите обаче му станаха.

Грей отвори вратата и към него веднага се втурнаха два лабрадора. Единият черен, а другият златистокафяв, с изплезени езици, размахали лудо опашки от радост, че виждат господаря си. Доналдсън беше виждал подобна реакция от страна на началниците на отделите на път за ежемесечните съвещания при Грей. Не че той самият беше присъствал на някоя от тези срещи. Черното куче подскочи и се опита да близне лицето на господаря си, той го отблъсна, но явно беше доволен от изразената обич.

— Долу, Лейди! — извика той, но в гласа му нямаше грубост.

Кучетата затичаха в кръг около двамата мъже, които тръгнаха по края на поляната, спускаща се леко надолу към малката овощна градина. Тревата беше оформена като триъгълник, с основата към къщата, а във върха се виждаха група ябълкови дървета. Градината беше оградена с висок почти три метра жив плет, между него и поляната имаше широка ивица цветя и храсти. Въздухът беше хладен и влажен. Доналдсън вдъхна дълбоко, наслаждавайки се на свежестта.

— И ти ли живееш в провинцията? — попита Грей.

— В Ийлинг, сър — отвърна той.

— Ааа — тъжно въздъхна домакинът, сякаш току-що разбрал, че Доналдсън е пълен сирак.

— Но и аз си имам градина — добави младият мъж и мигновено изтръпна, като разбра колко глупаво прозвучаха думите му. Продължиха мълчаливо напред, след няколко крачки Грей помириса въздуха и се извърна към къщата.

— Проклетият комин пуши страшно много. Ще трябва да накарам да го почистят. Знаеш ли колко е скъпо чистенето?

Доналдсън нямаше никаква идея. Тристайното му жилище се отопляваше с парно.

Вървяха бавно из овощната градина, която се състоеше от около дузина дървета с височина колкото човешки ръст — ябълки, круши и сливи, а Грей внимателно оглеждаше всяко.

— Не мислиш ли, че трябва да се напръскат? — попита изведнъж той, но Доналдсън си замълча, защото предположи, че въпросът е чисто риторичен.

Проблемът беше, че с Грей човек никога не можеше да е сигурен за какво става въпрос. Той беше толкова прикрит и двусмислен, че служителите му често не успяваха да разберат какво точно има

предвид. Веднъж беше извикал един от началниците в управлението на половинчасов разговор и горкият човек си излезе от кабинета му, без да разбере, че е уволнен. Чак когато след седмица Грей го срещна в коридора, се установи, че вече не е на служба. Не беше необичайно след съвещание при Грей да последва буря от телефонни разговори с въпроса „какво всъщност решихме?“ Затова Доналдсън следеше внимателно за някакъв намек, от който да разбере какво всъщност иска шефът от него. Засега беше ясно единствено, че в случая е замесен Джеф Хауълс, човек, когото смяташе за мъртъв повече от три години.

Тогава за последен път през бюрото му бе минал отчет за неговите разходи. Невероятно високи, както обикновено. В началото Доналдсън с удоволствие използваше червения молив, с който често ги намаляваше наполовина, но един ден Хауълс нахлу в кабинета му. Господи, колко го изплаши! Едва не се подмокри.

— Работил ли си някога с Хауълс? — попита Грей.

Доналдсън поклати глава.

— Не, но следях кариерата му с интерес.

— Кратка, но богата — кимна домакинът. — Успя да си създаде ужасна репутация за съвсем кратък период от време.

— Беше капитан от САС[1], нали? Обучен да убива. — И копелето едва не го уби. Беше го стиснал за гърлото и го притисна в стената. Само това си спомняше, когато дойде на себе си в празния кабинет с една от справките за разходи на Хауълс, напъхана в устата му. След това повече не използва червения молив.

— Всъщност от специалната морска пехота. Един от най-добрите. Свърши отлична работа по време на Фолкландската война. Водеше един от предните разузнавателни отряди, изпратени да открият позициите на аржентинците. За четири дни отчете деветима убити.

— Впечатляващо.

— Проблемът беше — продължи Грей, без да отделя поглед от малко петънце зеленикава плесен върху ствола на едно от сливовите дървета, — че двама от тях бяха служители на САС. Тогава привлече вниманието ни.

— Какво?! — възкликна Доналдсън.

— Естествено, ние замазахме всичко, защото по онова време и без това имахме лоша репутация.

От множественото число, което Грей използва, Доналдсън извади заключението, че говори общо за Англия.

— Какво е станало, сър? — попита той.

— Постъпи в един от най-секретните ни отдели.

— Не, сър, питах какво се е случило с хората на САС.

— Хауълс седял в някаква дупка на около стотина метра от една аржентинска артилерийска батарея, когато двама войници от САС скочили върху него. Според Хауълс единият се готвел да стреля и той реагирал инстинктивно, убил първия с удар в гърлото, съборил другия на земята и му пречупил врата. Всичко свършило за секунди и аржентинците не чули нищо. Той оставил труповете в дупката. Една от дребните житейски трагедии.

За миг си помисли, че Грей се шегува, но после разбра, че говори съвсем сериозно.

— Ние го взехме и го обучихме. Беше добър, много добър. Всъщност един от най-добрите. За период от две години — десет чисти убийства. Никакви проблеми, поне що се отнася до техническата страна на въпроса. Ще трябва да поговоря с Пъркинс за това.

— Пъркинс? — съвсем се объркa Доналдсън.

— Моят градинар. Трябва да направи нещо за тази плесен. Ако не се вземат мерки, тя може да убие дръвчето.

Доналдсън не разбираше нищо от градинарство и честно казано, не го интересуваше. В края на малката му колкото носна кърпичка градинка имаше само едно дръвче.

— Проблемът беше, че той започна да си харесва работата. — Доналдсън разбра, че Грей отново говори за Хауълс, макар да продължаваше да разглежда внимателно плесента. — Психолозите го установиха при ежемесечния му преглед. Когато нямаше работа, беше неспокоен и те откриха, че при последната си задача той се е попрестарал. Целта му беше един либийски студент, който постави онази ужасна бомба в Манчестър преди време. Спомняш ли си? Уби трима души. Не можахме да докажем нищо в съда и затова възложихме на Хауълс да уреди обезвреждането. Той реши да изглежда като автомобилна катастрофа. И така го направи. Наложи се да разрежат ламарините на смачканата кола, за да извадят либиеца, и установиха, че почти няма здрава кост по тялото му.

— И? — попита Доналдсън, макар вече да се досещаше какво ще чуе.

— И се оказа, че либиецът е бил натикан мъртъв в колата. Хауълс го е убил с голи ръце. Бавно и твърде мъчително.

„Точно това е лудостта в цялата тази работа — помисли си Доналдсън. — Можеш да убиеш човек и да го направиш професионално. Но щом това започне да ти харесва, с теб е свършено.“ Психолозите твърдяха, че само луд може да обича убийствата, но изобщо не си задаваха въпроса дали един наистина нормален човек би се нает да върши тази работа. От имената и отчетите за разходи, които бяха преминали през бюрото му, той знаеше, че човек остава на подобна служба максимум три години. Макар че някои могат да я вършат много по-дълго време. Говореше се, че в досиетата на ЦРУ има една бабичка, която е била на служба цели тридесет и пет години.

— Знаеш ли защо не го прехвърлихме другаде? — Естествено, Доналдсън не можеше да знае. — Опитахме да го преместим на канцеларска работа, но той не се съгласи. Каза, че иска да продължи да върши онова, в което е най-добър и за което е обучен. Нямало да приеме преместване.

Понякога оперативните служители се пристрастяваха към адреналина и не можеха да понесат загубата на възбудата. И ако ги преместеха насила на друга работа, намираха начин да изразят недоволството си и често пострадваха случайни граждани. В такива случаи веднага отстраняваха виновниците. И отстраняването не означаваше пенсия и къщичка в Девън, а беше завинаги. За това никога не се говореше открито, поне не на нивото на Доналдсън. Но от време на време някое от имената просто изчезваше от списъка на одобрените разходи, досието му се изискваше от „Личен състав“ и никога повече не се появяваше. Когато името на Хауълс и папката му изчезнаха, Доналдсън беше въздъхнал с облекчение. Човекът си беше истинска откачалка, при това опасен.

Двамата мъже излязоха изпод дърветата и тръгнаха по поляната към къщата. Грей вдигна малко клонче и го хвърли към кучетата. Те хукнаха с лай да го хванат. Стигнаха до него едновременно и всяко захапа своя край. Задърпаха го и заръмжаха от удоволствие. Доналдсън много добре знаеше как се чувства в момента клончето.

— Къде е той сега, сър?

— В Бали.

— Бали?

— В Индонезия.

„Това започва да става странно“ — помисли Доналдсън. В рамките на няколко минути разговорът се беше прехвърлил от заплахата да бъде разрушена китайска атомна електроцентрала към отстранен убиец, който се препичаше по плажовете на Индонезия. А някъде по средата, като клончето между двете кучета, се намираше самият Доналдсън.

— Искаме да използваме Хауълс, за да разчистим онази работа в Дая Бей — каза Грей.

— Дая Бей?

— Там се намира атомната централа. Искаме Хауълс да успокои положението.

Доналдсън като че ли наистина не разбираше какво се иска от него. Черният лабрадор спечели борбата за пръчката и притича до Грей, за да му представи трофея и да получи погалване по главата за успеха. Другото куче се направи на незаинтересувано и тръгна между дърветата, като душеше корените.

— Защо Хауълс, сър? — попита Доналдсън, надяваше се въпросът му да не бъде възприет като критика.

— Нуждаем се от някой, който по никакъв начин да не е свързан с нас. Човек, който не фигурира в нашите списъци нито като служител, нито като наемник. Китайците не трябва да разберат, че знаем за заплахата, ако разбираш какво искам да кажа. Така че всичките ни действия трябва да са напълно секретни.

— Но в такъв случай това не изключва ли Хауълс, сър? — Доналдсън вече усещаше накъде върви работата и се молеше да греши. Не искаше да се среща отново с него. Никога!

— Защото е работил за нас ли? Това не е проблем. Той никога не е действал в Хонконг, нито пък в Китай, така че едва ли ще бъде разпознат. Психическите проблеми и отстраняването му не са тайна и ако нещо се объркa, ще твърдим, че той просто отново е откачил. Едва ли някой би повярвал, че британското правителство ще използва такъв агент.

С това Доналдсън беше напълно съгласен, но от мисълта за собствената му роля започна да го присвива болезнено стомахът. С

всяка минута желанието да отиде до тоалетната нарастваше. Вероятно се дължеше на чая, студения въздух или просто на мисълта, че е възможно да му се наложи да работи с Хауълс. Изглежда, точно това предлагаше Грей.

— Длъжен съм да повторя, че е от жизненоважно значение китайците да не разберат, че британското правителство е замесено. Преговорите между триадите и китайците се провеждат на най-високо равнище в Пекин и в тях участват само шепа хора. Ако те открият, че ние знаем какво става, е напълно вероятно да разкрият нашия източник. Не бива да има и намек за някаква връзка между Хауълс и моето управление.

„Поради което аз съм тук — помисли си Доналдсън. — Да осигуря липсата на връзка.“

— Хауълс не е онова, което беше — продължи Грей.

— В какъв смисъл, сър?

Грей се замисли, загледан в кучето, което се въртеше около краката му в очакване да хвърли отново пръчката.

— Слагали ли са ти някога коронка на зъб? — попита той.

Доналдсън поклати глава. Какво общо, по дяволите, имаха тук зъбите? Понякога наистина се чудеше дали старецът не е започнал да откача.

— Прави се, когато зъбът е толкова разрушен, че не може да бъде поправен с обикновена пломба. Изработва се нов зъб от порцелан и метал, който се поставя да покрие остатъка от нормалния зъб. Прилича на истински и служи като истински.

Той хвърли клончето надалеч и кучето хукна да го гони. Другото, което обикаляше наоколо и се правеше на незаинтересувано от играта, престана да се разхожда.

— Хауълс беше личност, загнила до кости. Неясно поради каква причина беше стигнал до етапа да изпитва удоволствие, когато причинява болка, и обичаше да убива. Прекара шест месеца в частен санаториум, където някои от най-добрите психиатри в страната се опитваха да го оправят, но без успех. Заключението им беше, че Джеф Хауълс никога не може да се върне в нормалното общество. Очакваше го доживотен затвор в килия в Бродмур, където по цял ден да плете кошници.

Кучето се върна с пръчката в уста, но Грей не му обърна внимание. Двамата мъже се бяха върнали до задната врата на къщата, но Грей не я отвори. Доналдсън вече чувстваше болки в пикочния мехур.

— Затова решихме да използваме друг метод, което ни връща към аналогията със зъба. Изработиха нова личност и я наложиха върху старата, точно както коронката на зъба. Използваха дълбока хипноза и Господ знае какви лекарства, за да потиснат инстинкта на убиец, да променят чувствата му и да ги обърнат в друга посока. Той помни миналото си, но за него всичките тези убийства като че ли са дело на някой друг. Сега Хауълс е убеден пацифист, кротък като агне. През годините ние сме правили някои услуги на индонезийското правителство, така че успяхме да уредим той да живее там.

„Докато не ви потрябва отново — помисли си Доналдсън. — Досега.“

— Щом като е бил неутрализиран, значи няма да ни свърши работа, сър — каза той по-скоро с надежда, отколкото с убеждение.

Грей се усмихна.

— Промяната не е завинаги. Също както коронката може да бъде извадена от зъба, новата личност може да бъде отстранена, за да се покаже човекът, който е бил преди. И точно той ни е нужен.

— Все още не разбирам защо трябва да е Хауълс, сър. Сигурно бихме могли да използваме наемник и просто да вземем мерки да заличим добре следите си.

Господи, това вече звучеше като хленч. Какво ли би казал Чарли Мъфин? Дали Куилър[2] би отказал да изпълни някоя задача само защото ще трябва да се разправя с някакъв психопат-социопат? Ако имаше поне малко акъл, би отказал.

Грей поклати глава:

— Не, отлично знаеш как работят те. Всички си държат каси с плик, който да бъде отворен в случай на смърт, в някой трезор. И не обичат да бъдат използвани, пък и имат гадния намек да отвръщат на удара. Не, Хауълс е идеалният човек за целта. Няма живи роднини, ще изпълни инструкциите до последната точка и освен това е…

— Напълно излишен? — попита с надежда Доналдсън.

— Точно така. Радвам се, че се разбираме. — Домакинът хвана дръжката и отвори дървената врата, като внимаваше да не позволи на

кучето да влезе. Двамата с Доналдсън събуха ботушите си и се върнаха в дневната. Грей взе една папка от малка махагонова маса и му я подаде. — Седни и прочети това. Не е необходимо да казвам, че не желая да си водиш бележки.

„Щом не е необходимо, защо го казваш?“ — помисли Доналдсън.

— Като свършиш, ела при мен. Аз ще бъда в градината.

Грей излезе и тихо затвори вратата. Минута след това Доналдсън го чу да излиза навън и да подвиква на кучетата. Настани се в креслото и започна да чете, напълно забравил за пикочния си мехур.

Доналдсън прекара почти час в четене и препрочитане на доклада. На места беше непълен, но когато приключи, той имаше чувството, че знае много повече по въпроса какво е направило Хауълс толкова кротък. Само че това изобщо не намали тревогата му при мисълта, че ще трябва да се срещне с него.

Промяната на личността е била извършена от двама известни психолози, единият участваше в спонсориран от правителството проект в „Барт“ в Лондон, а вторият беше по-млад, новоизгряваща звезда, изпратена от ЦРУ.

Както беше казал Грей, били са необходими шест месеца, за да направят Хауълс безопасен, макар и не нормален. Ключът за възвръщането на стария му характер беше само от три цветни картички, които трябваше да му се покажат в точно определена последователност. Според подробните указания в доклада, първо трябваше да попита Хауълс дали е съгласен да изпълни задачата и да се увери във верността му към родината. След това да му даде парите. Накрая идваше номерът с картичките, които се намираха в бял плик. Външна промяна почти нямаше да има, но след картичките щеше да му връчи втори плик с подробното описание на задачата. „Проста работа“ — помисли Доналдсън, прибра двата плика във вътрешния джоб на сакото и се съсредоточи да запомни инструкциите. Приключи бързо и излезе с папката в градината зад къщата. Този път не си направи труда да обува ботушите.

Грей беше в другия край, вдясно от дръвчетата, събираше изсъхнала трева и клонки с гребло. Доналдсън се приближи, домакинът поля влажната купчина с бензин и хвърли отгоре й запалена клечка кибрит. Огънят се разгоря и той отстъпи с доволна усмивка.

— Прочетох доклада, сър — каза Доналдсън и подаде папката. Шефът бръкна в задния джоб на панталона си и подаде трети плик.

— Тук е билетът ти и пари за пътуването.

Взе ги и ги прибра в джоба при останалите два плика. Имаше чувство, че го използват като обикновен куриер.

— Полетът ти е утре с „Катай Пасифик“ до Хонконг, а после с „Гаруда“ до Бали. Първата ти работа утре сутринта е да се обадиш в службата, че си болен. В никакъв случай не бива да казваш на никого къде отиваш. Не си женен, нали?

— Не, сър.

— Роднини?

— Майка ми и баща ми живеят в Чешир. Няма да ме потърсят.

— Много добре — кимна шефът. — Ще се оправиш ли сам към изхода? — добави той, като с риторичния въпрос показа, че срещата вече е приключила.

Когато чу колата да тръгва по пътя, Грей хвърли папката върху огъня и остана да гледа как хартията изгаря. Страниците се гърчеха и бързо се превръщаха в пепел, той замислено галеше черното куче по главата.

— С един удар два заека, Лейди — тихо изрече той. — С един удар два заека.

---

[1] SAS — Special Air Services, специални въздушнодесантни части. — Б.пр. ↑

[2] Герой от шпионски трилъри. — Б.пр. ↑

Почти същата мисъл мина през ума на Доналдсън след около четиридесет и осем часа, когато самолетът му приближаваше летището Денпасар. Две неща обичаше най-много на този свят. Едното да се потопи в четене на хубав трилър, а второто да прави секс с млади момчета. За предпочитане наистина малки момченца, които да са вързани и да хленчат. Възложената от Грей задача май щеше да удовлетвори и двете му страсти. Беше чувал, че момченцата в Индонезия са направо великолепни, с големи кафяви очи и нежни гладки кафеникави тела. Само мисълта за тях беше достатъчна, за да се възбуди.

Самолетът на „Гаруда“ изглеждаше нов и издържаното в синьо и сиво вътрешно обзавеждане блестеше от чистота. Но полетът сигурно беше от евтините, защото не предлагаше никакви екстри като филми или музика. Освен това вътре беше студено, ужасно студено. Но вместо да пусне отоплението, веднага след излитането от Хонконг усмихнатата стюардеса раздаде на пътниците одеяла. Сега краката му бяха замръзнали и той ругаеше Грей, че му е осигурил билети за икономичната класа. „Скръндза — помисли си той. — Сякаш няма да му одобрят разхода!“

Навън беше тъмно като в рог и докато самолетът се снижаваше, на острова почти не се виждаха светлини. Той хвърли последен поглед на брошурата на авиолиниите, в която пишеше, че Индонезия има сто шейсет и пет милиона население, пръснато по тринайсет хиляди шестстотин шестдесет и седем островчета. „По-голямата част от местните жители са на възраст под двадесет години — помисли си с удоволствие Доналдсън. — И половината от тях са момчета.“ Тристата етнически групи говореха на петстотин осемдесет и три различни езика, но той нямаше намерение да си губи времето с приказки. Въпреки студа в самолета, дланите му се изпотиха.

Не видя пистата, докато машината не подскочи силно във въздуха преди самото кацане. „Гаден Трети свят“ — помисли си кисело.

Самолетът спря на около стотина метра от сградата на терминала и Доналдсън с досада разбра, че заедно с около петдесетината останали пътници ще трябва да се придвижи пеша. Господи, колко горещо и влажно беше навън! Още преди да е слязъл по подвижната стълба, почувства потта по лицето си и се задъха. Въздухът беше

изпълнен с цвъртене на щурци и други нощни насекоми, които предявяваха териториалните си права, отправяха предложения за брак или каквото там насекомите смятат за жизненоважно след спускането на нощта. Група китайски туристи от Хонконг изпревари Доналдсън, като минаха от двете му страни и се събраха отново отпреде му като рибен пасаж около риф. Тъпите азиатци говореха, без да спират.

По гърба му вече се стичаше пот и той усещаше ручейчетата по бедрата си под лекия костюм, с който беше облечен. Премести чантата си на другото рамо и трепна, когато тясната найлонова лента се впи в плътта под тънката тъкан.

Влезе в сградата и с благодарност вдъхна хладния въздух вътре, а кожата му моментално настръхна. Паспортната и митническа проверка мина бързо. Явно на острова обслужваха добре чуждестранните туристи. Доналдсън мярна две униформени млади момчета, за които с удоволствие би умрял. Или заплатил. Кожата им беше с цвят на полиран махагон, а красивите кафяви очи изглеждаха пълни със сълзи, макар че и двамата отвърнаха весело на усмивката му. „Не бързай, момче — каза си Доналдсън. — След като си свършиш работата в Джакарта, на връщане. Няколко дни напълно заслужено удоволствие за добре свършената работа.“ Господи, пак се беше възбудил.

Излезе от митницата и тръгна към чакалнята, заобиколен от облечени в отпуснати тениски и избелели джинси индонезийци, но те не бяха толкова привлекателни като униформените младежи, от които се откъсна с такава мъка.

— Такси? Такси? Искате ли такси? — повтаряха те в хор.

— Да, да — отвърна той, започваше да се поти отново. — Кой от вас говори най-добре английски?

Свали очилата си и ги избърса сигурно за десети път след излизането от летящия фризер.

— Аз говоря добре английски, сър — каза мъжът отляво, висок почти колкото него, но много по-слаб и с извити мустаци. Май и той се измъчваше от горещината, също като англичанина.

Мъжът изглеждаше доста умен и Доналдсън тръгна с него през отворените врати към редицата очукани коли. Вече си беше избрал шофьор и останалите се отдалечиха в търсене на нова плячка. Индонезиецът взе чантата му и го заведе до стара кола с неизвестна

марка, която някога сигурно е била зелена, синя или черна. Беше паркирана на известно разстояние от сградата и нямаше осветление, за да може да определи със сигурност цвета. По пътя, докато следваше шофьора, Доналдсън на два пъти хлътна в дупки и изруга на глас.

— Сър? — Шофьорът отвори задната врата на колата и хвърли вътре чантата.

— Нищо — отвърна той и се вмъкна вътре. Беше тапицирано с някаква мъхеста материя, а от огледалото за обратно виждане висяха месингови звънчета.

— Накъде? — попита шофьорът.

— Мамка му! — възкликна внезапно Доналдсън, нямаше местна валута. — Чакай тук. Трябва да сменя пари — изскочи от колата и забърза към сградата.

Шофьорът не желаеше да изпусне клиента си и хукна след него.

— Няма проблем, в хотелите сменят валута — извика той зад него.

— Няма да ходим в хотел.

Думите му разтревожиха шофьора и той остана да чака неспокойно, докато Доналдсън сменяше шепа банкноти от по десет паунда. Смешните местни банкноти бяха с купища нули и той си помисли, че вероятно за нула време е станал милионер по тукашните стандарти.

Докато вървеше обратно към таксито, той обясни на шофьора къде иска да отиде. Да тръгне към хотел „Оберой“, но да продължи около километър по-нататък до кръстовището и да свие наляво. Хауълс живееше във вила, близо до морския бряг, на края на пътя.

— Искате в хотел „Оберой“ — кимна шофьорът и потегли.

— Не, идиот такъв — изсъска Доналдсън и повтори инструкциите си на усмихнатия шофьор.

Когато свърши, онзи се ухили още повече и каза:

— Няма проблеми.

— Дано — измърмори англичанинът.

Шофьорът продължи напред, като си тананикаше тихо. Беше горещо. Доналдсън го потупа по рамото.

— Пусни климатика — каза той.

Шофьорът се извърна с усмивка.

— Няма климатик. Съжалявам. Отвори прозорец.

— Страхотно! — възкликна мрачно Доналдсън и се отпусна на седалката. Спусна прозореца докрай и подложи лицето си на вятъра, който го блъсна като гореща вълна от сешоар, и той продължи да се поти.

Светлините на летището бързо останаха зад тях. Движеха се по двупосочен черен път и колата извиваше непрекъснато, за да избегне пешеходците. „Бог знае защо толкова хора са навън посред нощ“ — помисли си Доналдсън. Може би телевизията им не ставаше за нищо. Жени с ярки дрехи носеха чували на главите си, деца тичаха около родителите си, младежи вървяха прегърнати, хванали се за ръце. Тъмнината отвъд светлината от фаровете на колата изглеждаше непрогледна, но шофьорът като че ли имаше шесто чувство, което го караше да натиска клаксона и да извива, преди да е видял пешеходец. Покрай тях непрекъснато бръмчаха мотоциклети с наведени над кормилото млади мъже без каски, зад тях седяха момичета, косите им се развяваха на вятъра, а на очите им бяха избили сълзи.

Доналдсън притвори клепачи и опита да се отпусне, а когато погледна отново навън, колата беше върху съвсем пуст път. През отворения прозорец се виждаше обсипаното със звезди небе, но луна нямаше и полето от двете страни на пътя беше съвсем тъмно.

— Колко още? — попита той шофьора.

— Не много. Скоро — отвърна индонезиецът. Той посочи наляво от пътя. — Маймуни. Много маймуни.

Доналдсън се взря в тъмнината. Нищо. Присви очи. Пак нищо. Опита с широко отворени очи. Никакъв успех. Шофьорът гледаше очаквателно през рамо и чакаше някаква реакция.

— Супер — извика англичанинът. Шофьорът кимна с явно удоволствие.

След няколко минути посочи вдясно.

— Оризови полета.

Доналдсън погледна. Тъмно като в рог.

— Фантастично.

Шофьорът сви наляво и пътят се стесни, но като че ли отново си беше двупосочен с места за пресичане на всеки петстотин метра. Индонезиецът посочи вляво и каза:

— Много стар храм. Много известен.

Клиентът му дори не си направи труда да погледне.

— Великолепно — каза той и се облегна назад със затворени очи. Може би другият щеше да млъкне, ако помислеше, че е заспал.

Тактиката му не донесе никакъв успех. Шофьорът продължи да сочи забележителностите покрай пътя и Доналдсън отговаряше със „супер“, „фантастично“ и „великолепно“.

Минаха покрай редица магазини, които се точеха на километри, и въпреки късния час всички бяха отворени — смесица от евтини и приятни ресторантчета, бутици с тениски и памучни дрехи, магазинчета без витрини, претъпкани с аудиокасети. „Сигурно са пиратски — помисли си англичанинът. — Евтини записи, продавани за една десета от официалната цена.“ Изглежда единствените клиенти бяха туристите — руси жени с дебели бедра и отпуснати бюстове без сутиени, мъже с дълги коси и изгоряла кожа, облечени в широки тениски, шорти и сандали. Никъде не видя магазин за храна или ежедневни стоки като сапуни, прах за пране или зеленчуци. Явно това беше нещо като азиатски моден пазар.

— Искаш да спра тук? — попита шофьорът.

Доналдсън поклати глава:

— Наближаваме ли?

— Скоро — отвърна индонезиецът и натисна клаксона, за да спре един жълт джип, който се опитваше да се включи в движението откъм тъмния страничен път.

Колата забави ход и се подреди зад колоната ландроувъри, джипове и велосипеди, които май не бързаха за никъде. „Сигурно е от горещината“ — помисли Доналдсън и отново избърса стъклата на очилата си. Някакъв слаб, леко плешив мъж си купи от уличен продавач купичка с местна храна и се облегна на спрялата кола, за да се нахрани, приятелката му, жена с доста широки бедра и коса с цвят на царевица, сплетена на множество плитки, го зяпаше глупаво.

— Вкусно е, нали? — извика той с пълна уста, тя се усмихна и кимна.

„Още един болен от хепатит Б — помисли си Доналдсън. — Безгрижен като истински янки.“

Въздухът в колата започна да мирише на изгорели газове, но при тази горещина не му се искаше да вдигне стъклото на прозореца. Извади носна кърпа и покри устата и носа си. Като че ли нямаше особен ефект. Опита да задържи дъха си, но това го замая още повече.

Излязоха от района с магазините и отново се потопиха в тъмнина. Фаровете осветиха три пътни знака, на които бе обозначено, че хотелите са вляво, и колата спря. Шофьорът посочи през прозореца напред.

— „Оберой“ — каза той.

— Добре — надигна се Доналдсън. — Карай направо.

— Направо?

— Само напред — махна с ръка към предницата на колата. Погледна километража. Грей беше казал да продължи на около километър и половина след хотела. На километър и четиристотин метра стигнаха до кръстовище и той заповяда на шофьора да завие наляво. Човекът нещо се поразтревожи, но си спомни купчината валута, която беше сменил Доналдсън. Поредният откачен турист, вероятно попрекалил с алкохола в самолета.

Пътят скоро се стесни и на фаровете на колата от двете страни се виждаха ниви и пръснати високи дървета. Стана малко по-хладно и на няколко пъти му се стори, че долавя мириса на море. На около тридесетина метра вдясно от пътя се издигаше висок остър покрив, под който на светлината на звездите се очертаваше нещо като квадратна сграда.

Потупа шофьора по рамото.

— Спри тук — каза му той.

— Тук? — учуди се шофьорът, но разбра по лицето му, че отговорът е „да“, и натисна спирачката.

— Колко? — попита Доналдсън и внезапно си спомни, че не попита за цената, преди да наеме таксито. Очите на шофьора светнаха, той се беше сетил за същото. Шофьорът измърмори цифра с много нули в края, но англичанинът беше твърде изморен, за да се опитва да я пресметне в нормални пари. Бързо преброи шепа банкноти и ги хвърли на предната седалка.

— Много благодаря — каза той.

— Няма защо — отвърна шофьорът, кимаше на всяка дума. — Добър английски, а?

— Прекрасен — съгласи се Доналдсън, грабна чантата си и се измъкна от колата. Десният му крак беше изтръпнал.

Колата направи широк обратен завой и потегли назад по пътя и той остана сам в тъмнината, с изтръпнал крак. Въздъхна и закуцука

към къщата.

Отблизо изглеждаше, че стряхата на покрива е осветена с топъл отблясък, макар върхът му да тъне в мрака. После разбра, че всъщност това е стена, на половината на човешки ръст, която заобикаля къщата. Светлината идеше отвътре. Откъм пътя нямаше врата и той зави вляво покрай стената. Отново не намери врата. Вървеше към морето, вълните шумно се разбиваха в брега. Стъпваше върху трева, но когато очите му свикнаха със светлината на звездите, успя да различи белезникава ивица, която трябва да беше плажът.

Спря и се заслуша. През шума на вълните се чуваше музика. „Пинк Флойд“. „Тъмната страна на луната“. Господи, това беше толкова отдавна!

Сви вдясно и намери вратата — две потъмнели от времето дъски под каменна арка. Вляво имаше метална камбанка, към чието езиче беше вързана дълга връв. Посегна към нея, но забеляза, че вратата не е затворена, през процеп от около десетина сантиметра се процеждаше светлина. Бутна леко вратата и процепът тихо се разшири. Сега чуваше по-ясно музиката. Вътре имаше втора стена, направена от същите груби камъни, нещо като вътрешна бариера, висока около метър и половина. Отгоре се издигаше каменен орел, кокошка или може би ангел. Или пък някаква комбинация от трите, не можеше да се види добре поради светлината, идеща отзад.

Доналдсън зави рязко вляво, измина около три метра, сви вдясно към малък двор, заобиколен със свежи зелени растения. В другия край на ограденото с каменни стени дворче имаше малък басейн, който се пълнеше с вода от устата на каменен лъв, вграден в стената. На повърхността плуваха лилии и нежно се полюшваха от вълните. Някъде приглушено крякаше жаба, сякаш се страхуваше да не привлече внимание. Басейнът се осветяваше от три лампи в стената и мекия блясък откъм големите френски прозорци, които водеха навътре към къщата. Доналдсън пристъпи напред, прескочи една кафява змия, която се извиваше към водата. Някъде над главата му изкрещя нощна птица, писъкът се усили постепенно, но изведнъж замлъкна внезапно като свистене на снаряд във военен филм. Дясната му ръка, стиснала здраво презрамката на чантата, впита в рамото му, беше мокра от пот. „От горещината е“ — каза си той, опитваше се да не обръща внимание на миризмата на страх от тялото си. Кучетата усещаха миризмата на

страха, той ги караше да настръхват и да ръмжат. Всичко беше заради проклетата горещина. Нищо друго. „Господи, какво правя тук? — попита го писклив вътрешен глас като на уплашен ученик. — Хауълс е звяр!“ Той потисна тревогата си и тръгна напред към музиката на „Пинк Флойд“ и прозорците.

Сега виждаше стаята. Френският прозорец беше като рамка на картина на благословен домашен уют, където бяха изобразени мъж и две момичета. Тримата седяха в другия край на стаята около малка маса, мъжът с гръб към прозореца, а момичетата от двете му страни. Косата му беше хваната с ластик на тила в къса опашка и главата му се движеше напред-назад, хранеше се от някаква купа. Седеше на пода със скръстени крака, облечен в избелели джинси и бяла риза с навити над лактите ръкави. Момичетата приличаха на близначки, красиви като момченца. Тримата се хранеха, разговаряха и се смееха. Момичетата бяха късо подстригани и изглеждаха много млади, кожата им беше нежна, очите блестящи, ресниците тъмни. От време на време някоя от тях посягаше да докосне мъжа, да добави ориз в купичката или да му подаде месо. Доналдсън виждаше движенията на устните им, но музиката заглушаваше думите. Момичетата бяха облечени в прости, басмени рокли, отворени на врата, но ръцете им бяха покрити до китките. Едната имаше тънка златна верижка на врата, по друго той не можеше да ги различи. Момчешкият им външен вид му се стори твърде привлекателен, но едновременно с това се чувстваше отблъснат от женствеността им. Той извади кърпата си и отново избърса чело. Прибра кърпата в джоба си и почука леко по стъклото.

Каквото и да бяха сторили с Хауълс психолозите, то не беше засегнало реакциите му. С едно плавно движение той остави купата върху масата, изправи се и се дръпна на три крачки от масата, по-далеч от момичетата, застана встрани спрямо натрапника, но впери поглед в него. Доналдсън усети неприятно присвиване в стомаха, знаеше, че ако Хауълс имаше пистолет в ръката си, той вече щеше да е мъртъв. Да, това наистина беше Хауълс, убеден беше. И все пак изглеждаше различно. Лицето беше по-слабо, меката брада и мустаците бяха новост. Беше отслабнал доста, не че някога имаше по тялото си друго освен здрави мускули, но сега изглеждаше почти кльощав. Стомахът му беше съвсем плосък, гърбът и краката му бяха с мускули на маратонец. Хауълс каза нещо на момичетата и те бавно се отдалечиха

от масата с тревожен израз на лицата си. Пенсионираният убиец като че гледаше през Доналдсън с неподвижните си светлокафяви очи и за миг англичанинът си помисли, че може би отражението на светлината не му позволява да види извън прозореца. Не, не беше възможно, нали и отвън светеха лампи. Той протегна ръка и почука отново.

Хауълс тръгна бавно напред, докосваше пода първо с пръсти, готов да скочи всеки миг. Не приличаше на бивш служител на САС, нито на професионален убиец, а по-скоро на наркоман, лишил се от нужната си доза, но в котешката му походка имаше нещо изнервящо. Музиката в стаята все още гърмеше силно, но Доналдсън знаеше, че Хауълс се придвижва напълно безшумно.

Той се приближи и отвори прозореца, англичанинът се дръпна назад, музиката се усили. Хауълс не каза нищо, поглади брадата си, впил поглед в натрапника. Внезапно Доналдсън усети напрежение в пикочния си мехур. Беше объркан, чудеше се какво да каже. „Здрасти, Джеф, помниш ли ме?“ Или може би: „Предполагам, вие сте господин Хауълс?“ А защо не: „Извинете, май съм сбъркал адреса?“ А после да изчезне оттук, както настояваше вътрешният глас? Той се изкашля леко, за да прочисти гърлото си. Зачуди се как беше възможно тялото му да е потънало в пот, а устата му да е съвсем суха.

— Джеф Хауълс? — проговори с несигурен глас.

Той кимна бавно, продължаваше да поглажда брадата си.

— Ами… може ли да вляза?

Хауълс не каза нищо.

— Грей ме изпраща — добави Доналдсън почти умолително. — От Лондон.

Убиецът се усмихна с бавна увереност и разкри равните си бели зъби. Приличаше на истинска усмивка, дори приятелска, а не на изкуствените гримаси на отегчен продавач на стари коли. Доналдсън веднага се почувства по-спокоен и се отпусна. Домакинът пристъпи встрани и отвори по-широко прозореца.

— Влез — каза той, а Доналдсън се изненада от мекия му и приятен тон. — Страхувам се, че не ми идват много гости.

Гостът прекрачи ниския перваз. Мина край Хауълс и неволно трепна. Дали си го спомняше? Вероятно не, сигурно се дължеше на промиването на мозъка.

Стаята беше квадратна, около шест на шест метра. Вляво имаше две врати от тъмночервено дърво, което като че ли излъчваше топлина. Нямаше климатик, но окаченият на тавана вентилатор правеше всичко възможно да раздвижва въздуха. Стените бяха бели, с поставени в рамки картини, на които бяха изобразени някакви местни божества. „Подредено с вкус — помисли си Доналдсън, — но някак плашещо.“ Това не бяха божества, които да помогнат на нещастния и да защитят слабия, а жестоки богове, готови да убиват и обезобразяват. Между двете големи врати беше поставен голям резбован дървен сандък с катинар, отгоре бяха струпани купчина вестници и списания. Мебелите бяха изработени от същото червено дърво като вратите — дълъг нисък шкаф, пълна с книги библиотека, три кресла и диван с бежови възглавници. Момичетата бяха застанали зад едно от креслата, държаха се за ръце и оглеждаха Доналдсън през спуснати мигли. Вляво от тях се виждаше матовочерна стереоуредба, очевидно доста скъпа, с две огромни тонколони. Прозорецът зад гърба му се затвори с рязко скърцане и той подскочи. Обърна се, Хауълс го гледаше с весела усмивка.

— Извинявай — кимна той. — Искаш ли да пийнеш нещо?

— Не — отвърна Доналдсън. — Не, благодаря. Няма нужда.

Във въздуха се носеше сладникав мирис, който идеше от нещо като олтар в стената между двете врати — боядисана в кървавочервено дървена кутия, отворена отпред. Там димяха три дървени пръчици, а пред тях лежаха на пръв поглед небрежно хвърлени някакви загниващи плодове и букетче жълти цветя. Хауълс се отпусна на едно от креслата и изпъна дългите си крака.

Доналдсън седна на дивана, постави пътната си чанта на коленете, но реши, че ще му е неудобно, и я бутна настрани.

— Така… — провлече несигурно той, домакинът повдигна вежди.

Албумът беше към края си. Оставаше още една песен: „Повреда в мозъка“. Думите й отекнаха в главата му: „Вземаш скалпела, правиш промяна, подреждаш ме отново, за да стана здрав.“

„Съвсем точно“ — помисли си той. Само дето не скалпелът на хирурга е променил личността на Хауълс, а дълбоката хипноза и лекарствата. А в джоба му бяха цветните карти, които щяха да върнат към живот стария Хауълс. Хауълс психопатът. Хауълс убиецът.

— Така — повтори Доналдсън. Не знаеше как да започне. Грей му беше казал съвсем ясно: първо да провери доколко ефективно е било лечението, а после да извади картите. Но какво, по дяволите, да кажеше? „Това е човекът, когото искаме да убиеш? Да елиминираш? Да унищожиш на всяка цена?“

Момичетата се престрашиха и седнаха на пода от двете страни на Хауълс, гледаха нагоре към него като верни кученца. Изглеждаха миловидни. „Господи, а какви ли ще са момченцата?“ помисли англичанинът.

— Може ли да поговорим насаме? — попита той.

— Разбира се — отвърна домакинът и каза нещо на някакъв пеещ език на момичетата. Те го погледнаха, сякаш ги беше ударил, но той им се усмихна и каза още нещо. Те закимаха радостно, хванаха се за ръце и излязоха през една от вратите. Вероятно към спалнята, реши Доналдсън.

— Познавам ли те? — попита любезно Хауълс, почесваше брадата си небрежно и го разглеждаше със сдържано любопитство.

Доналдсън преглътна трудно:

— Мисля, че сме се виждали на няколко пъти в Лондон. Ти може и да не си спомняш. — Мирисът на горящите ароматни пръчици стана по-силен, изпълни въздуха и той имаше чувството, че ще се задуши.

— И казваш, че те изпраща Грей?

— Да — потвърди той и се изкашля шумно. — Помниш ли го?

— Разбира се.

— Имам да ти предам съобщение от него.

— И?

Доналдсън се обърка.

— Какво „и“?

— Какво е съобщението — търпеливо попита Хауълс.

— Той иска отново да работиш за него.

— Както преди ли?

Англичанинът кимна:

— Точно така.

Хауълс го изгледа тъжно. Смъкна се от креслото и облегна глава на възглавницата с поглед към тавана.

— Вече не върша такава работа.

— Каква работа?

— Знаеш какво имам предвид. Сега съм друг човек. Аз съм будист. — Помълча известно време със затворени очи. — Не мога. Това е част от живота ми, която предпочитам да забравя. Вече не мога да убивам. Дори съм станал вегетарианец.

Доналдсън посегна към чантата си и отвори ципа.

— Грей ме помоли да ти дам нещо, което според него ще промени решението ти.

— Нищо не може да го промени. Върни се и му кажи от мое име „не, благодаря“.

Доналдсън тършуваше нервно из чантата, намери двата затворени плика, които му беше дал Грей в Англия. По-тънкият беше най-отгоре и той го отвори. Вътре, както беше казал шефът, се намираха трите цветни картички, големи колкото подложки за бирени чаши. Едната светлозелена, другата синя с жълтеникав отблясък, а третата сребристобежова, но с променящ се оттенък. На гърба на всяка със син химикал беше изписана цифра: 1,2 и 3.

— Грей каза, че трябва да ти покажа тези неща — каза Доналдсън и се изправи. Застана пред него с картите в ръка като фокусник, приготвящ номер. С лека въздишка Хауълс вдигна ръка и взе картата с номер едно на гърба.

— И какво би трябвало да е това? — попита той, загледан в зелената карта. Обърна я и видя цифрата. Доналдсън облиза горната си устна и подаде карта номер две. Синкавата. Пенсионираният убиец се намръщи и се поизправи, по-скоро объркан, отколкото разтревожен. Сви рамене и протегна ръка да я върне.

— Има още една — каза Доналдсън и подаде последната.

Не знаеше какво очаква да се случи, макар да беше премислял тази сцена много пъти след излитането от „Хийтроу“. Може би лек епилептичен припадък, треперене на клепачите, загуба на съзнание, израз на току-що събуден от сън човек, може би объркани въпроси от рода на „къде съм“, „кой съм?“

За голямо негово съжаление, Хауълс не направи нищо подобно. Той само се намръщи по-силно, огледа отново трите картички, обърна ги наопаки и му ги върна.

— И какво би трябвало да означава това? Някаква парола ли?

Сега Доналдсън се объркa. Какво не беше наред? Той провери картичките, увери се, че ги е подал в правилна последователност, и ги

прибра обратно в плика.

— Чувстваш ли се някак различен?

Хауълс изсъска като котка.

Англичанинът поклати глава, опитваше се напразно да се отърве от мириса на ароматичните пръчици. Задържа втория, по-тежък плик в ръце и се зачуди дали има смисъл да му го дава. Експериментът очевидно се беше провалил. Какъвто и да беше преди Хауълс, сега инстинктът му на убиец бе равен на този на домашен заек. Пусна запечатания плик в скута на седналия мъж и недоволно се върна да седне на мястото си.

— Какво е това? — попита Хауълс.

— Писмо. От Грей. Моите заповеди бяха да ти покажа картичките и да ти предам плика.

— Задачата е изпълнена — кимна домакинът и отвори плика.

— Да, вероятно е така — отвърна намръщено англичанинът. Наблюдаваше внимателно как изважда листовете и пачка пари. Хауълс зачете мълчаливо. Веднъж повдигна вежди и отново изсумтя.

— Май е по-добре да си тръгвам — каза Доналдсън. — Мога ли да повикам такси оттук?

Хауълс поклати глава, без да откъсва очи от писмото.

— Няма телефон — каза той. — Почакай да свърша и ще те закарам в града.

Доналдсън се облегна в креслото, нервно навиваше и развиваше дръжката на пътната си чанта. Накрая Хауълс свърши. Сгъна листовете и ги прибра в плика заедно с парите, остави го върху масата до недовършената вечеря.

— Много интересно — каза той. — И Грей очаква да му свърша тази работа, така ли? — стана и разтърси ръце встрани, сякаш да раздвижи кръвта в тях. — Това грубо копеле не се е променило, а?

Доналдсън се усмихна притеснено.

— Не, но мисля, че очакваше това от теб. — Стана и преметна чантата през рамо. — Имаш ли кола?

— Джип. Отзад е.

— Много мило от твоя страна.

Убиецът се усмихна и пристъпи напред. Дясната му ръка се изви настрани, после се сгъна с изпънати назад пръсти, за да удари първо с дланта. Разби хрущяла на носа на Доналдсън, парчетата от костта се

забиха право в мозъка. Краката му се подгънаха и той падна на пода. По брадичката му течеше кръв. „Хубаво, чисто убийство“ — помисли си Хауълс за движението, което беше упражнявал хиляди пъти, но до днес не бе използвал. Почувства сгряващо удовлетворение от лекотата, с която го извърши, от усещането за счупването на носа, скоростта на удара и факта, че жертвата не успя да реагира или да издаде някакъв звук. Погледна надолу към трупа и топлинката се превърна в друго, почти сексуално усещане, тръпка, която премина по гръбнака и го накара да затаи дъх. Като оргазъм. Само че по-хубаво. Хауълс искаше да има повече време, за да си поиграе, да продължи усещането. Но момичетата бяха в спалнята, а той не искаше да ги тревожи. Тръпката на удоволствие премина и както винаги му остави чувство на загуба, някакъв сърбеж, който му се искаше да успокои. Отвори сандъка, вдигна трупа и го пусна вътре. По-късно, след като момичетата заспяха, щеше да го зарови. Но сега чувстваше глад. Искаше пържола. Дебела и недопечена. Беше чакал толкова дълго…

Хауълс тръгна към летището, движението беше по-спокойно, отколкото по времето, когато пристигна Доналдсън. Тъкмо се зазоряваше и джипът беше единствената кола на пътя. Нищо чудно за 4:30 часа сутринта, два часа преди полета му за Хонконг. Оризовите ниви бяха пусти, покрити с мрежа от връвчици, които да ги пазят от птиците. На всеки стотина метра се издигаха дървени платформи с покриви от тръстика, където селяните се криеха от слънцето. Връвчиците се точеха от платформа до платформа, за да могат да бъдат подръпвани от сянката, но в този ранен утринен час не се забелязваха резки движения, а само леките вълни на вятъра, който поклащаше тенекиените кутийки, закачени по краищата на дървените платформи и над полето се разнасяше страшен вой — още един начин да се прогонват птиците.

Бяха изминали три дни, откакто уби Доналдсън, вече грижливо закопан на метър под тревата в двора, близо до басейна. Хауълс изпрати двете момичета обратно в селото им и обеща, че ще се върне след няколко дни. И беше сигурен, че ще е така. Радваше се, че отново работи, изпълнява заповеди, може да използва инициативата и уменията си. Чувстваше се свободен. Прокара ръка по лицето си и усети удоволствие от гладко избръснатата кожа, преди да тръгне бе махнал брадата и мустаците. Косата му все още беше по-дълга, отколкото му харесваше, но щом стигнеше в Хонконг, щеше да се отърве и от нея.

През Хонконг беше минавал на два пъти, но никога не бе работил там. Беше се отбил през няколко бара и магазинчета, от едно от тях си купи фотоапарат „Пентакс“, но какво беше станало с него, изобщо не можа да си спомни. Всъщност нямаше значение. Хауълс започна да си подсвирква тихо със заслужено задоволство на лицето.

В задния му джоб се намираше писмото от Грей, което Доналдсън така доверчиво му беше донесъл. В плика имаше две снимки на мъж на име Саймън Нгъ, три гъсто изписани на машина листа с информация за него и десет хиляди американски долара в едри банкноти. Всъщност вече бяха малко по-малко, защото от тях си купи билет до Хонконг. Само в едната посока.

Докато си подсвиркваше, Хауълс започна да се усмихва, а накрая се ухили широко. Разсмя се на глас с неприятен накъсан смях.

В осем часа сутринта шлепът отново пусна котвата си върху главата на Патрик Дуган. Или поне така прозвуча. Дрънкането на металните вериги по дървения борд продължи около двадесет секунди и замлъкна напълно. Господ знае какво правеха ония идиоти, но шумът се повтаряше всяка сутрин. А последното, което чуваше нощем, преди да заспи, беше местене на мебели, стъпки или течаща вода от душ. При това понякога до три-четири часа сутринта. Но котвата винаги се хвърляше в осем. Точно като по часовник. Дуган изстена и скри глава под възглавницата. По-скоро усети, отколкото чу затварянето на вратите на асансьора няколко етажа под него и разбра, че няма да може да заспи отново.

Блокът, в който живееше, беше на двадесет и осем етажа с по осем апартамента на етаж. Ако в едно жилище живееха средно по един и половина работещи, а всъщност в повечето бяха по двама или трима, значи поне 336 души тръгваха сутрин за работа. И тъй като всички излизаха между 7:30 и 9:30 часа, на всеки двадесет секунди се отваряха и затваряха вратите на асансьорите. Нямаше начин да заспи отново при този шум и слънчевите лъчи, които проникваха през прозореца на спалнята му.

— Мамка му! — прошепна злобно той. Реши да направи усилие и да не обръща внимание на шума от асансьора, но колкото повече се мъчеше, толкова повече го дразнеха вибрациите, които усещаше през възглавницата. Хвърли я настрани и зарови глава в матрака. Не ставаше. Легна по гръб — никакъв успех. — Мамка му — повтори на глас. Трябваше да стане, грабна пешкира и го уви около кръста си. Кърпата беше плътна, на сини и бели райета, открадната от хотел „Шангрила“ в Банкок. Намота я набързо около наедряващата си талия. Така и не си беше купил пердета за тази кутия за обувки — апартамента, и затова по краткия път до банята можеше да бъде наблюдаван от обитателите на поне дузина други жилища. Но свикна бързо с липсата на уединение, това беше нещо като шумовете, които го дразнеха в момента.

Когато се настани в този апартамент, горният още беше свободен и сутрешното събуждане беше истинска приказка. Шест месеца след това обаче спокойствието и тишината изчезнаха напълно. Новите обитатели започнаха ремонт, който продължи не по-малко от

дванадесет седмици, чукането и воят на бормашини започваха призори и продължаваха до късно вечерта. Само господ знаеше какво толкова правеха, най-големите апартаменти в блока бяха само от три стаи, доста обширни по хонконгски стандарти, но миниатюрни според английските.

Накрая строителните работи приключиха. Благодат. Но точно тогава сутрин точно в осем започна да акостира шлепът, а на горния етаж всяка нощ разместваха мебели. Освен това някой започна да се прибира по малките часове, като се разхождаше с токчета из апартамента и прекарваше половин час под душа. Може би беше попаднал на проститутка с братя дърводелци. Известно време си мислеше, че може би в апартамента работят наркодилъри, и претегляше идеята да се качи, да им покаже картата си и да поиска да огледа, но после се отказа. Нямаше доказателства, пък и не се усещаше миризма на оцет. Веднъж, преди няколко месеца, скърцането и влаченето от местенето на мебели продължи безкрайно. Накрая не издържа, качи се и позвъни. Вратата отвори красива китайка по пуловер и джинси. Зад нея стояха двама млади мъже, хванали малка масичка.

— Моля ви, много е късно — каза той на най-възпитания си кантонски диалект, а не на уличния жаргон на триадите, който използваше по време на работа. — Опитвам се да спя. Какво правите, та вдигате толкова шум нощем?

— Сега свършваме — отговори тя на нескопосан английски, усмихна се и затвори вратата.

Спряха. Но на следващата нощ беше същото. Дуган сериозно се замисли за преместване. Не би било трудно да си намери друг апартамент в Тай Ку Шин. Имаше ги хиляди, а постоянният поток емигранти за Канада и Австралия освобождаваше нови всеки ден. Но той все още не беше изплатил деветдесет процента от цената на жилището и месечните вноски поглъщаха всеки цент, който успяваше да завърти в банката. Нямаше начин да успее да събере таксата за прехвърляне, сумата за държавни данъци и хонорара на агента по недвижими имоти, за да се премести на друго място. Пък и шансът да попадне в същото положение никак не беше малък. Намираше се в Хонконг и това обясняваше всичко. Шест милиона души, наблъскани

на няколко квадратни километра. Все пак човек би трябвало да очаква, че ще е малко шумно.

Преди да реши да си купи апартамент, беше живял почти десет години под наем, но се оказа, че месечната вноска за жилище на изплащане всъщност е по-малка от наема, който плащаше в Хепи Вали, откъдето през прозореца си виждаше половината от хиподрума. През осемдесетте години мрачните прогнози за бъдещето на колонията, след като тя бъде предадена на комунистите, изплашиха много хора и цените на жилищата паднаха, но тъкмо когато се реши да купува, сред хората цареше някаква увереност. Все още имаше опашки за емиграция, но на мястото на всяко избягало в чужбина семейство се появяваше друго, готово да опита първите си стъпки на полето на собствениците — многобройната средна класа китайци притежаваше пари за харчене. Успя да събере сумата и купи жилището, но не беше направил сметка за обзавеждането и сега то беше доста бедно. В Лондон биха нарекли апартамента ергенска квартира, но за Хонконг си беше истински палат. Наложи му се да вземе заем, за да постави климатик, тъй като съвсем глупаво си беше мислил, че предишните наематели ще оставят своя безплатно. Трябваше да се досети, че безплатен обяд няма. Те се изнесоха заедно с електрическите крушки и дори бяха откачили поставката за кърпи в банята.

Дуган вложи всичките си спестявания в апартамента, а после онези дърти откачалки в Пекин организираха клането на невъоръжените студенти на площад Тянанмън и цените на жилищата паднаха жестоко. Сега апартаментът му струваше една пета от онова, което беше платил. Цените започнаха отново да се вдигат, но в колонията продължаваше да витае несигурност, хората изобщо не вярваха на китайското правителство и се страхуваха от винаги готовите за стрелба войници.

Подът на банята отново беше влажен, но той още не можеше да разбере дали е от кондензирала влага, или някъде има спукана тръба. Поне не миришеше на урина. Посегна да пусне сифона в тоалетната, но ръчката изтрака напразно под пръстите му — отново бяха спрели водата. Случваше се почти всяка седмица, тъй като все на някого в блока му се налагаше да поправя тръби. Водата за тоалетната беше морска и вървеше по отделен тръбопровод от тази за пиене, която се спускаше от голям резервоар на покрива. Добре поне, че можеше да

вземе душ и да си направи кафе, макар че понякога спираха и питейната вода. Изгледа мрачно двете лайна, които обикаляха като боксьори в ринг в тоалетната чиния и изпсува тихо. Ами ако довечера доведеше някое момиче? Страхотен афродизиак щеше да бъде кенеф, пълен с вчерашни лайна.

Отиде в малката кухничка и постави чайника върху газовия котлон. Заедно с микровълновата печка това бяха единствените му готварски принадлежности. Обикновено се хранеше навън и в хладилника имаше само мляко, няколко замразени порции храна и шоколад с лешници и сушени плодове. Сложи лъжичка гранулирано нескафе в чашата си с надпис „Аз съм шефът“ и се върна в спалнята да пусне уредбата. Беше я преместил в спалнята, след като започнаха нощните шумотевици, като се надяваше, че музиката ще заглуши шума от местенето на мебели, тракането на токчета и отварящите се и затварящи се врати на асансьорите. Вършеше някаква работа. Избра диска, пъхна го вътре в уредбата и в това време чайникът запищя тихо. Наля водата върху кафявите гранули и отиде да вземе душ, докато кафето изстине. По фугите между плочките беше започнала да се събира плесен и той изпъшка тихо. Отново трябваше да отдели някоя неделна сутрин, за да изчисти всичко с четка за зъби. Както обикновено, топлата вода едва капеше от душа и се наложи да обикаля с въртеливи движения, за да измие гърба и тялото си от сапуна. Обръсна се под душа, като внимаваше да не повреди мустаците, които поддържаше вече от три месеца и бяха станали хубави, почти като полумесец, завършващ в края на устните. Те му придаваха по-сериозен вид и освен това някак отиваха на отъняващата коса над челото. Разгледа зъбите си в огледалото. Поне те бяха наред. Дуган не гледаше на себе си през розови очила. Знаеше всичките си недостатъци — отпуснатия корем, оредялата коса, чупения по време на игра на ръгби в отбора на полицията нос. Не беше красив и изглеждаше с пет години по-възрастен, отколкото беше в действителност, но тъмносините очи и топлата му усмивка пленяваха момичетата. По-скоро момичета, отколкото жени. Приятелките му обикновено бяха поне с десетина години по-млади от него и предимно китайки. Сините очи и гладкият кантонски диалект ги омайваха без особени затруднения и те падаха в ръцете му като зрели ябълки. Веднъж една гуайпор[1] го попита с любопитство какво толкова го привлича в китайките.

— Това, че са много — отвърна й полушеговито.

Той се усмихна и си смигна в огледалото.

— Ах ти, хитро копеле — каза на отражението си и тръгна бос към кухнята, като остави пътека от мокри следи върху лакирания дървен под. Горещото кафе го освежи и му даде енергия да се избърше и облече. Сивият му костюм беше доста смачкан за старши инспектор в Кралската хонконгска полиция, но едно химическо чистене щеше да го оправи. Нямаше петна, така че можеше да издържи още няколко дни. Бялата риза беше чиста и той сложи една от двете си вратовръзки с емблемата на клуба по ръгби. Застана пред огромния гардероб, който се издигаше от пода до тавана, огледа отражението си в огледалото на едната врата и зализа косата си да прикрие оредяващото петно. Не изглеждаше зле. Даже със сигурност много по-добре, отколкото в съблекалнята след мач по ръгби. Не че оплешивяването го плашеше, но няма нищо лошо да се опита да го прикрива поне докато може.

Изключи музиката, заключи след себе си вратата с двата ключа и застана пред асансьора. Имаше три кабини, контролирани с компютър, така че да не се чака повече от половин минута. На една от стените в кабината имаше бележка, написана на китайски. Той не можеше да я прочете, тъй като ползваше кантонски само говоримо, но знаеше, че това е предупреждението за спирането на водата.

Службата на Дуган се намираше във Ванчай, близо до района с баровете и най-бързият път по това време на деня беше с обществената железница, както наричаха местното метро. Можеше да стигне пеша до станцията на метрото, без изобщо да излиза навън благодарение на подземните връзки на комплекса Тай Ку Шин, където жилищните блокове, училищата, ресторантите и магазините бяха свързани с покрити пешеходни зони.

Върху един подиум група възрастни жени практикуваха тай-чи, наблюдаваха движенията на една дребна белокоса баба в черни копринени панталони и бяла риза и се стремяха да ги повторят точно. Те произлизаха от едно от най-ефективните източни бойни изкуства, но предавани от учител на ученик през вековете, бяха изгубили основната си цел и сега бяха нещо като бавен танц, полезен за здравето на възрастните, но без каквато и да било полза в бой. Дуган се усмихна, представи си как тези бабички ще се опитат да се справят с

някой крадец и ще се чудят защо той не пада, щом като те са вдигнали крак и са размахали ръце.

Около фонтаните бяха пръснати одеяла и дюшеци, за да се проветрят под утринното слънце, и той се промъкна между тях към входа на „Сити плаза“, главния търговски комплекс на квартала, в който се намираше и станцията на метрото.

Дуган не преставаше да се учудва на чистотата, липсата на боклуци и графити. В Англия вандалите отдавна щяха да са покрили всяка гладка бяла повърхност с мръснишки надписи, но Тай Ку Шин изглеждаше така красив, както когато е бил построен върху отвоюваната от морето земя преди десет години.

Спомни си снимките в „Саут Чайна Морнинг Поуст“ с опашките желаещи да си купят апартамент в първия блок. Оттогава това остана мястото, където китайците от средната класа предпочитаха да живеят в апартаментите с две или три стаи, които често бяха върховото постижение на цял живот труд или трамплин за емиграция. И понеже беше „спалня“ на средната класа, без бедни работници, всички плащаха сериозна месечна такса на домоуправлението, а то се грижеше за чистотата и ремонтните работи, които винаги се извършваха навреме. Мястото беше добро за живеене, стига да си свикнал с тълпите. Тук беше много оживено от рано сутринта, а в събота и неделя изобщо не би могъл да се добереш до магазините, тъй като бяха страшно претъпкани с народ. Тук идваха хора от цял Хонконг, за да се разходят и да позяпат витрините, да гледат скъпите модни дрехи и електроуреди по последна дума на техниката. Някои хитри предприемачи дори организираха автобусни екскурзии от селата в Новите територии и често можеха да се видят групички възрастни мъже и жени, с напукани от земеделска работа ръце и похабени дрехи, да обикалят наоколо с ококорени очи, изминали цялото разстояние само за да зърнат лъскавия блясък.

Както обикновено станцията на метрото беше претъпкана и Дуган с мъка успя да се качи на първата мотриса. Един дребен мъж с накапана тениска и шорти го нарече „прасе“, но той се направи, че не го е чул. Нямаше смисъл да предизвиква скандал.

Единственото му предимство беше, че е с цяла глава по-висок от тълпата, и затова можеше да храни илюзията, че около главата му има свободно пространство. Мотрисата приличаше на огромна змия от

претъпкани вагони. В правите сектори на пътя се виждаше от единия до другия край на мотрисата, всеки сантиметър бе зает от сънливи и немити хора. Опитваше се да диша през носа си, за да не хване някой грипен вирус, наоколо сигурно имаше поне две дузини болни.

Поклащаше се при всеки завой и се опитваше да концентрира мислите си върху работата, затрупала бюрото му. Имаше поне десет случая, които би трябвало да се считат за спешни, но от два се беше заинтересувал особено много. Единият се отнасяше до сложен механизъм за измама, в който беше забъркана малка китайска банка. Бяха ужилени три хонконгски фирми, приели депозити в чекове без покритие, а парите бяха прехвърлени в банки в Тексас, Женева и Каймановите острови. Потокът от чекове, всеки покриващ предхождащия, беше стигнал сумата от 160 милиона долара, преди някой да го забележи, а двадесет и три годишната касиерка, която изглеждаше като невинно цвете, си беше прибрала 12 милиона долара като едното нищо. Дуган разследваше случая и се опитваше да проследи липсващите суми. Пуснаха момичето под гаранция и конфискуваха паспорта й, но той беше сигурен, че тя всеки момент може да изчезне на континента или в Тайван. Господи, какво ли не би дал, за да тръгне с нея. И с парите, разбира се.

Другият случай се отнасяше за фирма за търговия с компютри, която след няколко месеца си ги крадяла обратно от клиентите. Повече от дузина предприятия, главно в района Ша Тин, бяха пострадали, и то все със същите компютри. Дуган знаеше, че някъде трябва да има връзка с триадите и тайно се надяваше, че този случай ще привлече към него вниманието на шефовете в отдела за борба с организираната престъпност. Но засега тъпчеше на място. Пък и докъде да стигне, боже мой, като е вързан за бюрото?

Слезе от метрото, взе ескалатора към изхода на станция Ванчай, а мисълта за тази несправедливост не го оставяше. Горещият въздух го изненада както винаги, когато напускаше климатизираната метростанция и излизаше под яркото слънце. Докато стигне до службата си, вече се беше изпотил. Тръшна се на стола, изгледа намръщено купчината светлозелени папки върху бюрото и въздъхна тежко. Първо трябваше да си вземе кафе. Излезе в коридора. Шефът му, тъпият главен инспектор Кристофър Томкинс, за приятелите само

„главен инспектор“, стоеше до машината и мрачно си взимаше пълната чаша.

— Защо, по дяволите, тази машина винаги пълни чак до ръба? — попита го той кисело.

Дуган пусна две монети по долар в процепа и натисна бутона, на който пишеше „черно кафе със захар“. Машината повърна тъмнокафява течност в пластмасовата чашка и спря, щом тя се напълни на около сантиметър и половина от ръба.

— Теб те харесва — ревниво отбеляза Томкинс.

Дуган се върна с кафето при затрупаното си бюро и отново се стовари на стола, който се заклати опасно. Сигурно пак се беше откачило някое от колелата. Поне веднъж седмично му се налагаше да обръща стола и да затяга с отвертка петте колелца колкото може по-здраво. Но въпреки това те пак се разхлабваха. Понякога си мислеше, че може би Томкинс се промъква нощем и разхлабва болтчетата. Вдигна поглед и с изненада откри, че Томкинс го бе последвал в стаята. Сигурно беше намислил нещо. Дуган го изгледа с очакване.

— Компютърното дело — каза шефът му.

— Върви добре — отвърна той. — Мислех да посетя няколко от магазините за компютри в Цим Ша Цуй, да поразтърся няколко клетки, за да видя какво ще изпадне.

— Всъщност, Пат, обадиха ми се от отдела за борба с организираната престъпност. Искат да им изпратим досието.

— Какво?! — подскочи Дуган. — Откъде, по дяволите, са разбрали за него? — От изражението на Томкинс стана ясно, че той им беше казал. Патрик поклати глава. Нямаше думи. Голямото му дело. Шансът му да бъде забелязан.

— Хайде, Пат, и без това имаш много работа. Трябва да си доволен, че са готови да помогнат.

— Да помогнат ли? — попита Дуган. — Да не би да казваш, че ще ми позволят да работя по случая заедно с тях?

Томкинс изглеждаше притеснен от надеждата в гласа му.

— Не — отговори той. — Те ще го вземат, но може би ще пожелаят да говорят с теб по случая.

— Не е честно! — възкликна Пат.

— Животът не е честен, Дуган. Не ставай глупак. Имаш си купища дела. — Той кимна към папките върху бюрото му.

— Това обаче е различно. Голямо.

— Но е свързано с триадите.

— Знам, че е свързано с триадите. Затова искам да работя по него.

— Виж, Дуган, нали точно затова е отделът за борба с организираната престъпност.

— Сума хора от отдела по стопански престъпления работят по случаи, където са замесени триади. Добре го знаеш.

— Да, обаче те нямат роднини, ръководещи една от най-големите триади в Хонконг. Нали така? — извика Томкинс, загубил търпение.

— Значи затова, а? Заради зет ми?

— Нищо не мога да направя, Пат. Така ми наредиха отгоре. Ти трябва да бъдеш държан настрани от това дело.

— Господи! Та той просто е женен за сестра ми — избухна Дуган. — Да не би аз да спя с него? Какво си мислят, че правя? Че обсъждам работата си с всеки срещнат? Така ли мислят?

— Не се пали, Пат. Не можеш да пикаеш срещу вятъра. — Вдигна ръка да се предпази, защото Дуган го замери с една от папките. Томкинс я хвана и отвори уста да каже нещо, но подчиненият му махна с ръка.

— Забрави. Все едно не сме говорили.

Хауълс се настани в „Холидей Ин Харбър Вю“. Хотелът се намираше на около десет минути с кола по единственото шосе откъм летището Кай Так, близо до оживените търговски безистени в Цим Ша Цуй. Стаята беше модерна и удобна, със светли мебели от тиково дърво и картина със златен паун на стената.

Все още беше доста рано вечерта и той се излегна на леглото, кръстоса крака и бавно препрочиташе за кой ли път трите листа, в които бяха животът и смъртта на Саймън Нгъ. Китайско име Нгъ Чаохуан, но за приятелите и служителите си — Саймън Нгъ. Саймън Нгъ беше Лун Тао — Глава на дракон — контролираше престъпна империя, която се занимаваше основно с проституция и наркотици и печелеше милиони долари годишно. Живееше със семейството си в строго охраняван комплекс в Новите територии, заобиколен плътно от верни на триадата бойци. И сега трябваше да умре. Двете черно-бели

снимки лежаха до него на леглото. На тях се виждаше красив китаец на около четиридесет години с гладка кожа и малка трапчинка в средата на брадата. Лицето му беше квадратно, ниско подстриганата коса стърчеше нагоре, но беше добре оформена около ушите. Тънките му устни като че ли не можеха да се усмихват. Саймън Нгъ гледаше строго. И ако можеше да се вярва на бележките на Грей, той наистина беше строг.

Ръководителят на триадата беше женен за англичанка на име Джил и имаше дъщеря на осем години, наречена Софи. Двама братя, единият в Сан Франциско, а другият във Ванкувър, и сестра, омъжена за китайски банкер, която също живееше в Хонконг. Бащата се оттеглил в голяма резиденция на Върха, където прекарвал времето си в полиране на колекцията от нефрит. Беше предал властта над организацията на Саймън Нгъ.

Хауълс позвъни на рецепцията и попита дали може да си наеме кола чрез хотела. Момичето го увери, че няма да има никакви проблеми и хотелът щял да му предостави карта на пътищата, тя дори щяла да му я изпрати веднага.

Той пътува със собствения си паспорт, но в хотела се регистрира с името на Доналдсън. Беше взел паспорта му със себе си заедно с кредитните карти и очилата за по-голяма сигурност. Не приличаше много на човека, заровен в градината на вилата му в Бали, но пък и снимката в паспорта не му приличаше особено, а с очилата едва ли можеше да се открие голяма разлика.

Картата пристигна и той се зае да я разучи внимателно. След няколко минути администраторката позвъни и каза, че колата го чака. Беше синя мазда, почти нова, с боров ароматизатор на таблото. Агентът, който я бе докарал до хотела, беше оставил климатика включен, така че вътре бе приятно прохладно. Хауълс остави картата на съседната седалка и се насочи заедно със следобедния трафик навътре към Каулун. Колата беше автоматик, с дясно кормило, а движението беше вляво, така че в началото му беше малко трудно. Беше прекарал на Бали доста време и свикна да кара вдясно. Колите и микробусите се движеха плътно един зад друг, през първия километър минаха покрай туристически магазини, претъпкани с фотоапарати, електроуреди и облекла. Хонконг изглеждаше богат град, без явната бедност, която биеше на очи в Индонезия, там тротоарите бяха пълни с

просяци и мръсно облечени деца, а улиците гъмжаха от мотоциклети. В Хонконг имаше малко велосипеди, всички коли изглеждаха нови, а тълпите по тротоарите бяха добре облечени и оживени. Сградите изглеждаха чисти и нови като колите, издигаха се модерни блокове от стъкло, метал и мрамор. Хауълс излезе от Цим Ша Цуй, мина през индустриалните райони на Каулун и покрай високите тридесететажни небостъргачи на жилищните блокове. Погледна картата на няколко пъти, но само за справка. Чувството му за ориентация си беше все така добро, а и обучението си казваше думата. Остави застроените райони зад себе си и скоро караше през полята, които му напомняха за Брейкън Бийкънс със закръглените хълмове и огънатите от вятъра дървета.

От хотела до дома на Нгъ имаше час път. Къщата се издигаше самотно на склона на един хълм с изглед към Южнокитайско море. Сградата беше на един етаж, с формата на буквата „Н“. Двете по-дълги крила се свързваха с напречното, където се намираше главният вход. От всички страни къщата беше заобиколена от добре поддържана ливада, оградена с триметрова стена. Точно както пишеше в писмото на Грей. Хауълс подаде глава от прозореца на маздата, но от главния път можеше да види само триметровата стена. Едно отклонение свързваше шосето с комплекса. Пътят се извиваше по гористия хълм до голям двоен железен портал. Най-близките къщи бяха на повече от петстотин метра и представляваха триетажни сгради с червени покриви, които изглеждаха като пренесени от някой испански крайбрежен град. Но към тях водеше отделен път. Нагоре имаше само една асфалтирана алея и изглежда, от мястото, където се намираше сега, нямаше начин да стигне до върха на хълма, за да погледне отгоре към къщата на Нгъ. Вероятно би могъл да се изкачи пеша, но ако го хванеха, трябваше да дава обяснения.

Той подкара колата встрани от главния път нагоре към къщата, но не беше изминал и стотина метра, когато беше принуден да спре пред бариера в червено и бяло. От нея висеше голям знак с надпис на китайски и не беше необходимо да е лингвист, за да разбере, че означава „Стоп“, „Частна собственост“ или пък „Ако минеш, ще ти откъснем топките“. Изключи двигателя, но още преди да успее да отвори вратата, от дървената будка встрани излезе един мъж, пъхнал ръка вътре в кафявото кожено яке. Ръката не се показа навън, а остана,

вероятно до скрития кобур, сякаш чеше подмишницата. Хауълс свали прозореца и се усмихна широко.

— Опитвам се да стигна до Сай Кун — каза той на пазача. Мъжът беше на около петдесет години, но здравеняк. Той поклати глава.

— Не е този път — каза той и посочи бариерата. — Частна собственост. — Извади ръката изпод якето си, уверен, че разговаря с тъп турист, който просто се е заблудил. Постави двете си длани върху вратата на колата и се приведе напред, като му се усмихна с пожълтелите си зъби. — Трябва да се върнеш назад.

— Както кажеш, слънчице — отвърна Хауълс, забелязал, че втори пазач е излязъл откъм дърветата зад него и е застанал малко встрани от задния калник на колата. Охраната беше добра и той изобщо не се съмняваше, че в гората има още хора. Обърна маздата и се насочи да заобиколи хълма.

Явно това беше единственият път, по който можеше да се влезе в комплекса. А дори и да влезеше вътре, едва ли щеше да се справи със задачата. Това не беше филм с Джеймс Бонд, където един човек, независимо колко добре е въоръжен, превзема цяла крепост. Мисълта да се спусне с парашут от 7000 метра го накара да се усмихне, спомни си за службата като десантчик. Но дори и тогава не би го сторил без екип от поне още четирима, въоръжени с гранати и автомати „Узи“, както и всичко друго, което можеше да си позволи да носи по време на скока. Не, в дома си Нгъ беше неуязвим. Хауълс подкара обратно към Каулун замислен дълбоко, като си подсвиркваше тихо през стиснати зъби.

---

[1] Презрително название за „бяла жена“ на кантонски. — Б.пр. ↑

„Горещи клюки“ се тресеше. Беше един от любимите барове на Дуган и тук се събираха много от неженените ченгета. Гуейло[1] и китайци. Бар, където можеш да си сигурен, че ще си намериш момиче и няма да хванеш нещо заразно. Храната не беше лоша, музиката гърмеше, а напитките бяха достатъчно скъпи, за да държат боклуците отвън. Заведението беше на два етажа на булевард „Кантон“. Барът и ресторантът се намираха на втория етаж, а дискотеката долу. Дуган беше горе и се наслаждаваше на бирата, преди да се гмурне в пазара на плътта.

Беше на едва ли не най-дългия бар от полирано черно дърво в Каулун, край който можеха да се сместят трийсетина души, без да изглежда претъпкано. А зад плота на интервали от по три метра на стената висяха телевизионни екрани, които показваха един и същ музикален клип. В другия край на бара, където барманите смесваха скъпите си коктейли, бяха поставени група маси с розови покривки, пак така заобиколени с телевизионни екрани. Където и да застанеше, можеше да види някой от екраните, без да върти глава.

Той беше излязъл от кабинета си рано и дойде тук сам, но скоро намери приятели — трима служители от отдела за борба с организираната престъпност, които също участваха в полицейския отбор по ръгби. Те започнаха да го закачат за работата и го попитаха кога следващата му жертва ще си вземе еднопосочен билет за Тайван. Дуган беше свикнал със закачките, също както свикна заподозрените му да изчезват от Хонконг в мига, когато момчетата от отдела за стопански престъпления са почти готови да ги арестуват.

— На вас ви е добре, копелета — отвърна той и размаха чашата си. — Можете да ги хванете с оръжие в ръка или с пълен с наркотици джоб. Или да разбиете вратата на някой бардак и да ги спипате с малолетни.

— Де да беше толкова лесно — изсмя се Колин Бър, едър мъж, чиито рамена сякаш бяха направени специално за разбиване на врати.

— Отречи го де — настоя Дуган. — Отречи го, ако можеш.

— И вие, чиновниците, трябва да опитате някой път — обади се Ник Холт, висок шотландец с хитлеровски мустачки, който работеше в Хонконг едва от три години.

— Да, хвани се за истинска полицейска работа някой път — добави Джеф Белами, най-старият от групата, който също като Дуган

вече беше започнал да губи част от косата си. За разлика от него той се беше отказал да прикрива плешивостта си и ходеше с късо подстригана коса, оформена като полумесец около темето.

— Истинска полицейска работа ли? — изсумтя Дуган. — Не ме карайте да се смея. Кога за последен път сте хванали някой от Главите на драконите? Кажете ми едно име.

— Чен Ю Чен — обади се Холт. — Влезе в затвора за седем години.

— Копеле — заключи Дуган. — Добре де, кажете ми пет имена. Хайде, кажете поне три.

— О, я се разкарай.

— Разбирате какво искам да кажа. Да, отчетът ви за арести изглежда по-добре от нашия, но почти всичките престъпници са дребни риби. Обикновени пешки. А ние гоним едрите риби. Истинските престъпници, онези, които крадат милиарди.

— Да, ама колко от тях хващате, а? — изсумтя Бър и надигна чашата.

— За да съберем доказателства за пред съда, ни трябва време — отвърна Дуган. Млъкна и се загледа в Патси Кенсит, която подскачаше по един от екраните зад бара. Беше великолепна. Съзнаваше, че спори само защото другите всъщност са прави. Често пъти бяха нужни месеци мъчително разследване, по-близко до обикновеното счетоводство, отколкото до полицейска работа, за да се образува дело. А докато съберяха достатъчно доказателства, заподозреният имаше достатъчно време и пари, за да си купи измъкването. Беше неприятно. Ужасно неприятно.

Откъсна поглед от екрана и огледа хората, които се хранеха в ресторанта. Изведнъж усети нечий поглед върху себе си. Дребна китайка с красиви очи. Тя седеше на масата с други две момичета, беше облечена в черна рокля, която блестеше като косата й. Изглеждаше дребна даже за китайка, но очите й бяха опитни и предизвикателни. Очи на жена, тяло на младо момиче. Тя се усмихна на Дуган и направо го изкара от равновесие. Той отклони поглед засрамен, сякаш хванат да наднича през прозорчето в женска съблекалня.

— Ще слизаме ли долу? — попита приятелите си.

— Е, най-накрая заговори като човек — отвърна Белами. Изпразниха чашите си и минаха покрай барплота към стълбите за дискотеката. Музиката ги обгърна като гъста мъгла и трябваше да си пробиват път през тълпата, за да стигнат до бара долу. Холт поръча питиета и те се скупчиха един до друг, оглеждаха се като хищни акули, готвещи се да се нахвърлят към ято риби.

— Какво ще кажеш за онези двете — кимна Холт към две момичета, които танцуваха заедно.

— Хубави са — съгласи се Бър. — Много хубавки.

Момичетата се движеха в синхрон, явно свикнали да танцуват заедно.

— Искаш ли да опитаме? — попита Холт.

— Разбира се — отвърна Бър, двамата оставиха чашите си на бара и се спуснаха да си пробият път през оживения дансинг към момичетата.

— Виждаш ли нещо, което да ти харесва? — попита Белами.

— Още не — отговори Дуган. — Но това е въпрос на време.

Трите момичета от ресторанта слязоха по стълбите и застанаха на светло в края. Едната беше дребната китайка с красивите очи. Тя като че ли гледаше право в него, макар той да съзнаваше, че е скрит в мрака.

— Загледа се — засмя се Белами.

— Красива е, нали?

— Нисичката ли? Страхотна. Но такъв едър гуейло като теб направо ще я разкъса. Намери си някоя с твоя размер.

Дуган го изгледа и се изсмя, погледна отново към стълбите, но момичетата бяха изчезнали.

Двамата мъже останаха до бара, оглеждаха дансинга и потрепваха в такт с музиката. Бър и Холт, изглежда, се забавляваха добре, бяха разделили момичетата и сега ги отдалечаваха една от друга като овчарски кучета разтревожени овчици.

Дуган мислеше да попита Белами как се движи молбата му за преместването, но се отказа. Не му беше нито времето, нито мястото за такива разговори. Господи, как му се искаше да успее. В „Стопански престъпления“ направо полудяваше бавно, дори и без днешното разочарование. Това не приличаше на полицейска работа, а на обикновено счетоводство. Капката, която препълни чашата, беше

аферата „Кариан“. Тригодишно разследване, последвано от дело, което се точи година и половина. Най-дългото и най-скъпото в историята на Хонконг. И то приключи внезапно, когато един съдия реши, че обвиняемите са невинни. Близо пет години тежък труд отиде на вятъра. Дуган си беше изтъркал топките от работа по това дело. По десет — дванадесет часа работа на ден. Ядеше, спеше и дишаше с делото „Кариан“ и какво? Един човек изтри с махване на ръката си целия му труд.

Нощта, след като съдията прекрати делото, Дуган отиде и се напи. Седмица след това подаде молба за преместване от първи отдел в трети. Първи отдел се занимаваше с дълги заплетени дела за измами, втори разследваше дребните престъпления и затова преместването там би било понижение. В трети отдел бяха хората, занимаващи се с проследяване на измамници. Това означава доста задгранични пътувания, работа под прикритие, точно както в „Светлините на Маями“. Но там щатът беше само четиридесет души и напливът беше ужасен. Когато Дуган подаде молба, му казаха, че може да се очаква освобождаване на място чак след три години. Тогава той реши, че искат да го откажат от преместването, защото го смятат за много ценен в първи отдел.

Накрая търпението му се изчерпа и той реши изобщо да напусне „Стопански престъпления“ и да опита да се върне към истинска полицейска работа. Но сякаш никой не вземаше на сериозно молбата му да постъпи в отдела за борба с организираната престъпност. А сега вече знаеше защо.

Белами забеляза мълчанието му и посегна да чукне чашата си в неговата.

— Как е животът? — попита той.

Дуган сви рамене.

— Нищо не се променя. Все така ми е писнало от стопанския.

Бър и Холт сега бяха опрели гърбовете си и отдалечаваха момичетата все повече една от друга. Танцуваха мълчаливо, но и без това от музиката не можеха да се чуят. Дуган отпи голяма глътка. Вече не му пукаше, че е неподходящото време и място.

— Трябва да се махна — каза той.

— Музиката ли ти е силна? — попита Белами.

— Знаеш за какво говоря — отвърна Дуган. — Да се махна от „Стопански престъпления“.

Белами бавно поклати глава.

— Най-добре си стой там, където си.

— Не — изсумтя той. — Искам да се махна.

Двамата се спогледаха над чашите. Дуган искаше да продължи, но мълчанието на по-възрастния подсказваше, че ще бъде разочарован. Все едно да се обадиш на бивша любовница, за да я помолиш да опитате пак, макар да знаеш, че няма да получиш онова, което искаш. Желаеше да опита, въпреки че съзнаваше, че отказът ще бъде още по-болезнен.

Но въпреки това продължи и обясни как му отнеха делото за компютрите.

— Искам да се преместя в групата за борба с организираната престъпност. Трябва да се върна към истинската полицейска работа.

— Стопанските престъпления също са истинска полицейска работа — отговори Белами, но избягваше погледа му.

— Не разбирам защо е толкова трудно да ме преместят — продължи упорито Дуган, макар да знаеше отговора. Видя устните на приятеля си да се движат, но думите му бяха заглушени от музиката.

— Какво? — извика той.

— Ти знаеш защо — изкрещя Белами. — Заради гадния ти зет. Това те спира. Гадния Саймън Нгъ и сестра ти.

Дуган въздъхна и почувства как последователно го залива вълна от яд и объркване. Делото за компютрите беше първото, което губи заради Нгъ, но явно нямаше да е последно. А сега му стана безпощадно ясно, че никога нямаше да му разрешат да се премести от „Стопански престъпления“. Белами смутено отклони поглед.

— Мамка му! — извика Дуган и се усмихна насила. — Дай да черпя по още едно и да си ходя да спя.

Обърна се към бара и тя беше там. Малка и сладка, вдигнала очи към него със закачлива усмивка. Дали го беше чула? Силно се надяваше да не е. Усмихна й се.

— Здрасти — каза той. — Видях те горе, нали?

Тя кимна.

— И аз те видях. Светът е малък — засмя се тя.

„Красива уста“ — помисли Дуган.

— Може ли да ти предложа нещо за пиене? — попита той на кантонски и се зарадва от изненадата, изписала се на лицето й.

— Искам нещо безалкохолно. Голямо и студено — отвърна бързо на кантонски и тя. Предизвикваше го.

— Какво ще кажеш за мен, ще свърша ли работа? — попита той, а момичето отново се засмя.

— Откъде знаеш толкова добре китайски? Ченге ли си?

— Разбира се. Ама кажи какво наистина искаш да пиеш?

— Перие — отговори тя.

Дуган си поръча бира и газираната вода за нея, а после усети потупване по гърба.

— Не забравяй приятелите — изръмжа Белами.

Поръча бира и за него и му я подаде, без да го поглежда. Очите му не се отделяха от момичето, страхуваше се да не я изпусне.

— Какво ще кажеш за едно запознанство? — попита Белами.

— А какво ще кажеш да отплуваш и да оставиш мен и това хубаво момиче да се опознаем? — Каза го бързо на английски и използва жаргон, за да не може тя да разбере. Но китайката се усмихна широко, протегна ръка пред него и се ръкува с Белами.

— Казвам се Цвете.

— Радвам се да се запознаем, Цвете — отвърна той. — Аз съм Джеф Белами. А този млад загубеняк е Патрик Дуган. Човек, когото трябва да избягваш на всяка цена.

— Можеш вече да я пуснеш, Джеф — подхвърли Дуган и на свой ред пое ръката на момичето. Беше мека и хладна. — Радвам се да се запознаем, Цвете.

— И аз се радвам, Патрик Дуган.

— Сега е мой ред да попитам — каза той. — Откъде този добър английски?

— Бях добра ученичка. Ужасно добра ученичка — отвърна тя с акцент на дамския колеж „Челтнам“ в Англия.

Дуган посочи чашата в ръката й. Мехурчетата се издигаха към резенчето лимон.

— Няма ли да пиеш?

— Тук съм, за да танцувам, а не да пия.

Той разбра намека и двамата тръгнаха към дансинга. Тя се движеше красиво, близо до него и понякога го докосваше. Дуган не

можеше да прецени дали е случайно или нарочно. Просто от време на време го допираше с лакът или дланите им се срещаха, щом тя се обърнеше настрани. Но всеки път сякаш го удряше ток. Чудеше се къде са приятелките й, сега тя изглеждаше сама. Диджеят обърна на бавна балада и каза нещо за този час на нощта. Дуган понечи да напусне дансинга, но тя пристъпи напред и обви ръце около кръста му. Облегна глава върху гърдите му и затвори очи. Господи, колко беше малка! Приличаше на ученичка, макар че гърдите й, притиснати към него, бяха съвсем женски. Прегърна я и се почувства едър и тромав. Тя ухаеше на свежи цветя.

Хауълс седеше на бара на около три километра южно от „Горещи клюки“, на едно място във Ванчай, наречено „Клуб Вашингтон“. Табелите над главата на възрастния портиер, седнал отвън в дървена кабинка, обещаваха голи танцьорки, но тук от много години не бяха виждали голи гърди. Основното помещение представляваше кръгъл бар, заобиколил малък издигнат дансинг, където две момичета с еднакви бански в черно и сребристо и обувки с високи токчета се стараеха с всички сили да се движат в такт с музиката. Между танцьорките и бара група жени на средна възраст с дълги вечерни рокли сервираха на посетителите или седяха на високите столчета с буреносни лица.

Когато Хауълс влезе през вратата покрай големия аквариум преди час, една жена, достатъчно възрастна, за да му бъде прабаба, го заведе до стола и го попита какво ще пие. Преди още да му донесе бирата, към него се приближиха две от дебелите дами и го изгледаха заплашително. Едната го хвана за ръката и я погали нежно. Дланта й беше като шкурка.

— Откога си в Хонконг? — попита тя и се усмихна с кривите си зъби.

— От два дни — отговори той. Питието му пристигна и Хауълс го използва като извинение да дръпне ръката си. В друга чаша, която бабата постави пред него, имаше навита на руло бяла касова бележка.

Втората жена, дебела, с накъдрена коса и трапчинка на брадата, примигна и попита:

— Къде си отседнал?

— В хотел „Мандарин“ — излъга Хауълс.

— Хубав хотел — кимна тя. — Какво работиш?

— Търговец.

— Как се казваш? — попита първата.

Названието компаньонка никак не й отиваше. Как ли можеше да я нарече? Стара чанта? Хауълс се зачуди как ли е назовала професията си в паспорта.

— Том — отговори той с първото име, което му дойде наум. Жените се представиха, като всяка се ръкува официално.

— Ще ми купиш ли питие? — попита онази с трапчинката.

Ценоразписът беше закачен на един стълб вляво от танцьорките. Бирата му струваше колкото в петзвезден хотел, а най-евтиното питие за компаньонка беше поне три пъти повече.

Той поклати глава.

— Не тази вечер, благодаря.

— Не е скъпо — настоя тя.

— Не — повтори Хауълс и им обърна гръб. Те си заговориха на китайски, хвърлиха му по един мръсен поглед и се отдалечиха. Той отпиваше от чашата си и оглеждаше танцьорките. Едната беше ниска, с дълга черна коса и малко чипо носле. Другата изглеждаше по-висока, косата й беше разрошена, а фигурата по-женствена. И двете бяха с по-тъмна кожа от бабите, които преди малко се опитваха да го изнудват. Движеха се синхронно, свикнали с танца, размахваха крака и тресяха рамене. Явно го бяха правили много пъти и нямаше нужда да се гледат, за да се движат еднакво. Други четири момичета със същия цвят на кожата като на танцьорките седяха в задната част на бара и дъвчеха фъстъци. Бяха облекли тениски върху банските си и разговаряха на някакъв мелодичен като птича песен език. Вероятно филипински.

В бара имаше около дузина посетители. Всички бяха мъже. Трима пиеха с компаньонки и в чашите заедно с белите касови бележки се виждаха и сини талончета. Единият, оплешивяващ мъж с очила, с измъчен вид на съпруг, отървал се от жена си за няколко часа, получаваше доста сериозно обслужване от четири от старите чанти. Две бяха седнали срещу него, а другите от двете му страни и всички пиеха шампанско, а в чашата имаше цял сноп сини талони. Смееха се на всяка негова дума, а жените от двете му страни последователно масажираха врата му.

Танцьорките свършиха номера си и слязоха от сцената, а други две заеха местата им. Онази с чипия нос се изтри със син пешкир и нахлузи оранжева тениска. Седна на стола срещу висок грозен мъж със сресана назад черна коса и тънки мустаци. Бабата донесе питие за компаньонката и го остави пред момичето, без дори да поиска разрешението на мъжа. Явно той беше постоянен посетител. Може би влюбен.

Хауълс обхвана чашата си с длани и приведе леко глава, но очите му не изпускаха нищо. От тавана висяха телевизионни екрани, Оливия Нютън-Джон дрезгаво пееше нещо съвсем различно от музиката, на която танцуваха момичетата, двамата високи и здрави китайци, застанали до тоалетната, явно готови да се намесят, ако възникнеше проблем, малката филипинка в рокля с голи рамене, чиито големи очи се обръщаха към вратата при всяко нейно отваряне, чантите на пода зад бара, в тях сигурно бяха дрехите за прибиране у дома на момичетата.

Танцьорките бяха опрели гърбове, въртяха задници в унисон и се смееха весело. Оливия Нютън-Джон подтичваше по екрана в анцуг, с бяла лента на челото. От стаята, която, изглежда, служеше за почивка на персонала, излезе момиче. Тя беше по-високичка, очите й изглеждаха големи и кръгли, по-скоро европейски, отколкото азиатски. Беше облечена в чиста бяла блуза с дантелена яка и дълги ръкави, черна вратовръзка и дълга до пода черна пола.

Погледът й обходи бара професионално и тя се усмихна на Хауълс. Зъбите като че бяха прекалено много за устата й, повдигаха устните нагоре като на кон, готвещ се да цвили, и блеснаха като надгробни камъни от слонова кост под мигащите светлини над дансинга. Той вдигна вежди и чашата си към нея в шеговит тост. Момичето се засмя, устните й се изпънаха още по-нагоре, показаха още зъби и тя вдигна нежната си длан, за да ги прикрие. Хауълс си помисли, че е трябвало да я заведат на зъболекар още като малка, но може би родителите просто не са обърнали внимание на дефекта. Пък и сигурно не им е пукало.

Тя се приближи и застана до него.

— Здрасти. Как се казваш? — Белите й зъби блеснаха.

— Том — повтори той първоначалното си хрумване.

Момичето подаде ръка и той я пое. Беше хладна и суха.

— Аз съм Еми.

— Радвам се да се запознаем, Еми — отговори той. — Мога ли да ти предложа питие?

Тя сякаш се изненада от предложението. Хауълс реши, че сигурно се преструва. Може би смяташе, че трябва да положи повече труд, за да получи почерпка. Отдалечи се, за да си вземе питието и синьото талонче, което постави в чашата с касовата бележка на Хауълс. После чукна чашата си в неговата:

— Благодаря.

— Няма защо. Откога си в Хонконг? — попита той.

Тя го изгледа объркано.

— Родена съм тук. — Въпросът му я накара да вдигне учудено вежда.

— Къде живееш?

— В Цим Ша Цуй.

Хауълс продължи да я гледа сериозно.

— Какво работиш?

Сега тя наистина се объркa и прехапа долната си устна. Не отговори нищо.

— Ти ще ми купиш ли питие? — попита я Хауълс и тя веднага разбра шегата.

— Ти се шегуваш — бутна го по рамото тя. — Правиш се на компаньонка. Ти много лош човек. — Беше по-скоро привлекателна, отколкото красива. Носът й беше леко сплескан, устните не много плътни, но очите й блестяха шеговито, а кожата изглеждаше гладка. Би могла да бъде между двадесет и пет и тридесет и пет годишна, което я поставяше в различно поколение от останалите баби в бара.

— В Хонконг ли работиш? — попита Еми.

Хауълс кимна.

— Търговец — каза той.

— И какво продаваш?

„Смърт“ — помисли си той. Тя го гледаше изпитателно.

— Хладилници — отвърна най-накрая Хауълс. Момичето го изгледа с неразбиране. — Хладилници — повтори той. — Да държат храната студена. — Начерта с ръце във въздуха нещо като шкаф и се престори, че отваря врата.

Тя разбра и се усмихна.

— Хладилници — повтори и потрети думата, за да я запомни. Сигурно така беше научила английски, в разговори с клиентите, като ги е карала да обясняват думите, които не разбира. Английският й не беше съвсем лош, тя не се затрудняваше да го разбира, ако говореше по-бавно. Чудеше се каква част от него е научила в леглото.

Еми си заслужаваше парите. Слушаше внимателно всяка негова дума и погледът й не се отделяше от лицето му. Отговаряше възпитано на всичките му въпроси и показваше интерес към него. Питаше го къде живее, къде е семейството му, дали му харесва Хонконг. Понякога посягаше и го погалваше по ръката, а когато той й правеше комплимент, тя навеждаше очи и почти се изчервяваше. Игра си с питието си почти двадесет минути, но веднага щом отпи последната капка, бабата се домъкна и взе празната чаша. Показа я на Хауълс като детектив веществено доказателство за убийство.

— Купуваш на момиче питие? — попита тя и разклати чашата, за да покаже, че е съвсем празна.

Той кимна:

— Разбира се, защо не?

— Благодаря — каза Еми и постави малката си длан върху неговата, сякаш й бе направил огромна услуга и това не е просто работата й. Хауълс се чудеше колко пъти е правила така, шепнала е „благодаря“ и е държала мъже за ръката. Питието й пристигна заедно с нов син талон.

— Защо не купиш питие и на мен? — попита бабата зад бара.

— Не тази вечер. Друг път — обърна й гръб и се зае отново с Еми. Попита я за живота й.

— Животът ми е много тъжен — въздъхна тя.

Беше история за голямо семейство с баща пияница, който я изнасилил, когато била на дванадесет години. Тя избягала и се сприятелила с някакъв шестнадесетгодишен пласьор на наркотици, той я окуражил да пуши хероин, а после я накарал да работи в бардак за малолетни. Избягала от него, преди да навърши четиринадесет години, и попаднала в ръцете на лихвар, който й заел пари, настанил я в едностаен апартамент и я снабдил с половин дузина клиенти на нощ, за да му изплаща заема. Накрая срещнала богат мъж, производител на пластмасови торбички, обещал да се ожени за нея, но я изоставил веднага, щом забременяла. Направила аборт, но той пак не пожелал да

я види. Сега живеела сама, работела в няколко бара в Хонконг и в Каулун.

Разказа историята си с равен, монотонен глас и Хауълс се зачуди колко ли пъти я е повтаряла и каква част от нея е вярна.

Еми му каза каква комисиона получава за всяко питие, колко пъти пие на нощ и как всички момичета трябва да работят по две смени, най-малко по четиринадесет часа, когато в града пристане американски кораб. Той я попита защо не танцува и тя се намръщи.

— Само филипинки и таитянки танцуват — изрече тя презрително. — Китайките не го правят.

„Страхотно“ — помисли си Хауълс. Значи да изнудваш пияни туристи да те черпят е прилично, да ходиш с тях в хотела им е законен бизнес, но да танцуваш по бански не е. Еми като че ли не се срамуваше и не съжаляваше за работата си. Просто бизнес. Попита я колко често излиза с клиенти и тя сви рамене:

— Зависи. Понякога по четири пъти на месец, а понякога никак.

След това продължи с мненията си за различните типове хора. Не спеше с американци, защото не били чисти, не обичала германците, тъй като един набил приятелката й и й откраднал чантата. Страняла от туристи и никога не излизала с полицаи, защото не плащали. Най-много харесвала женените мъже, които живеят и работят в Хонконг.

— Те много внимават, за да не заразят жените си и не остават цялата нощ — каза тя. Логиката й беше необорима.

— Искаш ли да ме откупиш? — попита го тя, когато свърши второто си питие. Бабата застана до нея още преди да е оставила чашата си. Хауълс каза „да“ за питието, но „не“ на предложението да я откупи.

— Тази вечер имам малко пари — каза той. — Може би друг път.

— Няма проблеми — отвърна тя. — Може да използваш кредитна карта. А и ние ще ти дадем касова бележка. — Погали ръката му: — Харесваш ми, Том.

Хауълс знаеше, че това е представление, което тя е изпълнявала хиляди пъти преди, и въпреки това му се струваше, че тя все пак го смята за по-специален от другите.

Питието й с талончето пристигна заедно с нова бира за него, която той не беше поръчал, но прие. Еми чукна леко чашата си в неговата.

— Радвам се, че се запознахме — каза тя. После отново се захвана за работа, като говореше, смееше се и го докосваше.

Танцьорките продължиха да се сменят, по двадесет минути на сцената и четиридесет минути почивка, през която получаваха напитки от клиенти. Те не се държаха като Еми, а лакомо изгълтваха питиетата си, щом обожателите им обърнеха глава, или ги изливаха в мивката, когато те отиваха до тоалетната. Еми беше направо златна. Всяко от питиетата й издържаше цели двадесет минути.

— Идват ли много полицаи тук? — попита я Хауълс.

Тя поклати глава:

— Не. Понякога ходят в клуб „Суперзвезда“. Това е дискотека и там няма нужда да купуваш напитки на момичетата.

Той се усмихна.

— И къде другаде ходят? Към Каулун ли?

Еми измърка.

— Искаш да си тръгнеш ли? Омръзнах ли ти?

— Не — засмя се. — Не бой се. — Отново чукнаха чашите си: — А къде пият в Каулун?

— В кафе „Рик“, в дискотека „Кантон“, в „Горещи клюки“ — отвърна тя. — Има много места.

Хауълс запомни имената също както тя беше запомнила думата „хладилник“. След половин час се сбогува, обеща, че ще дойде пак, но изобщо не го мислеше сериозно. Сбогуваха се, тя изглеждаше тъжна, но на вратата той погледна през рамо и видя, че вече е на друго място и разговаря с брадат турист по къси панталони. Просто работа. „Истинска крава“ — помисли си той.

Дуган се изненада приятно, че Цвете се съгласи да отиде с него в дома му. Беше очаквал да се прави на скромна, но когато седнаха в таксито, го хвана здраво за ръката, той се наклони да я целуне, устните й се разтвориха и тя изстена тихо. Малката й длан погали бедрото му.

Явно имаше късмет. Даже и таксито дойде като по поръчка. Обикновено нощем трябваше да се бори с тълпата, а днес едно спря пред тях в мига, когато излязоха на тротоара. Гуейлото от задната седалка дори задържа вратата отворена, за да се качат те, преди сам да влезе в дискотеката.

По пътя към острова Хонконг Цвете се смееше на шегите му, а в асансьора се притисна към него. Сърцето на Дуган биеше силно, ръцете му трепереха и той едва пъхна ключа и отвори вратата пред нея. Тя влезе и се усмихна широко, а той внезапно се засрами от малкото си жилище. Искаше да й направи впечатление, но знаеше, че тази кутия за обувки, наричана от него „дом“, не може да впечатли никого. Господи, спалнята не беше оправена! Изведнъж си спомни за тоалетната и изтръпна. Бутна Цвете встрани и се хвърли към банята. Пое дълбоко дъх и дръпна ръчката. Водата потече силно и той въздъхна с облекчение. Върна се в хола, Цвете седеше на дивана с весела усмивка.

— Май доста бързаше — каза тя. — Проблем ли има?

— Не — отвърна Дуган. — Но когато ти се ходи, трябва да идеш. — „Господи, какви ги говореше!?“ — Искаш ли нещо за пиене?

— Хммм, би било чудесно. Имаш ли някакво вино?

На Дуган просто не му се вярваше как хубаво се подрежда всичко. В дъното на хладилника беше скрил бутилка бяло калифорнийско вино специално за такива случаи.

— Разбира се — отговори той. — Бяло става ли?

— Чудесно е.

Даже тапата излезе леко и за пръв път, когато наля в чашите, отгоре не плуваха парченца корк. Дуган й подаде чашата, пръстите им се докоснаха и тя отново се усмихна. Той седна до нея. Апартаментът беше толкова малък, че нямаше къде другаде да се настани, освен ако не влезеше в спалнята.

— Много удобно — каза Цвете.

— Моля?

Тя кимна към прозореца.

— Много е удобно — повтори. — Ако ти омръзне да гледаш телевизия, винаги можеш да зяпаш съседите си. — От мястото, където бяха седнали, се виждаше балкона на съседния апартамент, който се намираше под прав ъгъл с този на Дуган. Лицето му се изкриви намръщено и тя разбра, че го е обидила. — Апартаментът е хубав — добави извинително Цвете.

— Не, не е — горчиво възрази той. — Малък е, шумен е и ако можех да си позволя нещо по-голямо, веднага бих се преместил, но заплатата на обикновен инспектор…

Тя притисна пръсти към устните му.

— На мен ми харесва — заяви момичето. — Покажи ми спалнята.

Хауълс задържа вратата на таксито отворена не от възпитание, а защото не можа да откъсне очи от момичето, което чакаше да се качи. То представляваше смесица от уязвимо малко момиченце и очевидна чувственост, което малко го озадачи. Приличаше на дете, но се движеше с грацията на жена, а лицето й беше като на ангел, макар и азиатски. Той завидя на едрия мъж, с когото вървеше. Тя се усмихна и благодари шепнешком, когато мина край него. Вдъхна парфюма й с аромат на жасмин и таксито тръгна.

Застина за миг неподвижно, но се опомни бързо и влезе в „Горещи клюки“. Качи се на горния етаж, настани се на един празен стол на бара и си поръча бира. Пиеше на едри глътки и се озърташе с жадния поглед на мъж, който си търси момиче. Погледът му преминаваше от лице на лице и се спря за момент на няколко момичета. Гледаха го с надежда за запознанство, но той въобще нямаше подобни намерения.

Загледа се в един от екраните на стената, на черно-белия клип на „Бийтълс“ младият Джон Ленън клатеше глава в такт с музиката. Хауълс вдигна чаша към екрана.

— Отиде си с гръм и трясък, Джон — каза той, — когато беше на върха. Най-добрият начин да си идеш. — Изпразни чашата, плати сметката и се спусна надолу към силната музика на дискотеката.

Проби си път през потната тълпа, възползваше се от предимството, че е по-висок от останалите клиенти. Огледа се наоколо като патрулиращ военен пилот и бързо намери това, което търсеше — на бара седяха двама европейци с късо подстригани коси, здравеняци с бдителни погледи. Застана на около два метра от тях, поръча си бира и се помъчи да подслуша разговора им сред шумната музика. Приличаха на ченгета и след около десетина минути беше чул достатъчно, за да се увери, че наистина са полицаи. Единият беше доста едър, а другият висок и слаб с мустаци. И двамата бяха хванати под мишница от китайки, но не им обръщаха внимание, а разговаряха над главите им, сякаш изобщо не съществуваха. Към тях се приближи трети мъж, също

полицай, и тримата започнаха да клюкарстват за четвърти, който като че ли искал да се мести. Служебни проблеми.

Онзи с мустаците му се видя най-подходящ. Сега Хауълс беше гладко избръснат, но няма да е проблем да си пусне отново мустаци. Изчака мустакатият да тръгне към тоалетната и се блъсна в него на вратата.

— Пардон — измърмори Холт.

— Моля, нищо — отговори Хауълс с наведена глава. Полицаят застана пред един от писоарите и свали ципа на панталона. Изглежда, бяха сами, но Хауълс все пак се наведе, сякаш си връзваше обувката, и огледа под вратите на кабинките. И двете бяха празни. Холт си вършеше работата със затворени очи, Хауълс замахна и го удари в слепоочието. Не достатъчно силно, за да го убие, но напълно достатъчно полицаят да падне без звук. Урината намокри левия му крачол. Хауълс го хвана под мишниците и го издърпа в една от кабинките. Облегна го на стената, разкопча колана, свали надолу до глезените панталона и го постави да седне на тоалетната чиния. Една от обувките беше паднала и той се върна да я вземе. Затвори се заедно с изпадналия в безсъзнание мъж, наведе се да му сложи обувката, но чу как вратата на помещението се отвори. Скочи безшумно, стъпи на тоалетната чиния между бедрата на Холт и се хвана за стените на кабинката, за да се задържи на място.

Когато отново останаха сами, той завърза обувката на полицая и пребърка джобовете му. Полицейската карта беше в найлоново джобче в кафяв портфейл. Хауълс взе целия портфейл, за да изглежда нападението като кражба. Главата на Холт лежеше отпусната на гърдите. Той дишаше тежко през нос, но освен червенината на слепоочието нищо друго не показваше, че е ударен, а не е заспал от напиване например. Хауълс се хвана за ръба на стената на кабинката и се надигна да я прескочи. Стъпи върху съседната тоалетна чиния и се измъкна през вратата. Все така с наведена глава мина през дискотеката, като се поклащаше в такт с музиката и се преструваше, че залита. Две минути по-късно беше в такси на път към хотела и леко разтриваше дясната си ръка.

Дуган се събуди, лъчите на утринното слънце го приковаваха в леглото. Алуминиевата рамка на прозореца започна да пука от затоплянето, той се обърна към другата половина на леглото и отвори очи. Тя си беше отишла. За миг се зачуди дали не я беше сънувал, но на съседната възглавница имаше вдлъбнатина, виждаха се няколко дълги черни косъма и се усещаше ароматът на парфюма й.

— Цвете — извика той. — Тук ли си?

Не получи отговор, отиде в хола и на кръглата маса намери бележка:

„Пат, изглеждаше толкова сладък, докато спеше, че не ми се искаше да те будя. Обади ми се, когато имаш време. Цвете.“

Беше оставила телефонния си номер, а в края на листа имаше набързо нарисувано цвете.

Дуган си направи кафе и остана по хавлия, докато го пиеше. Обикновено първо взимаше душ, но тази сутрин му се искаше да го отложи колкото може. Знаеше, че е глупаво, момчешка постъпка, но не искаше да измие от себе си аромата й.

— Господи, колко съм перверзен — изрече той на глас и се усмихна глупаво. Отдавна не се беше чувствал с момиче така, както с Цвете. Имаше един ужасен момент, когато мислеше, че нещо се е объркал и тя е от бранша, защото му се стори много навита. Той познаваше проститутките. Често му се беше случвало да доведе някоя в дома си, за да запълни празната нощ, и не му беше жал за парите. С някои даже се бяха сприятелили, макар че пак се налагаше да им плаща. Но искаше Цвете за любовница и приятелка. Затова щеше да се почувства разочарован, ако се окажеше проститутка. Тя обаче не го накара да вземе душ, преди да си легнат, както правят проститутките, нито пък настоя да си сложи презерватив.

— Аз взимам таблетки — прошепна тя. Той чувстваше животинска страст, която почти го изплаши със силата си, но освен това се усещаше и изпълнен с нежност. Искаше да я стисне, да я ухапе, да я изяде, да доминира над нея и в същото време беше като памук в ръцете й. Галеше я, прегръщаше, беше сигурен, че тя ще достигне

оргазъм секунди след като проникне в нея, накрая извика името й, а тя се сгуши в него като коте. Прегърна я и заспа, главата й лежеше на гърдите му.

Само при мисълта за нея започна отново да се възбужда. Влезе под душа, пусна студената вода и дъхът му спря от студената струя.

---

[1] Презрително название за „бял мъж“ на кантонски. — Б.пр. ↑

Хауълс седеше в наетата кола и се прозяваше. Небето едва се оцветяваше от първите лъчи на зората, но той беше станал преди час. Изгълта закуската, която си поръча в стаята, и потегли към дома на Нгъ, спря на около шестстотин метра от мястото, където пътят се отклоняваше от шосето нагоре към комплекса на боса на триадата.

Оттогава покрай него бяха минали само три коли: вестниците, млекарят и пощаджията. Нищо друго. Той чакаше търпеливо. Не четеше вестник, не слушаше радио, не правеше нищо, което би го отклонило от работата — чакане и наблюдение. Двадесет минути след пощальона от комплекса излезе маслиненозелен „Мерцедес“ 560 и се насочи надолу по пътя, включил десния мигач. Двигателят в колата на Хауълс вече работеше, защото той беше включил климатика, за да се поразхлади от горещината. Изчака мерцедесът да мине покрай него и го последва, като внимаваше да не се приближава на повече от петдесет метра. Колата се насочи към Каулун, по пътя имаше достатъчно други коли, така че той не се боеше, че ще я изгуби.

Продължиха по пътя, навлязоха в предградията, мерцедесът даде ляв мигач и Хауълс направи същото. Колата на Нгъ зави, когато светофарът на кръстовището светеше жълто и пред Хауълс вече беше червено. Автомобилът пред него спря внезапно и му се наложи да го избегне с рязко свирене на гуми. Нямаше друг избор, но пък това беше сигурен начин да привлече вниманието на околните. Трябваше да изчака, но той реагира инстинктивно както винаги, оставяйки на подсъзнанието си да ръководи действията му. Натисна педала на газта и се впусна след мерцедеса. Скъсяваше бързо разстоянието, настигна го, даде знак за изпреварване и прелетя край него. В колата седяха трима души: униформен шофьор, един здравеняк с кожено яке на предната седалка и малко момиченце с плитки. Хауълс с изненада забеляза, че то е русокосо. Детето си играеше с нещо, навело главата си надолу. Шофьорът гледаше право напред, но пътникът до него го изгледа и сви презрително устни към взетата под наем кола.

Хауълс продължи бързо, докато стигна на около стотина метра пред мерцедеса, а после забави, за да изравни скоростта си с него, като го наблюдаваше в огледалото за задно виждане. Колата на Нгъ даде знак за десен завой и той веднага я последва. Сега се движеха през търговски район. Продавачите отваряха малките си магазинчета, вдигаха нагоре навиващите се решетки и метяха отпред. Движението

беше по-натоварено. Между тях имаше поне дузина коли и вече му беше трудно да държи под око мерцедеса. Стигна до оживено кръстовище и продължи направо. Твърде късно забеляза, че мерцедесът отново дава знак, че ще прави десен завой. Хауълс погледна часовника си. Движеха се от двадесет и пет минути. Съмняваше се, че училището на момиченцето е твърде далеч от тук. Щеше да ги поеме от това кръстовище утре сутринта. А сега трябваше да напазарува.

Намери магазин за леководолазно оборудване в Цим Ша Цуй, недалеч от хотела. Използва почти една трета от парите, които му бяха останали, след като си плати билета от Бали, но намери всичко необходимо. Продавачът сигурно си помисли, че е дошла Коледа — клиент, който не си прави труда да се пазари и при това плаща в брой. Занесе покупките си в хотела в две найлонови торби и ги пръсна по леглото.

Беше се запасил с единичен метален цилиндър, който продавачът напълни с компресор в магазина, маркуч с наустник и клапан, плавници, маска и шнорхел. Колебаеше се дали да си вземе неопренов костюм, но се отказа, защото нямаше намерение да стои дълго под водата, пък и Южнокитайско море не беше толкова студено. А без костюм не му трябваше и колан с тежести, тъй като цилиндърът с кислород щеше да му послужи като естествен баласт. Купи си плувки и голям нож с кания, която щеше да закрепи към бедрото си. Имаше си часовник за гмуркане, златен „Хроноспорт“, вършеше му чудесна работа вече петнадесет години, но си купи един подводен компас. Нямаше нужда от дълбокомер.

Докато се разхождаше между рафтовете, беше забелязал малък метален цилиндър с наустник, какъвто не беше виждал преди. Веднъж беше зърнал нещо подобно в един филм за Джеймс Бонд, но то си беше очевидна измишльотина, защото изглеждаше малко, за не повече от две вдишвания. На опаковката на това обаче пишеше, че може да се използва за около тридесет дълбоки вдишвания и служи единствено за спасителни операции. На няколко места беше подчертано, че бутилката с кислород е само за спасителни операции. Хауълс взе една. В магазина се продаваха и други стоки за в случай на опасност: въжета, подводни факли, спрей против акули и какво ли не. Той си купи и чифт белезници.

Подреди всичко на леглото, провери всяка покупка и ги прибра на дъното на гардероба. Измъкна телефонния указател от рафта под телевизора и започна да търси фирми за яхти под наем.

Първата, която отиде да огледа, беше закотвена на неколкостотин метра от брега на място, наречено Хебе Хевън, на около половин час с кола от хотела. Наоколо се виждаха стотици яхти и джонки от всякакви видове и размери, но най-близката се намираше на петдесетина метра навътре, малко бяло-червено корабче, на което явно никой не живееше. Тук нямаше да му досаждат, а и винаги можеше да отплава на друго място.

Беше построено в стил старовремска джонка с лакирани тикови парапети, повдигната палуба и една мачта, но без платно, защото в трюма имаше мощен дизелов двигател. Яхтата се поклащаше във водата и вълните галеха дървения й корпус.

— Харесва ли ви? — попита високо слабо китайче, застанало близо до Хауълс, опряно на парапета с лице към морето.

— Хубава лодка — каза той. — На колко години е?

— На четири — отговори момчето. — Построена е в Каулун. За един банкер.

— И какво е станало с банкера? Емигрирал ли е?

Момчето се засмя и показа пожълтелите си зъби.

— Не. Откраднал от банката и отишъл в Тайван. Банката продала лодката. Сега аз давам под наем.

Яхтата беше чудесна. Корпусът изглеждаше солиден, а прозорчетата бяха малки. Твърде малки, за да може да се промъкне през тях и дете. Под палубата имаше голяма спалня, а вратата към малката химическа тоалетна беше доста здрава. Имаше и нещо като трапезария с пейки от двете страни, които се издърпваха и оформяха още две легла. Малката кухничка беше вляво от дървената стълба към трюма, а отзад се намираше машинното.

Двигателят му се видя почти неупотребяван, изглежда, банкерът беше купил яхтата само за показ. Горната палуба откъм кърмата изглеждаше идеална за купони и Хауълс си представи събраните красавици под лунна светлина, отпиващи от чашите си и клюкарстващи безсмислено.

Момчето каза, че срещу добра сума ще може да уреди място в един от подслоните против тайфуни или дори в някой от яхтклубовете,

но Хауълс отказа. Мястото тук му се стори чудесно.

— Тук ли ще спиш? — попита момчето.

Той кимна.

— Понякога.

— Не можеш да плаваш. Трябва ти капитан. Разбираш?

Хауълс кимна. Плати месечния наем и депозита в брой. Момчето слезе в черно-червената си моторница и си тръгна, а яхтата се заклати от вълните. В задната част беше прикрепена малка червено-бяла лодка от фибростъкло, с която да се придвижва с гребане до брега. Главният кей представляваше голяма Г-образна бетонена конструкция, вдадена навътре в морето, но от двете й страни стърчаха редици стари дървени колове, до които се клатеха завързани с въжета малки лодки, очакващи собствениците си. Сигурно през почивните дни повечето щяха да излязат в морето и вероятно кеят щеше да остане празен.

Дуган усещаше, че започва да го боли глава. Тъпа, пулсираща болка зад лявото око. Може би трябваше да сложи очила. Понякога му се налагаше да се взира в телевизора и трудно разчиташе табелите по спирките на метрото, но иначе не срещаше трудности при четене. Разтри слепоочията си с показалци и затвори очи.

— Спиш, а? — подхвърли някой от вратата. Беше Бър. Дуган остана със затворени очи.

— Не спя, загубеняк такъв. Имам страхотно главоболие.

— Точно зад очите, нали? — попита със съчувствие Бър.

— Да — изпъшка той.

— Остра, разкъсваща болка?

— Да.

— Първите симптоми на мозъчен тумор — изсмя се Бър. — Загубен си.

Пат отвори очи, но продължи да масажира слепоочията си.

— Какво искаш, Колин? — попита той.

— Просто се отбих да разбера дали си чул за Холт.

— Какво е станало?

— Тъпото копеле го обраха, след като ти си тръгна. Намериха го седнал в тоалетната със свалени гащи. Казва, че някой го ударил. Взели са му портфейла.

— А иначе добре ли е? — искрено се разтревожи Дуган. Холт му беше приятел.

— Нищо му няма. Поне така казаха лекарите. Вероятно довечера пак ще е в „Горещи клюки“ както обикновено. Ти ще дойдеш ли да пийнем?

— Предполагам, ще можеш да ме убедиш да гаврътна една-две бири.

Телефонът звънна, Бър махна с ръка и изчезна, а Дуган вдигна слушалката.

— Здрасти — каза Цвете. — Как върви денят ти?

— Добре — излъга той. Главата му продължаваше да пулсира. — А твоят?

— Ма ма, фу фу — отговори тя на мандарински китайски, което означаваше „горе-долу“. — Все едно и също.

Дуган осъзна, че изобщо няма представа какво работи тя. Но пък и тя не беше му задавала много въпроси за работата му. Бяха прекарали девет часа заедно, четири от които в леглото, а не знаеше почти нищо за нея. И в същото време му се струваше, че няма смисъл да пита, сякаш я познаваше отдавна.

— Какво ще правиш довечера? — попита той.

— Нищо не съм планирала.

Дуган се изкашля.

— Искаш ли да излезеш?

— С теб ли?

Той се засмя.

— Точно това имах предвид.

— Ами… — тя въздъхна, но Дуган знаеше, че се шегува.

— Разбира се, ако имаш друго предвид…

— Ще се радвам да те видя — каза Цвете.

— Вечеря?

— Ммм. Къде?

— В Цим Ша Цуй има един италиански ресторант. Страхотна манджа.

— Звучи ми чудесно. Обичам италианската кухня.

— Добре. Ще те чакам срещу банката „Хан Сен“ в станцията на метрото в осем.

— Дотогава.

Тя затвори първа, а Дуган задържа слушалката още няколко секунди, заслушан в електронния сигнал.

Хауълс се въргаляше на леглото и сменяше каналите на телевизора с дистанционното, но нищо не можеше да задържи вниманието му повече от няколко минути. Беше хапнал сервираното в стаята му рибно филе преди час. Нямаше нищо за четене, а не му се спеше. Следобеда занесе цялата си екипировка на яхтата и купи здрав катинар, закачи го на вратата на тоалетната, за да може да се заключва отвън. Зареди кухнята с консерви, хляб и мляко. Изпита акваланга и прекара половин час с шнорхела във водата около лодката, доволен, че отново може да се гмурка. Но сега нямаше какво да прави. Първо трябваше да открие в кое училище учи дъщерята на Нгъ, а това щеше да стане чак утре. Иначе не се чувстваше притеснен. Не усещаше никаква възбуда. Просто трябваше да прекара някак часовете до утрешния ден. Реши да отиде отново в клуб „Вашингтон“.

Таксито го стовари близо до бара и влажният топъл въздух го обви като мокър пешкир, щом излезе от прохладното от климатика купе на колата. Беше облечен в леки светлокафяви панталони и тъмносиня трикотажна блуза, но въпреки това се чувстваше навлечен. Влажността правеше топлината неприятна. Преди няколко години беше прекарал три седмици в пустинята в Оман, помагаше на британското правителство да направи някаква услуга на султана, но дори там му се струваше по-добре. Избърса челото си, ръката му беше мокра.

На няколко места по натоварената улица малки групички хора палеха огньове в тенекиени кофи. Една от групите се намираше на няколко крачки от входа на бара и Хауълс се спря да погледа. Майка, с прикрепено на гърба бебе, баща и две малки момченца се бяха събрали около няколко пръчки, забити в голям портокал. Мъжът беше клекнал и наблюдаваше горящите хартии. В ръката си държеше нещо, което на пръв поглед приличаше на едри банкноти, но бяха с твърде много нули и той разбра, че това са талони за игра. Пламъците поспаднаха и мъжът хвърли в кофата още няколко от фалшивите пари. Вляво от горящата купчина се виждаше картонена чиния с две парчета месо, малко грозде и едно хлебче. Двете момчета се гонеха около майка си и

пляскаха весело с ръце. Хауълс не можеше да разбере какво става. Семейството беше добре облечено, а мъжът носеше скъп часовник. Може би някакъв религиозен фестивал. Обърна им гръб и си тръгна.

Еми го забеляза веднага, щом влезе. Приближи се и му подари зъбатата си усмивка.

— Радвам се да те видя, Том.

Той се изненада, но навреме си спомни, че предната вечер се беше представил като „Том“. Впечатли го, че тя си е направила труда да запомни името му, но после осъзна, че и това беше част от работата — да накара клиента да се чувства желан и важен, нещо по-специално. Така имаше повече шансове да купи питие за компаньонката. Здрав търговски нюх, нищо повече.

— Здрасти, Еми. Как си?

— Щастлива, че те виждам — отвърна тя, хвана го под ръка и тръгна към кръглия бар. Беше претъпкано и имаше само две свободни места, разделени от един едър мъж с късо подстригана коса и изпъкнали мускули. Еми го докосна леко по рамото и го помоли да се премести вдясно. Той се подчини с весела пиянска усмивка. Еми настани Хауълс на единия от столовете и седна до него.

— Бира? — попита тя.

Той кимна.

— Коя е най-хубавата местна бира?

— „Сан Миг“. Искаш ли?

— Разбира се. Ще я опитам.

Две от момичетата танцуваха, а три седяха и разговаряха. Грозният мъж беше там с момичето си и в чашата отпред му се виждаше пачка сини талончета. „Може и да е любов“ — помисли си кисело Хауълс. Повечето от мъжете в бара бяха войници или моряци, младежи с ниско подстригана коса и розови бузи, които се смееха, клатушкаха се в такт с музиката и подвикваха на момичетата, като се подбутваха един друг. Навсякъде се чуваше американска реч. Еми се върна с бирата му.

— Вземи и за себе си нещо — каза той.

Танцуващите момичета бяха филипинки, ниски и леко пълни, с махагонова кожа и черни очи, които флиртуваха усилено с обожаващата ги публика. Музиката се промени с песен на „Бийч Бойс“, трима от младежите с радостни викове скочиха върху столовете

си и разпериха ръце, за да имитират сърфисти. Момичетата спряха да танцуват и застанаха с ръце на кръста. Еми постави пред него пластмасова чашка с бяла касова бележка за бирата и синьо талонче за питието й като компаньонка.

— Моряци — обясни тя. — Американци.

Това сякаш обясняваше всичко.

— Добър бизнес — каза той.

— Не — изрече с изненадващо презрение тя. — Само тревоги. Идват от ФО. Нямат пари.

— ФО ли?

— Филипинските острови. Там момичетата са много евтини. Когато дойдат тук, вече не са им останали никакви пари. Не купуват питиета за момичетата, а само за себе си. И обикновено са много невъзпитани.

Хауълс кимна съчувствено:

— За колко време са тук?

— Четири дни. Мисля да опитам утре да си взема свободен ден. Ще помоля мама-сан.

— Вероятно така е най-добре. С какъв кораб са?

— Атомна подводница, на около седем километра навътре в морето. Идват с малко корабче на брега. Стоят четири дни и си тръгват.

— Накъде?

— Би трябвало да е тайна, но един от тях каза, че отиват в Корея. Говорят, без да спират. Виждаш ли онова момче? — Тя кимна към средния от танцуващите върху столовете. — Той е офицер по оръжията. Работата му е да изстрелва ракети.

Морякът му се стори на не повече от двадесет години, с лунички и рижава коса, зачервен от пиене. Лицето му изглеждаше смръщено от усилието да запази равновесие. Извика и се опита да се завърти със стола, но размаха несръчно ръце и бутна двамата си колеги. Тримата паднаха, блъснаха се в стената и се стовариха на пода в купчина размахани ръце, крака и столове.

Едно от момичетата изпищя, но на моряците им нямаше нищо. Бяха твърде пияни, за да се наранят дори и след падане от покрива на осеметажна сграда.

— Изглеждаш ядосан — каза Еми загрижено. — Какво има?

Хауълс се насили да се усмихне.

— Нищо — отвърна той. — Просто тежък ден. Можеш ли да ми кажеш какво става навън?

— Какво да става?

— Някакви семейства горят хартии и поставят храна по тротоарите.

— Фестивал — обясни тя. — Фестивалът на гладните призраци.

Изгледа я учудено и Еми се засмя:

— По това време на годината вратите на ада се отварят и призраците се връщат на Земята. За да ги държим извън домовете си, ги храним на улицата. И горим пари за тях. Трябва да бъдат доволни, за да ни донесат късмет. — Вдигна чашата си и погледна Хауълс над ръба й. — Радвам се, че дойде, Том.

В другата част на бара тримата пияни американци бяха седнали на столовете си и бързаха да се налеят до безсъзнание.

Вечерята мина добре. Много добре. Макаронените бяха приготвени идеално, необичайно за Хонконг, месото беше по-нежно от всякога, а бутилката червено вино отпусна Дуган напълно. Единственото черно петно се оказа върнатата му кредитна карта, келнерът обясни, че машината не я приема. Дуган се сети, че не си е платил последната такса към фирмата. В банковата му сметка нямаше достатъчно пари, за да я покрие. Той прибра картата си и се усмихна извинително на Цвете.

— Да си разделим сметката — предложи тя.

— Не, няма нищо. Просто административно объркване. Чекът със заплатата ми дойде преди два дни. Не се притеснявай, имам пари.

Банката удържаше вноските за апартамента, таксите за ток, газ, вода и телефон и като по магия той постоянно оставаше длъжник. Трябваше да внесе някакви суми в кредитните си карти, защото този път направо щяха да ги унищожат. Сигурен беше. Дявол да го вземе! Ако работеше в частния сектор, поне би могъл да поиска от шефа си да му увеличи заплатата.

— Добре, тогава настоявам да ми позволиш аз да ти купя питие — каза тя. — Какво ще кажеш да отидем в „Горещи клюки“?

— Нямам нищо против — отговори той с леко съжаление. Искаше му се да се хвърли с нея в леглото колкото е възможно по-

скоро. Тя изглеждаше невероятно. С прилепнали черни кадифени панталони и жакет от някаква блестяща, щампована със златно материя, с подплънки на раменета и тясна яка, вдигната на врата. Носеше отворени обувки и той за пръв път забеляза, че ноктите на краката й са лакирани в яркорозово. Господи, колко беше секси, толкова дребна и беззащитна! Но щом като дамата желаеше „Горещи клюки“, той щеше да я последва.

Тръгнаха по оживените улици на Цим Ша Цуй и Дуган се почувства горд от факта, че доста глави се обръщаха да изгледат Цвете. Китайци и бели. Искаше му се целият свят да разбере, че тя е с него. Хвана я за ръката. Беше малка и хладна и се загуби в дланта му.

Повечето от магазините край тях бяха за туристи: електроуреди, бижутерии, модни бутици, примесени с осветени барове с танцьорки. Но дори и тук семействата бяха наизлезли, за да предложат даровете си на призраците.

— Твоето семейство прави ли го? — попита той.

Цвете кимна уверено.

— Разбира се. Това е част от нашите обичаи. На континента ги спазваме още по-ревностно. Всяка година помагам в почистването на гробовете на предците, ям лунен кейк по време на лунния фестивал, храня призраците. — Той все още не можеше да свикне с кристалния английски език, излизащ от устата на китайка.

— А вярваш ли във всичко това?

— Няма значение дали вярвам или не. Това не е важно. То е част от китайския начин на живот. Ти просто не можеш да го разбереш. Извинявай, не искам да те обидя. — Тя стисна ръката му. — Не се обясних много добре, нали?

— Семейството ти в Хонконг ли живее? — попита той.

— Не. В Манджурия, Северен Китай. А твоите родители? Къде са те?

Дуган забеляза рязката смяна на темата, сякаш въпросът му беше докоснал оголен нерв. Но това беше разбираемо, много от китайците в Хонконг бяха чувствителни на тази тема. Повечето от тях бяха бежанци или деца на бежанци, а по-богатите семейства не обичаха някой да се взира в произхода им, защото голяма част от богатствата им идваха от опиума или търговията с наркотици.

— Моите живеят в едно градче, което се казва Чедъл Хълм, близо до Манчестър.

— В Северна Англия.

— Точно така. Там имат магазин. Книжарница.

— Голямо ли е семейството ти?

Той поклати глава:

— Не. Имам само една сестра. Джил.

Стигнаха до дискотеката, но се качиха по стълбите към бара. Белами и Бър бяха на обичайното си място. Белами вдигна вежди, когато видя с кого влиза Дуган.

— Цвете — пристъпи той към нея. — Толкова се радвам да те видя отново. Май вчера…

— Вчера си беше вчера, Джеф — каза Колин.

Приятелят му пое малката й ръка и я целуна нежно. Дуган усети стрелата на ревността, но прикри чувствата си. Белами се опитваше да сваля всяко момиче. Теорията му беше, че колкото повече опитваш, толкова по-често успяваш. Въпрос на статистика.

— Как е Холт? — попита той.

— Ще се оправи. Гордостта му е наранена повече от главата — отговори Бър.

Дуган постави покровителствено ръка около раменете на Цвете. Тя вдигна глава и се усмихна. Прегърна го през кръста. Белами и Бър се спогледаха с шеговит ужас върху лицата.

— Момчето е влюбено — отбеляза Бър.

— Някой да го полее с кофа студена вода — възкликна Белами.

— Боже! — вдигна отчаяно очи към тавана Дуган.

Цвете май хареса компанията на тримата мъже. Смееше се на неприличните вицове на Белами и слушаше внимателно полицейските истории на Бър. Дуган започна да проявява нетърпение. Не му се искаше да стои до бара само с една трета от нейното внимание. Искаше я цялата, гола и в леглото. Той не сваляше ръка от рамото й и от време на време го стискаше леко, но тя не даваше признаци, че иска да си тръгнат. Барът беше пълен с обичайните нощни посетители. Свободни от дежурство полицаи, незначителни телевизионни звезди, млади чиновници китайци, фигури от подземния свят. За пръв път очите на Дуган не шареха в търсене на момиче. Държеше в ръката си

всичко, което би могъл да желае. Искаше да гледа само Цвете. Отдавна не беше изпитвал подобни чувства към момиче.

— Не се ли страхуваш да говориш за триадите? — попита тя Бър.

— Че от какво да се страхувам?

— Ами… не се ли опитват да ви спрат?

— Разбира се, но не с жестокости — отвърна той. — Не биха и помислили да наранят ченге, особено пък гуейло. В такъв случай цялата полиция ще се стовари отгоре им като бетонна стена. Те непрекъснато се бият помежду си с ножове, пищови, киселина и каквото друго им падне. Но това си е винаги тяхна, вътрешна работа. Странични хора рядко могат да пострадат. И освен това не закачат ченгетата.

Белами кимна.

— Повечето от босовете са свестни момчета, когато ги срещнеш навън. Не е ли така, Дуган?

Той се усмихна хладно. Белами не беше лош човек, но когато се напиеше ставаше злобен и обичаше да дразни хората. А точно в този момент приятелството с триадите беше тема, до която Дуган не желаеше да се докосват.

— Огледай се — каза Бър и махна театрално с ръка. Посочи млад китаец на около тридесет години, съсредоточен над пържолата си и разговора с красиво момиче, облечено в тясна черна рокля, която не оставяше почти нищо на въображението. На масата пред мъжа лежеше мобилен телефон.

Цвете вдигна вежди в очакване.

— Какво за него?

— Престъпник — обясни той. — Дани Лам. Голяма клечка в наркотрафика. Наистина голяма. Дани кара много красиво малко ферари и си пада по млади китайки. Съвсем млади. Тази с него е два пъти по-възрастна от онези, с които обикновено ходи. Пристрастява ги към кокаина, а когато приключи с тях, ги предава в някой от оборите.

Цвете сбърчи нос.

— Къде?

— Никога ли не си чувала за оборите? — недоверчиво я изгледа Белами. — Публични домове за малолетни. Само за китайци. Гуейло не се допускат. Проверяваме по пет на седмица, глобяваме

собствениците и връщаме момичетата на родителите им. След няколко дни момичетата бягат отново и лошите момчета ги прибират. И така до безкрай. Виждаш ли онзи тип там? — Този път посочи друг млад мъж с пригладена черна коса и скъпо кожено яке. Под мишницата си държеше чантичка „Гучи“, от която се подаваше антена на мобилен телефон. Забавляваше се с две млади момичета, седнали от двете му страни. Не бяха близначки, но си приличаха. Цвете погледна Белами, за да й обясни.

— Борсов брокер — каза той. — Един от най-добрите. Кара порше. По какво можеш да ги различиш? И аз не мога. Изглеждат еднакво, пият в едни и същи барове, хранят се в едни ресторанти. Може би дори са ходили в едно и също училище.

— Какво намекваш? — ядосано се намеси Дуган. Имаше чувството, че Белами подготвя нещо, но не разбираше какво.

— Опитвам се да обясня на Цвете, Патрик, мойто момче, че членовете на триадите не са по-различни от всеки друг бизнесмен.

— Всъщност — намеси се Бър — ние се разбираме доста добре с някои от тях.

— Приятели ли сте с тях? — учуди се Цвете.

— Не, не приятели — отвърна Белами. — Никога приятели. Но сядаме да обърнем някоя чашка с тях. Това е част от играта. Те обичат да разговарят с нас, подхранва мъжествения им облик. Дава им самочувствие, ако някой ги види как си пият с ченгета. А понякога споделят информация за противниците си.

— Това е част от работата ни — добави Бър.

— Звучи ми налудничаво — премина на китайски Цвете.

— Светът е откачен — отвърна също на китайски Бър. И тримата мъже го говореха достатъчно добре и преминаваха без колебания от единия на другия език.

— Шефовете ви не се ли сърдят, че пиете с типовете, които би трябвало да арестувате? — попита Цвете. Изглеждаше истински объркана.

— Има си граница, която не прекрачваме, Цвете. Ние пием с тях, смеем се на вицовете им, но само толкова — каза Бър. — В края на краищата се стремим да ги вкараме в затвора.

— Слушай го как говори. Като самотния рейнджър — изсмя се Белами.

Някой докосна Дуган по гърба и за миг той си помисли, че Цвете иска да му каже нещо, но в следващия момент се усети, че ръката й си стои около кръста му. Обърна се да погледне през рамо и погледът му попадна на зелени сериозни очи над леко чип нос и широко усмихнати устни. Усмивката стана още по-широка и на бузите се появиха трапчинки. Жената наклони глава и дългата й руса коса се разпиля над раменете.

— Как си, братчето ми?

— Здрасти, Джил. Работата е както винаги. Нищо не се променя. Много си хубава.

И това си беше самата истина. Бялата копринена блуза и тясната сива пола бяха от скъп дизайнер, а около врата си носеше няколко унции злато. Златният „Ролекс“ беше нов, а и малките обеци с перли не му бяха познати. Напоследък всеки път, когато видеше сестра си, тя блестеше с нещо ново. Дреха или бижу. Разнасяше богатството си като медал за заслуги. С гордост.

Тя се обърна към останалите:

— Джеф, радвам се да те видя. И теб, Колин. Отдавна не сме се виждали.

Те вдигнаха едновременно чашите си за поздрав.

— Красивата госпожа Нгъ — каза Белами. — Къде е по-добрата ти половинка?

— За вълка говорим — обади се Бър. — Ето го, че идва.

Към бара уверено се приближаваше висок добре сложен китаец. Движеше се като манекен по подиум, с леко разклащане на раменете, едната ръка в джоба на панталона на сивия двуреден костюм, а другата беше протегнал към съпругата си. Беше на около четиридесет години, късата му коса правеше лицето му още по-квадратно. Приличаше на свикнал с властта си човек, който очаква останалите безпрекословно да му се подчиняват.

Хвана Джил за ръката и се усмихна. Тънките му устни се изпънаха и биха изглеждали жестоки, ако очите му не я гледаха с толкова топлина.

— Извинявай — каза той. — Онзи не ме пускаше да си тръгна. — Тя вдигна глава и го целуна по бузата. Зад него стояха двама мъже със строги погледи и каменни лица. Никога не се отделяха от Саймън

Нгъ или съпругата му. Телохранители. Нгъ погледна към Дуган и кимна.

— Здрасти, Пат.

— Здравей, Саймън.

— Господин Белами и господин Бър. Любимите ми полицаи. Мога ли да ви предложа по едно питие, господа?

Двете ченгета кимнаха и изпразниха чашите си.

— За мен бренди с кока-кола. Двойно — каза Белами.

— А аз съм на малцово уиски — обади се Бър. — Сухо.

Това беше игра, която често споделяха с престъпния бос.

Един от барманите беше следвал Нгъ покрай бара и чакаше търпеливо поръчката му, без да обръща внимание на останалите жадни клиенти. Нгъ поръча питиета за двете ченгета и бутилка шампанско и барманът изчезна. Нгъ въздействаше по такъв начин върху повечето от хората.

— Какво да ти поръчам, Пат?

Дуган вдигна наполовина пълната си чаша.

— Нищо, Саймън, благодаря. — Нгъ погледна Цвете, а после отново зет си. — Извинете — досети се той. — Това е Цвете. Цвете, това е сестра ми Джил и съпругът й Саймън.

— Приятно ми е — каза тя.

— Извинете ме, но трябва да видя един човек — каза Нгъ и се приближи до масата, където мъжът със синия костюм беше затънал в разговор с момичето с тясната рокля. Младежът скочи прав, енергично се ръкува с Нгъ и го покани да седне при тях.

— Откога се познавате с малкото ми братче? — обърна се Джил към Цвете.

— Не е толкова малко — прекъсна я Бър.

— Понеже съм му сменяла пелените, той винаги ще си остане малкото ми братче — отвърна Джил.

— За бога, та ти беше само на три години тогава — изчерви се Дуган. Нгъ говореше по мобилния телефон на другия мъж и от време на време кимаше. Момичето зяпаше един от телевизионните екрани.

— Не много отдавна — отговори Цвете.

— Нищо, той ще се привърже към теб — каза Джил.

— Като плесен — намеси се Белами, а Бър се задави с уискито си.

Цвете се усмихна на Джил.

— Разбирам ви — каза тя.

— Къде работиш, Цвете? — попита Джил.

— В „Банк ъф Чайна“. А вие?

— Аз съм свободна жена — засмя се съпругата на Нгъ. — Отглеждам осемгодишната си дъщеря и се грижа за Саймън.

— Имате осемгодишна дъщеря? — възкликна изненадано Цвете.

— Омъжих се млада.

— Твърде млада — добави Дуган.

— Пат не одобряваше — каза Джил. — Нито пък родителите ни.

— Поради различни причини — кисело добави той.

Дуган не можеше да се примири с факта, че сестра му ще се омъжва за престъпник. Родителите им пък не желаеха този брак, защото Нгъ е китаец. Един от най-жестоките им аргументи беше, че не искали внуци китайчета. Тъпо. Джил все пак направи каквото искаше и оттогава не ги беше виждала. По ирония на съдбата тя се оказа права, защото, когато Софи се роди, се оказа, че е взела повечето гени от майка си, беше с къдрава руса коса и европейски черти. Само нежните кафяви очи като че ли бяха наследени от бащата. Но това нямаше значение, защото връзката вече беше прекъсната.

— Цвете, ела да седнем и аз ще ти разкажа някои неща за малкото ми братче — каза Джил и я поведе към маса, близо до онази, където седеше Нгъ.

Дуган въздъхна дълбоко. Тази вечер изобщо не му вървеше.

Младежите от флота станаха досадни. Двама от тях бяха застанали на колене зад бара, вдигнали ръце като перископи и се опитваха да изкарат от гърлата си басовите пиукания на радарите. Приятелите им се веселяха, момичетата се смееха, но в един момент счупиха чаша. Съдържателката дойде и ги помоли да се успокоят, а бардамите се отдръпнаха. Моряците се успокоиха за около десет минути, но после отново започнаха буйната веселба, като се включи и луничавият.

Той обикаляше тичешком из цялото помещение, преструваше се, че ще излезе, а после отново притичваше до бара. Приятелите му го гонеха и накрая се вмъкнаха в съблекалнята, откъдето се появиха след пет секунди, подгонени от полуголи танцьорки, които пищяха и размахваха пешкири.

Луничавият се блъсна в гиганта с мускулестите рамене и разсипа питието му върху тениската. Онзи изръмжа яростно, хвана го за врата и го удари в стената. Еми се смъкна от стола и се скри зад Хауълс тъкмо навреме, защото младежът ритна с коляно мъжа в слабините и го бутна назад. Всички момичета се разпищяха, гигантът се блъсна в стола на Хауълс и го събори на пода. Мускулестият тип се стовари върху него и за момент го притисна неподвижно към земята, но после се изтърколи настрани и хукна след моряка, а Еми му помогна да се изправи.

В този момент главата на луничавия отново издрънча в стената, той обели очи и се отпусна на пода. Двамата други младежи се мъчеха да откъснат пръстите на едрия от врата на приятеля си, но без никакъв успех.

— Той ще го убие! — възкликна Еми.

Беше права. В очите на мъжа блестеше маниакална ярост в комбинация с алкохол и жажда за кръв. Развръзката беше ясна. Ако морякът бъдеше ранен по-сериозно или убит, щеше да пристигне полиция, а Хауълс изобщо не искаше да се стигне дотам.

— Том, трябва да ги спреш — изплака Еми, сякаш усетила мислите му. Той я погледна смръщено, а тя го хвана за ръката. — Мама-сан я няма. Отиде до другия бар. Остави мен за отговорничка.

Едва сега Хауълс забеляза, че и едрите китайци, които беше видял по-рано, също са изчезнали.

— Моля те, Том. Ще си имам големи неприятности. Някои от танцьорките нямат визи. Моля те, спри ги. — Еми направо го избута от стола.

Хауълс реши да помогне. Отчасти тъй като тя настояваше, но и защото виждаше, че луничавият ще пострада. Много добре знаеше, че ако дойде полиция, щяха да запишат имената и адресите на всички посетители и да им поискат паспортите, а той не желаеше никой да разбере в кой хотел е отседнал.

Луничавият дишаше на пресекулки, очите му гледаха изцъклено, на устните му бе избила пяна. Едрият мъж дишаше тежко през нос, Хауълс се приближи отзад и удари с присвити длани ушите му, достатъчно силно, за да го замае, но не толкова, че да му спука тъпанчетата. Гигантът изрева, веднага пусна младежа и се обърна с убийствен поглед към новия нападател. Той се усмихна, наслаждаваше се на почти спрялото време преди битката. Виждаше всяка капка пот по челото на противника си, червените жилки в бялото на очите му, пулсиращите вени по раменете. Мускулестият тип пристъпи напред сякаш в забавен каданс и протегна ръце с разперени пръсти.

Хауълс му позволи да се приближи, отстъпи назад и приклекна, отпускайки тежестта си върху задния крак, но въпреки отпуснатата си поза беше готов да скочи напред. Дясната му длан висеше свита до хълбока, а пръстите на лявата бяха насочени към лицето на мъжа. Продължаваше да се усмихва спокойно, защото отдавна беше отминал онзи етап, когато се напрягаше по време на бой. В целия сблъсък имаше само един кратък миг на напрежение — при осъществяването на контакта.

Знаеше, че щеше да му е много по-лесно да убие или осакати мъжа, отколкото да го спре, без да го нарани сериозно, а от котешката си поза можеше да осъществи петдесет или шестдесет комбинирани движения, които щяха да прекъснат живота на едрия мъж по-лесно от настъпването на хлебарка. Част от него искаше да го направи, да удари с ръба на дланта си слепоочието на мъжа, да блъсне странично коляното му, а после да забие лакът в гърлото и да усети как прекъсва гръкляна. Но в същото време съзнаваше, че сега не е време за такива работи. Най-добре щеше да бъде да го удари в слънчевия сплит, но той не можеше да рискува, юмрукът му беше твърде силен, имаше вероятност да разкъса стомаха. Гигантът се приближи още малко и се

извиси над него, Хауълс се гмурна под протегнатите ръце и замахна напред към гърдите, точно в центъра в основата на ребрата. Юмрукът му се разгъна в движение и достигна до целта си с длан. Ударът беше внимателно премерен, но дори и така мъжът отстъпи цял метър назад с малки балетни стъпки, приведен на две. Удари се странично в стената и се свлече на пода. Беше в съзнание, но не можеше да помръдне. Ръцете притискаха стомаха му. Очите му вече не гледаха зверски. Сега просто приличаше на болен.

Хауълс махна на двамата млади моряци, които се опитваха да помогнат на приятеля си.

— Качете го в такси. Веднага — каза той. — Ако имате късмет, когато дойде на себе си, той няма и да си спомня къде е бил и какво е станало.

Двамата се напрегнаха да вдигнат едрия мъж и го извлякоха от бара.

— Благодаря, господине — изфъфли луничавият. — Много благодаря.

Той отиде към другия край на бара, Хауълс вдигна стола си и седна отново. Еми застана до него и го прегърна през кръста.

— Благодаря — погледна го с влажен поглед тя. — Къде си се научил да се биеш така?

— Имах трудно детство — отговори той, но от израза на лицето й видя, че не го разбира.

— Изглеждаше толкова спокоен. Какъв стил използваш?

— Никакъв — отвърна той. Разбираше какво иска да каже тя с думата „спокоен“. Точно така се чувстваше по време на бой — спокоен. За себе си и за света. Едно-единствено нещо му даваше по-голямо удовлетворение от боя и го правеше по-щастлив — убийството.

Дуган и Цвете излязоха от асансьора и усетиха силен мирис на изгоряло.

— Боже мой! — възкликна той.

— Какво има? — изплаши се Цвете. — Блокът ли гори?

— Не — отвърна Дуган. — Просто някой от съседите успокоява предците си. Мързи ги да излязат навън и затова използват стълбището.

Приближи се до дървената врата и я отвори. Зад нея имаше малка площадка, където обитателите на етажа оставяха боклука си в големи найлонови торби, за да ги отнесе надолу чистачът. Прашното стълбище се виеше надолу към входа. Стълбите трябваше да се използват само при опасност, но Дуган се беше качвал и слизал на няколко пъти по тях, когато асансьорите не работеха.

На долната площадка една стара жена със син костюм на цветя се беше навела над метална кофа, в която с червеникав пламък изгаряха фалшиви банкноти. Тя стреснато вдигна глава, изплашена като дете, хванато да върши нещо, което възрастните са му забранили. Когато видя, че не е охраната, старицата се успокои. Извика за поздрав и той й отговори.

— Госпожа Чан живее в апартамента точно под мен. Тя е приятна бабичка и почти съвсем глуха.

— Това е хубаво, защото не чува когато пускаш музиката силно — засмя се Цвете.

Те оставиха госпожа Чан на мира.

— Странно място е Хонконг — каза Дуган и отключи апартамента. — В модерен, повече от двадесететажен жилищен блок тази старица изпълнява традиция отпреди хиляди години, без да помисли за опасността от пожар. Преди няколко дни от управата изпратиха писма до всички живущи да не палят огньове в сградата, а на специално определеното за това място навън. Да не си мислиш, че някой ще се съобрази с това? Нищо подобно. Понякога нощем се будя от страх какво би станало, ако някой от етажите под мен пламне. Знаеш ли, че стълбите на пожарните могат да достигнат само до осмия етаж? По-нагоре човек вече трябва сам да се оправя.

— Мисля, че се тревожиш прекалено, Пат — усмихна се Цвете и се настани на дивана.

— Да, може би си права. Кафе?

— С удоволствие. Сестра ти ми хареса — извика тя подире му, когато той отиде в кухнята и включи електрическия чайник.

— Моля? — надникна обратно към хола Дуган.

— Казах, че Джил ми харесва. И Саймън. Изглеждат много щастлива двойка.

— Така е. В началото, когато се ожениха, аз малко се притеснявах, но всичко потръгна добре.

— За какво си се притеснявал?

— Знаеш, китаец и англичанка. Може да възникнат проблеми.

— Та това се случва постоянно — каза Цвете.

— Не е вярно. Да, много гуейло се женят за китайки, но не и обратното.

— Ти си сексистко прасе — изсмя се тя. — Или по-скоро расистко?

— Знаеш за какво говоря. Красивото момиче си е красиво момиче, независимо откъде е. Където и да иде по света, всеки я приема за красиво момиче.

— И?

— И просто обратното не е вярно. Гледат момичето и се чудят защо е с китаец. А после веднага решават, че е заради пари.

— Кои са „те“, Пат? — попита тихо Цвете. Той усети, че сам се е натикал в клопката.

— Знаеш, Цвете. Всички. И не говоря само за гуейло. Самите китайци са същите. Като расистите. Знаеш ли как наричат китайците децата от смесени бракове?

— Копелета — каза Цвете.

— Копелета — повтори Дуган. — Ни такъв, ни онакъв. А когато умрат, само китайската половина отива на небето.

— Това е фолклор, Пат, нищо друго. Никой вече не мисли така. — Чайникът започна да свири и той скочи, радостен, че има повод да прекрати разговора. Господи, втора среща и вече спореха. По въпроса за расите и за други неща.

Отново надникна към хола:

— Мляко и захар?

— Да — отвърна тя. — Три бучки.

Донесе кафето в своята чаша с Мики Маус и й я подаде:

— Внимавай, горещо е.

Тя внимателно я пое.

— Джил ни покани на рождения ден на Софи утре вечер и в неделя на барбекю в дома им — каза тя и отпи от горещата течност.

„Нищо чудно от страна на Джил“ — помисли Дуган. Сигурно вече беше залепила Цвете за него. Още няколко дни и ще ги изправи пред олтара да се женят.

— Дом ли? — повтори той. — По-скоро крепост.

— Какво имаш предвид?

Дуган я изгледа с присвити очи.

— Ти не разбра ли кой е зет ми? — попита той и веднага се изруга наум, естествено, тя нямаше как да разбере. Не беше й го споменавал, а „Горещи клюки“ не бе място, където можеха да говорят свободно по този въпрос, особено пред Белами и Бър. Седна на дивана до нея и продължи по-спокойно: — Той е начело на триада, Глава на дракон. Или по-точно казано, син на големия бос. Един от най-могъщите в Хонконг — Нгъ Вайсън, който сега се е оттеглил и живее спокойно на Върха, чакайки да се присъедини към предците си. Нгъ Вайсън има трима синове: Саймън, Чарлз и Томас. Чарлз се занимава с недвижими имоти в Канада. Законен бизнес, откъдето и да го погледнеш. Томас е в Сан Франциско и се грижи за американската част от сделките, а Саймън ръководи представлението в Хонконг.

— И с какво точно се занимава?

— Със същото, с каквото всяка триада в Хонконг. Изнудване, протекция, незаконни залагания, проституция, наркотици. Спомняш ли си онзи зализан тип, с когото той отиде да говори? Дани Лам?

Цвете кимна.

— Онзи, който обичал малки момиченца ли?

— Точно. Той работи за Саймън. Саймън не е добър човек, Цвете, не се заблуждавай от външността му. Никога не ми е причинил зло, поне не нарочно, обожава Джил и Софи, но аз му нямам доверие.

— Какво искаш да кажеш с това „нарочно“?

— Той никога и с нищо не ме е наранил. Но заради него аз съм вързан за работа, която ненавиждам, а не мога да се преместя.

— За „Стопански престъпления“ ли говориш?

— Да. Аз искам да действам, Цвете. Да бъда там, където летят куршуми, да бъда истински полицай, а не книжен плъх. Но със зет престъпник по-скоро ще ме изхвърлят, отколкото да ме преместят на отговорна работа.

— Толкова ли е зле?

— Да. Но какво мога да сторя? Джил го обича. Винаги го е обичала. Откакто се запознаха преди почти десет години.

— Ти беше ли ченге, когато те се ожениха?

— Да. Току-що завършил изпитателния си срок. Джил знаеше колко ще ме спъне, ако се омъжи за него. Достатъчно сме говорили по

този въпрос. Но тя го обича и това е всичко. Сватбата й сложи точка на възможностите ми да се хвана с истинска полицейска работа. Снощи ми го казаха полуофициално. Точно преди да те срещна. Винаги съм го знаел, но все се надявах, че ако досието ми е чисто, ще мога да се докажа. Явно няма да ме огрее. Ще си остана където съм или ще напусна полицията.

— А ти не искаш, нали?

— Няма какво друго да работя, Цвете. Да си частно ченге по телевизията изглежда страхотно, но в живота е друго. Предполагам, че ще мога да работя за Саймън. — Изсмя се горчиво. Цвете остави чашата си на масичката и сложи ръце върху раменета му. Приближи лицето си до него. Съвсем близо. Той усети топлия й дъх върху устните си.

— Съжалявам, Патрик Дуган. Много съжалявам, че не си по-щастлив.

Целуна го силно по устните и малкото й езиче се промъкна между зъбите му. Притисна се до него, бавно го възседна и стисна бедра. Дуган изпъшка и затвори очи.

Хауълс погледна часовника си и потупа нетърпеливо волана. Нямаше начин да е изпуснал мерцедеса. Пристигна на кръстовището доста преди седем часа и паркира маздата до тротоара, но два часа по-късно все още нямаше и следа от колата на Нгъ. Или днес не бяха закарали момичето на училище, или шофьорът сменяше маршрутите.

Излезе към страничния път към дома на Нгъ, но не успя да види дали мерцедесът е там или го няма. Не можеше да рискува да обикаля дълго време наоколо, защото охраната със сигурност щеше да го забележи, затова предпочете да разгледа околностите и да се запознае по-добре с пътищата.

Върна се в хотела в ранния следобед. Изгълта един хамбургер с пържени картофи в някакво кафене и тръгна към туристическия район в Цим Ша Цуй. Трябваше му касетофон и скоро намери един с големината на книга, но с приличен говорител. Не си направи труда да се пазари, накара младия продавач да го зареди с батерии и касета с продължителност час и половина, които да включи в исканата цена.

Следващите четиридесет и пет минути прекара легнал върху леглото с включен на запис касетофон. Червената лампичка му се пулеше заплашително, докато той четеше с монотонен глас имена и телефонни номера от хотелския указател. Непрекъснато променяше скоростта и тона на апаратчето и когато най-после лентата свърши, той въздъхна с облекчение. Почерпи се с една кока-кола от малкото хладилно барче и пусна машинката да върне отначало касетата с четиридесет и пет минутния безполезен запис.

За пръв път от месеци насам Патрик Дуган се успа. Въпреки яркото слънце, пукащата алуминиева дограма на прозореца и отекващите удари на вратите на асансьорите, когато отвори очи, часовникът показваше 10:30. Беше сам, намери бележка от Цвете, в която пишеше, че ще му се обади да се уговорят за рождения ден на Софи, а най-отдолу отново се виждаше подписът й във формата на цвете.

В началото на седмицата беше купил играчка за подарък на Софи — голямо меко куче, английска овчарка с увиснали над очите кичури и завързана на шията червена панделка с фльонга зад едното ухо. Беше го увил възможно най-добре и го постави на горния рафт в гардероба. След като се изкъпа и избръсна, извади пакета и го сложи на леглото. Една от лапите се беше измъкнала, но така подаръкът изглеждаше смешен и затова не го опакова наново. Помисли дали да не го вземе със себе си в службата, но реши, че колегите ще му се присмиват, и затова го остави. Щеше да се върне и да го вземе след работа. Джил не беше му казала къде ще бъде празненството на Софи, но той се съмняваше, че ще го направят в дома им. Саймън Нгъ сигурно би предпочел да го видят как харчи купища пари за дъщеря си, а ако го направеше у дома, хората щяха да помислят, че е стиснат и щеше да навреди на реномето му. Нгъ вероятно щеше да наеме зала в някой от големите хотели в Цим Ша Цуй, така че Дуган можеше да се върне до Тай Ку Шин, за да се преоблече, а после да вземе метрото към залива на пристанището.

По-голямата част от сутринта мина на автопилот. Главоболието му се върна, при това още по-силно. Глътна два аспирина, но те не му помогнаха да се почувства по-добре. Може би беше от очите —

понякога главоболието е сигнал, че са нужни очила. Той затвори лявото око и погледна напечатаната страница пред себе си. Нямаше проблем с четенето. Опита със затворено дясно око и отново всичко беше наред. Отдалечи листа на една ръка разстояние и примижа.

— Какво, по дяволите, правиш? — Томкинс беше застанал на вратата с папка под мишница.

— Опитвам се да разбера дали ми трябват очила.

— Отново главоболие ли? Може да е от климатика — каза шефът му.

Дуган хвърли листа върху затрупаното си бюро.

— Какво общо има главоболието ми с климатика?

— Четох в една статия, че йонизирал въздуха или нещо подобно. Или че пръскал някакви аерозоли. Всъщност не помня, пък и не ми пука. Какво става с измамничката?

— Продължавам да се ровя. Още не съм открил къде са отишли парите. Защо?

Томкинс триумфално размаха папката:

— Казва се Ли Линлин, нали?

Дуган кимна и смръщи вежди:

— Намерил ли си нещо?

— Не може да има много Ли Линлин наоколо. А аз току-що попаднах на една, която е директор на компания за търговия с фючърсни книжа. Компанията май няма никакви клиенти.

— Нищо чудно, като се има предвид липсата на интерес към фючърсния пазар тук. Индексът Хан Сен за фючърси не е много добре в момента, нали?

— Да, но тази фирма купува доста яко фючърси на „Стандарт“ и „Пурс 500“, така че властите в Ню Йорк ни помолиха да надникнем. И ето ти я малката Линлин. Може би точно така си крие престъпно спечелените пари.

— Тъпа алчна крава. Не й ли стигат вече? Ако бях на нейно място, бих ги прибрал в някоя сметка в швейцарска банка.

— Да, но не всеки внимава толкова с парите си, като теб.

— Това ли е досието?

Томкинс кимна.

— Но и на мен ми трябва. Затова копирай онова, което ти е необходимо. — Хвърли папката на бюрото. — Когато свършиш, ми се

обади да си я взема.

Обърна се към вратата и се заклатушка със странната си походка. Сякаш някой го дърпаше за колана, а той е стиснал задник, като че очаква всеки момент да стане жертва на анално изнасилване. Някои от момчетата доста му се подиграваха. Томкинс имаше по-висок чин от Дуган, но бяха на еднаква възраст и стаж в полицията, така че работеха като равни, когато шефът не беше в лошо настроение. И двамата знаеха, че ако не беше Нгъ, вероятно Дуган щеше да е с по-високия ранг.

Той разтри с пръсти слепоочията си. Замисли се за Ли Линлин и изведнъж си спомни за Цвете, и отново се изруга, че не е взел телефона й в службата. Телефонът звънна и той го вдигна веднага с надеждата, че е тя, но не се разочарова, когато чу гласа на сестра си. Тя със задоволство съобщи, че приемът по случай рождения ден на Софи ще се проведе в хотел „Риджънт“.

— В седем — каза тя. — А, за малко да забравя да ти кажа, че ще бъде с маски.

— И каква е темата?

— Пирати — отвърна Джил.

— Да, правилно.

— Внимавай какво говориш, братле.

— Иначе ще накараш да ми счупят краката ли? — засмя се Дуган.

— Телефонът ти подслушва ли се? — попита тя. — Защото няма да ми е приятно някой да чуе това, което ще ти кажа.

— Ще се видим довечера, така че можеш да ми го кажеш в очите.

— Внимавай да дойдеш, че иначе ще ти дърпам ушите — заплаши го тя и затвори.

Едва остави слушалката и апаратът звънна отново. Беше Цвете.

— Успах се — каза й той.

— Защото прекара изморителна нощ — засмя се Цвете.

— Трябваше да ме събудиш, преди да си тръгнеш.

— Сърцето не ми позволи да те пипна. Спеше като бебе. А сега ти се обаждам, за да разбера в колко часа ще е празненството на Софи.

— Какво съвпадение! Тъкмо говорих със сестра ми. Ще бъде в хотел „Риджънт“. Какво ще кажеш да се срещнем там малко преди седем? Става ли?

— Добре. Сигурно ще бъде много забавно. Тази идея с пиратската тема за маскиране е страхотна.

— Ти откъде знаеш?

— Джил ми каза снощи. Очаквам с нетърпение празненството.

Изведнъж Цвете каза, че трябва да прекъсва, и телефонът щракна почти по средата на думата, сякаш някой се беше приближил и тя не е искала да чуят, че разговаря. Може би не й беше разрешено да води лични разговори от служебния телефон. Дуган въздъхна и се наведе над папките. Вечерта изглеждаше на цяла вечност разстояние.

Хауълс погледна часовника. Шест и половина. Нямаше какво да прави до следващата сутрин. Вече добре познаваше пътищата в Новите територии и беше изпитал леководолазната екипировка. Застана до прозореца и се загледа към административните сгради в центъра оттатък пристанището. Много от прозорците още светеха, а далеч зад тях се извисяваха планините на острова Хонконг, където се намираха къщите на богаташите.

Пред хотела, между улицата и пристанището имаше широк тротоар, който следваше извивката на брега и по него се разхождаха влюбени двойки и туристи, които се наслаждаваха на вечерния хлад. Тук-там се мяркаха рибари, възрастни мъже и момчета, клекнали до водата с въдиците си. Видя как едно момче издърпа малка мятаща се рибка. Зад него стоеше старец, който размахваше във въздуха бастун, като правеше широки кръгове и вдигаше последователно краката си. В първия момент реши, че това е просто някакъв оглупял дядо, но след това схвана ритмиката в движенията му. Бастунът служеше за предпазване и нападение, старецът непрекъснато местеше центъра на тежестта си, но винаги застанал стабилно на единия си крак. Хауълс следеше последователността на движенията, видя как замахва с бастуна веднъж на височината на главата, а после ниско долу, сякаш да спъне нападател. После дядото бавно се завъртя и използва бастуна като сабя. Не познаваше подобно бойно изкуство, но в движенията се долавяше смисълът и можеха да се различат ударите за убиване от тези за защита. Постепенно започна да повтаря маховете на стареца, завъртя се заедно с него и дъхът му спря в гърлото. Изведнъж се почувства по-добре.

Усети повишаването на адреналина от упражненията и разбра, че няма да може да остане заключен в стаята си цялата вечер. Реши да се поразходи и излезе от хотела. Тръгна по улицата към пристана на ферибота. Имаше толкова много хора, че някой непрекъснато го буташе и блъскаше встрани. А той мразеше да го докосват. Достатъчно зле се чувстваше от факта, че личното му пространство е ограничено и някой непрекъснато го нарушава, но физическият контакт направо го влудяваше. На първото кръстовище премина на отсрещния тротоар, където му се стори, че има по-малко хора. Заобиколи големия търговски център, където от преминаването на вятъра през някаква модернистична хромирана композиция се чуваха странни мелодични звуци. Откъм улицата към хотел „Риджънт“ се зададе колона коли. Хауълс се намираше вляво от него и спря, докато потокът отмина.

И последният автомобил зави, мъжът стъпи на улицата, но един голям мерцедес наду клаксона. Той скочи обратно на тротоара, а колата профуча край него. Зяпна изненадано, на задната седалка до малкото момиченце седеше Саймън Нгъ. Не видя кой още е отзад, но беше сигурен, че е Джил Нгъ. Мерцедесът се изкачи по наклона към входа на хотела, следван от голяма тъмносиня кола. Хауълс бързо тръгна след тях и ги настигна, когато Саймън Нгъ помагаше на дъщеря си да излезе навън. Тя беше облечена като пират и приказваше възбудено. Този път не беше с плитчици, а косата се спускаше плавно на къдри около лицето. Една руса красавица в скъпи дрехи изчака вътре, докато портиерът с блестяща бяла униформа й отвори вратата, за да слезе от колата. Джил Нгъ. Телохранителят на предната седалка беше същият здравеняк, когото видя предния път, когато проследи мерцедеса, но сега вместо коженото яке носеше тъмносив костюм и папийонка от черно кадифе. Пътниците от втората кола също слязоха — трима млади мъже, на външен вид доста силни. Не носеха пистолети, но той не се съмняваше, че някъде из скъпите им костюми има скрити ножове. Двама от тях влязоха в хотела и огледаха фоайето, момиченцето хвана Нгъ за ръката и се опита да го дръпне напред. Той изчака един от телохранителите да се обърне и кимне и й позволи да го повлече навътре. Джил Нгъ тръгна с него, а тримата бяха последвани от още двамина с бдителни погледи. Единият от тях даде бакшиш на портиера и двете коли бързо изчезнаха към паркинга, а после изгледа Хауълс, който също влезе във фоайето, защото знаеше, че няма да го

сметнат за заплаха, телохранителите се оглеждаха главно за членове на вражески триади, а не за чужденци.

Хауълс размишляваше напрегнато. Целият му план почиваше на възможността да хване Нгъ сам и знаеше, че ще е глупав риск да го нападне, когато наоколо се въртят толкова много пазачи.

Но в същото време си даваше сметка колко често в миналото беше използвал предимството на късмета и се отклоняваше от предварително обмислената стратегия, щом възникнеше благоприятна възможност. Групата пресече фоайето и се насочи към широкото бяло мраморно стълбище. Той се придвижи под ъгъл към тях, сякаш беше тръгнал към будката за вестници вляво от рецепцията.

Видя Джил Нгъ да казва нещо на съпруга си, който кимна, усмихна се и пусна ръката на момиченцето. Тръгна обратно надолу по стълбите към мястото, където стоеше Хауълс и разглеждаше вестниците. Телохранителите останаха на стълбите, но не изпускаха от поглед Нгъ, който пресичаше фоайето. Убиецът отпусна леко лявата си ръка, свиваше и разпускаше пръсти и се опитваше да успокои дишането си. „Да или не?“ — питаше се тревожно. Липсата на оръжие не го тревожеше: един удар в слепоочието или странично с длан в гърлото или врата. Това щеше да е абсолютно достатъчно. Господи, колко му се искаше да го направи! Усещаше как кръвта му кипва с почти сексуално удоволствие. Защо Нгъ беше сам? Какво беше намислил? Защо се ослушваха телохранителите му?

Нгъ стигна рецепцията и заговори на китайски с момичето. Служителката посочи редица телефонни кабини, Нгъ благодари и тя се усмихна. Хауълс отстъпи, а умът му крещеше: „Да! Да! Сега!“ Раздвижи ръка и в същия миг зад рамото на Нгъ забеляза приближаващите се с тревожни лица телохранители. Той се отпусна, взе един брой на „Саут Чайна Морнинг Поуст“ и плати на момичето.

Нгъ тръгна към телефоните и пазачите му го последваха. Хауълс се насочи към един от големите кожени дивани, откъдето се виждаше стълбището, за да наблюдава говорещия по телефона мъж. Дали телохранителите се бяха объркали или просто си бяха толкова безотговорни? Може би бяха твърде самоуверени и са се успокоили, след като видяха, че фоайето е чисто. Така или иначе, това беше добро предзнаменование за бъдещето, което го очакваше. Но, господи, колко

хубаво би станало, ако го беше направил тук и сега! Да отнеме живота на Нгъ с голи ръце и да се измъкне.

Китаецът довърши разговора и тримата мъже изкачиха стълбището след Джил и момичето. Хауълс реши да остане още малко. През следващия половин час видя доста облечени като пирати деца да се изкачват по стълбите, придружени от родителите си. Явно това беше някакво празненство, може би рожденият ден на Софи Нгъ, ето защо тя не беше ходила днес на училище. Още едно добро предзнаменование за утрешните му планове. Той реши да не поставя късмета си на изпитание и да се върне в „Холидей Ин“.

Дуган пристигна пет минути след като Хауълс напусна фоайето на хотел „Риджънт“. Чувстваше се като пълен идиот. Единствената дреха, която поне малко приличаше на пиратско облекло, се оказа раираната блуза за ръгби, върху нея сложи сакото на черния костюм, навлече едни стари каубойски ботуши и пъхна в тях крачолите на панталона. Откъсна парче черен картон от една папка в службата, вкъщи го изряза като превръзка за едното око и го закрепи с тъмен ширит. Сгъна една салфетка и я върза на челото си, но един поглед в огледалото му намекна, че е прекалил, и той я свали. Имаше късмет да хване такси веднага щом излезе от блока, но шофьорът непрекъснато му хвърляше странни погледи в огледалото.

Застана до една колона във фоайето. Искаше му се земята да се разтвори и да го погълне. Под мишницата си държеше зле увития подарък, от който висеше рошавата лапа на кучето. Обичаше племенницата си много, но въпреки това започваше да се срамува. В главната бална зала се провеждаше прием по случай откриването на нова верига бутици „Диксън Пун“ и покрай него по широкото стълбище се нижеше непрекъснат поток от облечени в смокинги бизнесмени и натруфените им жени и приятелки. Сякаш всички гледаха Дуган и се усмихваха. Една двойка даже се изсмя на глас, а китайка в тясна златиста рокля го посочи с пръст, сякаш видяла убиец.

Той се притисна към колоната, но ярката му раирана риза едва ли можеше да послужи за прикритие. Около него продължаваха да пристигат родители с маскирани като пирати деца, но Дуган притеснено забеляза, че всички възрастни бяха в обикновено официално облекло. Децата се кикотеха и му махаха весело, но възрастните само се кикотеха скришом.

— Боже мили! — прошепна някой вляво от него. Обърна се и видя Цвете с ококорени учудени очи, притиснала длани към бузите си. — Боже мой, Патрик, ти ли си?

Цялото й тяло започна да се тресе и тя се прегъна на две от смях. Дуган се притесни още повече.

— Надявах се, че и ти ще бъдеш облечена като пират — мрачно отбеляза той.

Цвете се изправи, от очите й течаха сълзи. Големите златни обеци се тресяха от смеха й. Тя избърса сълзите с длани, продължаваше да се кикоти и да подсмърча. Опита да се въздържи, но

не успя. Отново захълца от смях, облегна се на колоната, притисна длани към устата си и извърна глава. После пак го погледна и избухна в нов кикот.

При нормални обстоятелства Дуган би се възхитил на облеклото на Цвете — бяла свободна рокля, затворена при врата, но с толкова дълбоко деколте на гърба, че се виждаха лопатките й. Бялата рокля правеше косата й да изглежда още по-черна и свършваше до коленете, като подчертаваше извивката на краката и дребните стъпала. Изглеждаше невероятно красива, но изобщо не приличаше на пират.

— Патрик, изглеждаш фантастично — възкликна тя, когато най-накрая смехът й затихна.

— Джил каза, че ще бъде пиратско празненство — унило отвърна Дуган.

Цвете отново започна да се смее, очите й се насълзиха, а на бузите изби червенина.

— За децата, Патрик. За децата! — Тя се облегна на колоната и опря рамо в него, а той стисна зъби, защото Цвете продължи да се смее. После тя погледна надолу, видя космата лапа да се подава от пакета и отново изпадна в припадък от смях.

— Тръгвам си — каза Дуган, но момичето го хвана за ръката и го дръпна назад.

— Да не си посмял — придърпа го към себе си и вдигна лице за целувка. Той докосна нежно меките красиви устни, а тя се вдигна на пръсти към него. Това го накара да се почувства по-добре.

— Хайде — каза Цвете. — Да вървим при Софи.

Тръгнаха към залата, но тя внезапно спря. Свали една от златните си обеци и я закачи на ухото му. Отстъпи назад да го огледа и със съвсем сериозно изражение заяви, че изглежда чудесно. Хвана го под ръка и двамата влязоха в залата, облепена с листове с черепи и кръстосани кости, под които пишеше „Празненството на Софи по случай успешния абордаж“.

Джил и Саймън стояха до двойната врата и посрещаха гостите. Дуган забеляза със свито сърце, че те също са избягнали пиратския маскарад. Зет му беше облечен с добре ушит панталон и риза „Дънхил“, а Джил носеше една от любимите си рокли на „Шанел“ и няколко унции златни бижута.

— Не ми казвай нищо — изръмжа й той. — Просто не ми говори.

Софи стоеше с група приятели до голяма отрупана с храни маса, оформена като пиратски кораб. Когато го зърна, тя подскочи:

— Чичо Патрик! — изписка детето и хукна към него, развяла русите си коси. Той я вдигна със свободната си ръка и я притисна към себе си. Тя го прегърна с такава сила около врата, че направо му спря дъха. — Леле! — възкликна Софи. — Страхотен си! Ела да те запозная с приятелите.

Детето отпусна прегръдката си и се смъкна на пода. Беше облечена с копринена блузка на бели и червени райета и широки черни панталони. На кръста й в черен колан с голяма сребърна катарама беше подпъхната розова пластмасова сабя. Около врата си носеше гердан от злато с диаманти, който той не беше виждал преди.

Тя забеляза, че го гледа, и посочи с пръстче:

— Това ми е подарък за рождения ден от татко. Нали е красив?

— Прекрасен е — кимна той. Сигурно струваше няколко хиляди пъти повече от неговото парцалено куче. Подаде й пакета, Софи го сграбчи жадно и разкъса опаковката. Видя играчката и хлъцна от радост:

— О, чичо Патрик, страхотно е! — Притисна кучето към гърдите си и зарови лице в козината, а после го отдалечи от себе си, за да го разгледа. — Толкова е сладко! Никога не съм получавала по-хубав подарък! Благодаря ти!

Дуган се почувства по-добре и й позволи да го издърпа за ръката към приятелите си.

— Аз ще остана с възрастните — извика подире му Цвете.

Чак след известно време той успя да се откъсне от тълпата млади пирати, които го бяха обградили отвсякъде, приближи се към Джил и размаха пластмасовата сабя. Тя се усмихна широко и му подаде чаша бира:

— Ожадня ли, пирате?

Дуган отпи и се засмя:

— По-весело е, отколкото си го представях — каза той. По мустаците му остана пяна и Джил посегна да я изтрие с кърпичката си.

Родителите, основно китайци, сред които тук-там се срещаха неколцина европейци, стояха около препълнения бюфет, помежду им се промъкваха сервитьори с табли с напитки, а един фокусник забавляваше децата. Той също беше облечен като пират, както и

факирът, който караше децата да затаяват дъх, като жонглираше със саби и гълташе ножове. На масата до двойната врата бяха подредени малки дървени сандъчета, всяко от които съдържаше карта за скрито съкровище и златна монета. Подаръци за децата.

— Ти ли подреди всичко това? — попита Дуган.

Джил поклати глава:

— Не, Саймън нае дизайнер. Професионален организатор на такива тържества. Казваш му темата и какво искаш, а той прави останалото. Искаш ли нещо по-специално за следващия си рожден ден?

— Да не си и помислила! Къде е Цвете?

Тя посочи към бюфета.

— Там е. Със Саймън. Пат, тя е невероятна. Къде я намери?

Брат й сви рамене.

— По-скоро тя ме откри. Красива е, нали?

— Да, и освен това и много приятна. Интересува се от всичко и от всеки. Напълно различна от мацките, с които излизаш обикновено.

— Благодаря ти, сестричке.

— Знаеш какво искам да кажа. Ходил си с фантастично красиви момичета, чийто коефициент на интелигентност едва достига температурата в стаята. Цвете е много умна, но не парадира с това. Саймън я хареса.

Загледаха се как Цвете разговаря с шефа на триадата, слуша го внимателно, хванала чашата си с две ръце. Дуган докосна обецата на ухото си.

— Тя е различна, нали? — попита той тихо. — Честно казано, не мога да разбера защо тръгна точно с мен.

Джил уморено въздъхна:

— Престани да се подценяваш, за бога! Непрекъснато те слушам как се оплакваш, че остаряваш, нищо не си бил постигнал и не знам какво ли не. Цвете те обожава. През цялото време, докато разговаряше с нас, все поглеждаше към теб с усмивка. Само че ти не забеляза, защото беше много зает да се правиш на пиратски капитан. Трябва да се вгледаш в себе си, братко. Ти си висок, красив и много по-интересен от онези тъпи ченгета, с които дружиш. Нужна ти е само една жена, която да ти покаже как да използваш природните си дадености и да те научи да се храниш здравословно. — Сестра му го изгледа от глава до

пети. — И честно казано, вкусът ти към облеклото е малко съмнителен.

Засмяха се и Цвете се обърна. Махна на Дуган, каза нещо на Саймън и двамата се приближиха. Цвете го хвана за ръката и го целуна по бузата. Вдигна се на пръсти, приближи уста до ухото му и прошепна:

— Ще си ходим ли?

— Разбира се — каза той и понечи да тръгне, но тя го дръпна.

— Обещай ми нещо.

— Какво?

— Че довечера ще носиш черната превръзка на окото си — изсмя се Цвете. — Наистина изглеждаш страшен.

Дуган внезапно усети как го залива вълна от обич към нея, притисна я към себе си, поставил брада върху главата й. Джил и Саймън ги гледаха.

— Ние ще тръгваме — каза той.

— Благодаря, че дойде — усмихна се Саймън. — И че развесели атмосферата.

Сбогуваха се и тръгнаха, излязоха от хотела, на Дуган вече не му пукаше от погледите и кикота на околните. Беше с най-красивото момиче на света и само това имаше значение.

В таксито Цвете се отпусна в него и въздъхна:

— Тази вечер те видях от различен ъгъл, Патрик Дуган — прошепна тя. — Не знаех, че толкова обичаш децата. А пък те направо те обожават.

Той я прегърна и я целуна по челото. Искаше да й каже, че я обожава, но това едва ли щеше да прозвучи както трябва от устата на облечен като пират мъж и реши да запази признанието за после.

На следващата сутрин мерцедесът пристигна на кръстовището и Хауълс с облекчение потегли след него. Виждаше униформения шофьор, едрия телохранител на предната седалка и момиченцето отзад.

Пет минути по-късно колата спря пред четириетажна тухлена сграда, боядисана в бяло и заобиколена от асфалтиран двор. Момиченцето си отвори само, слезе и издърпа подире си кожена

раничка. Блъсна силно вратата и изтича към група момиченца с бели униформи и сини колани, без дори да погледне назад. Дъщерята на Нгъ влезе в сградата, разговаряше оживено с приятелките си, а мъжете в мерцедеса я наблюдаваха, докато изчезна вътре. След това колата потегли.

На оградата около двора имаше окачена голяма дървена табела и от нея Хауълс научи името на училището, на директорката и телефонния й номер.

Той подкара обратно към „Холидей Ин“ и хапна бекон с яйца в едно кафене, преди да се качи в стаята си. Седна на леглото с телефона в скута си и постави две листчета пред себе си. На едното беше името и телефонният номер на училището, а на другото домът на Нгъ. Помежду им постави полицейската карта на Холт.

Приближи се до гардероба и извади единствения си костюм. Беше поизмачкан след пътуването от Бали насам и Хауълс се изненада, че още му стои добре, като се имаше предвид колко е отслабнал. Облече го със светлосиня риза и тъмносиня вратовръзка с жълта ивица. Знаеше, че с късо подстриганата коса и хладния поглед няма да е трудно да мине за ченге. Среса се в банята и отново се огледа.

Пъхна в джоба си портфейла и ключовете от колата. Всичко останало беше на яхтата. Седна отново на леглото и набра първия номер — този на училището. Помоли да го свържат с директорката, но телефонът вдигна секретарката й. Той се представи като главен инспектор Кейн и каза, че трябва да говори веднага с госпожица Куинлън. Почака малко и в слушалката се чу строг женски глас:

— Добро утро, главен инспектор. С какво мога да ви бъда полезна?

Хауълс заговори тихо, с малко по-дебел глас от обикновено, като изговаряше точно и внимателно всяка дума:

— Добро утро, госпожице Куинлън. Извинете за безпокойството, обаждам се във връзка с една от вашите ученички. Софи Нгъ.

— Да, тя е една от възпитаничките ни. Някакъв проблем ли има?

— Не, с нея всичко е наред, но се страхувам, че е станала катастрофа с родителите й.

— О, не, боже мой! — възкликна директорката. — Сериозно ли е?

— Да, страхувам се, да. И двамата са в реанимация и ние се опитваме да се свържем с членовете на семейството. Бащата на господин Нгъ вече е на път към болницата. Обаждам ви се, за да ви уведомя, че ни помолиха да заведем и Софи колкото е възможно по-бързо. Един от хората ми, инспектор Холт, вече тръгна към училището и скоро ще бъде при вас. Ще можете ли да уредите да приготвят Софи?

— Разбира се, разбира се — отвърна тя. — О, боже мой! Горкото дете.

— И още нещо, госпожице Куинлън?

— Да, инспекторе?

— Ще ви бъда благодарен, ако на този етап кажете колкото е възможно по-малко на детето. По-добре да оставим на дядо й да я осведоми.

— Разбирам ви напълно.

— Благодаря ви за помощта. Инспектор Холт ще пристигне скоро. Дочуване.

Той затвори и веднага след това набра номера на дома на Нгъ. Телефонът иззвъня три пъти и някой отговори носово на китайски:

— Вей. Ван бинвай?

— Мери има малко агне с кожа бяла като сняг — каза Хауълс.

— Ван бинвай?

— Където и да иде, агнето я следва.

— Ней даапхо син ла — каза гласът, но той затвори. Англичанинът включи касетофона и остави слушалката до говорителя. Излезе от стаята и постави на вратата табелка „Не ме безпокойте“. Госпожица Куинлън вероятно щеше да си направи труда да се обади в дома, за да провери, но линията ще е заета. А ако телефонистката на хотела реши да подслуша разговора, ще чуе някакъв откачен гуейло да диктува имена, адреси и телефонни номера. Той изкара колата си от паркинга на хотела и потегли към училището.

Госпожица Куинлън изглеждаше точно така, както Хауълс очакваше, съдейки по гласа ѝ: строга, изправена, със сива коса и очила с тъмни рамки. Лицето ѝ беше с остри черти с едва забележими тъмни му стачки. Нямаше нужда да се заглежда, за да разбере, че не носи брачна халка. Госпожицата беше от онзи тип жени, които предпочитаха да са женени за работата си и Господ да е на помощ на малките ѝ питомки, ако не оправдаеха доверието ѝ. Не знаеше дали в Хонконг е разрешено физическото наказание, но беше сигурен, че госпожица Куинлън с най-голямо удоволствие би нашляпала нечие голо дупе.

— Инспектор Холт — представи се той и протегна ръка. Тя я пое и разтърси твърдо. Усети костите под сухата ѝ кожа.

— Очаквах ви. Софи е в съседната стая при секретарката.

Директорката застана зад голямото дъбово писалище, сякаш, като се скриеше зад него, ставаше по-уверена. Бюрото беше като за мъж, но и нищо в стаята не подсказваше, че я използва жена.

Имаше кафяв, подвързан с кожа дневник, тежко кристално преспапие, месингов нож за хартия и две пълни с документи кошчета, черен телефон и сив пластмасов интерком. Никакви цветя, никакви семейни снимки.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита тя, като понаведе глава, за да го погледне над очилата.

— Не, за всичко сме се погрижили — отвърна Хауълс. — Най-важното сега е да отведем Софи в болницата.

Директорката кимна. Натисна един бутон на интеркома и наведе глава като птица, за да говори.

— Ако обичате, доведете Софи.

На вратата се почука и безшумно се отвори. Една млада китайка с гарвановочерен костюм държеше за ръка малка руса ученичка. Госпожица Куинлън излезе иззад бюрото и се усмихна на момиченцето.

— Софи — започна тя. — Този господин е инспектор Холт. Той е полицай. Дошъл е да те заведе да видиш дядо си.

Детето ококори очи:

— Станало ли е нещо? — попита то.

Госпожица Куинлън се обърна и погледна Хауълс, подканваше го да кажат всичко и той бързо поклати глава:

— Не, всичко е наред — протегна ръка и я погали по главата.

Директорката последва примера му и кимна уверено.

— Дядо ти ще ти обясни — каза тя.

Момичето все пак изглеждаше уплашено. Той я хвана за ръката и я поведе към изхода. Отстъпи встрани, за да й даде път да излезе първа, обърна се към директорката и промълви само с устни „благодаря“.

Когато вратата се затвори подире им, госпожица Куинлън се отпусна в креслото и вдигна слушалката на телефона. Набра номера на дома на Нгъ, но линията все така даваше заето.

Хауълс настани Софи в колата и провери дали предпазният колан е добре поставен, преди да тръгне.

— Къде отиваме? — попита тя.

— Да видиш дядо си — отговори той.

— Защо? — Детето говореше възпитано, но настойчиво. Облегна глава на седалката и се извърна да го гледа, чакаше отговора.

— Той иска да те види.

— Защо не дойдоха татко или мама?

— Заети са.

— Нали не се е случило нещо лошо?

— Не, разбира се, че не. Виж, дядо ти ще ти обясни всичко.

— Но защо са изпратили точно теб да ме вземеш?

— Защо питаш, Софи?

— Защото си полицай.

— Да. Ти знаеш, че съм полицай. Госпожица Куинлън ти е казала.

— И защо е трябвало да изпращат полицай да ме вземе?

— Защото беше по-лесно да изпратят мен.

— Защо не си с униформа?

— Аз съм цивилен полицай — отговори той. — Не всички полицаи носят униформа.

Тя се замисли за малко над думите му, а после заговори бързо на китайски.

Хауълс се усмихна.

— И не всички полицаи говорят китайски, Софи — каза той.

— Мислех, че всички го знаят. И това не е полицейска кола.

Не беше очаквал подобен разпит от осемгодишното момиченце. Все още се движеха през натоварения градски център, така че нямаше

начин да използва сила, за да я накара да млъкне. Трябваше да продължи да й отговаря, докато останеха сами.

— Къде отиваме? — попита Софи и прекара пръсти по таблото, да провери дали няма прах, както беше виждала майка си да прави, след като помощничките са завършили почистването у дома. — В полицията ли?

— Не — тихо отговори Хауълс. — На един кораб. Дядо ти те чака там.

— На татковата яхта ли?

— Не, на друга.

Сега вече движението не беше толкова оживено. Най-близката кола се намираше на около стотина метра назад.

— Каква яхта?

— Джонка. Като онези от едно време.

— Колко е голяма?

— Не знам. Сигурно десетина метра.

— Ха! Татковата яхта е дълга четиринадесет метра. Тя е океански кораб. — Явно беше доволна да покаже, че е от висшето общество. Облегна се със скръстени на гърдите ръце и надуто изражение. Поне спря потокът от въпроси.

— Госпожо Нгъ? — Джил така и не свикна с фамилното си име. То нямаше английски еквивалент, а представляваше някакъв носов звук, какъвто никой европеец не може да произнесе правилно. Когато ходеше в Америка или се връщаше в Англия и Саймън не беше с нея, тя се връщаше към моминското си име. Това разрешаваше доста проблеми.

— Госпожо Нгъ? — повтори помощничката.

— Да, Роза, какво има? — Роза беше една от двете прислужници филипинки, които живееха в къщата, готвеха, чистеха и гледаха Софи.

— Телефонът не работи. Някой говори.

— Преплитане на линии може би — отговори Джил. — Остави го за малко, Роза. Може сам да се оправи.

— Да, госпожо Нгъ. Готов ли е списъкът за покупките?

— В кухнята е, Роза. На масата. Мени върна ли се с колата?

— Да — отвърна тя.

— Тогава можеш да излезеш с него. И не забравяй да купиш още джин. — Роза кимна и остави Джил сама в хола на белия кожен диван, зачетена във вестник „Хонконг Стандарт“.

В стаята на Хауълс в хотел „Холидей Ин“ лентата стигна до края и касетофонът се изключи автоматично.

След няколко минути телефонистката се включи в линията.

— Извинете, господин Доналдсън, използвате ли още телефона? — попита тя. Не получи отговор, но апаратът определено беше оставен отворен. „Вероятно не желае да го безпокоят“ — помисли момичето. Странното обаче беше, че продължаваше да е свързан с външна линия. Тя прекъсна връзката, без да се замисля.

Хауълс спря колата и заобиколи, за да отвори вратата на момичето. Само един път водеше от залива Клиъруотър към пристана Хебе Хевън. Той свършваше до редица ниски метални стълбове, поставени, за да не могат колите да достигат до пристана, но точно пред тях се намираха паркингите. Неговата кола беше единствената наоколо. Софи изтича напред покрай дълго, изоставено кану, подпряно на една стена, в което сигурно можеха да седнат в редица двадесет души.

— Къде е? — попита тя и погледна с присвити очи към блестящото море с гора от мачти. — Тук има толкова много корабчета.

— Ето там — посочи Хауълс наляво.

— Онази дървената ли?

— Да. Точно тя. Хайде.

— Много е малка — сви устни тя. — Къде е дядо?

— Там е. Може би е слязъл долу.

Софи сви ръце на фуния пред устата си и извика колкото й глас държи:

— Дядо… Тук сме. — После извика пак на китайски. Пискливото й детско гласче отекна по целия залив.

— Софи, стига — спря я той и я хвана здраво за рамото.

— Ох! — изписка тя. — Боли. Пусни ме.

— Съжалявам. Но не трябва да викаш.

— Ама аз исках дядо да знае, че сме пристигнали.

Момичето замълча, в погледа й се появи съмнение. Недоверието на наранено дете. Един плешив старец седеше в края на пристана на избелял дървен стол и вадеше от кутийка червеи. До него лежеше малка дървена клетка за птици и докато работеше, той говореше нещо на птичката с яркочервена човка.

Хауълс се опита да се усмихне:

— Хайде — каза той. — Нашата лодка е там.

Посочи малката лодка, която се поклащаше на мястото, където я беше оставил. Софи сякаш се готвеше да възрази и затова Хауълс се поусмихна насила и стисна по-здраво ръката й. Поведе я надолу покрай брега, във водата блестяха бели моторници, наред с очукани стари рибарски лодки. Пусна я да върви пред него по дървеното мостче. Отдалеч то не изглеждаше твърде безопасно, съставено от различни по вид и дължина дъски, но отблизо се виждаше, че дървото е здраво и пироните не са ръждясали. Почти не се поклащаше под краката им.

Стигнаха до лодката и мъжът вдигна момиченцето на ръце, за да я постави вътре. Отблъсна лодката, ръката му се плъзна във водата и ръкавът на сакото му се намокри. Софи се разсмя, почти забравила за момент страха си. Той включи извънбордовия мотор. Детето седеше на носа, топнало ръка във водата, а Хауълс управляваше.

Когато приближиха, той изключи двигателя, завърза лодката за парапета и я задържа, докато Софи се изкачи по дървената стълба. После веднага я последва, но тя вече тичаше по палубата и викаше дядо си. Слезе долу, надникна в кухнята, в главната кабина и спалнята и там той най-сетне я настигна. Тя се обърна, изгледа го разтревожено и отстъпи изплашено.

— Къде е той? Къде е дядо? — извика Софи, от очите й изскочиха сълзи.

Хауълс притисна пръст към устните си.

— Шшш — тихо каза той. — Няма защо да плачеш.

Софи започна да хлипа и отстъпи, докато опря в леглото.

— Кой си ти? — попита хлипайки. — Какво ще ми направиш?

— Ще прекараш известно време с мен — отвърна той. — Не за дълго, но трябва да стоиш на яхтата.

Пристъпи напред и я погали по главата. Софи се дръпна, внезапно се ядоса на себе си. Мама все й повтаряше никога да не

тръгва с непознати, а веднъж в училището даже дойде един полицай, за да ги научи какво да правят, ако някой се опита да ги накара да го последват. Той им каза, че има лоши хора, които наранява децата, но така и не им обясни защо или какво всъщност им правят. И майка й си мълчеше за подробностите, а само й втълпяваше, че не бива да се доверява на непознати. Но госпожица Куинлън каза, че всичко е наред… Софи започна да трепери.

Не смееше да погледне към Хауълс. Не искаше да вижда лицето му. Помоли го с тих и треперещ глас:

— Не ме наранявай, моля ти се.

Мъжът се усмихна и погали меката руса коса:

— Не ставай глупава — успокои я той. — Нищо няма да ти сторя.

Телефонът звънна и внезапният звук изненада Джил. Свали краката си от дивана и пристъпи по паркета към черната дървена поставка. „Ето че работи — помисли си тя и вдигна слушалката. — Господ да ме пази от глупави прислужници.“ Беше Саймън, канеше я на обяд в хотел „Екселсиор“ и тя прие с удоволствие. Това ще й даде възможност да изкара новото си порше. В този час на деня по тунела под залива на пристанището нямаше да има много коли.

Преоблече се бързо, като избра дрехи, каквито той щеше да хареса. След три четвърти час беше в ресторанта. Саймън вече седеше до ъгловата маса и пиеше газирана вода, когато Джил пристигна леко задъхана, следвана от управителя на ресторанта.

Съпругът й се изправи и я целуна по бузата.

— Изглеждаш великолепно — каза й на китайски.

— Ласкател — отвърна тя също на китайски. — Голям си лъжец. Грозна съм и закъснях. Но все пак ти благодаря, че лъжеш толкова красиво.

Сервитьорът повдигна учудено вежди, впечатлен от лингвистичните й познания, и задържа стола й, за да се настани.

— Да ти поръчам ли питие? — попита Саймън на английски.

— Кампари и сода — отвърна тя, вперила поглед в него. За милионен път се възхищаваше колко е красив. Всъщност нямаше нещо в него, което да не харесва. Косата му беше черна, очите тъмнокафяви,

зъбите здрави и бели, раменета широки, а кожата светлобежова като на кокер шпаньола, който гледаха родителите й, когато тя беше малка. Дланите му бяха широки и силни. Когато я докосваше, тя винаги усещаше скритата им мощ, но той никога не я беше наранявал физически, нито пък по някакъв начин беше засегнал чувствата й. Както винаги, облеклото му беше изрядно, лек черен костюм от фина вълна с едва забележимо сиво райе, бяла риза и вратовръзка с емблемата на хонконгския клуб. Обувките му блестяха и тя знаеше, че са лъснати от редовния му ваксаджия — набръчкан старец, който работеше в алеята до хотел „Мандарин“.

Беше научила много неща от съвместния си живот със Саймън Нгъ и не на последно място сред тях беше начинът да се облича. Без съмнение това отчасти се дължеше на факта, че като негова съпруга разполагаше с много пари, няколко златни кредитни карти и банкови сметки, но основната причина се криеше в съвместното им пазаруване. Той разбираше от мода и винаги настояваше тя да купува най-доброто, пък и познаваше вкуса й. Първоначално й беше трудно да си признае, но след известно време напълно се убеди, че когато излизаха някъде и тя е облечена в избран от него тоалет, комплиментите се сипят като дъжд. А щом се появеше в купени от нея самата дрехи, хората си мълчаха. Под негово ръководство постепенно смени целия си гардероб и сега в него имаше само имена, за които, преди да се омъжи, само беше чела по модните списания — „Шанел“, „Кензо“, „Чарлз Джордан“. Освен това придоби и вкус към скъпите бижута. Разполагаше с повече от дузина часовници и три пъти повече пръстени, макар да носеше само една верижка около врата си, тънко и фино изработено златно колие, които той и подари след раждането на Софи.

Днес беше с бежов копринен костюм с пола до коленете и малка чанта в тон с него, а косата си беше завързала на тила с тънка черна панделка, както на него му харесваше. Обичаше да се облича за него. Даже носеше белите жартиери, които той обожаваше, макар че нямаше как да ги види сега. По-късно… Питието й пристигна и Саймън вдигна чашата си в познат жест:

— За най-красивото момиче в Хонконг — каза той.

Джил прихна:

— Иска ми се да е така. Но отдавна съм минала възрастта, когато можех да се наричам „момиче“.

Сервитьорът им донесе менюто.

— Какво ще поръчаш? — попита Саймън.

— Ти избери — отвърна тя. — Знаеш какво обичам.

Той набързо поръча, изчака сервитьорът да се отдалечи и заговори отново:

— Следващата седмица трябва да отида в Пекин.

— Пак ли? Миналата седмица беше там.

Съпругът й сви рамене:

— Бизнес. Знаеш как е.

Джил много добре знаеше с какъв бизнес се занимава той. Беше разбрала за триадите доста преди да се омъжи за него и приемаше онова, което правеше той. Обичаше го и затова не обръщаше внимание на хората, които постоянно влизаха и излизаха от дома им, на честите отсъствия на съпруга си, на късните телефонни разговори и непрестанното присъствие на телохранителите. Вестниците бяха пълни с истории за убийства в триадите, наркотрафик, публични домове за малолетни, за известните престъпни организации, но въпреки че Саймън ръководеше една от най-успелите групировки, не вярваше лично той да е замесен в някакви жестокости. Съпругът й винаги беше толкова нежен и търпелив към нея, а когато го наблюдаваше да си играе със Софи, сърцето й се разтапяше.

Тя посегна и го погали по ръката:

— Трябва ли да отидеш?

Той кимна.

— Защо точно в Пекин? — попита Джил. — Какъв бизнес може да се прави там сега?

Саймън отдръпна ръката си и в очите му се появи хлад.

— Просто бизнес, Джил. Приеми го така.

„Винаги е такъв“ — помисли си тя. Даваше й всичко, което би могла да поиска, защитаваше я, грижеше се за нея, обичаше я, но част от него оставаше скрита и това я плашеше. Връзката й със Саймън Нгъ продължаваше повече от десет години, но семейство Нгъ ръководеше триадите от векове. Джил често се чудеше какво би станало, ако го накараше да избира — тя или триадата. Но така и не се реши да го

стори, защото дълбоко в душата си знаеше какъв щеше да бъде изборът му, а тя не би понесла да го загуби.

Усмихна се и го погали по бузата.

— Просто когато те няма, ми липсваш ужасно.

Саймън хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си. Целуна я нежно. Погледът му възвърна топлотата си и той я стисна леко:

— Няма да е за дълго. И ще ти донеса подарък.

Хауълс се върна в хотела, стаята му стоеше недокосната. Той затвори телефона и прибра касетофона в нощното шкафче. Съблече дрехите си и ги хвърли на леглото. Тръгна гол към банята.

По-късно, седнал на леглото, навлякъл дебелия хотелски халат, той набра номера в дома на Нгъ. Отсреща вдигнаха след третия сигнал и някаква жена, която по гласа приличаше на филипинка, напевно изрецитира номера. Хауълс поиска да говори със Саймън Нгъ, но му казаха, че не е вкъщи.

— Госпожа Нгъ там ли е? — попита той.

Отговорът отново беше „не“. На въпроса кога ще се върнат, прислужничката отговори, че не знае. Хауълс затвори и се излегна, сплел пръсти зад тила си, с кръстосани при глезените крака.

Изчака цели два часа, преди да позвъни в дома на Нгъ. Отново се обади филипинката, но този път каза, че госпожа Нгъ си е у дома. Попита кой се обажда и той отговори, че е инспектор Холт. След това почака прислужничката да съобщи на господарката си и да й занесе телефона.

— Здравей, Ник — каза весело тя. — Как си?

Това беше доста неприятна изненада. Изобщо не очакваше, че жената ще познава ченгето, от което беше откраднал личната карта. Изправи се стреснат в леглото, отвори уста, за да отговори, умът му заработи усилено.

— Ник, чуваш ли ме?

Част от него искаше да затвори телефона, за да има време да се съвземе, но съзнаваше, че това няма да промени нищо, защото пак ще трябва да се обади. Най-важното беше да говори със Саймън Нгъ. Нямаше никакво значение като кого ще се представи или дали тази тъпа крава познава ченгето или не.

— Съжалявам, госпожо Нгъ, но мисля, че ме бъркате с друг. Опитвам се да се свържа със съпруга ви.

— В момента го няма. Не казахте ли, че се казвате Холт? Инспектор Холт?

— А кога ще се върне?

— Нямам представа. Кой се обажда?

— Много е важно да се свържа с него, госпожо Нгъ. Той има ли мобилен телефон или пейджър? Не знаете ли къде мога да го намеря?

— Защо, нещо не е наред ли?

„Нищо не е наред“ — помисли си Хауълс. Тя се беше усъмнила. Саймън Нгъ го нямаше и по всяка вероятност тя щеше да се обади на инспектор Холт веднага, щом той затвореше.

— Не, не се тревожете. Но въпросът е спешен, госпожо Нгъ.

— Ами оставете си телефонния номер и аз ще му кажа да ви се обади, щом се прибере.

— Всъщност аз ще си тръгвам след малко и затова е по-добре сам да го потърся. По кое време смятате, че ще се прибере?

— Не знам — изсъска тя и тресна слушалката.

Линията даваше свободно. Хауълс нямаше как да види презрението, с което жената прекъсна разговора, нито да чуе думите, с които го изруга след това, но знаеше, че не е успял да я измами.

Телефонът звънна и Дуган трепна. Беше Цвете. Предлагаше да отидат на кино, ако е свободен. Разбира се, че беше свободен. Определиха си среща по-късно пред киното.

— Как мина денят ти? — попита той. И тази сутрин си беше тръгнала, без да го събужда, оставяйки само вдлъбнатината във възглавницата и подписа си във формата на цвете.

— Тежко — отговори Цвете. — Имах много работа през деня и затова ти се обаждам толкова късно.

— Какво точно правиш в банката?

— Занимавам се с маркетинг — отговори тя. — Предлагам финансови услуги. Досадна работа. Сигурна съм, че твоята работа е много по-интересна от моята. С кое дело се занимаваш днес? Пак онази жена с чековете ли?

Дуган се зарадва и поласка, че тя се интересуваше от него, че си е направила труда да запомни по какво дело работи, но в същото време съзнаваше, че Цвете отново се изплъзна от пряк отговор за нейните занимания. Направи го много мило, но въпреки това той имаше чувството, че тя крие нещо и го държи встрани от живота си.

— Да, то е много объркано.

— Мисли за мен и се усмихни — каза тя. — Ще се видим довечера.

Сбогуваха се. Дуган отново наведе глава над папката на Ли Линлин и разтри челото си с длан. Главоболието му се засили. Той

изпразни картонената си чашка с кафе и тъкмо ставаше, за да отиде пак до кафе-машината, когато телефонът звънна отново.

— Пат? — обаждаше се сестра му.

— Как си, Джил?

— Добре, а ти?

— Гадно главоболие, гадна работа и освен това май климатикът в спалнята ми ще се повреди. Нищо ново.

— Пат — каза тя и по тона й разбра, че е сериозна. — Пат, познаваш ли някой си инспектор Холт?

— Само Ник. Ник с наранената гордост и пукнатата глава.

— Не, нямам него предвид. Някой друг инспектор Холт. Има ли друг в полицията с фамилия Холт?

— Поне аз не знам за такъв. Защо?

— Току-що ми се обади някой, който се представи като инспектор Холт и искаше да говори със Саймън. Беше доста уклончив, когато го попитах какво иска.

— Сигурна ли си, че е ченге?

— Той сам се нарече „инспектор Холт“. Но не ми даде телефонния си номер.

— Добре, ще проверя. Ще ти се обадя веднага, щом разбера нещо. — Не беше нормално за Джил да се тревожи за подобно нещо. Обикновено Дуган беше по-напрегнат от сестра си, след като се омъжи за Саймън Нгъ, тя стана по-уверена. Даже понякога увереността й граничеше с нахалство.

— Добре, Пат. Благодаря. Така ще съм по-спокойна. Вероятно не е нищо сериозно.

Веднага след като затвори, той се обади в „Личен състав“ и ги помоли да проверят досиетата. Нямаше друг инспектор Холт освен Ник. Свърза се и с криминалния отдел, откъдето обещаха, че ще проверят и ще му се обадят.

Джил Нгъ седеше на белия кожен диван с телефона до себе си и макар да очакваше позвъняването на брат си, подскочи, когато апаратът звънна.

— Пат? — попита тя. Не беше той, а госпожица Куинлън, директорката на училището на Софи.

— Вие ли сте, госпожо Нгъ? — попита тя явно объркана.

— Разбира се, че съм аз — не по-малко изненадана отвърна Джил. — Кого друг очаквате?

Директорката хлъцна и започна да заеква несвързано. За миг тя си помисли, че може да е пияна.

— Честно да ви кажа, госпожо Нгъ, аз разбрах, че вие и съпругът ви сте претърпели катастрофа. Обаждах се да разбера дали мога да помогна с нещо. Много съм изненадана, че сте си у дома. Инспектор Холт каза, че сте в болница.

Сърцето на Джил се смръзна, когато чу отново това име. Тя стисна здраво слушалката:

— Инспектор Холт ли? Той ви се е обадил?

— Не, госпожо Нгъ. Той дойде тук. Да вземе Софи.

Джил се отпусна немощно на дивана. Устата й се отваряше и затваряше като на риба на сухо.

Госпожица Куинлън разбра, че нещо съвсем не е наред. Гласът й потрепери:

— Той ми показа личната си карта и определено беше полицай. Знам, че е така, нямах причина да се…

Джил твърдо я прекъсна:

— Защо не ми се обадихте, преди да му позволите да вземе дъщеря ми?

— Опитах се, госпожо Нгъ, но телефонът ви даваше заето. Опитах се. — Умолителният й това я раздразни и тя побесня:

— Не сте кадърна да се грижите за децата! Позволили сте на непознат да вземе детето ми. О, боже, какво сте направили!? Какво сте направили, дърта кучка такава!

Госпожица Куинлън се разплака, усещаше как светът около нея се срутва. Това разяри Джил още повече. Направо загуби дар слово. Тихо остави слушалката и очите й се замъглиха от сълзи. Изправи се несигурно, довлече се до хромираната масичка с напитки и с трепереща ръце си наля пълна чаша бренди. Изгълта я на един дъх. Стисна очи от остротата на алкохола, а после отново напълни чашата.

Не можеше да диша, сякаш някой бавно стягаше железни обръчи около гърдите и врата й. Пред погледа й плуваха болезнено ясни образи: Софи на Коледа, когато отваря подаръците си, как строи

пясъчни замъци на плажа, яхнала раменете на Саймън, играеща на пирати с Патрик.

Хукна към телефона и набра номера на мобифона на съпруга си. От очите й се стичаха сълзи.

Саймън Нгъ стоеше с разперени ръце като разпънат на кръст. Пред него един нисичък възрастен мъж със сбръчкана като на гущер кожа обгърна талията му с мек шивашки метър.

— Същата мярка — кимна доволно той на младия си помощник. Измери дължината на ръкава, раменета, а после коленичи пред Нгъ, за да премери дължината на панталона, като съобщаваше цифрите на момчето. То ги записваше в малък бележник.

Намираха се в стаичка на втория етаж на стара сграда в Цим Ша Цуй. Покрай стените се издигаха рафтове с платове. Нгъ стоеше пред голямо дъбово бюро, на което бяха струпани мостри, вляво имаше високо огледало, в което можеше да се огледа. Обикновено господин Чен завършваше един костюм по поръчка за пет дни, но за редовните си клиенти ги ушиваше за три. Саймън Нгъ беше доведен при господин Чен от баща си, за да му ушият първия мъжки костюм ден преди да навърши четиринадесет години. С неговите поръчки господин Чен не се бавеше повече от четиридесет и осем часа.

На столовете с високи облегалки бяха седнали двама мъже — единият до вратата, а другият до бюрото. И двамата бяха истински здравеняци, с мазолести длани и сериозни очи. Телохранители, които го пазеха от дълги години. Те носеха ранг „Червен прът“ в триадата, бойци, доказали себе си. И двамата бяха убивали заради Саймън Нгъ.

Мъжът до вратата, облечен с кафяв костюм и разкошни обувки, достойни за краката на богат шотландски земевладелец, беше Рики Лам, четиридесет и осем годишен, но без нито една бръчка върху лицето си. Лам беше служил на бащата на Нгъ повече от двадесет години и още посещаваше редовно стареца в къщата му на Върха, където двамата си спомняха минали години пред чаша жасминов чай. Във вътрешния джоб на сакото си носеше кама с дръжка от слонова кост, а към всяка от ръцете му имаше прикрепен нож за хвърляне. Той използваше и трите със смъртоносна точност, но също толкова лесно можеше да убие човек само с ръце или крака.

Другият телохранител беше братовчед на Лам от страна на майка му, двадесет и девет годишен учител по кунг-фу на име Франк Дзъ. Ако Рики Лам бе представител на традиционния начин на живот в триадата, Франк Дзъ можеше да се нарече представител на „новата вълна“. Носеше чисто бели маратонки, тесни джинси и скъпо тъмнокафяво италианско кожено яке с вдигната яка и запретнати под лактите ръкави. Лам беше подстриган в традиционния китайски стил „паница“, а косата на Дзъ беше сресана назад и изглеждаше леко накъдрена. На кръста под колана на панталона му имаше нунджако — две яки пръчки, свързани с къса верига — оръжие на бойното изкуство, водещо началото си от древните оризови полета. Нощно време, когато не можеше да заспи, Дзъ заставаше в средата на стаята си и се упражняваше със затворени очи, изпитвайки удоволствие от здравината на удара върху дланите и от свистенето на оръжието във въздуха. Беше експерт в бой с копие, дълъг нож, триставен прът и шурикен, но нунджакото беше любимото му оръжие.

Двамата мъже бяха абсолютно верни на Саймън Нгъ и не биха се поколебали да дадат живота си за него или семейството му. От своя страна Нгъ им се доверяваше безрезервно. Отношенията им представляваха нещо много повече от тези между служител и работодател или господар и слуга. Те се основаваха на клетва към триадата; триада, която водеше началото си далеч преди те да се появят на белия свят, и щеше да продължи да съществува и след смъртта им. Бяха се заклели да поставят организацията и членовете й над семейството си, над приятелите, над собствения си живот и всеки знаеше задачите си. Ролята на Лам и Дзъ беше да защитават Главата на дракона, Саймън Нгъ. И щяха да я изпълняват до смъртта си.

Нгъ беше оставил мобилния си телефон върху бюрото и заобиколи господин Чен, за да го вземе, когато звънна. Беше Джил.

— Саймън?

Той искаше да се пошегува с нея, че задава отговори, но тя звучеше страшно разтревожена. Беше се случило нещо много лошо. Изслуша внимателно разказа за телефонните разговори с онзи гуейло и директорката на училището.

— Саймън, какво става? — попита накрая тя.

— Не знам. — Замисли се, сви намръщено вежди и двамата му телохранители се размърдаха неспокойно, усетили напрежението му.

Даже господин Чен се отдалечи към платовете, преструваше се, че ги разглежда. Помощникът му остана до Нгъ и явно надаваше ухо към разговора, но господин Чен му махна ядно и плесна с шивашкия метър като с камшик. — Идвам си веднага вкъщи, а ти стой там и ме чакай. Не се обаждай в полицията и не разговаряй с никого. Не вдигай телефона. Ако Софи е отвлечена, ще е по-добре аз да говоря с похитителите. Разбра ли ме?

Джил не отговори. Нгъ чуваше само хлипанията й.

— Джил, разбра ли? — строго повтори той.

— Да — промълви накрая тя.

Саймън прекъсна разговора и остана с телефона в ръка. Хората му го гледаха тревожно. Трябваше да действа разумно. Първо: да ограничи кръга на осведомените за случилото се. Той позвъни в училището и разговаря с директорката, която беше не по-малко разтревожена от Джил. Нгъ спокойно й обясни, че е станала грешка, полицията наистина е била помолена да изпрати човек, който да вземе Софи от училището и всъщност баща му е ранен при катастрофа и сега Софи е заедно със семейството в болницата.

— Грешката е изцяло моя, госпожице Куинлън — извини се той. — Отидох право в болницата и се обадих на един приятел в полицията с молба да вземе Софи, преди да съм успял да се свържа с жена си. Тя не знаеше, че баща ми е в болница и, изглежда, се е паникьосала, когато сте й се обадили. Чувства се много виновна, че се е отнесла така към вас, но съм сигурен, че разбирате колко е била разтревожена.

Облекчението в гласа на старата мома беше очевидно, след като разбра, че службата, пенсията и съвестта й са спасени. Но Нгъ не беше толкова сигурен, че я е убедил напълно. Ако имаше късмет, тя щеше да му се довери и нямаше да се обажда в полицията.

Лам и Дзъ го гледаха като кучета, които очакват да им покаже накъде да се втурнат. Той кимна рязко и каза:

— Да тръгваме. — Взе сакото си и се обърна към шивача: — Господин Чен, страхувам се, че костюмът ще трябва да почака.

Господин Чен сложи метъра около врата си, притисна длани пред гърдите си и закима с глава:

— Няма нищо, няма нищо — повтаряше той, докато изпращаше Нгъ и телохранителите му.

Саймън застана на тротоара, Лам го пазеше откъм гърба, а Дзъ стъпи на улицата и махна на шофьора да докара колата. Това беше още един от старите служители на триадата — Хю Юнчен, който упорито отказваше да служи без старата си шофьорска шапка, подарена му от бащата на Нгъ преди тридесет години. Нямаше нужда Дзъ да му маха. Хю не беше от онези шофьори, които си четат вестника или отскачат до близката чайна, докато чакат господарите си. Вече беше включил двигателя на даймлера и спря пред тях така, че задната врата се изравни точно с мястото, където стоеше Нгъ. Дзъ отвори вратата, за да влезе Саймън, вмъкна се до него, а Лам се настани на предната седалка, бдителният му поглед не изпускаше нищо наоколо.

Хю тръгна бързо и плавно, поставил едната си ръка върху волана, а другата върху лоста на скоростите. Даймлерът беше единствената от петте коли на Нгъ без автоматични скорости, оставена от уважение към стария шофьор, който така и не се научи да кара автоматик. Четиримата се возеха мълчаливо. Хю никога не говореше, ако не го попитаха нещо, а Дзъ и Лам знаеха, че при напрежение шефът им обикновено се затваряше в себе си, за да обмисли всички възможности в дадена ситуация.

Портите към комплекса ги очакваха широко отворени, Джил ги посрещна на входа на къщата със зачервени очи и следи от сълзи по лицето. Тя се хвърли към съпруга си, прегърна го силно и изплака:

— Какво ще правим?

Той обхвана лицето й с длани и го задържа пред себе си. Долната й устна трепереше и тя се опита да я спре, като я захапа.

— Първо ще запазим спокойствие — отговори тихо Саймън. — С плач няма да помогнем на Софи. Ела с мен. — Прегърна я през тресящите се рамене и я поведе през вратата към хола. Едно от кучетата, чието име не можеше да си спомни, се завъртя объркано около краката на Джил, той го изгледа и то се отдалечи, подвило опашка. Накара я да седне на дивана и застана прав пред нея, така че тя трябваше да вдигне глава, за да го погледне.

— Разкажи ми какво се случи.

Съпругата му разказа за телефонното обаждане на мъжа, нарекъл се Холт, за разговора с брат й, а после с директорката на училището. Саймън усети мирис на алкохол в дъха й.

— След като говори с мен, звънял ли е някой?

— Телефонът звъня на два пъти, но аз не го вдигнах, както ти ми каза.

— Добро момиче — похвали я той. — Не се бой, всичко ще се оправи. — Опита се да го каже уверено, но гласът му издаде ледения ужас, обхванал сърцето му и Джил го усети. — Чакай тук. Аз трябва да говоря с Франк и Рики. Искаш ли още едно питие?

Тя яростно поклати глава. След като той вече беше тук, тя нямаше нужда от алкохол.

Лам и Дзъ стояха в коридора, за да не се натрапват на разтревоженото семейство. Чуха достатъчно от телефонния разговор в ателието на шивача, за да разберат какво е станало, но Нгъ сега им разказа накратко подробностите.

— Трябва ми Двоен цвят на бяло хартиено ветрило. И кажете на Големия брат да бъде готов. — Не знаеше за какво да се приготви, но Лам и Дзъ веднага се втурнаха да изпълняват.

Големия брат не беше роднина на Нгъ. Така се наричаше онзи член на триадата Хун Куан, който ръководи дванадесет бойни групи с общо 250 бойци, всичките „Червен прът“ като Лам и Дзъ. „Бяло хартиено ветрило“ с добавката „Двоен цвят“ беше названието на най-доверения човек на Нгъ, Чен Юклин. Чен е бил назначен за Бяло хартиено ветрило от баща му, а Саймън лично го повиши в Двойно цвете скоро след като възрастният господин Нгъ се оттегли на Хълма и му предаде мантията на Лун Тао — Глава на Дракона.

Влезе в кухнята, взе си кока-кола от хладилника и се върна в хола при Джил. Тя още стоеше облечена в копринения костюм от обяд, но черната панделка беше изчезнала и косата й изглеждаше разрошена. Но въпреки това съпругата му си оставаше най-привлекателната жена, която беше виждал. Обичаше я страстно. Тя гледаше право напред с безжизнен поглед и първоначално той помисли, че е в шок, но после разбра — гледаше снимката на Софи на библиотеката. Саймън се приближи и я взе. Момиченцето беше снимано в униформата си преди шест месеца. Подаде поставената в рамка снимка на жена си и тя я сложи в скута си.

И двамата не знаеха какво да кажат, как да изразят мъката си с думи. Раждането на детето беше трудно и Джил едва не умря. Докторите бяха сигурни, че Софи ще си остане единствено дете. И те нямаше да понесат да им я отнемат сега. Нгъ беше готов да плати, да

направи всичко, само за да си я върнат. Седна до Джил и допря лице до бузата й.

— Съжалявам — прошепна той, а тя отново се разплака. Сълзите капеха върху стъклото на снимката. Саймън посегна към нея, но телефонът звънна и стресна и двамата.

Нгъ вдигна слушалката.

— Да? — каза той на английски. Джил притисна снимката към гърдите си.

— Саймън? — попита Дуган. Зет му изруга наум, но гласът му прозвуча любезно.

— Как си, Пат? — Сигурно вече беше проверил за Холт.

— Чудесно. Джил там ли е?

— Горе е, мога ли да приема съобщението вместо нея?

— Ами бих предпочел да говоря с нея, Саймън, ако е възможно. Тя ми звънна преди време.

Нгъ знаеше, че ако се опита да му попречи, Дуган веднага щеше да се усъмни и разтревожи. Затова закри с длан слушалката и се обърна шепнешком към Джил:

— Обажда се брат ти, трябва да говориш с него. Не му позволявай да усети, че нещо не е наред. Разбираш ли ме?

Тя кимна и изтри очи с опакото на ръката си. Нгъ й подаде телефона.

— Здрасти, братче — каза Джил. Гласът й леко трепна, но тя се стегна и седна съвсем изправена.

— Добре ли си? — попита Дуган.

— Разбира се — весело отвърна тя. Саймън видя, че тя беше готова да се разплаче отново.

— Обаждам ти се заради онзи Холт. Както и мислех, имаме само един с това име. Проверих във всички управления и в криминалния отдел.

— Сигурно някой си прави тъпи шеги — отговори сестра му и стисна очи, за да задържи сълзите си.

— Може би да, може би не — каза Дуган. — Но ми се струва повече от съвпадение фактът, че някой ще му открадне документите, а след това ще ти звъни неизвестно кой и ще иска да разговаря със Саймън. Каза ли му вече?

— Не, тоест да. — Господи, как се объркa. — Току-що си говорихме за това. Той смята, че е шега. Някой от приятелите му се опитва да му скрои номер.

— Саймън няма много приятели сред гуейло, нали?

— Не, всъщност не знам, Пат. Сигурна съм, че не си заслужава да се тревожим. Благодаря ти, че провери, но не се занимавай повече.

— Добре — съгласи се той. — Тогава ще се видим в неделя.

— В неделя ли? — учуди се Джил.

— Да, нали си ни поканила с Цвете на барбекю. Да не си го отложила?

— Не, не, разбира се. Слушай, Пат, трябва да тръгвам. Довиждане.

Затвори и отново се разхлипа, клатеше се напред-назад на дивана. Нгъ седна до нея и хвана ръцете й. Чакаше сълзите да спрат. Едно дискретно изкашляне до вратата го накара да вдигне поглед. Там беше застанал възрастен мъж, облечен в традиционна куртка в стил „Мао“, черни копринени панталони и с джапанки на краката. Беше напълно плешив, с тънки вежди, високо вдигнати над бледите воднисти очи. Устните му изглеждаха безкръвни и извити надолу.

Лицето му изобщо не беше приятно и точно заради това някои от членовете на триадата наричаха Чен Юклин зад гърба му Вампира. Това лице не се беше променило от тридесет години насам, откакто Саймън Нгъ го познаваше. Възрастта вече не можеше да му повлияе, нямаше коса, за да я губи, нито гладка кожа, която да се набръчка повече. Единствената следваща стъпка, останала пред довереното Двойно цвете на бяло хартиено ветрило на триадата, беше смъртта.

— Благодаря ти, че дойде, Чен бак-бак — каза Нгъ, изправи се и отиде да поздрави стареца, който кимна бавно и сериозно. Саймън разбра, че вече е разбрал за Софи. Наричаше своя съветник „бак-бак“, което означаваше „чичо“, само насаме. И двамата не биха се чувствали добре, ако се обръщаха неофициално един към друг пред други членове на триадата, но помежду им съществуваше привързаност, надхвърляща обикновените взаимоотношения между Глава на Дракон и Бяло хартиено ветрило. Ако Чен не обичаше Нгъ като син, той би се оттеглил отдавна, а Саймън му беше благодарен за напътствията. Старецът притежаваше собствена къща в края на комплекса, обградена от всички страни от високи палми, там се грижеше за малката си

градинка и слушаше на спокойствие песните на любимите си пойни птички. Нгъ поведе Чен през хола към библиотеката. В несъответствие с модерната къща, тя беше старовремска, с тежки английски мебели, които биха отивали повече на някой скъп лондонски клуб. По стените висяха картини с ловни сцени, а на покритото с кожа орехово бюро се издигаше настолна лампа във вид на лебед. Прозорците гледаха към портала и будката на охраната, където Лам в момента кастреше строго тримата пазачи. „След дъжд качулка“ — гневно си помисли Нгъ. Седна на креслото зад писалището и опря лакти отгоре, а Чен внимателно се настани в богато тапицирания „Честърфийлд“.

— Ще пиеш ли чай, бак-бак?

— Не, благодаря, Чаохуан. — Чен беше единственият човек освен баща му, който се обръщаше към Нгъ с китайското му име. — Просто ми разкажи какво се е случило.

Саймън заразказва на стареца, а когато свърши, осъзна с колко малко информация разполага.

— Жена ти сигурна ли е, че е бил гуейло?

— Напълно. И че е използвал името Холт.

— Тогава сигурно разбираш, че това не е проблем с братството. Или е обикновено изнудване, или нещо лично. Човек или организация, които се опитват да наранят само теб. При това определено не са от Хонконг. Тукашните не биха използвали гуейло, след като имат на разположение хора от Тайван или от континента. Предлагам ти да направиш списък на всички гуейло, които биха искали да ти причинят зло. Баща ти и братята ти трябва да направят същото. Не можем да правим нищо друго, освен да чакаме, докато той се обади отново.

— Вече може да го е сторил — каза Нгъ. — Наредих на Джил да не вдига телефона, а той е звънял, преди да се прибера вкъщи.

Старецът кимна и в същия миг телефонът на бюрото звънна. И двамата се стреснаха. Саймън се присегна и прилепи слушалката към ухото си, още преди звънът да е заглъхнал.

— Да? — каза той.

Беше гуейлото.

— Саймън Нгъ?

— Да.

— Слушай и ме чуй добре — заговори Хауълс. Китаецът дръпна дясното чекмедже, за да намери бележник. Извади молива от

кристалната поставка пред себе си. Посочи към вратата и само с устни произнесе „слушалката“, а Чен стана от дивана и излезе. Преди още да е пресякъл хола, Нгъ чу щракване и разбра, че Джил е вдигнала другата слушалка. Надяваше се, че ще се досети да не издава звук.

— Дъщеря ти е при мен — каза Хауълс.

— Знам — отговори Саймън.

— Ето какво трябва да направиш, ако си я искаш обратно. Имаш ли писалка?

— Да — едносричните му отговори бяха насечени и делови. Нгъ не обичаше да си губи времето.

— Искам от теб един милион долара. Един милион хонконгски долара. Искам ги утре сутринта в седем.

Нгъ понечи да възрази, опитваше се да печели време, но гуейлото го прекъсна:

— Не ме обиждай, знам, че повечето от бизнеса ти е с пари в брой. Ще ти се обадя утре в шест сутринта. Ако дотогава не събереш парите, тя ще умре. Ясно ли е?

— Откъде да съм сигурен, че тя е при теб?

— Колко души са ти се обаждали днес за откуп?

— Тогава откъде да знам, че е добре?

— Няма откъде. Но ако не получа парите до седем, ти гарантирам, че няма да е добре.

Връзката прекъсна.

Нгъ отиде при Джил и Чен в хола. Тя бършеше очи с бяла памучна кърпа. Издуха шумно носа си. Роза влезе и застана до дивана, кършеше нервно пръсти. Разбираше, че нещо не е наред, но не знаеше какво.

— Извинете, че ви безпокоя, госпожо Нгъ, но Мени пита дали искате да вземе нещо от града, когато отиде да прибере Софи — каза тя.

— Предай на Мени, че днес няма нужда да прибира Софи — отговори Нгъ. — Тя ще ходи на празненство с една от приятелките си и ще тръгнат заедно направо от училище. И донеси чаша чай на жена ми, моля те.

Помощничката излезе и Нгъ попита Чен какво мисли. Старецът разпери ръце с широко отворени и обърнати нагоре длани.

— Един милион долара не са много пари — каза той.

Същата мисъл беше минала и през главата на Саймън. Всеки, който го познаваше, знаеше, че той би платил много повече за живота на дъщеря си. Защо не два милиона? Или пет? В Хонконг имаше още най-малко сто други семейства, които със същия успех биха могли да бъдат изнудени за един милион. Защо гуейлото рискуваше да си навлече преследването на триадата? Освен ако не беше нещо лично. Само това имаше някакъв смисъл.

— Какво има? — попита Джил. — Какво от това, че не са много пари?

— Господин Чен иска да каже, че нямаме проблеми да ги съберем — успокои я Нгъ. Нямаше смисъл да я притеснява. Всъщност той държеше близо милион в сейфа в спалнята им. Парите бяха най-малкият проблем.

— Ще дойда пак утре сутринта — каза Чен и си тръгна. Роза донесе чая на Джил. Нгъ взе чашата от подноса и я вдигна до устните на жена си. Зачака тя да отпие. Тя отново изтри очи и подсмръкна.

— Извинявай — прошепна Джил.

— За какво?

— Задето съм толкова слаба жена.

— Не ставай глупава — прегърна я той и зарови лице в косата й. — Всичко ще бъде наред. Обещавам ти. Няма да позволя да й се случи нищо лошо. — Искаше му се да изпитва поне малка част от тази увереност.

— Тази вечер ми се струваш някак отнесен — каза Цвете.

Гласът й го изтръгна от мислите му и Дуган се усмихна.

— Малко съм изморен. — Намираха се в един тайвански ресторант. Киното беше препълнено и не можаха да си намерят места, затова решиха да отидат някъде на вечеря.

— На толкова шумно място човек може да се измори само от навалицата наоколо — засмя се тя.

Вярно. Ресторантът беше претъпкан с китайски семейства, които по принцип се хранеха шумно. На най-близката маса имаше три деца, едното играеше на електронна игра с досадно бипкане, а останалите се стреляха с пластмасови пистолети, които святкаха и бръмчаха. Двамата възрастни мъже размахваха клечките си във въздуха, сякаш се опитваха да хванат някакви невидими насекоми, и разговаряха с високи, пискливи гласове. Една жена се наведе под розовата покривка и шумно изплю сдъвканите пилешки кости на пода. Сервитьорът се приближи и наля чай в чашите им от мръсен и очукан чайник, чийто капак беше вързан за дръжката с парче найлон. Въздухът гърмеше от спорове и смях, почукване на клечките за хранене, тропане на съдове и тракането на металните колички в кухнята, натоварени с мръсни чинии. Дори вентилаторите над главите им стържеха и се клатеха в напразните си опити да раздвижат задимената атмосфера.

Цвете и Дуган седяха един до друг на маса за шестима. Бяха си поръчали пържени бамбукови връхчета с чесън, сладко-кисела супа и телешко с чушки и зеле със сос. А сега пълнеха малкото останало в стомасите им място с пържен ориз. Клечките за хранене на Патрик висяха на десет сантиметра над купичката му с ориз, преди Цвете да прекъсне мислите му.

— Липсват ми старите кръчмички на Бърни — каза той.

— Ъ? — възкликна тихо тя. Китайците използваха този звук за изразяване на хиляди различни неща, като се започнеше от „моля“, през „добре“ и се стигнеше до „ресторантът гори, но имаме време да си доядем ориза“. Дуган предположи, че тя просто не го е разбрала.

— Една верига от заведения за хранене в Англия — обясни той. — Предлагат пържоли, пържени картофи и замразен боб с коктейл от скариди за предястие, и парче торта за десерт. И почти пълна тишина по време на ядене. Благословено място.

— Толкова ли ти липсва Англия? — попита тя.

— Не, просто се шегувам. Храната е едно от най-хубавите неща в Хонконг, тук можеш да избираш между стотина кухни: тайландска, корейска, различни видове китайска, японска и дори английска. Не, Англия не ми липсва чак толкова.

— Тогава какво се е случило в службата ти, та си толкова мрачен? — настоя Цвете и му наля бира от бутилката.

— Всъщност не е заради работата. Мисля си за Джил… — не довърши изречението и Цвете забеляза, че погледът му пак стана замислен. След малко Дуган се усмихна. — Извинявай, пак се отнесох, нали?

— Няма значение. Мога ли да ти помогна някак?

— Не, вероятно се тревожа за глупости. Тя ми позвъни сутринта, обадил й се някакъв таи и се представил за инспектор Холт, моя приятел, когото обраха в „Горещи клюки“. Помоли ме да проверя дали няма двама със същото име, но когато след това й звъннах, ми каза да не се занимавам. Само че ми звучеше напрегната, сякаш плачеше.

— И затова смяташ, че има някакви неприятности?

Патрик сви рамене и остави пръчиците на масата. Облегна се на стола и въздъхна дълбоко.

— Не знам. Когато бяхме деца, ние се чувствахме толкова близки, че винаги знаех какво я тревожи, без дори да ми казва. След като се омъжи, всичко се промени.

— Случва се. Съпругът става по-близък от брата.

— Да, знам.

— Може би има проблеми с мъжа си и затова се е разтревожила. Да са се скарали или кой знае.

— Не, той беше при нея, пръв вдигна телефона. И не ми звучеше, като да са се карали. Пък и освен това те никога не се карат.

— Нали каза, че той ръководи триада. Това е доста жесток начин на живот.

— Не — стисна убедено устни Дуган. — Той никога не я е наранявал и никога няма да го стори. Обича безумно Джил и Софи. Извън семейството си е жесток човек, убиец, върши доста мръсотии. Но държи Джил и Софи надалеч от всичко това.

Цвете се усмихна и кимна.

— Добре. Все пак се тревожиш за сестра си, нали?

— Извинявай. Не исках да се нахвърлям върху теб.

— Изобщо не си ме обидил. Просто се тревожиш за нея. Иска ми се и аз да имах наблизо брат, който да ме подкрепя.

В близост се въртеше един сервитьор с поизцапана синя риза и къси черни панталони. Дуган направи с ръка знак като за писане и посочи, че иска да плати.

— Утре ще й се обадя.

— Можем да минем да я видим, ако искаш.

Дуган страшно хареса начина, по който тя се изрази. „Ние“, сякаш приемаше, че двамата наистина са партньори. Но да посещава къщата на Нгъ всъщност не беше любимият му начин да прекарва свободното си време. Когато минаваше край охраната, винаги имаше усещането, че навлиза във вражеска територия, а очевидният показ на богатство го изнервяше и малко го ядосваше. Най-много се дразнеше от начина, по който Джил със задоволство се обграждаше със скъпи мебели, произведения на изкуството и старинни източни предмети, които тя толкова обичаше да събира, с вечно готовите да изпълнят всяко нейно желание прислужници. Къщата изобщо не му приличаше на истински дом, а на обсипана с богатства клетка.

Келнерът пристигна със сметката на продълговат метален поднос. Дуган плати в брой — и двете му кредитни карти бяха почти изчерпани. А сега изобщо не би искал келнерът да се върне с извинителна усмивка и да му каже, че има проблем с картата.

— Искаш ли да идем някъде да пийнем нещо? — попита той и се изправи.

— Не ми се пие тази вечер — отвърна Цвете. — Какво ще кажеш да се приберем у дома? — Беше девет часа вечерта. Патрик се усмихна широко и я хвана под ръка. Келнерът се върна с няколко зелени банкноти и монети на подноса, но той му махна и тръгна с нея към вратата, не можеше да откъсне поглед от примамливите движения на бедрата под роклята, от блестящата коса, разпръсната около раменета.

Лекото поклащане на яхтата и плискането на водата около корпуса действаха унасящо и Хауълс разбра, че скоро ще заспи. Беше се настанил удобно на плетен дървен стол, подпрян на вратата на каютата. Момиченцето седеше с кръстосани крака в средата на леглото и го гледаше. Етапът на плача отмина, пък и той изобщо не я закачаше,

така че и страхът й намаля. Беше спряла да хленчи да я пусне и престана да го заплашва, че няма да говори. По някое време се направи на припаднала и легна по гръб, издавайки носови звуци като обърната костенурка. Сега пък се правеше на обидена. Заплаши го с полицията, с баща си и телохранителите му, а очите й излъчваха пламъци. Сега мъжът очакваше всеки момент отново да го атакува. Това дете наистина беше голяма напаст.

— Ще съжаляваш — заяви тя.

— Аз вече съжалявам — засмя се Хауълс. — Ако не млъкнеш, ще спиш в тоалетната.

Докато беше в Цим Ша Цуй, я остави заключена в тоалетната. Мина му мисълта да я върже и да й запуши устата, но реши да не го прави, защото детето можеше да се изплаши и да се задуши. Малката тоалетна беше облицована с дърво, нямаше прозорец, а най-близката лодка се намираше достатъчно надалеч, за да не бъдат чути виковете й. Пък и тя скоро би се изморила да крещи. Но ако не го оставеше да заспи, наистина щеше да я заключи там.

— Спи — каза той.

— Не искам да спя. Искам да си ида у дома.

— Ще си идеш. Утре — излъга с лекота Хауълс. Още не беше решил какво да прави с нея. Досега не беше убивал дете, но знаеше, че може да го направи. Всичко зависеше от начина, по който щеше да се развие планът му. В момента тя му трябваше жива, за да я покаже на Нгъ, ако той откажеше да се появи, докато не разговаря с нея. Дръпна стола и си събу обувките.

— Родителите ми ще се тревожат. Ще ме търсят навсякъде.

— Те знаят, че си с мен — търпеливо каза Хауълс. — И ще са спокойни.

Детето беше страшно настоятелно. Той никога не се беше женил и нямаше деца. Не познаваше майка си, нито баща си, тъй като те го бяха изоставили като бебе и беше прекарал детството си в сиропиталища и с цяла поредица осиновители. Децата, с които беше израснал, изобщо не приличаха на Софи Нгъ. Обикновено бяха от две крайности — пребити от бой, готови да се подчинят безропотно, или съвсем изпуснати хулигани, които нарочно правят всевъзможни бели. Уменията на Софи да общува и самоувереността й се дължаха на детство, което не познаваше липсата на обич или пари, и той й

завиждаше за това. През целия си живот Хауълс беше гледал само напред и не се обръщаше към миналото, не съжаляваше за нищо, но знаеше, че ако животът му беше започнал другояче, то всичко би било съвсем различно. Нямаше да потърси убежище в кралската флота, да го изберат в десантни войски, да воюва на Фолкландските острови и да бъде забелязан от Грей точно когато британското разузнаване беше решило, че е по-добре да използва тренирани убийци от САС, които да му вършат мръсната работа, вместо да си рискуват белите ръчички.

— Гладна ли си? — попита той. Вече й беше направил супа и сандвич със сирене, но тя не ги погледна.

Софи поклати глава:

— Искам у дома.

— Аз също, дете — каза Хауълс. — Аз също. — Чудеше се какво ли щеше да почувства, ако убиеше дете. Да сключи пръсти около вратлето, да чуе чупенето на малките й кости и да види страха в големите й кафяви очи в мига, преди да умре.

Джил за хиляден път се обърна и ритна бледорозовия копринен чаршаф. Един-два пъти беше задрямвала неспокойно, но всеки път се събуждаше внезапно с разтуптяно сърце и тъпа болка в гърдите, която само завръщането на дъщеря й можеше да успокои. Софи изпълваше ума й с хаос от мисли, които я държаха нащрек и й отказваха лукса на почивката. Отвори очи и погледна съпруга си. Той спеше и тя усети вълна от ненавист. Лежеше както обикновено по корем, главата му беше извърната наляво към нея. Дишаше дълбоко и равномерно, лицето му беше спокойно, спеше със съня на праведник. Как можеше? Как можеше да спи в такъв момент? Сякаш прочел мислите й, Нгъ отвори очи.

— Не можа ли да поспиш? — попита той.

— Не. Колко е часът?

Съпругът й извади лявата си ръка изпод чаршафа и се взря в елегантния часовник „Картие“, който Джил беше купила, за да му го подари Софи в Деня на бащата.

— Почти пет. — Изправи се и разтри очи. — Ти остани в леглото — каза той. — Ще ти донеса чай. Гладна ли си?

Джил поклати глава.

— Той скоро ще се обади.

— Знам — отвърна Саймън и стана от леглото. Грабна халата и отиде в кухнята. Тя лежеше неподвижно по гръб, вперила поглед в тавана, сложила ръка на челото си.

Дуган се събуди от чукането на високи токчета над главата му. Разхождаха се напред-назад, чук, чук, чук. Опипа кревата, беше сам. Заслуша се, откъм банята и кухнята не се чуваше никакъв шум.

— Цвете? — повика с надежда, но тя си беше отишла. Умееше да се измъква като котка от леглото и апартамента, без да го събуди. Нямаше нужда да поглежда, за да разбере, че на масата има бележка от нея. Би предпочел да се събуди с целувка за „добро утро“ и с чаша току-що приготвено кафе, но и няколкото думи с цветето му показваха, че поне е мислела за него, когато си е тръгвала.

Първоначално му се струваше смешно, че тя се измъква, без да го буди, но сега вече си задаваше въпроса защо изчезва всяка сутрин. Изглеждаше щастлива тук и като че наистина обичаше да спи с него. Тогава какъв беше проблемът? Не беше омъжена, не беше забелязал да бърза да се прибира вкъщи преди полунощ. Просто когато изгрееше слънцето, нея вече я нямаше.

Погледна часовника си и изпъшка, беше едва пет и петнадесет. Минаваше два, когато накрая тя се изпъна до него изпотена и задъхана като изморено куче. В онзи момент Дуган се чувстваше като прегазен от влак, но и сега не беше по-добре. Но много добре знаеше, че няма да може да заспи. Далечното тропане на вратите на асансьорите нямаше да му позволи. Включи уредбата и музиката изпълни въздуха. Завъртя силно копчето за звука. Щом като нямаше да спи, по дяволите, нека и другите да будуват.

Вътрешният му часовник събуди Хауълс в 5:20. Навикът за ранно ставане беше създаден още в сиропиталището, а после се затвърди в Кралската флота, но това беше нещо различно — естествен начин да се събужда по команда, който никога не му беше изневерявал. Цялата нощ прекара на стола, макар че си беше подпрял гърба с една от възглавниците. Софи беше прегърнала другата и спеше на леглото, облечена в училищната си униформа.

Болеше го вратът и чувстваше устата си неприятно суха, но му се беше случвало да се събужда и в далеч по-неудобна поза в тесните окопи на Фолкландските острови или под ослепителното слънце на либийската пустиня. Не можеше да се оплаква от луксозната яхта. Използва тоалетната с отворена врата, за да наблюдава момичето.

Изтри се с влажна хавлиена кърпа и се избръсна, като използва флакон с пяна и самобръсначка, която си купи предния ден, но сега се сети, че е забравил да си вземе четка за зъби. Нищо, на фронта не си беше мил зъбите седмици наред. Пастата за зъби имаше специфичен мирис, който дори и хора могат да усетят в джунглата или в пустинята. Сапунът също. Изплакна устата си с топла вода и изтърка зъбите си с пешкира, за да ги почисти от неприятния вкус на съня.

Софи не се събуди и дори не реагира, когато той отвори вратата и отиде в кухничката да стопли вода в чайника. Направи си голяма чаша кафе, сложи три бучки захар в нейната и наля наполовина мляко и наполовина кафе, както сам обичаше да го пие като малък. Неговото кафе остана горчиво, както го харесваше сега. Тръгна с чашите към спалнята и си помисли, че някъде в душата му все пак трябваше да е останала капчица морал.

Остави чашата на Софи на пода и нежно разтърси малкото телце. Тя изпъшка тихо и стисна възглавницата.

— Събуди се, дете — подкани я той.

Тя измърмори нещо на китайски и се сви на кълбо. Хауълс погледна часовника си. Пет и тридесет и пет, трябваха му точно двадесет минути, за да закара лодката до брега и да стигне до уличен телефон. Вдигна я на ръце заедно с възглавницата и завивката и я занесе в тоалетната. Остави я на пода, затвори вратата, заключи, отнесе недокоснатата й чаша в кухнята и изля течността в мивката.

Саймън Нгъ чакаше обаждането в кабинета, седнал неподвижно зад бюрото с ръце със сплетени пръсти върху плота. Лицето му беше безизразно, на пръв поглед спокойно. Единственият признак за напрежение беше фактът, че несъзнателно въртеше брачната халка на пръста си. Тревогата на жена му беше очевидна. Джил седеше на дивана с бледо и изпито лице, въпреки усилията да се сдържа, ръцете й трепереха. Тя рядко ставаше по това време. Винаги беше обичала да си поспи, а животът с Нгъ й позволяваше да живее, без да се притеснява от някакво работно време. Беше облечена в дънки и сива памучна блуза, косата й изглеждаше тъмна и изтощена. Саймън беше безупречен както винаги — в тъмносин двуреден костюм, чисто бяла риза и вратовръзка. „Облечен като убиец“ — помисли мрачно Джил,

макар да съзнаваше, че като се показваше в този раздърпан вид, срами съпруга си пред хората му. Опита се да му се усмихне, но той сякаш изобщо не я забелязваше, затънал дълбоко в мислите си. Вляво от него на бюрото лежеше малко кожено куфарче. То беше затворено, но тя знаеше, че вътре има един милион долара.

До нея седеше Чен, свикнал с ранното събуждане. Той често ставаше да гледа зората и да се наслаждава на чуруликането на птичките, които огласяваха собствеността си над малкото пространство на клетките. Старецът също изглеждаше спокоен, седеше с изправен гръб и отпуснати върху коленете ръце.

До отворената врата стоеше едър мъж, висок над метър и осемдесет, с широки рамена и мускули, истински кошмар за шивача. Името му беше Лин Винуа, но от пет или повече години изпълняваше ролята на Хун Куан на триадата и всички го наричаха Големия брат. Беше започнал като уличен боец от най-ниския ранг на Червен прът, отговаряше за един от публичните домове за малолетни на триадата на Нгъ в Монкок. Изкара известно време в Чо Хай, ръководеше бързо разрастващия се застрахователен рекет и когато се освободи постът на Хун Куан, Саймън назначи Лин. Дори само заради външния му вид никой не смееше да не се подчини на Големия брат. Косата му беше разделена на път по средата, вързана на тила в малка опашка, а под многократно счупвания нос имаше тънки, извити надолу мустаци. Лин беше едър и грозен, но Нгъ не му плащаше, за да печели конкурси за красота. Той получаваше заплата, за да бъде здравата ръка на триадата и изпълняваше работата си идеално, а и с ентусиазъм.

Бойците на Лин бяха разпределени в дузина бойни единици от по двадесет, двадесет и петима мъже и той беше оставил две от най-добрите групи да го чакат отвън. На пътя бяха паркирани четири мерцедеса, поршето на Джил и даймлера на Нгъ, шофиран обикновено от Мени. По пътя към комплекса имаше още шест коли. Лин се беше подготвил възможно най-добре, но още не знаеше кой е врагът, нито пък къде ще стане размяната. Гуейлото беше казал на Нгъ, че иска парите в седем и ще му се обади един час по-рано. Това означаваше, че размяната ще бъде на около час път с кола от дома, но по това време на деня това можеше да означава всяко място на острова Хонконг, Каулун или Новите територии. На стената срещу прозореца бяха закачили

карта и макар да показваше малък район, Лин знаеше, че има милион места, където един гуейло можеше да се скрие.

В кабинета бяха само четирима, но помещението изглеждаше претъпкано и потискащо. Избягваха да се поглеждат, като изпокарани роднини преди прочитане на завещание. Джил не можеше да ги разбере. Кризата би трябвало да ги сближи, а вместо това сякаш ги изолираше и всеки от присъстващите оставаше в собствения си затворен свят. Точно сега на нея й беше необходим физическият контакт със съпруга й, да усети ръката му около раменете си, успокоителното докосване до кожата му. Но тя не смееше да показва чувствата си пред мъжете. Най-лошото беше, че се страхуваше той да не откаже да я прегърне, да се засрами от нея и да я отблъсне. Сега разбираше с каква власт разполага, колко силно се контролира, когато трябва да се справи с някоя криза. Това не беше онзи Саймън, когото познаваше, въпреки че понякога я поглеждаше с успокоителна усмивка. За пръв път малко се боеше от съпруга си. Би трябвало да е като него, силна и сдържана. Публичното показване на истерия нямаше да й помогне с нищо.

Телефонът звънна и всички подскочиха. Даже и Чен. Нгъ почака да звънне три-четири пъти, преди да вдигне слушалката, за да не изглежда, че е толкова разтревожен. Лин се измъкна от стаята, за да слуша разговора от другия апарат.

— Имаш ли парите? — попита гуейлото.

— Да. Искам да говоря с дъщеря си.

— Ще можеш да говориш колкото си искаш, щом получа парите — отвърна Хауълс. В слушалката се чу щракване, Лин беше вдигнал другата в хола.

— Искам да говоря с нея сега — твърдо каза Нгъ.

— Тя не е с мен. Щом ми дадеш парите, ще ти кажа къде е.

— Как бих могъл да ти вярвам?

— Нямаш друг избор. А сега слушай внимателно. Ще го кажа само веднъж.

— Слушам.

— Знаеш ли мястото, наречено Хебе Хевън, на около половин час път с кола от дома ти?

— Да.

— Там има пристан с формата на буквата Г.

— Да.

— Паркирай колата си на пътя и ела пеша до пристана. Вдясно, като застанеш с лице към морето, има бетонни стъпала, които водят надолу към водата. Искам да ме чакаш там точно в седем. Сам. С парите. Ако не си там, момичето ще умре. Ако не си сам, момичето ще умре. Ако не носиш парите, момичето ще умре. Разбра ли?

— Да.

Линията прекъсна.

Саймън стана иззад бюрото и отиде до картата.

— Какво каза той? Какво каза? — попита Джил.

— Хебе Хевън — отговори съпругът й. — Трябва да занеса парите след един час в Хебе Хевън.

Лин влезе в стаята. Чен стана от дивана и изпъшка тихо. Разтри лявото си коляно и бавно размърда крака си напред-назад.

— По море или по суша — каза той тихо, сякаш говореше на себе си. — Може да дойде и от двете страни.

Нгъ кимна. Обърна се към Лин:

— Трябва да пристигна сам, но ако действаме внимателно, може да успеем да поставим един или двама души близо до пристана, дори на кея. Да се правят, че ловят риба, или рисуват, или нещо друго. Не повече от двама и те трябва да тръгнат веднага.

Лин излезе, без да каже дума, и след по-малко от минута една кола потегли.

— В морето ще бъде по-трудно — каза Нгъ.

— Не е така — показа към картата старецът.

Заливът на Хебе Хевън беше дълъг два километра и широк един. Невъзможно голям район за патрулиране по вода, но излазът към открито море беше широк само неколкостотин метра.

— Тук — каза Чен. — Две лодки, поставени между браговете при Чук Кок и края на Пак Ма Цуй, ще преградят целия пролив. Ако приемем, че той ще дойде откъм морето, можем да го пропуснем да влезе, а после да затворим вратата. Ще му дадеш парите, но той няма да има накъде да бяга.

— Освен ако не е оставил лодката си вече в залива.

— Постави хора по плажа. Няма да са нужни много.

Лин се беше върнал.

— Няма да е трудно — съгласи се той. — Всички имат радиостанции. Но ако решим да ги изпращаме, трябва да го направим сега.

Нгъ кимна и Лин веднага излезе да каже на хората си. Този път тръгнаха три коли. Джил седеше сама върху дивана, чувстваше се самотна и напълно излишна.

— Така — произнесе замислено старецът. — Да речем, че идва с лодка. Ние затваряме пролива, след като мине. Той взима парите. Въпросът е дали детето е с него. — Цъкна с език и бавно заклати глава. — Не — провлече той. — Мисля, че ще дойде сам.

— Това не е сериозен проблем — обади се Саймън. — Щом го хванем, той ще ни каже къде е Софи. Не се съмнявам в това. Изобщо не се съмнявам.

Леденото спокойствие в гласа му шокира Джил. Никога досега не беше чувала мъжа си да говори по този начин и за пръв път разбра каква власт притежаваше той. Власт над живота, смъртта и болката.

Лин се върна в стаята и оголи зъби, когато чу думите на Нгъ.

— Разбира се, че ще проговори. Ще го накараме да запее по-сладко от птичките ви, учителю Чен.

— Лодките ще са проблем — продължи съпругът й. — Моята яхта е закотвена в залива Клиъруотър. Няма да имаме време да отидем дотам и да я докараме до Хебе Хевън. — Постави пръст на картата на няколко сантиметра над пристана. — Сай Кун. Можем да наемем, да вземем на заем или да откраднем корабчета оттам. Изпрати шестима души, да изберат най-бързите яхти, които намерят. И ги предупреди да мълчат за всичко. Не знаем откъде ще дойде той. — Лин отново излезе. — Какво мислиш, Чен бак-бак?

— Ако дойде по море, ще го хванем — отвърна старецът. — Но той също разбира на каква опасност се излага. И не бива да мислим, че само защото е определил среща на пристана, гуейлото има намерение да дойде по вода. Трябва да пазиш и пътя.

— Там има само един път — каза Саймън. — Шосето „Хирам“, което води към крайбрежния път на Клиъруотър. Отсечката за пристана се отклонява от „Хирам“ и ако сложим по една кола от двете му страни, ще го затворим напълно. Зад пътя има хълм и можем да поставим човек там да наблюдава целия район от главното шосе до пристана.

— Аз ще бъда там — каза Лин, който незабелязано се беше върнал в кабинета.

— Тогава по-добре тръгни веднага — нареди Нгъ. — И се погрижи колите да не изглеждат съмнително. Разпръсни няколко от хората ни, облечени като работници, край лодките под кея, но трябва да са там до двадесет минути.

Лин кимна рязко и излезе.

Чен и Нгъ застанаха пред картата. Джил искаше да отиде при тях, но от напрегнатото мълчание разбираше, че двамата мъже са замислени дълбоко и мястото й не е там. Остана на дивана, подвила крака, стомахът й беше свит на възел от нерви. Знаеше, че няма смисъл да пита Саймън дали може да отиде с него.

Старецът се поклащаше с ръце на гърба.

— Ако дойде по море, ще попадне в капан — каза тихо той. — По пътя също ще го заловим лесно. Със сигурност не може да дойде по въздух, освен ако не лети като птица.

— Евентуално ще използва хеликоптер, но охраната на летището Кай Так веднага ще се нахвърли отгоре му — добави Нгъ. — Трябва да внимаваме, може да е приготвил някаква комбинация. Да пристигне по вода и да си тръгне по суша или обратното.

— Дори и да е така, щом стъпи на пристана, ще бъде в клопка от всички страни — каза не особено уверено Чен.

— Виждаш ми се разтревожен, бак-бак.

— Щом като ние с теб така лесно разбираме, че мястото е като капан, защо гуейлото си уреди среща с теб там?

Саймън кимна.

— Вероятно смята, че може лесно да се изплъзне. Но как?

— Според мен, когато се срещне с теб, гуейлото няма да води дъщеря ти. Сигурно си мисли, че докато е в ръцете му, той е в безопасност. Ще поиска да вземе парите и да я освободи по-късно. Софи е неговият билет за спокойно измъкване.

— Но както каза Големия брат, щом хванем птичката, той лесно ще я накара да запее.

— Но ако птичката не е сама, а с приятели и не се завърне в гнездото си… — Старецът не довърши изречението и думите му увиснаха във въздуха.

— Нямаме избор — каза Нгъ. — Ако му позволим да се измъкне, той няма да има повод да я освободи. Особено след като тя може да го разпознае.

— Разпознаването не е чак такъв проблем — възрази Чен. — Не забравяй, че и директорката на училището го е виждала. Едва ли ще убие дъщеря ти само защото е видяла лицето му.

— Не можем да поемем такъв риск — заяви Саймън. — Трябва да се надяваме, че той ще доведе Софи със себе си, а ако не, тогава ще го принудим да ни каже къде е. Няма да ни отнеме много време.

— О, господи — въздъхна Джил. — Моля те, внимавай! Искам си я обратно. Искам си Софи.

Нгъ се обърна и пристъпи към нея. Прегърна я силно, тя притисна глава към рамото и зарови лице в гърдите му.

— Ще си я върнем — каза той. — Обещавам. — Над рамото й видя как Лин излиза с мерцедеса през портала. За него остана даймлерът. Погледна часовника си. Беше 6:25. — Време е да тръгвам. — Освободи се от прегръдката й и я задържа настрани от себе си. — Ти най-добре приготви стаята й, като се върне, тя ще бъде изморена и гладна. — Целуна мокрото от сълзи лице и вдигна куфарчето от бюрото. Излезе от къщи и тръгна към даймлера, без да се обръща назад, но знаеше, че Джил го изпраща с поглед от прозореца на кабинета.

Хауълс наблюдаваше пристигането им от скривалището си под пристана. Водата около поддържащите колони стигаше до раменете му и затова той се беше притиснал до една от тях с приведен гръб, така че само главата му да е над водата. След като се обади по телефона точно в 6 часа, той беше закарал лодката обратно до яхтата и се подготви за подводно плуване. През първата четвърт от разстоянието използва шнорхела, за да пести въздуха в бутилката, и се потопи по-надълбоко чак когато се приближи толкова, че можеха да го забележат от брега. Щом достигна безопасността на пристана, отново използва шнорхела, като се поклащаше бавно напред-назад с ритъма на вълните. Виждаше голяма част от брега и ясно различаваше в далечината пътя към пристана, а като се обърнеше, можеше да наблюдава голяма част от залива заедно с яхтата си, която се поклащаше плавно над вълните.

Първите двама пристигнаха в 6:30. Млад мъж в джинси и тениска с рибарска кошница и възрастен мъж с няколко кутийки бои и очукан триножник. Дойдоха един по един от различни страни на пътя, но той не се съмняваше, че са заедно.

Рибарят пристигна пръв. Хауълс го изгуби от поглед, когато младежът премина металните бариери в края на пътя, но след минута го чу да ходи по края на пристана. По-възрастният остана при бариерите, извади пакет цигари, запали една и издуха дима нагоре към небето. Започна да разопакова четките и платната, отвори една от кутийките и започна да маца непрофесионално с червена боя по платното.

Пет минути по-късно по пътя приближи бял микробус и зави към едно от местата с привързани към пристана лодки. От него слязоха трима мъже в работни комбинезони. Един от тях почука на вратата на канцеларията и като не получи отговор, тримата тръгнаха между лодките, докато се изгубиха от погледа му. Даже и в този ранен час шосето изглеждаше натоварено, но не чак толкова, че да не забележи двата големи мерцедеса, които профучаха надолу, а след няколко минути единият се върна в обратна посока. Очакваше от тях да блокират пътя и знаеше, че и изходът към открито море също ще бъде затворен.

Погледна часовника си. Оставаха десет минути. Потрепери, но от студ, а не от страх. Водата се оказа по-студена, отколкото очакваше, но ранното утринно слънце щеше да я затопли. Презрамките на бутилката

с кислород вече прерязваха раменета му, но в никакъв случай не биваше да я свали. Изключи болката от съзнанието си. Цилиндърът с въздух за спешни случаи висеше на една от презрамките и се удряше в бедрото му. Край него преплува пластмасова торбичка, следвана от странните листа на някакъв китайски зеленчук. Едно парче се лепна за маската му и той потопи глава, за да го отнесе водата. Когато отново се показа на повърхността, видя Нгъ. Стоеше в горната част на стълбите с куфарче в ръка, засенчил очи, загледан към морето.

Лин остави трима бойци да наблюдават от колата с включен двигател, за да могат да тръгнат веднага, ако станеше нужда. Той се изкачи по хълма, промъкваше се с лекота през храстите и редките дървета. Спря на половината на склона, без дори да се е задъхал, и пресече встрани, за да може да наблюдава добре пристана. Носеше мощен бинокъл и уоки-токи, с което да се свърже с хората си, пръснати вече покрай залива, и с двете корабчета в края на протока. Разговаря с всеки поотделно: с тези в колите, групата при лодките, мъжът и жената, които разхождаха кучетата си покрай жилищния квартал в южния край на залива, откъдето се виждаше пристанът, екипажите на яхтите. Абсолютно всички бяха въоръжени. Лин усещаше тежестта на пистолета под лявата си мишница.

Приближи бинокъла към очите си и огледа брега. Нищо. Отново заговори в уоки-токито си, попита мъжете на корабчетата дали се приближава нещо. Нищо. Чу даймлера на Нгъ по пътя още преди да го види, след няколко секунди колата се появи и даде десен мигач. Главата на дракона се спусна към пристана и спря с писък на спирачки на едно от местата на паркинга. Художникът вдигна глава за миг и отново се наведе над работата си.

— Спокойно, по-спокойно — изрече със стиснати зъби Лин. Някакво насекомо бръмна край ухото му, но той не обърна внимание. Нгъ отвори вратата на колата и слезе. Черните му обувки блеснаха на първите лъчи на слънцето. Чу вратата да се затваря, Саймън мина край художника с куфарчето в ръка и се насочи към каменните стъпала. Големия брат знаеше, че Нгъ носи пистолет в кобур отзад на кръста, прикрит под италианското сако, и към бедрото на десния му крак е закрепен крив и остър ловджийски нож. Във вътрешния си джоб ръководителят на триадата имаше малка радиостанция, но тя не беше включена. Статичният шум или невнимателен разговор можеха да

опропастят цялата работа. Художникът и рибарят също трябваше да изключат апаратурата си. Бяха твърде близо до мястото на действието.

Лин погледна за стотен път часовника си. Оставаха още пет минути. Гуейлото едва ли щеше да дойде с лодка. Откак наблюдаваше в залива, не беше влязла нито една и нямаше никакво движение. Свърза се с хората при пътя, предупреди ги да внимават, явно врагът щеше да се появи по суша.

Задържа здраво бинокъла и погледна към Нгъ. Той още стоеше в края на стълбите и гледаше към морето.

Хауълс захапа гумения наустник и се потопи под водата. Усети соления вкус на солта върху езика си. Размаха плавниците, потопи се надолу и се насочи към основата на каменните стъпала. Докато изминаваше около петдесетината метра край пристана, той откачи белезниците от колана. Водата стана по-плитка и на няколко пъти коленете му се удариха в пясъка на дъното и кожата им се обели. Видя стъпалата пред себе си и спря. Водата беше дълбока около метър и половина, затова не се изправи, а остана със свити колене и показа само главата си над водата. Нгъ беше точно над него и още не го беше видял. Хауълс извади наустника от устата си и пое дълбоко дъх.

— Не мърдай! — извика той, като изстрелваше думите като куршуми на картечница. Знаеше, че китаецът ще се подчини по-скоро на авторитетен и висок тон, отколкото на тих шепот. — Не поглеждай надолу. Остави куфарчето на земята. — Нгъ се подчини и се изправи с отпуснати ръце. — А сега хвърли и пистолета.

Саймън се поколеба. Хауълс беше сигурен, че китаецът ще е въоръжен и ще носи радиостанция. Пистолетът и предавателят не биха работили под водата, но по-добре да се отърве от тях още сега.

— Направи го или тя ще умре — извика той и видя как Нгъ трепна. Главатарят на триадата бръкна отзад и извади пистолета, наведе се и го остави до куфарчето.

— А сега предавателя.

Саймън извади малката радиостанция и я пусна върху каменните стъпала, тя изтрака надолу и падна в тъмната вода.

— Слез по стълбите към мен — заповяда похитителят.

Нгъ остави пистолета си на земята и Лин затаи дъх.

— Какво правиш, Лун Тао? — каза си той на глас. Саймън се изправи и след няколко секунди извади нещо от вътрешния си джоб и го хвърли на стълбите. Даже и през бинокъла не можа да види какво е. Той огледа пристана. Нищо. И пътят беше чист. Какво, по дяволите, ставаше? Извика корабчетата по радиото. Не, нищо не са видели. Нямаше лодки на път към Хебе Хевън. Нгъ бавно започна да слиза по стълбите към водата. Внезапно Лин разбра, истината го удари като гръм. Вдигна рязко радиостанцията към устните си.

— Във водата — изръмжа силно. — Той е в проклетата вода! Веднага докарайте лодки!

Хукна надолу по хълма, плъзгаше се и залиташе из храстите, без да забелязва клоните и тръните, които разкъсваха панталоните му. В движение извика всички групи и им заповяда да се съберат на пристана, а после повтори същото към мъжете при лодките. Не изчака да чуе потвърждението им, а продължи да тича, за да измине разстоянието до пристана колкото е възможно по-бързо. Наклонът свърши и той се шмугна между дърветата, прескочи стената и пресече на три скока пътя с размахани ръце. Стъпките му отекнаха глухо по асфалта. Наоколо вече се чуваше шумът от приближаването на останалите.

Нгъ изглеждаше безкрайно объркан. Слезе четири стъпала, спря и попита:

— Ами парите?

— Продължавай надолу — отвърна непознатият. — Слез или тя ще умре.

Саймън мина още две стъпала. Мислите объркано препускаха из главата му. В основата на всичко бяха парите, но гуейлото поиска да ги остави. В това нямаше никакъв смисъл.

— Къде е Софи?

Мъжът направи знак с ръце. Нещо метално, може би верига, блесна между пръстите му.

— По-бързо — каза той. — Продължавай да слизаш.

Нгъ слезе до водата. Леководолазът се изправи. Раменета му се показаха над водата.

— Ще те заведа да видиш дъщеря си — каза той. Гласът му беше силен, но спокоен, всяка дума премерена и ясно произнесена.

Саймън още не беше сигурен. Зад себе си чуваше викове и шум от тичащи мъже. Обърна се да погледне нагоре към стълбите, усети как похитителят го хвана и го дръпна за глезена. Опита се да запази равновесие, но онзи беше твърде силен и той падна напред, размахал ръце. Удари се във водата и въздухът изскочи от дробовете му. Опита се да си поеме дъх, но глътна солена вода и едва се сдържа да не повърне. Ръката на гуейлото го обхвана около врата и притисна устни към ухото му.

— Ще се движим под водата — прошепна той. — Постави това в устата си и дишай бавно. Водата ще ти навреди на очите. Затова ги дръж затворени.

Към лицето на Саймън се приближи сребрист цилиндър с черен наустник. Не искаше да се подчини, но в объркването си стори каквото му казаха. Щом зъбите му се сключиха върху наустника, мъжът го дръпна под водата и ушите му се изпълниха с шум и вода. Солта щипеше ноздрите му и той посегна да стисне носа си. Усещаше как гуейлото рита с крака и чувстваше, че тялото му се движи във водата. Отвори очи, но водата щипеше ужасно. Спусна клепачи и се концентрира върху дишането. Усети нещо твърдо да обхваща китката на лявата му ръка, ушите му заглъхнаха, тъй като нападателят продължи да го дърпа към дъното.

Лин тичаше и ревеше като бик. Предавателят му падна и се разби на асфалта, но той не обърна внимание. Един от бойците, Кени Суен, го настигна и това подсили адреналина му, накара го да тича още по-бързо. Двамата размахваха ръце и дишаха тежко. Художникът вдигна глава, видя тичащите към него мъже и изправи гръб. Рибарят в края на пристана се надигна, забравил въдицата си.

— Водата — извика Лин. — Водата! — Посочи стълбите, но двамата мъже го гледаха объркано. Суен го изпревари и със сигурност щеше да стигне стълбите преди него, така че той спря, направи с длани фуния пред устата си и изрева: — Намерете Лун Тао. Той е във водата! — Художникът пръв разбра, хвърли четката си и хукна към долната площадка. Рибарят го последва веднага. Големия брат затича след тях и

в движение извади пистолета от кобура. Суен стигна пръв до стълбите, следван по петите от художника и рибаря. Когато Лин дотича до тях, и двамата държаха в ръцете си пистолети и се взираха надолу във водата.

Той ги бутна настрани и се огледа. Наоколо нямаше жива душа. Отвори уста, но не знаеше какво да каже. Останалите бяха не по-малко объркани от него. Беше очаквал да види гуейлото под водата, вероятно с леководолазна екипировка, но Нгъ не можеше да изчезне безследно. Нямаше кръв, не се чу изстрел, никакъв признак за насилие. Нищо.

Суен вдигна куфарчето и го отвори. Показа парите на Лин.

— Какво става, Голям братко? — попита той. В този момент пристигнаха Франк Дзъ и Рики Лам, последвани от още бойци поединично и по двойки, докато накрая се събраха около дузина мъже, всички въоръжени. Но нямаше по какво да стрелят. Те погледнаха Лин за указания, но той с ужасяваща увереност разбра, че няма никаква представа какво да им каже.

Първоначално китаецът се дърпаше и Хауълс не успяваше да напредне много в мътната вода. Държеше се надълбоко, размахваше здраво плавниците и скоро го заболяха мускулите на бедрата. Нгъ махаше напосоки със свободната си ръка и изваждаше от равновесие и двамата. По едно време започна да върти панически глава, но след това се успокои и вдигна пръсти да стисне носа си, за да не му влиза вода. Хауълс пусна малкия цилиндър и остави китаецът да го държи, като едновременно с това стиска ноздрите си. Така вече бяха заети и двете му ръце. Извъртя се така, че Нгъ да остане под него, по този начин се движеше по-лесно напред, а другият непрекъснато се удряше в дъното. Усети лека болка в ушите, стисна ноздри и се напрегна, да освободи наляганeто. Ако китаецът имаше поне малко мозък в главата си, щеше да го последва, защото иначе рискуваше да му се спукат тъпанчетата. Краката на Нгъ се влачеха по пясъка на дъното и това правеше водата още по-мътна. Първо се изу едната му обувка, а после и другата. Намираха се на около шест метра под повърхността, така че Хауълс вече можеше да си позволи да плува направо. Постепенно стана доста по-дълбоко. Видимостта се подобри, защото вече не вдигаха пясък. На известно разстояние напред се виждаше килът на необитаемата яхта,

която той си беше избрал. Пусна няколко мехурчета във водата и повлече пленника си нататък.

— Дай ми радиото си — заповяда Лин на Суен. Две моторници се откъснаха от бреговете на провлака на около километър и половина от брега и завиха сред дъга от пръски. Той извика, но не успя да разбере какво му отговарят и ядосано извика: — Млъкнете за малко и ме чуйте. Насочете се към пристана. Веднага тръгнете към пристана. Гуйелото е с леководолазно оборудване и е под водата. Повтарям, той е под водата и държи Лун Тао.

Дзъ и Лам бяха коленичили на най-долното стъпало и заслонили очите си, се опитваха да видят във водата, но блясъкът на повърхността скриваше всичко. Лин подаде бинокъла на Суен и му каза да застане на края на пристана и да наблюдава за въздушни мехури, които биха издали къде се намираше гуйелото в момента.

— Останалите да дойдат с мен — заповяда той и ги поведе към малкия дървен пристан, където бяха привързани като стадо овце няколко моторници.

Наближиха избраната предварително и закотвена здраво чужда яхта. Хауълс започна да се спуска надолу и отново освободи налягането в ушите си. Котвата лежеше на дъното, закачена с дебела верига към белия корпус отгоре. Насочи се към нея. Двамата мъже се влачеха по дъното като ранени раци. Очите на Нгъ свикнаха със солената вода и той внимателно се оглеждаше, притиснал ноздри с дясната си ръка, стиснал малкия цилиндър. Сакото му плуваше гротескно из водата, а вратовръзката се беше отпуснала и се носеше над рамото му. Гуейлото го натисна силно надолу към тежката котва. Движението го обърна и краката се издигнаха над главата му. Той започна да рита, за да се изравни, но Хауълс отново го натисна и закопча белезниците към металния пръстен на котвата. Пусна го и се отдръпна, размаха леко ръце и крака, за да се задържи изправен на няколко стъпки над пясъка на дъното. Китаецът го видя, понечи да изплува нагоре към повърхността и изведнъж разбра, че е закопчан за котвата. Обърна се надолу и опита да се освободи. В движенията му личеше паника. Започна да диша по-бързо и главата му се обви с въздушни мехури. Според Хауълс в бутилката едва ли имаше още много въздух. В очите на китаеца пламтяха омраза и страх. Той постави крака от двете страни на котвата, хвана я с две ръце и дръпна силно. Успя да я вдигне до кръста си и да я отблъсне към повърхността и спасителния въздух. Но котвата беше твърде тежка и падна настрани,

като разпръсна пясъка около краката на Нгъ. В този момент наустникът излетя от устата му.

Хауълс наблюдаваше и чакаше. В Хонконг би му било трудно да се снабди с пистолет, пък и не можеше да бъде сигурен, че ще успее да се приближи достатъчно до главатаря на триадата, за да го убие с нож. Но тук, на десет метра под водата, спокойно щеше да се увери в смъртта на китаеца. Така поне си казваше. Но дълбоко в душата си, в онова тъмно ъгълче, където дори и сам се страхуваше да надниква за дълго, той знаеше, че всъщност иска да гледа, да наблюдава предсмъртната агония на друго човешко същество. Да види как мъжът се дави, как водата нахлува в дробовете му, как очите му угасват.

Гърдите на Нгъ се напрегнаха, скоро всичко щеше да свърши. Задържа се с леки кръгови движения на ръцете, втренчил поглед в лицето на китаеца. Саймън се наведе и ръката му потърси ножа, прикрепен под крачола на панталона. На сушата може би щеше да успее да извади ножа и да удари гуейлото, преди онзи да успее да реагира. Но все пак при реакциите на обучения убиец това беше милионна вероятност. А под водата изобщо нямаше шанс. Хауълс разполагаше с цялото време на този свят, за да наблюдава как Нгъ вади ножа и се опитва да замахне към него. Той се отдръпна с едно мързеливо движение на краката и пак се изправи.

Като че ли беше по-хубаво, отколкото ако се биеха. Понякога жертвата усещаше, че смъртта й е неизбежна, и просто се предаваше, отпускаше се и приемаше съдбата си. Някои затваряха очи, като се надяваха, че това е един ужасен кошмар и ако пожелаят силно, убиецът ще изчезне. Други викаха Господ на помощ. Или майка си. Малцина се бореха до последния миг, но според него това бяха най-добрите жертви. Животно срещу животно, блеснали в пламъци очи и стиснати зъби. Единоборство. Хауълс разбираше как са се чувствали гладиаторите на арената в древния Рим, знаеше защо онези, които са били готови да умрат славно, често са били спасявани, а страхливците са били наказвани с обърнат надолу палец. В готовността да приемеш смъртта с чест имаше благородство, което трябваше да бъде възнаградено.

Нгъ се опита да прежеже веригата с ножа, но напълно безполезно. Цялото му тяло се напрегна за въздух, бузите му се издуваха и прилепваха, за да подадат малко въздух. Дръпна се отново,

но котвата го държеше здраво. Извърна се настрани, разбрал, че е безполезно, в момента по-важно беше да задържи малкото останал кислород. Раменете му се присвиха, той прикова поглед право в очите на Хауълс. Невъзможно беше да разбере израза на лицето на обречения мъж заради наустника на цилиндъра, който висеше от устните му, но на убиеца му се стори, че китаецът се усмихва. Нгъ коленичи върху пясъка на дъното като за молитва.

Миг преди ножът в ръката му да се вдигне във водата, Хауълс с трепет осъзна какво ще се случи и се придвижи по-наблизо. Оръжието рязко се спусна. Китаецът се опитваше да прежеве китката си, която го държеше прикован към котвата. Водата помътня от кръв. Убиецът мрачно въздъхна.

— Виждате ли нещо? — попита Лин.

Всички мъже поклатиха глави. В дървената лодка седяха четирима, двама гребяха, а Лин и Кени Суен стояха коленичили на носа и гледаха надолу във водата. Още две лодки с гребла се движеха тромаво и шумно във водата, като постепенно се отдалечаваха от дървената част на пристана. Двете моторници рисуваха кръгове из водата в залива, но Големия брат разбираше, че са твърде бързи, за да бъдат полезни. Свърза се с тях по радиото и им заповяда да загасят моторите и да оставят лодките да се движат от отлива.

— Откога са под водата? — попита той.

Суен погледна часовника си:

— Петнадесет минути.

— Някой да знае за колко време стига въздухът в бутилка за леководолази? — попита Големия брат.

Никой не отвърна, пък и всъщност това беше без значение. Не бяха видели леководолаза, така че нямаха представа колко бутилки е носел, дали е нямал резервни, скрити някъде на дъното. Едно беше сигурно — петнадесет минути бяха много време. Повече от достатъчно да се изминат седемстотин метра с бавен ход, а леководолаз с прилични плавници би могъл да се движи много по-бързо. Но ако сега потърсеше помощ, то трябваше да признае, че Главата на дракона е мъртъв, а Лин не беше готов да поеме тази отговорност.

Хауълс наблюдаваше търсенето от безопасно място, вътре в главната кабина на наетата от него яхта. Когато се увери, че Нгъ е мъртъв, той бързо отплува настрани, като се придържаше към контурите на дъното и дишаше повърхностно, за да ограничи до минимум въздушните мехурчета. Без китаеца, който го бавеше, убиецът се промъкна като акула във водата, прилепил ръце до тялото си, от време на време леко завърташе глава, за да се ориентира, и се придвижваше с плавни движения на краката. Забави се само веднъж, за да провери колко въздух му остава. Напълно достатъчно.

Излезе на повърхността до наетата яхта, остана скрит зад привързаната към нея лодка цяла минута, за да провери дали наоколо е чисто, и се измъкна от водата на дървената палуба при кърмата. Прибра леководолазната екипировка в машинното отделение, навлече един халат и коленичи на стол в трапезарията, за да огледа залива с бинокъл. Мъжете, които бяха на сушата, сега гребяха с лодки на около седемстотин метра от брега, а две мощни моторници се поклащаха във водата близо до входа на залива. Хауълс знаеше, че скоро щяха да прекратят търсенето. Нямаше как да разберат дали е доплувал до някоя яхта, или просто е излязъл на брега на едно от стотината места по периферията на залива, откъдето можеше да изчезне с кола. А дори и да решат, че най-вероятното скривалище е яхта, в залива те бяха най-малко хиляда. Само край жилищния квартал „Марина“ имаше място за триста корабчета. Щеше да мине почти месец, докато претърсят всички, а тъй като беше средата на седмицата, повечето от тях щяха да са заключени. Не му оставаше нищо друго, освен да чака.

— Десет часът е, Голям братко — каза Суен.

— Знам — изсъска Лин. — Но какво да правим? Да го изоставим ли? Искаш ли сам да обясниш на баща му и братята, че сме го оставили да умре под водата?

Суен наведе поглед, засрамен от избухването на Големия брат, макар да знаеше, че е прав и е изрекъл онова, което мислеха и останалите. Гребяха в кръг повече от два часа и не бяха видели нищо освен гнили зеленчуци, трески и найлонови торбички. Ако все още бяха под водата, двамата мъже със сигурност бяха мъртви. А ако бяха излезли на сушата, значи не са ги забелязали. И в двата случая просто си губеха времето.

Лин използва радиостанцията му, за да разговаря с хората в лодките, моторниците и групите на сушата. Нищо. Изправи се на носа, сложи ръце на хълбоците и вдигна гордо брада, сякаш предизвикваше леководолаза да излезе, за да се бият като мъже.

Дуган четеше „Стандарт“ с третата си чаша кафе, когато телефонът звънна.

— Добро утро, Патрик Дуган.

— Здрасти, хлапе. Какво ново?

— Нищо особено. Работа, както всеки ден — отговори Цвете.

— Как е изгледът от най-високата сграда в Хонконг? — попита той.

— Само мога да си мечтая за него — отвърна тя. — Не съм толкова важна клечка, че да разполагам с кабинет с изглед. Нито пък да работя по високите етажи. Ако видиш преградките, зад които се трепя по цял ден, ще си умреш от смях. Как се чувстваш през тази великолепна утрин?

— Сръчен — отвърна той. — Ще си паднеш по мен.

— Не знам за какво говориш, Патрик Дуган. Надявам се разговорът ни да не тръгне към някакви мръсотии.

Патрик се засмя и разля чашката с кафе върху документите на бюрото.

— Шибана работа — възкликна ядосано той и скочи прав.

— Излъгала съм се — изкикоти се Цвете. — Вече се започна. Сигурно сега ще поискаш да знаеш какъв е цветът на бельото ми.

— Разлях си кафето върху проклетото бюро — измърмори кисело полицаят. — Защо все на мен ми се случва? — Вдигна най-горния лист за краищата и внимателно изля тъмната течност в кошчето за боклук. Добре, че не успя да намокри двете папки отдолу. — Днес не ми върви.

— Горе главата. Ще ти потръгне.

— Свободна ли си довечера? — попита Дуган. — Момчетата от отдела за борба с организираната престъпност имат купон в „Горещи клюки“. Ще празнуват голям удар по наркотрафика. Можеш да прочетеш за това на трета страница в „Стандарт“.

— Звучи чудесно. В колко часа?

— Доста късно. Трябва да свърша куп работа. Да речем към единадесет. Ще вечеряме там в ресторанта, сервират цяла нощ.

— Добре. Тогава ще се видим там в единадесет.

— Хей, преди да затвориш, ми дай номера си в банката. Опитах да се свържа с теб на няколко пъти, но телефонистката май не знае къде да те открие. — Патрик усети, че тя се поколеба, но след секунда весело му продиктува номера си. Той го записа на първата страница на настолния бележник. — И още нещо…

— Какво?

— Какъв цвят е бельото ти?

— Няма да ти кажа, за да откриеш сам — засмя се чувствено тя и затвори. „Господи“ — въздъхна Дуган. Нощта му се струваше безкрайно далече.

В един на обяд Лин най-накрая преустанови търсенето. Свърза се с моторниците и заповяда да чакат при изхода от залива и да проверяват всяка яхта, която излиза. Ако е възможно, да ги претърсват, а ако не, да записват името и идентификационния номер. Остави двама от хората си на пристана до „Марина“ и още няколко, пръснати по брега на залива, но дълбоко в душата си знаеше, че вече е твърде късно. Онзи гуейло е бил подготвен добре. Сега или беше в безопасност на борда на някоя яхта, или отдавна е доплувал до брега и се е измъкнал.

Оставиха трите лодки завързани на мястото, откъдето ги бяха взели, и в гробно мълчание се върнаха към колите. Хауълс ги

наблюдаваше, докато си тръгнаха, и чак след това пусна момиченцето от тоалетната.

— Гладна съм — заяви тя.

— Аз също. Умирам от глад. Какво искаш?

— Да си отида у дома. — Софи тропна с крак и той се усмихна. Младежът, който се оженеше за тази млада дама, щеше да има труден живот.

— Питах за ядене — каза Хауълс. — Какво искаш да ядеш?

Хитрият израз, който проблесна на лицето й, беше толкова прозрачен, че мъжът се разсмя на глас.

— Може ли да погледна в кухнята, за да видя какво има? — попита тя със сладък глас. Явно беше свикнала да получава всичко, каквото поискаше от обожаващите я родители.

— Не — търпеливо отговори той. — Ти ще стоиш тук.

— Мястото на жената е в кухнята — заяви Софи, като си играеше с кичур от косата си. Мъжът се намръщи шеговито, а тя го изгледа накриво. — Ще съжаляваш, когато баща ми те хване — заплаши го тя.

Хауълс си замълча.

Конвоят от коли се движеше бавно като погребална процесия по пътя към комплекса. Лин и Суен бяха в първата, даймлерът на Нгъ. Спряха на посипания с дребен чакъл паркинг пред къщата и видяха, че Джил ги чака пред входа.

— Мамка му, Голям братко. Кой ще каже на гуейпор?

— Искаш ли ти? — попита побеснял Лин и изсумтя, а Суен поклати глава. — Аз ще й кажа. А после ще говоря с учителя Чен. Задръж хората при портиерната. Скоро ще се върна, за да говоря с тях.

Излезе от тапицираната с мек плюш кола и тръгна към съпругата на господаря си с отпуснати ръце и приведени рамене. Не можеше да се насили да я погледне в очите. Не уважаваше много бялата жена, която споделяше леглото на Главата на дракона, но не и ранга му, и винаги се беше опитвал да има колкото е възможно по-малък досег до нея. Естествено, че не се страхуваше от гуейпор, но сега тя беше като жив укор за провала, за неуспеха му да защити господаря си, нейния съпруг.

Струваше му се, че с всяка крачка към нея вината му нараства. Притискаше го като тежък товар върху раменете и шията, навеждаше гърба му и караше краката му да се подгъват. Той опита да се изправи, да изпъне рамене, но тежестта само стана по-голяма. Спря на десетина метра от нея и заби поглед в обувките си, почервенял до корена на космите си.

— Къде са те? — попита тя тихо. — Какво стана?

Обърна се към него на китайски, и както винаги Лин се учуди колко добре се справяше с този толкова труден за повечето гуейло език. Но й отговори на английски. Тя беше гуейпор и нищо не би могло да го накара да й говори на собствения си език. Винаги беше имало разлика и според него тя трябваше да се подчертава.

— Съжалявам, госпожо Нгъ — каза той. Насили се да я погледне в очите. — Човекът хвана съпруга ви и го отвлече във водата. Носеше леководолазно оборудване. Не знаем какво се е случило с него.

Джил залитна, сякаш Лин я беше ударил. Обви ръце около стомаха и се наведе с тих стон като наранено животно.

— А дъщеря ми? — попита го пак на китайски.

Лин поклати глава:

— Съжалявам. Нямаше следа от нея.

Джил припадна. Големия брат не знаеше какво да прави. Пристъпи несигурно напред и спря до вратата, объркан от скръбта й. Спаси го домашната прислужничка, която притича по коридора и клекна до господарката си, като й говореше тихо, помогна й да се изправи и я поведе навътре. Лин въздъхна с облекчение и им обърна гръб. Да съобщи новината на учителя Чен нямаше да е по-лесно, но той поне щеше да приеме нещата по мъжки и щеше да знае какво трябва да правят от тук нататък. Заобиколи къщата отдясно. Стъпките му скърцаха по камъчетата. В това крило на дома се намираха спалните и макар да беше следобед, пердетата им бяха дръпнати. Изглеждаше така, както и сутринта. Алеята се стесни, а после се раздели на две. По-широката водеше обратно към къщата, а другата извиваше наляво през група плодни дръвчета и край малък басейн със златни рибки, към едноетажна къщичка на Чен, заобиколена с високи палми. Къщата не се виждаше от резиденцията, но Лин чу птичите песни доста преди да стигне до нея. Чен седеше на стъпалото пред

входа с клетка в скута, навел настрани глава, заслушан в приятната песен на жълто-кафявата птица.

Големия брат застана пред стареца, погледна плешивата му глава и коленичи, подпрял длани на коленете, привел гръб към земята. Главата му беше по-ниско от тази на Чен и показваше уважението към възрастта и поста, който той заемаше. Лин не беше коленичил пред никого от дълги години. Тази стойка беше за по-младите, коленете му изпукаха болезнено, мускулите на бедрата се стегнаха като пружини, но лицето му си остана безизразно.

Чен не отклони погледа си от птицата в клетката и попита:

— Какво се случи, Уа-цай?

Старецът се обърна към него така, както преди повече от двадесет години, наричайки го с умалителното му име. Не го правеше, за да го обиди. То по-скоро изразяваше дългото им познанство и отношения на учител и ученик. Лин трябваше да научи още много от учителя Чен, ако се надяваше някой ден да облече мантията на Лун Тао.

— Провалих се, учителю Чен — тихо призна той.

— Разкажи ми какво стана — подкани го старецът, като не отместваше поглед от птичката. Лин заговори с тих глас, какъвто съвсем не подхождаше на силата и височината му.

Когато приключи, Чен внимателно постави клетката на малка дървена масичка в сянката на палмите встрани от вратата. Взе метална каничка и сипа вода в паничката като награда за добре изпятата песен. Птицата натопи човка в прясната вода и вдигна глава, за да я преглътне, разтреперана от удоволствие.

— Трябва да кажа на баща му — изрече накрая Чен. — Ти съобщи на брат му. Незабавно да се върне тук.

— Брат му ли ще поеме управлението? — попита Лин. Толкова му се искаше да ръководи триадата, че просто не можа да се сдържи да не попита. Но знаеше, че времето му още не е дошло и най-лошото нещо сега беше да се самоизтъква. Подобно нахалство щеше да бъде наказано. Беше го виждал и преди.

— Баща му ще реши по-късно, това е без значение. Той трябва да е тук. Каза ли на жена му?

— Да.

— Тя как го прие?

Лин се готвеше да отговори „като гуейпор“, но преглътна думите си. Връзката между учителя Чен и Саймън Нгъ беше силна като между баща и син и за разлика от Големия брат, уважението и обичта на стареца се разпростираха към съпругата и детето на Нгъ.

— Не много добре, учителю Чен.

— Направи всичко по силите си, за да намерим онзи гуейло. Започни с лодките и яхтите в Хебе Хевън, макар да не вярвам, че ще е толкова глупав да остане тук. Изпрати един от най-тактичните си Зелени сандали да говори с директорката на училището. Тя е видяла гуейлото, а на нас ни е необходимо описанието му. Когато знаем как изглежда, ще започнем да проверяваме всички хотели. Това е засега.

— Слушам, учителю Чен. — Лин се изправи с пъшкане и отстъпи две крачки назад, преди да се обърне. Тръгна забързано по пътеката, чуваше как старецът мърмори тихо, не знаеше дали говори сам на себе си, или на някоя от любимите си птички, но беше невъзпитано да се обръща, за да види. Върна се в резиденцията и започна да се обажда по телефона.

Хауълс изчака да се смрачи и чак тогава напусна яхтата. Софи го беше помолила да й разреши да се изкъпе и той се съгласи, но остана неотлъчно пред вратата на малката душ-кабина. На два пъти момичето го обвини, че надничал, и затова се избърса и облече вътре в кабината. Софи искаше чисти дрехи, но мъжът й каза, че няма да има нужда, защото скоро ще си иде вкъщи. Направи й сандвич със сирене и й го даде, преди да я затвори отново в тоалетната.

— Колко ще отсъстваш? — попита тя.

— Не знам. Но ти скоро ще си идеш вкъщи. Обещавам. Ще се обадя на майка ти и тя ще дойде да те вземе. Ще мируваш, нали?

— Да — каза тя и взе сандвича. — Ти похитител ли си? — попита го с широко отворени очи.

— Сигурно.

— Тогава аз какво съм? — сериозно го попита Софи.

— В какъв смисъл?

— Как се казва човек, когото са похитили?

— Жертва — отговори Хауълс и понечи да затвори вратата. Детето обаче я задържа с ръка и го погледна.

— Изморих се да бъда жертва — тихо каза тя. — Искам да си ида у дома.

— Знам. Няма още дълго да си жертва. Вярвай ми.

— Добре, ще ти повярвам. — Хлапето пусна вратата, той затвори и заключи с катинара.

Хауълс не беше решил какво да прави със Софи, когато всичко приключи. Съвсем просто би било да се обади в дома на Нгъ и да каже къде е тя. Още по-лесно беше да я убие. Всъщност му беше все едно.

Взе една празна пазарска чанта от кухнята, отиде до кърмата и слезе в лодката. Беше съвсем тъмно и знаеше, че не може да бъде видян от пристана или брега. Въпреки това започна да гребе, вместо да пусне мотора, и се насочи бавно към пристана при жилищния квартал „Марина“, като внимаваше да не пляска силно с веслата.

Вкара лодката сред луксозните яхти от клуба и я завърза за пристана. Слезе на сушата и тръгна бавно, като размахваше чантата и си подсвиркваше. Беше сигурен, че наоколо ще е пълно с хора на триадата и нямаше смисъл да опитва да се прикрива. Най-добре беше да се държи спокойно, просто един гуейло, тръгнал за покупки. На кея се разхождаха двайсетина човека, а много повече се виждаха по яхтите. Триадата не можеше да спира всеки. Беше оставил колата си на паркинга, сред не по-малко от петдесет други коли. Тръгна нататък. Един младеж с избеляла тениска и срязани джинси, облегнат на парапета към водата, снимаше красивата си поразголена приятелка с малка видеокамера. Хауълс се извърна да я погледне, отчасти с цел да прикрие лицето си от камерата, но и защото му харесаха гърдите й, изпънали тънката памучна блузка. Тя разбра, че е привлякла вниманието му, усмихна се и той отвърна също с усмивка.

Двамата с кучето още се разхождаха бавно край закотвените яхти, като спираха от време на време, за да надникнат през кръглите прозорчета. „Господ знае какво още търсят“ — помисли си той. Сигурно бутилки с въздух и завързано за легло момиченце. Отключи колата, хвърли пазарската чанта на задната седалка и потегли.

На излизане от паркинга забеляза двама мъже със слънчеви очила в мръсна бяла хонда. Единият държеше бележник и когато Хауълс сви към главния път, за да тръгне към Цим Ша Цуй, онзи започна да пише. Явно записваха номерата на всички излизащи от паркинга коли, а това означаваше, че сигурно ги проследяваха. Не след

дълго щяха да стигнат до фирмата за коли под наем, а оттам съвсем лесно щяха да открият хотел „Холидей Ин“ и стая 426. Но какво от това? Той така или иначе изчезваше от тук.

Джил Нгъ седеше на малкото легло с месингова рамка с плюшеното сиво-бяло куче в скута си и с една от лапите му бършеше сълзите си. Беше в стаята на Софи, заобиколена от нейните вещи, дрехи, играчки, книги. Телефонът стоеше върху нощното шкафче, за да го вдигне веднага щом звъннеше. На стената висеше плакат на рок група, за която Саймън беше казал, че Софи още е твърде малка да окача такива неща по стените, но тя толкова се беше молила, че накрая й разрешиха. Учебниците стояха натрупани на детското бюро. Умът на Джил прескачаше тревожно от детето към съпруга, спомняше си хубавите моменти, празниците, коледните подаръци, рождените дни, а понякога споровете и сълзите.

До телефона имаше шишенце със зелени таблетки, които докторът й беше дал да лекува депресията си в седмиците след раждането на Софи. Беше ги крила в дъното на тоалетката в банята като неприятна тайна, от която се срамува. До таблетките стоеше чаша с бренди, изпита наполовина. Преглътна хапчетата с алкохола, а сега чакаше комбинацията им да притъпи болката и да изпадне в забравата на съня.

Пред вратата на спалнята беше клекнала Роза, опряла гръб в стената, и плачеше.

Хауълс върна колата в хотела и освободи стаята, като плати сметката в брой. Изобщо не се боеше, че ще бъде проследен, тъй като се записа с името на Доналдсън и данните от неговия паспорт. Следата щеше да се прекъсне в хотела. Тръгна по булевард „Солсбъри“, вляво беше хотел „Риджънт“, а вдясно, към терминала на ферибота, се издигаше големият стар „Пенинсула“. Един старец в платнен костюм на синьо-бели райета и провиснал пуловер продаваше английски вестници и той спря, за да си купи „Таймс“. Беше от вчера. Плати на дядото и пусна монета от един долар в автомата при входа на гарата за билет, но не си направи труда да вземе рестото. Старицата в костюм на цветя след него прибра монетите, без да му мисли.

Седна на дървената пейка в средата на стария пътнически ферибот и се заслуша в успокоителното бумтене на двигателите. Повечето от небостъргачите в търговския квартал бяха осветени от огромни неонови реклами. Даже футуристичната сграда на хонконгската и шанхайска банка, която приличаше на решетка за радиатор на форд „Кортина“, също носеше червено-бялото си лого на върха. Но нито една от рекламите не мигаше, тъй като летището Кай Так беше точно от другата страна на залива и кацането там беше трудно даже и без примигването на рекламните светлини.

На издигнатата платформа за качване и слизане на ферибота стоеше мъж в тъмносин моряшки костюм, който замислено въртеше дебело въже в грубите си длани. Той се изкашля и изхрачи шумно във водата.

Хауълс прелисти вестника. Повече от две години не беше чел английски вестник, но нямаше нищо, което да го заинтересува. Имената на политиците си бяха старите, политиката и другите приказки изобщо не се бяха променили. Инфлация почти нямаше, лирата беше стабилна и силна, фермерите не се бунтуваха, всичко беше наред. Но нищо от това не го интересуваше. За него единственото важно нещо беше, че отново работи, има възможност да покаже какво може, за какво го бяха обучавали.

Слезе от ферибота и остави недочетения вестник на седалката. Морякът го прибра заедно с останалите в шкафчето си. По-късно отново щеше да ги даде за продан.

Хауълс взе такси до „Хилтън“ и се настани под собственото си име. Младият мъж на рецепцията го възнагради със зъбата усмивка и

го попита как ще уреди сметката си. Отговорът беше в брой, усмивката му малко се прибра и той поиска депозит. В „Хилтън“ бяха свикнали с бизнесмени с кредитни карти, но англичанинът все още имаше доста жълти банкноти от по хиляда долара. Повече от достатъчно, за да получи нова зъбата усмивка.

Отказа на пиколото да го придружи до стаята на десетия етаж, не беше много по-различна от онази, която току-що напусна — с цветен телевизор, минибар, голямо двойно легло и някаква картина на стената. Като всяка стая от веригата „Хилтън“ в света от осемдесетте години.

Часовникът показваше девет часа вечерта, около един в Лондон. Време за обяд, когато хилядите градски бюрократи отиваха да се хранят. Но това нямаше никакво значение. Грей никога не отговаряше на телефонния номер, който даваше на агентите, предпочиташе сам да ги търси, ако са му нужни. Те винаги се свързваха с телефонен секретар, проверяван на всеки час с религиозна точност лично или чрез малък кодиран апарат, който носеше със себе си, за да може да прослуша записа на телефона от всяка точка на света. Хауълс позвъни и машинката се включи след четвъртия сигнал. Тъжният глас на Грей повтори номера и се чу сигналът, след който да остави съобщението.

Хауълс каза името си, датата и часа, след което, че договорът е изпълнен и сега се намира в хотел „Хилтън“, и очаква по-нататъшни инструкции. Сега му оставаше само да чака. Помисли си да се обади на госпожа Нгъ и да й каже къде се намира дъщеря й, но се отказа. Нищо нямаше да му стане на момиченцето, ако прекараше още една нощ на борда на яхтата, а по този начин щеше да задържи триадата заета още известно време с търсенето. Извади бира от барчето и се излегна пред телевизора. Някакъв стар шпионски филм без кръв, но с много дим от дулата на пистолетите успя да го развесели и той се смя от сърце.

Грей се намираше в кабинета си на деветия етаж, когато телефонът звънна, но не си направи труда да отговори. Седеше в голямото кресло от черна кожа, подпрял с длан брадата си и слушаше внимателно как Хауълс диктува съобщението си. Машинката изключи и той натисна черния бутон до снимката на жена си, застанала в

градината с кошница цветя и двете кучета. Беше записал един номер върху лист хартия и набра кода за свързване с Хонконг.

Изчака електронните импулси да стигнат до сателита в космоса и да се върнат обратно към няколкото квадратни километра британска земя в Южнокитайско море, свърза се с малка канцелария в централния бизнес квартал с евтини очукани мебели и телефонен секретар, малко по-различен от неговия.

Мъжки носов глас с китайски акцент внимателно повтори номера на английски, а после се чу сигналът, след който да остави съобщението.

Грей пое дълбоко дъх и с равен глас продиктува смъртната присъда за човека, когото беше изпратил в Хонконг.

— Джеф Хауълс — каза той. — Хотел „Хилтън“. — Бавно повтори името по букви и затвори.

Никога не беше виждал убиеца, който щеше да получи съобщението, и се надяваше изобщо да не му се удаде такава възможност. Знаеше само, че той се казва Хуа Фан и успехът му е гарантиран сто процента. Щом Хуа Фан си свършеше работата, Хауълс щеше да е мъртъв и кръгът щеше да се затвори. Странно име за убиец, помисли си той. Хуа Фан. На китайски означаваше цвете.

Цвете беше облечена цялата в черно и изглеждаше много, ама много секси. Носеше памучни панталони, леко издути при бедрата и стеснени при глезените като шалвари на героиня от „Хиляда и една нощ“. Блузата й беше от черна коприна, прилепнала към тялото й като втора кожа, закопчана до врата, с черна мъжка вратовръзка под яката. Около кръста й висеше свободно широк кожен колан. Дрехите покриваха всеки сантиметър от кожата й, с изключение на нежните китки и лицето, но Дуган познаваше всеки сантиметър от тялото й под дрехите и самата мисъл за това я правеше още по-привлекателна. Сякаш тялото й беше тайна, която единствено той имаше правото да узнае. Цвете се приближаваше към бара, където стоеше той, а подире й се обръщаха глави, привлечени от люлеенето на бедрата, лъскавата коса и невероятно красивото лице. Само че единствено полицаят спеше с нея.

Виждаше как някои се напрягат да разберат с кого е дошла на среща и се изпъчи. Несъзнателно вдигна ръка да приглади косата си.

— Здрасти — каза тя и се надигна на пръсти, за да го целуне по бузата. — Отдавна ли ме чакаш?

— Цял живот — пошегува се той, но в думите му имаше и част истина. — Какво ще пиеш?

— Минерална вода. „Перие“ — отговори Цвете. — Като че ли започва да ме боли глава.

Патрик й поръча и я поведе към запазената маса. Дръпна стола, за да се настани тя, а после го бутна, за да й е удобно. Чудеше се как това момиче успява да събуди в него на публично място джентълмена, и животното, когато са в леглото. Един сервитьор се приближи с две големи блестящи папки с менюто. Цвете си поръча чийзбургер с пържени картофи, а той пиле по хайнански — парчета студено варено пилешко с лютив сос, ориз и супа. Дуган се беше убедил, че нямаше нищо необикновено гуейло да си избере китайска храна, а местно момиче да предпочете западната кухня. Китайките се опитваха да покажат колко са модерни, колко са „цивилизовани“, а той просто предпочиташе китайската храна.

— Защо остана толкова до късно на работа? — попита тя, обхванала с две ръце чашата си с газирана вода. Изглеждаше леко нервна. Може би заради главоболието.

— Наложи се да довърша някои преписки, нищо особено. Едната отива в съда другата седмица, така че трябваше да подредя всичко. Досадно, но няма кой друг да го направи.

— Не обичаш работата си, нали?

Дуган сви рамене.

— Понасям я. Но предпочитам да се занимавам с истинско полицейско разследване, вместо да се ровя в хартии. Животът е странен, нали? Прекарваме почти една трета от него, като вършим нещо, което не харесваме, и още една трета в сън. Значи правим онова, което искаме, само през една трета от живота си, а и тогава си губим времето за ядене, пране, миене, почистване на дома. Животът е толкова кратък, Цвете. Твърде кратък, за да го изпълваме с неща, които не обичаме. Не мислиш ли?

— Ти поне можеш да промениш живота си, Пат. Можеш да се преместиш на друга работа, да се върнеш в Англия.

— Разбира се. И все пак ще трябва да работя. Иначе няма пари. А Хонконг е последното място в света, където човек може да се справи без пари. Затова тук е толкова претъпкано. Иска ми се да бях се родил богат.

— Ти не си беден. Няма как да се наречеш беден. — Протегна ръка и го погали по бузата. — Престани да се самосъжаляваш. — Цвете дръпна силно ухото му.

— Оу — възкликна той, изненадан от болката, но и възбуден.

— И така — продължи тя. — Трябва да се откъснеш от мрачните мисли. Стига си се мусил.

— Да, права си — виновно призна той. Сервитьорът се върна с чинии в ръце. — Искаш ли вино?

— Не, стига ми газираната вода.

Дуган поръча бира за себе си и още една газирана вода за Цвете. Тя бъркаше разсеяно с вилицата из чинията си.

— Не си ли гладна? — попита той.

— Нищо ми няма. — Тя се опита да го погледне весело. — Просто се чувствам малко… как да кажа… не на място.

— Съжалявам. Как да ти помогна?

— Самото ти присъствие ми помага. — Остави ножа и вилицата си. — Ти не знаеш колко щастлив си всъщност — искрено му каза Цвете.

— В какъв смисъл?

— Ти си свободен. Можеш да отидеш където поискаш. Да правиш каквото ти хрумне. Завиждам ти за това, а ти само се оплакваш. — Дуган осъзна, че я е засегнал, и посегна да хване ръката й. — Представи си как би живял в един свят, където непрестанно ти казват какво да правиш: какво да учиш, къде да работиш, какво да ядеш, къде да живееш, какво да мислиш. Да нямаш никаква свобода. Да те отделят от семейството ти, да те накарат да работиш на полето, да те принудят да вършиш работа, която не желаеш, само защото си показал талант към подобна дейност. Ти имаш голяма свобода, Пат, а не я използваш и само хленчиш колко е тежък животът ти.

В очите й се появиха сълзи и двойката на съседната маса се загледа в едрия страшен гуейло, разплакал малкото китайско момиче. Той се приведе напред, за да бъде по-близо до нея. Искаше да я успокои, но не знаеше магическите думи, с които да го стори.

— Имаш ли някаква представа какъв е животът в Китай, Пат Дуган? Знаеш ли изобщо нещо за него?

Той поклати глава. Искаше да й каже, че всичко е наред, че я разбира. Само че наистина не разбираше.

— Ще ти разкажа една история — бавно заговори тя. — И може би когато свърша, ще осъзнаеш колко си благословен и ще престанеш да се самосъжаляваш. — Подсмръкна и бръкна в чантата си за пакетчето хартиени носни кърпички. — Родена съм в Шанхай. Майка ми беше певица. Много известна певица. Пееше китайски опери, но предпочиташе западната музика и джаза. През петдесетте години и в началото на шестдесетте в Шанхай беше не по-малко известна, отколкото сега в Хонконг Анита Муи[1]. Залите били претъпкани за нейните концерти, ухажвали я богати и известни мъже, канели я на най-големите приеми. Била е истинска звезда, не като някои от днешните набедени китайски поп идоли. Можела е да си избере всеки от неженените мъже в Шанхай, но се омъжила за баща ми. Лекар. Станало е случайно. Тя си изкълчила глезена при езда, той бил там, когато паднала, лекувал я и двамата се влюбили. Във всяка нормална държава на света те биха били щастливи до смъртта си. Но не и в Китай.

— Какво се е случило? — тихо попита Дуган, съзнаваше, че кой знае защо, Цвете за пръв път му позволява да надникне вътре в черупката й.

— Оженили се, родила съм се аз, а три години по-късно и брат ми. Това е било преди почина „едно дете в семейството“. Тази лудост. Известно време ние бяхме най-щастливото семейство, което можеш да си представиш. Бяхме богати, Шанхай беше прекрасен. Градът беше оживен, имаше много места за развлечения на възрастни и деца. Ние живеехме в голяма къща със слуги и коне. Аз си имах лично пони. Не можеш да си представиш колко идеално беше всичко.

Гласът й затихна и Патрик трябваше да се напряга, за да я чуе през гърмящата музика.

— А после? — нежно я подкани той.

— После дойде културната революция. Страната полудя. Всички артисти, всеки, който имаше пари и не беше готов да се закълне в пълно и непоклатимо сътрудничество с комунистите, беше третиран с омраза, презрение, лудост. Един ден в дома ни нахлуха червените

хунвейбини. Не, всъщност слугите ги пуснаха, присъединиха се към тях. Те унищожиха всичко. Аз нямам снимки на родителите си, не разполагам с нито една плоча на майка ми. Убиха дори моето пони. Можеш ли да си представиш нещо толкова ужасно, такава жажда за мъст? Прерязаха му гърлото пред очите ми, крещяха, че животните били за храна и за работа, а не за удоволствия. Патрик, те убиха моето пони!

Тя вече плачеше на глас, опитваше да заглуши с кърпичката леките си хлипания. Дуган се чувстваше напълно объркан. Нямаше представа какво да направи или да каже. Цвете издуха носа си, прибра смачканата кърпичка и отново взе ножа и вилицата. Беше навела глава над чинията и режеше яростно сандвича си, а косата се спусна пред лицето й като воал. Вдигна поглед, набола храна с вилицата си, за да я поднесе към устата, и опита да се усмихне.

— Извинявай. Нямах намерение да ти говоря така. Просто и аз имах тежък ден. Ще се оправя. Честна дума.

Очите й сега изглеждаха различни. Като непробиваем екран, спуснал се над зениците, заключил чувствата й вътре, където Патрик не можеше да проникне. Той се почувства измамен. За един ослепителен миг беше зърнал перлата в черупката, а после тя отново се затвори. Не знаеше колко време ще мине, преди тя отново да се открие пред него и дали изобщо това щеше да се случи някога. Започна отново да се храни, но пилешкото вече не беше толкова апетитно.

И двата телевизионни канала на английски спряха предаванията си около един часа през нощта. Хауълс намери някаква черно-бяла китайска историческа драма, в която мъжете бяха с плитки, а жените приличаха на порцеланови статуетки. След това мина на някакво конно състезание, коментирано от двама китайци с еднакви костюми. То бързо му омръзна, загаси телевизора и се съблече. И без това позвъняването на Грей щеше да го събуди доста рано. А и се чувстваше изморен като куче. Мускулите на краката го боляха от усилията сутринта, а колената му бяха издрани от камъните и пясъка по морското дъно. Заспа лесно и бързо.

Напрежението на Цвете не отминаваше с напредването на нощта. Тя изглеждаше безжизнена и затворена, почти чужда. Дуган се опита да я развесели, разказа й няколко вица, но те предизвикаха само лека бледа усмивка. Само дето не застана на главата си, за да я изтръгне от унеса й.

— Съжалявам, Пат. Тази вечер не ставам за компания. Ужасна съм — каза тя и отпи от третата чаша с газирана вода.

— Не, не си. Може би ще се почувстваш по-добре, ако пийнеш нещо по-силно. — Той вдигна чашата си с бира. — Ще удавиш мъката си.

Цвете поклати глава.

— Няма да ми помогне. И без това ме боли глава, изобщо не ми е нужен алкохол.

Дуган повика сервитьора и поиска сметката. Тя пристигна върху лъскав метален поднос и той плати с шепа червени банкноти.

— Ще те заведа у вас — каза Патрик и стана да изтегли стола й.

— Не, няма нужда. Просто не се чувствам много добре. Ще се прибера и ще си почина. Ти остани. Приятелите ти са долу, нали?

— Разбира се — засмя се той. — Те винаги са там.

— Добре. Остани с тях. Изпрати ме само до таксито. — Тя го хвана за ръката, слязоха по стълбите и се отправиха към вратата. Навън чакаше такси с табелка „към Хонконг“. Дуган й отвори вратата. Цвете застана пред него с гърди, притиснати към неговите, и отметната глава, за да вижда лицето му.

— Благодаря ти за приятната вечер — каза тя, той изсумтя, но после се усмихна. — Говоря сериозно. Утре вече ще съм по-добре. Сигурна съм.

— Надявам се. — Целуна я по челото. — Цвете?

— Ммм?

— Мога ли да ти помогна с нещо?

— Не ставай глупав. — Вдигна ръце и го прегърна, изпъна се на пръсти и го целуна силно по устните. — Лека нощ — каза тя и се вмъкна в таксито.

Патрик затвори вратата на колата и остана на тротоара, загледан подире й, таксито се насочи към залива. Виждаше тъмната сянка на главата й в средата на задната седалка. Тя не се извърна и Дуган усети

някакъв студ в гърдите си. Поклати глава и се върна към светлините и шума на дискотеката.

Те бяха трима. Двама мъже и момиче. Един от мъжете се наведе към ключалката и вкара две жички — едната твърда, а другата извита и пружинираща с кукичка в края. Работеше тихо, избутваше сегментите на патрона един по един, а момичето и вторият мъж стояха в двата края на коридора и пазеха. Отне му по-малко от минута, той се отпусна клекнал и кимна на колегите си. Те приближиха, пристъпваха внимателно, разперили леко ръце, така че да не нарушат тишината дори и с шума на дрехите си.

Нямаше нужда да говорят. Тримата работеха заедно от много години и се движеха като един. Разбивачът на ключалки бавно се изправи и постави длан върху дървената врата. Прибра инструментите във вътрешния джоб на нескопосания костюм и бавно отвори. Тримата дишаха леко. Поемаха дъх колкото да не се задушат, с разтворени устни и без никакъв шум.

Двамата мъже влязоха първи. Промъкнаха се бавно край вратата на банята и спряха пред минибарчето, момичето затвори вратата с леко движение, като завъртя дръжката внимателно, за да не се чуе никакъв шум. Тя носеше малка кожена чанта в едната си ръка. В стаята беше съвсем тъмно. Дебелите завеси не пропускаха никаква светлина отвън. Тримата останаха неподвижни, докато очите им свикнаха с тъмнината. Сега вече виждаха стола, гардероба, телевизора, таблата на леглото и Хауълс, легнал по гръб с една ръка върху възглавницата, а другата под чаршафа, покриващ долната част на тялото. В стаята беше горещо и задушно, явно бе спрял климатика.

Нападателите се раздвижиха бързо. Мъжете пристъпиха на пръсти към двете страни на леглото и хванаха ръцете на спящия. Хауълс се събуди при допира на мъжа отляво, извъртя се към него, извади дясната си ръка изпод чаршафа и се приготви да удари със свити пръсти. В този момент другият успя да хване ръката му и я притисна към леглото.

Англичанинът не издаде звук. Знаеше, че няма смисъл да вика, едва ли някой щеше да му помогне. Опита да отлепи раменете си от леглото, но една неприятно миришеща ръка го удари по лицето и го

притисна към възглавницата. Дланта държеше здраво брадата му, притискаше челюстта така, че той едва си поемаше въздух. Пръстите посегнаха и стиснаха ноздрите му, принуди се да диша през стиснати зъби като куче с намордник.

Напрегна се в очакване на нож, пистолет или каквото оръжие бяха избрали да използват. Дръпна ръце към тялото си, за да изпита силата им. Лявата му китка не помръдна, но почти освободи другата, защото мъжът отдясно притискаше главата му. Грешка. Хауълс беше десняк и щеше да използва дясната си ръка. Ритна и се освободи от чаршафа, за да може да удря и с краката. Тогава видя момичето. Тя стоеше в края на леглото с гръб към него. Беше облечена в черно и едва се различаваше в тъмнината, обърна се към него и той видя лицето и ръцете й. Всичко останало се губеше в мрака. Даже лицето беше отчасти закрито от черната коса. Беше красива, много красива. Хауълс си помисли, че я е виждал някъде преди, но не можеше да си спомни къде. Просто имаше досадното натрапчиво усещане, че я е срещал вече. В дясната си ръка тя държеше нещо, а когато пристъпи към края на леглото, той видя, че е спринцовка с насочена към тавана игла. Държеше я с двете си ръце и избутваше бавно буталото, а от иглата бликна малко течност, момичето наклони спринцовката, за да не капне върху ръцете й.

Тя пристъпи от лявата страна на леглото и настъпи чаршафа, който той беше изритал на пода. Хауълс сви краката си нагоре, като притисна лявото бедро към слабините си, а момичето се усмихна на опита му да се прикрие. Коленичи бавно върху леглото, държеше спринцовката внимателно и се приготви да го яхне. Хауълс трепна и дръпна краката си наляво. Тя се усмихна по-широко, отметна глава встрани, отхвърли назад черната си коса и продължи да се усмихва. Англичанинът се хвърли с всичка сила наляво, извъртя десния си крак и я ритна право в лицето с петата, изпънал назад пръсти и стегнал глезена. Ако не беше притиснат към леглото по гръб, така че да използва само долната част на тялото си, с този удар щеше направо да я убие.

Главата й отхвръкна назад и тя падна от леглото. Спринцовката излетя във въздуха и се удари в завесите. Хауълс се опита да дръпне ръцете си, задъхан от усилие, бързо метна дясната настрани и охлаби хватката на мъжа. Ритна с левия крак, но не го улучи, макар отново да

накара нападателя да се отдръпне леко назад. Той пусна главата на Хауълс, но преди да успее да притисне лакътя му с две ръце, англичанинът се отскубна и сграбчи показалеца му. Изви го с все сила назад и чу как костта се чупи. Мъжът извика, но после, когато Хауълс го пусна, замълча. Този отляво не помръдна, притиснал здраво ръката му към кревата. Дясната ръка на Хауълс се изви във въздуха и го удари в слепоочието с ръба на дланта. Главата му се отметна и той отпусна ръце. Англичанинът веднага се изправи и приклекна върху леглото. Мъжът разтърси глава и погледът му се избистри тъкмо навреме, за да види втория удар с юмрук, който уцели гръкляна и счупи врата му. Нападателят се стовари върху момичето с разширени от паника очи, мъчеше се да си поеме дъх, дробовете му се пълнеха с кръв.

Хауълс се извъртя приведен, но в същия миг ушите му писнаха от внезапен оглушителен гръм. Усети болката в дясното си рамо и падна назад към модернистичната картина на стената над леглото. Подпря се на нея, изцапа я с кръв и се стовари от другата страна на леглото. Усети болката като червена вълна, която се разпространи откъм рамото и го накара да стисне зъби, за да преглътне яростния рев, изскочил от гърлото му. Наведе се напред, изпъна ръка, за да блокира ново нападение, а другата стисна в юмрук на нивото на кръста, готов да удари въпреки разкъсващата болка. Действаше напълно инстинктивно, в дясната си ръка вече нямаше никаква сила. Тя го болеше ужасно и той усещаше кръвта около раната. Мъжът със счупения пръст държеше странен пистолет в ръката си, от цевта излизаше дим. Хауълс разбра, че ако не беше се извъртял, куршумът щеше да го улучи в средата на гърба вместо в рамото. Съзнаваше, че трябва да реагира незабавно, нападателят сви пръст около спусъка. Макар да беше чисто гол, остана напълно спокоен, изправен пред цевта на пистолета. Отдавна се беше отървал от всякакъв страх и колебания. Мъжът държеше оръжието в лявата си ръка, изпънал дясната със счупения показалец встрани от тялото си. Хауълс инстинктивно разбра, че врагът му е десняк. Хвърли се наляво, пистолетът плавно го последва, но преди нападателят да успее да стреля, англичанинът прехвърли тежестта си върху десния крак и нанесе светкавичен удар с левия. Попадението не беше убийствено, защото не беше успял да прецени точно, но мъжът нямаше време да дръпне спусъка и оръжието изхвръкна от ръката му. Пистолетът

гръмна във въздуха, куршумът прелетя над главата на Хауълс и се заби в тавана. Англичанинът пристъпи напред, сви десния си крак в коляното и замахна, като се прицели на около двадесет сантиметра над стомаха. Петата му се заби в гърдите, той изви бедро, стегна всички мускули и насочи цялата си тежест. Ударът беше убийствен. Разкъса стомаха, проникна в диафрагмата, а инерцията прикова мъжа в стената. От устата му бликна кръв, той изпъшка и умря.

Хауълс остана прав, жертвата му се свлече на пода, очите й угаснаха и чак тогава отиде до стенното огледало, за да види раната на рамото си. Пистолетът беше малокалибрен, може би 22-ри калибър, а не професионално оръжие. Нямаше изходна рана. Куршумът беше вътре. Не го усещаше, но знаеше, че когато тялото му се освободеше от адреналина, болката щеше да се появи.

Имаше късмет, че пистолетът не е по-голям калибър, че се наведе навреме, че осакати преди това дясната ръка на мъжа. Имаше късмет, че възнамеряваха да го убият с някаква инжекция, а не с куршум. Но понякога именно късметът отделяше живота от смъртта. Късметът и тренировката.

Облече се колкото можеше по-бързо, съзнаваше, че някой вече сигурно беше съобщил за изстрелите. Навлече панталона, чорапите и обувките, като действаше само с лявата ръка. Усещаше как кръвта тече от раната, дръпна калъфката на възглавницата и уви рамото си, а отгоре облече червеникавата си риза. Нескопосаната превръзка едва ли щеше да спре кървенето, но поне нямаше да напои горната дреха.

Погледна се в огледалото. Калъфката издуваше ризата. Навлече отгоре черно памучно яке. Така беше по-добре. Портфейлът му лежеше на масата. Прибра го с лявата си ръка в якето и бутна паспорта и документите на Доналдсън в задния джоб на панталона.

Шокът отминаваше и болката в рамото го преряза изведнъж. Затвори очи и се опита да диша дълбоко. Тръгна бързо към вратата. Не можеше да рискува да вземе чантата и останалите си дрехи, защото можеха да го спрат на рецепцията. Огледа коридора, измъкна се навън и заключи вратата.

---

[1] Актриса, популярна от телевизионните сериали. — Б.пр. ↑

Пат Дуган беше ядосан. Много ядосан. Остана в „Горещи клюки“ с Бър и няколко от момчетата от отдела за борба с организираната престъпност и пи доста. Ядосваше се на Цвете, задето го остави, на себе си, че не успя да се справи със създалата се ситуация, и изобщо на целия свят. Смееше се силно, наливаше се здраво, докато накрая даже Бър каза, че е пил достатъчно.

— Мамка ти — озъби се Дуган.

— Твоята мамка — отвърна Бър. — Върви си вкъщи. — Той си тръгна и остави Патрик сам при бара.

— Време е да си тръгваш, Пат — каза си той и тръгна със залитане към изхода, като се блъскаше в хората.

Едно такси спря до двойка млади китайци пред бара, но Дуган хвана дръжката на вратата част от секундата преди тях. Отвори я, изгледа ги предизвикателно и те отстъпиха, уплашени от откритата омраза в погледа му. Той се тръшна на задната седалка. Шофьорът се протегна и затвори вратата, а Патрик остана проснат с лицето надолу и извика адреса си на китайски. Шофьорът изръмжа нещо и потегли.

Хауълс се нареди на опашката пред хотел „Хилтън“, един висок и дебел индиец с блестящ бял тюрбан и черно-жълт халат с бели панталони спираше таксита и ги насочваше към чакащите. Беше му лошо, главата му пулсираше заедно с болката в рамото. Едва дишаше и разтриваше чело с изпотената си лява длан. Дясната ръка и рамото го боляха ужасно. Краката му започнаха да треперят и трябваше да стегне здраво колена, за да не падне. Пристигнаха две таксита, после трето, а най-после дойде и неговият ред. Индиецът го попита на чист английски накъде отива и чак тогава той осъзна, че нямаше резервен план, просто искаше да се махне от хотела, преди някой да открие труповете. Чу се да казва „Ванчай“, а след това бавно и внимателно седна в таксито.

Индиецът кимна, шофьорът се ухили и бързо каза на китайски:

— Поредният проклет гуейло, когото ще оберат.

— Никога няма да се научат — съгласи се индиецът.

— Майната им — измърмори шофьорът и тресна вратата. Потегли със свирене на гумите. Хауълс изпъшка, но не отвори очи.

Трябваше да свърши някои неща, ако искаше да преживее нощта или поне онова, което оставаше от нея. Дуган провери дали климатикът работи, извади бутилка с минерална вода от хладилника, изпи от нея колкото можа да преглътне и я остави до леглото. Сипа в чаша цяла лъжица очистително с вкус на портокал и я остави до бутилката. Направи всичко това на автопилот, като си припяваше тихо, седна на леглото, съблече се, хвърли дрехите на пода, тръшна се назад и се отнесе. Лампата остана да свети, но той изобщо не я забеляза.

Таксито спря пред клуб „Вашингтон“ и Хауълс извади портфейла. Подаде две зелени банкноти и не изчака рестото. Шофьорът се ухили и затвори задната врата.

Възрастният портиер излезе от дървената си будка и му отвори да влезе. Отвътре се чуваше пулсираща музика. Хауълс зърна отражението си в аквариума пред бара. Изглеждаше ужасно. Чудо голямо. Чувстваше се ужасно. Сякаш рамото му беше захапано от акула, пред очите му чернееше от болка. Барът беше претъпкан, но видя два празни стола и се насочи към единия от тях, като внимаваше да не удари някъде ръката си. Вляво седеше дребен мъж със смачкан бежов костюм и тъмни петна под мишниците, който пиеше бира от кутийка и я размаха за поздрав към него:

— Как е, приятел? — попита той със силен австралийски акцент.

— Екстра — отвърна през зъби новодошлият. Погледът на австралиеца блуждаеше, потеше се като прасе, на лицето му грееше тъпа усмивка. Беше доста пиян.

Хауълс се огледа за Еми. Първоначално не я забеляза, защото стоеше между двама мъже в тъмни костюми от другата страна на бара, с гръб към него, пиеха шампанско. Единият беше поставил ръка на бедрото й, а другият, надвесен над нея, беше оголил зъби като вампир, готов да се впие във врата й. Тя се смееше силно и някак насила.

В следващия момент се извърна да вземе бутилката с шампанско от очуканата метална кофичка с лед и да налее последната капка в чашата си. Мярна Хауълс и веднага му се усмихна, след което направи физиономия и кимна към мъжа вляво от нея. Англичанинът отвърна на гримасата и тя пак му се усмихна. Вдигна ръка и разпери пръсти, а с

устни промълви „пет минути“. Беше облечена в лимоненожълта вечерна рокля с бели дантелени ръкави. Хауълс кимна и каза на бардамата пред себе си, че иска нещо за пиене.

— Ъ? — изръмжа му тя.

— Бира! — отговори той.

Тя изкряска поръчката към един от келнерите зад себе си.

— Как се казваш? — обърна се към него и облегна лакти на бара, издишвайки воня на чесън към лицето му.

— Майната ти! — Тя го изгледа и изруга на китайски. — Майната ти — повтори Хауълс тихо, тя видя заплахата в погледа му и се отдръпна, без да каже дума.

Австралиецът се впечатли:

— Глей ти, ама ти знаеш как да се отнасяш с момичетата.

Хауълс не му обърна внимание.

Подпря дясната си ръка на бара, опитваше се да облекчи пулсиращата болка в рамото. От време на време вдигаше чашата към устните си, но отпиваше съвсем по малко. Чувстваше устата си пресъхнала, но знаеше, че алкохолът щеше да го обезводни повече и да го накара да се почувства още по-зле.

На Еми й трябваха повече от петнадесет минути, докато успее да се измъкне от костюмираните си баракуди. През това време тя изпи още две чаши шампанско и им позволи да я опипат по гърдите, макар и бегло.

Най-сетне дойде при него, погали го по врата и плъзна ръка върху дясното му рамо. Хауълс едва не изрева от болка, стисна зъби и целият се напрегна. Сякаш някой беше вкарал нажежено желязо в плътта му и го заби навътре. Еми дръпна ръка, усетила, че нещо не е наред.

— Какво има? — попита го тихо.

Той остана със затворени очи, зад клепачите му се въртяха червени и жълти кръгове. Изчака вълните на болката да затихнат, преди да си позволи да ги отвори. Видя, че Еми е седнала на стола до него, прикрила с ръка стената от зъби в устата си.

— Том, какво ти става?

Хауълс заговори тихо, за да не го чуе австралиецът:

— Еми, необходима ми е помощта ти. — Бардамата се появи до него и попита дали няма да купи питие за Еми. Мъжът кимна и тя се

отдалечи с доволна усмивка.

— Какво искаш? — попита Еми.

— Мога ли да платя за теб? — отвърна с въпрос той. — Да те изведа оттук?

— Разбира се. Но е скъпо. Сигурен ли си, че го искаш?

— Да. — Едва се възпираше да не изстене от болка.

— Ще говоря с мама-сан — каза тя. Плъзна се от стола с копринения шепот на роклята и се приближи до набръчкана стара жена с грозна перука и не по-малко грозна тъмносиня рокля. Въпреки очевидната липса на вкус към облеклото на ръката си носеше красив златен „Ролекс“, който едва ли беше фалшификат.

Старата жена го изгледа изпитателно и той се почувства като парче месо, под погледа на касапин. Бабата с ролекса кимна, Еми се усмихна и се върна, притиснала длани към стомаха си.

— Мама-сан каза „добре“. Как ще платиш?

„Много романтично“ — помисли си Хауълс, но знаеше, че сега не се нуждае от романтика. Трябваше му помощ, място, където да се скрие, и някой, който знае как да извади куршума.

Измъкна портфейла си и го подаде на Еми.

— Вземи колкото трябва — каза той. Тя го отвори, извади няколко банкноти и му го върна.

— Ти чакай тук, докато се преоблека.

— Спокойно, няма да избягам.

Томас Нгъ не знаеше откога точно, но беше развил страх от летене. Преди, без да се замисля, хващаше самолета за Сан Франциско или Хонконг и това не го тревожеше повече от преминаването с кола през тунела под пристанището или по моста „Голдън гейт“. Първите няколко пъти полетите даже му харесваха и той с удоволствие си почиваше далеч от вечно звънящите телефони и тълпите хора. През това време можеше да гледа някой филм или да довърши започната работа. После пътуванията се превърнаха в рутина, обикновено задължение, за да върви бизнесът на семейството — безболезнено, но досадно. И въпреки това не се замисляше върху тях. Наскоро обаче започна да се страхува от летене, преди пътуване не го хващаше сън, опитваше всячески да отложи момента, когато щеше да му се наложи

да седне в алуминиевата тръба на хиляди метри над земята. Започна да си запазва места в края, където да не вижда как се накланят крилата на самолета, гълташе успокоителни, преди да тръгне за летището. И докато по-рано с обяда пиеше тоник, сега изгълтваше по едно-две мартинита. Или повече. Нищо не помагаше. Сърцето му продължаваше да блъска в гърдите, челото му постоянно беше мокро от пот — симптомите на страха. А на всичкото отгоре сега, когато трябваше да излети от Съединените щати, всички азиатски авиолинии нямаха места. Така че вместо да го обслужват момичетата на „Катай Пасифик“, трябваше да търпи дебелите гуейпор с тлъсти задници, изкуствени усмивки и прекалено много грим.

Първа класа беше претъпкана и като че ли половината от салона се превърна в бизнес класа, така че обслужването се оказа по-лошо, отколкото в „Катай“, „Сингапур“ или тайландските авиолинии. Той подаде сакото си на една руса стюардеса със силно начервени устни, но тя го изгледа предизвикателно и каза сам да си го прибере в шкафчето над седалката. Поиска мартини и куклата отвърна, че трябва да почака. Помоли за слушалки, но му заявиха, че ги раздавали след излитането. Нгъ реши, че точно такова обслужване може да се очаква от западна авиокомпания, но нямаше друг избор, тъй като се налагаше незабавно да се върне в Хонконг.

Един от начините да ограничи новопоявилия се страх беше да потъне в работа колкото е възможно по-скоро. Затова той отвори преносимия си компютър и започна да проверява сметките. В началото се отнасяше с големи съмнения към лаптопа и не му доверяваше информация за семейния бизнес, наркотици, изнудване, пране на пари, фирми фантоми и банкови сметки. Страхуваше се да помисли какво щеше да стане, ако машинката попаднеше в чужди ръце. Но един от програмистите му измисли страхотна система за сигурност, която веднага да изтрие цялата информация, ако не се вкара правилната парола. Освен това на определени интервали компютърът задаваше въпроси, на които, единствено, Томас знаеше отговорите. Грешка или забавяне в подаването на информацията щеше да форматира диска. Освен това един от клавишите беше препрограмиран така, че ако някой го изненадаше, можеше да го натисне и да направи машината безполезна. Нгъ редовно копираше информацията на дискети, които се пазеха в банкови сейфове в Хонконг и Сан Франциско. Томас Нгъ се

гордееше с империята, която беше създал. Без него семейното богатство още щеше да бъде само мръсни пари, затворени в Хонконг, и почти без бъдеще след 1997 година. Баща му не беше мислил за бъдещето по друг начин освен чрез осигуряване на добро образование за тримата си синове в университети в чужбина. Томас учи счетоводство в Колумбийския университет, след това изкара една година в Харвард и имаше намерение да използва добре знанията си. След хиляди чаши чай с баща си той успя да го убеди, че пътят напред е извън Хонконг. Имоти в САЩ, инвестиции в целия свят, подготовка за деня, когато комунистите ще си вземат обратно острова. След внимателно изследване на паричния поток Томас разбра, че най-важен за операцията е бизнесът с наркотици. Трябваше да намери начин да излезе от износа от Златния триъгълник и дистрибуцията само в Хонконг. Без много усилия разпространението можеше да се отклони към западното крайбрежие на Америка, особено в градове като Сан Франциско, които с удоволствие приемаха китайски емигранти. Разрастването на китайските квартали в редица страни позволи на триадите да разширят проституцията и изнудването, още един добър източник на пари. Всъщност в Съединените щати се трупаха огромни средства, които Нгъ насочваше към законната страна на бизнеса в империята.

Банките и заложните къщи в Хонконг бяха свикнали и с удоволствие приемаха пари в брой, но американските институции бяха ограничени от закона и задължени да докладват за всеки превод над 10 000 долара. С толкова пари не можеше да се купи много наркотик, а всяка уважаваща се курва щеше да изкара подобна сума за един ден.

Томас Нгъ познаваше доста начини за пране на пари, в началото просто използваше бойците от триадата, за да вкарват парите на дребни суми в различни сметки. Но когато криминалната империя се разрасна, това започна да отнема много време. Група от дванадесет души работеше по цял ден, но и това не се оказа достатъчно.

Започна да купува освободени от данъци облигации чрез брокери, пак за суми под десет хиляди долара, а след като се натрупа една доста голяма сума в ценни книжа, заповяда на брокерите да продават. Парите се прехвърляха по банков път в някой данъчен рай, използван от семейство Нгъ. Но скоро и това също започна да отнема време и да ангажира твърде много хора.

Тогава му дойде идеята да създаде законен бизнес с голям поток от пари в брой, за да вкара в него получените от нелегалния бизнес средства. Откри магазини за отдаване на видеокасети под наем, големи вериги с хиляди касети. Никой никога не проверяваше колко касети са дадени под наем и данъчните не се интересуваха от малките магазинчета, но всяка година внимателно управляваният бизнес носеше стотици хиляди долари. След това създаде верига за отдаване под наем на луксозни коли, където предлагаше марки като „Порше“, „Ролс-Ройс“ и „Ферари“. Никой не знаеше колко от колите всъщност се карат от клиенти и колко от тях просто си седят по гаражите. Ако някой попиташе, счетоводните книги показваха доста добро нарастване на приходите. Последваха деликатесни магазини от висока класа, където се предлагаха специални видове хляб и сладкиши на главозамайващи цени.

Когато Томас създаваше веригите, основната им роля беше да изпират парите от незаконни източници. Но не след дълго се оказа, че те печелят и сами за себе си. Средствата се прекарваха през цяла верига пръснати фирми и обикаляха целия свят, като се започне от сметки в швейцарски банки, през фалшива корпорация на Каймановите острови и се стигне до благотворителна организация във Вануату. Повечето от тези дружества не бяха нищо повече от месингова табела на стената на офиса. След това той се насочи към недвижими имоти, като първо закупи магазините, за които до този момент беше плащал наем, а постепенно започна да се насочва към хотели и жилищни квартали. А сега беше стигнал до етапа, когато законната страна на бизнеса можеше да се развива и да печели наравно с незаконната дейност. Фактически сега Томас започна да се замисля сериозно да се оттегли напълно от наркотрафика и проституцията. Мечтаеше да се насочи към банково дело и финансови услуги, може би застраховки. Там бяха големите пари. Големи и напълно законни. Въпросът беше как да убеди баща си, че това е пътят, по който трябва да се върви? Старецът беше привързан към традицията, към предците и семейството, и се отнасяше към бизнеса на втория си син в Америка с добродушно снизхождение. Само че този втори син от осемнадесет часа насам се превърна в номер едно.

Томас Нгъ седеше в самолета и оглеждаше колонките цифри върху екрана пред себе си. Мислите му обаче бяха на километри и

години надалеч, насочени към по-големия му брат, човекът, останал в Хонконг, докато Томас си пробиваше път в света, защитен от своя американски паспорт. Саймън не успя да получи американско гражданство заради криминалното досие, което получи на деветнадесет години, защото се изправи пред белия съдия и призна, че е заклал един от бойците с мачете, и после плати глобата в брой. Само че не големият брат беше изпуснал нервите си и извади нож, а по-малкият. И именно Томас беше убил мъжа, хвърли оръжието и избяга, а Саймън остана и вдигна ножа, за да изтрие отпечатъците на брат си, но полицията го хвана. Той пое вината, за да може брат му да получи американски паспорт. Томас не успя да върне дълга си, а сега вече беше късно. Но по-големият му брат щеше да бъде отмъстен. Това поне Томас можеше да обещае.

Хауълс едва не припадна, когато се наведе, за да влезе в таксито пред клуб „Вашингтон“. Колената му се подгънаха и Еми се втурна да го подкрепи. Добре, че го хвана за лявата ръка. Тя седна отзад до него.

— Добре ли си? — Хауълс кимна. — Още ли си в хотел „Мандарин“?

Господи, каква добра памет! Не беше забравила, че й каза къде е отседнал.

— Не — отговори той. — Виж, Еми, наистина ми е нужна твоята помощ. Можем ли да отидем у вас?

— Не — шокирана отвърна тя. — Разбира се, че не. Ти си гуейло, как така ще влезеш в дома ми! Какво ще си помислят съседите? Айее, яяя! Да не си луд?

— Ранен съм, Еми. Стреляха по мен. Не мога да се върна в хотела, а в болница е изключено да отида.

Тя изглеждаше объркана и изплашена и преди да успее да я спре, хвана дясната му ръка и я разтърси. Болката беше разкъсваща и той припадна с пребледняло лице, без да извика. Главата му се отпусна и се удари в рамото й. Еми го прегърна. Дясната му ръка остана отпусната в скута й и чак тогава тя забеляза кръвта, която се стичаше по китката, и нежно я избърса с кърпичката си.

Шофьорът я попита нетърпеливо накъде да кара.

Еми въздъхна и му каза адреса си.

Дуган се чувстваше ужасно, лежеше по гръб с по една филипинка от всяка страна. Едната държеше чаша горещ чай, а другата — студена вода. Те му правеха ужасни неща по-надолу от кръста и смяната на горещо със студено го влудяваше, но телефонът го събуди и той изскочи с вик от съня.

Отвори внимателно очи и погледна часовника. Шест сутринта. Сигурно някой беше сбъркал номера и ако вдигнеше слушалката, щеше да възкликне „ваййй?“ и да затвори. В Хонконг не познаваха възпитания отговор по телефона, добрите маниери изобщо не бяха приоритет на живота тук. Опита да зарови глава под възглавницата, но телефонът не млъкна. Той изпъшка и се обърна по корем, за да стигне до слушалката. Беше Белами.

— Дуган?

— Да. Знаеш ли колко е часът? — изръмжа той.

— Съвземи се, пияницо. Цвете е ранена.

— Какво?! — Споменаването на Цвете проясни малко мозъка му. Надигна се и седна в леглото, опрял крака на дървения под. Стомахът му се разбунтува, но Патрик успя да се сдържи да не повърне.

— Пребита е. Жестоко — каза Белами. — Сега е в болницата „Кралица Елизабет“, стая 241.

— Какво се е случило?

— Не знаем, Пат. В момента не можем да разберем нищо. Намерили са я в някаква стая в хотел „Хилтън“ заедно с два трупа.

— Мъртви?

— Двама китайци. От огледа се разбра, че са били убити вероятно от някой майстор каратист. Наистина професионално изпълнение.

— Триада ли?

— Не знаем, мамка му. Стаята е била наета на името на някакъв гуейло, който е изчезнал. В момента той е единственият заподозрян. Или следващата жертва. Като че ли са се опитвали да инжектират нещо на гуейлото. В лабораторията го проверяват, но със сигурност не е дестилирана вода. Слушай, имам работа, Пат. Обадих се само да ти кажа къде е тя. На твое място бих отишъл веднага при нея. Ще ти се

обадя по-късно сутринта. Виж дали няма да разбереш какво й се е случило.

— Разбира се. Тръгвам.

Тресна слушалката и се приведе над коленете си, дишаше дълбоко, за да успокои стомаха си. Ако имаше начин да избира между двете филипинки и чаша ледена вода, водата би спечелила без проблем. В устата си усещаше отвратителен вкус. Отвори бутилката с вода и наля върху оранжевите кристали. Те започнаха да съскат и да пускат мехурчета, изпи течността на един дъх и тръгна към банята с хиляди въпроси в главата, които гъделичкаха мозъка му като крилца на пеперуди.

Портиерът, който трябваше да пази входа в блока на Еми, беше заспал както обикновено. Седеше в очукания си дървен стол с отметната глава и хъркаше с отворена уста, от която надничаха изгнилите му зъби. Тя поведе Хауълс към стълбището по коридора с очукани мръснобели плочки, с ярък мотив на цветя и гроздове по края. Стигнаха до бетонните стълби и Еми спря за момент.

— Няма асансьор, Том, а аз живея на четвъртия етаж — прошепна настойчиво тя. — Облегни се на мен.

Откакто припадна върху нея в таксито, Хауълс не си беше отварял очите. Изглеждаше страшно блед, кожата му беше с цвят на току-що сварен ориз. Сякаш кръвта му се беше стекла от лицето към ръката. Ръкавът беше напоен с кръв и цапаше дрехите й и Еми се молеше на всички богове съседите й да са заспали дълбоко като възрастния портиер.

Той кимна и изпъшка, прегърна я с лявата ръка през рамо. Двамата заедно заизкачваха стълбите бавно, на всяка площадка тя го оставяше да си почине, като го караше да диша дълбоко, за да не припадне. Силите го напускаха с всяко изкачено стъпало.

Накрая стигнаха жилището и Еми го подпря на стената, за да извади ключовете от чантата. Отвори вратата, светна лампата и му помогна да влезе. Холът беше малък и квадратен, с кухничка вляво и баня вдясно. Хауълс го пресече с десетина малки крачки и стигна до спалнята. Краката му започнаха да се подгъват и тя едва го удържа, докато стигнат до единичното легло с малка възглавница и тънък

дюшек. Еми никога не водеше клиенти вкъщи. Можеше да отиде в хотел или ако бяха от Хонконг да иде в дома им. Том беше първият мъж, когото пусна да влезе през вратата, като се изключеше водопроводчикът, който веднъж й поправи мивката.

Хауълс залитна напред и падна по корем на леглото с извърната към стената глава. Тя пипна челото му. Беше ужасно горещо и влажно от пот. В малкия й апартамент нямаше климатик, но под прозореца стоеше изправен вентилатор. Включи го и насочи струята въздух към ранения мъж.

Върна се в хола и остави чантата си върху малкия диван. Затвори и заключи входната врата, след което събу обувките си. Напълни син пластмасов леген с топла вода в кухнята и го занесе заедно с дезинфекционна течност и ролка хартиени кърпи в спалнята. Опита да свали памучното яке на Хауълс, но щом помръдна дясната му ръка, той изкрещя. Тя взе големи ножици от чекмеджето под мивката в кухнята и сряза якето. Внимателно постави парчетата върху застлан на пода вестник. Ризата му беше червена на цвят, но мястото около дясното рамо изглеждаше по-тъмно и когато го докосна, ръката й се изцапа с кръв. Сряза и ризата по гърба и яката, а после и ръкава до маншета. Свали я нежно и ахна, когато видя напоената с кръв калъфка, увита около рамото. Дръпна я предпазливо и я остави върху вестника. Успя да почисти горната част на тялото с хартията от рулото, като започна от кръста нагоре. С учудване забеляза, че всичката кръв беше изтекла от малка дупчица малко под рамото, не по-голяма от дребна монета.

Напои ново парче от хартията в дезинфекционния разтвор и почисти раната. Едва ли щеше да зарасне от само себе си, на Том му беше нужен лекар. Подпъхна ръка под рамото му и нежно опипа гърба, но не откри изходен отвор. Том й беше казал, че са стреляли по него. Значи куршумът беше в тялото му. Отнесе окървавените парчета хартия и дрехи в кухнята, прибра ги в черен найлонов чувал за боклук, внимателно го завърза и го натика в кофата в шкафа под мивката.

Върна се в спалнята и събу обувките, чорапите, джинсите и слиповете му, като ги подреди на един стол. Пребърка джобовете, откри портфейл и два паспорта. И двата бяха британски, но само на единия от тях снимката беше негова. В паспорта пишеше Хауълс. Джефри Хауълс. Другият принадлежеше на някакъв по-женствен мъж,

който изглеждаше доста напрегнат. Неговото име беше Доналдсън. Но нито единия от двамата не се казваше Том.

Тя прегледа портфейла. Няколко хиляди долара и кредитни карти. Някои от тях на името на Хауълс, а други на Доналдсън.

Извади парите и прибра паспортите в нощното си шкафче. Измъкна чаршаф от гардероба и зави изпадналия в безсъзнание мъж, като внимаваше да не засегне рамото. На стената до кухненската врата имаше телефон. Еми отиде и набра един номер, стиснала банкнотите в ръка.

В първия момент Дуган си помисли, че сестрата от рецепцията го е изпратила в погрешна стая. Тук имаше две легла, разделени със зелена завеса. По-близкото до вратата беше празно, а момичето на леглото до прозореца изобщо не приличаше на Цвете. Лицето беше кръгло и подпухнало, напуканите устни кървяха, носът като че ли беше счупен. Приближи се към дребната фигура в леглото и видя, че главата й е превързана и върху лявата буза има поставена лепенка. Около врата се виждаше пластмасова хирургическа поддържаща яка. Очите й бяха затворени. Но беше Цвете.

Седна в края на леглото и взе ръката й в дланите си.

Очите й се отвориха и тя прошепна през стиснатите си зъби:

— Здравей.

— Ти здравей.

До рамото му се появи медицинска сестра. Висока слаба жена с големи зъби и пригладена коса.

— Челюстта й е пострадала доста и не може да говори много — осведоми го тя.

— Счупена ли е?

Жената поклати глава.

— Не, но е изгубила два зъба, вратът й е зле изкълчен и лицевата кост е напукана. — На лицето й беше изписано недоволство и Дуган предположи, че ще го помоли да напусне.

Той отвори портфейла си, показа полицейската карта и каза:

— Няма да стоя дълго.

Сестрата кимна рязко, излезе и затвори вратата. Цвете стисна ръката му, Дуган се наведе и я целуна по челото.

— Не изглеждаш чак толкова зле — каза той, а тя се усмихна само с очи. — Боли ли те?

— Дадоха ми нещо — отвърна тя едва чуто. — Чувствам се като унесена.

— Можеш ли да ми кажеш какво се случи?

Цвете затвори очи.

— Какво си правила в „Хилтън“? Кой те удари? Кои са били мъжете в стаята? Какво изобщо става? — Въпросите се сипеха един след друг, макар да знаеше, че не трябва да я тревожи и говоренето й причинява болка. Но искаше да разбере истината. Отчасти защото беше полицай, но всъщност основно заради тревогата си за нея. Усещаше, че се влюбва в това красиво дребно китайско момиче, и не желаеше да бъде откъснат от живота й. Мечтаеше да знае всичко, да разруши стената от тайни и мълчание помежду им. Тя не можеше да му откаже с някоя лека шега или смяна на темата.

— Няма да ти хареса — каза тя все така със здраво затворени очи. Той се премести по-близо до нея, за да чува по-добре прошепнатите думи.

— Опитай.

— Трябва да ти се доверя, Пат. Скоро те ще дойдат да ме вземат оттук, така че когато свърша, ще трябва да си тръгнеш. Имаш право да знаеш всичко за мен, но трябва да го запазиш само за себе си. — Отвори очи и го погледна: — Обещаваш ли?

Дуган кимна. Беше готов да й обещае всичко, което би могла да поиска.

— Бях там, за да го убия — каза спокойно тя.

На лицето му се четеше объркване и той заклати безмълвно глава.

— Вярно е — продължи Цвете. — Аз работя за китайците. За техния еквивалент на тайните служби. Двамата мъже с мен бяха част от екипа. Мъжът, когото трябваше да убием, беше гост на хотела. Името му е Хауълс. Нещо се обърка. Той беше твърде бърз и жесток. Никога не съм виждала такъв човек. — В гласа й се прокрадна възхищение и Дуган усети едновременно яд и ревност от факта, че тя би могла да се възхищава от качествата на мъж, който я е наранил така жестоко.

— Защо? — попита той. — Защо си се опитвала да го убиеш?

— Това ми е работата — отвърна спокойно тя.

— Ти убиваш за пари?

— Не, Пат. Аз убивам за родината си.

Той се объркa окончателно. Не можеше да разбере смисъла зад думите й и само попита:

— Защо?

— Нямам избор — отвърна Цвете с треперещ глас. — Те ми казват какво да правя. Къде да живея. Контролират всичко.

— Не и в Хонконг — възрази той. — А кои са те?

— Пекин. Правителството. О, ти не разбираш.

„Поне в това е права“ — помисли си Дуган. Прекара пръсти през косата си и избърса очи с опакото на дланта. На Цвете й заприлича на малко момче, което се опитва да се покаже смело.

— Защо го правиш? — попита той. — Можеш да избягаш от тях. Тук е Хонконг. Ще ти помогна. Дори да получиш политическо убежище или…

— Не е толкова просто — отвърна тя. Гласът й затихваше и той се наведе към нея, като постави двете си ръце върху възглавницата, отстрани на главата й. — Аз ти разказах какво стана по време на културната революция. Помниш ли?

Дуган кимна:

— Убили са ти понито.

— Направиха много повече от това, Пат. Много повече. Те взеха всичко, което притежавахме, развеждаха ни по улиците. Накараха ни да носим плакати и глупави хартиени шапки. После отделиха мен и брат ми от родителите ни. Казаха, че било за превъзпитание. Мен ме отведоха в едно село в Северен Китай. А брат ми го изпратиха в Манджурия. Никога повече не чух нищо за баща си. По-късно разбрах, че е бил в някаква комуна в пустошта, за да работи като селски лекар. Сега е мъртъв.

— Ами майка ти?

— Тя умря, Пат. В затвора. Хвърлиха я в затвора, защото беше певица. Измъчваха я, задето е талантлива. Мен ме накараха да работя в оризовите полета, докато навърших петнадесет години, а после ме взеха в армията. Служих три години на руско-китайската граница, а после ме изпратиха в Пекин за онова, което те наричат „специално обучение“. И сега върша това, за което са ме обучили.

Цвете бавно затвори очи, от изтощение или от лекарството.

— Позволи ми да кажа на полицията. Можем да те измъкнем. Да те изпратим в Канада или в Австралия. На място, където те няма да те открият.

— Искаш да дезертирам ли? — прошепна тя. — Не мога. Брат ми е още жив. Позволяват ми да се срещам с него на всяка Нова година. Той сега е войник. Скоро ще се жени. А докато той е в Китай, аз трябва да правя точно онова, което ми заповядват. Той им е застраховката, че няма да избягам. Но ако се справям добре с работата си, той ще получава добра заплата, децата му ще посещават най-добрите университети и животът му ще е лесен. Също и моят.

— Значи трябва да убиваш за тях?

— Да. Нищо повече — отговори горчиво Цвете.

— И с нищо ли не мога да ти помогна?

— Не. — Вдигна дясната си ръка и го хвана за рамото. — Пат, скоро ще дойдат да ме вземат и да ме върнат там. Ще кажат, че са от „Банк ъф Чайна“ или от агенция „Синхуа“, но ще бъдат от Пекин и ще ме качат на първия самолет за Китай.

— А после?

— Не знам. Никога досега не съм се проваляла при поставена задача. Не знам дали ще ме накажат, ще ме уволнят или просто ще ми се скарат здраво и ще ме изпратят на нова мисия. Ще разбера там.

— Моля те за едно — твърдо каза Дуган. — Ако можеш, свържи се с мен. Намери начин да ми съобщиш, че си добре. Ако успееш да избягаш някъде, пиши. Където ще да си по света. Аз ще дойда.

— Добре — прошепна тя. — Обещавам. И ако успея да измъкна брат си от Китай, кой знае… — Гласът й потрепери отново.

Някаква мисъл се въртеше из ума на англичанина, но все още не успяваше да я хване. Изплъзваше му се. Цвете отпусна ръка от рамото му и я прибра под чаршафа.

— Не искам да те загубя — тихо каза той. — Познавам те отскоро, но… — Мисълта се появи отново като сянка, криеща се в някакво тъмно ъгълче. Опита да я сграбчи, но тя избяга като изплашено животно.

— Аз чувствам същото — призна Цвете. — Никога не съм очаквала да се случи такова нещо, но е така. Влюбих се в теб, Патрик Дуган. Влюбих се силно.

Изведнъж той се вцепени. Мисълта се стовари върху главата му. Изпълни го с ужасяващото осъзнаване, че срещата му с Цвете не е била случайност. Все избягваше да признае факта, че никога преди не беше излизал с толкова красиво и интелигентно момиче, което с такава готовност да ходи с него, да бъде с него, да спи с него. Страхуваше се изобщо да се спре над този факт. Да размисли сериозно защо момиче като Цвете ще ходи с оплешивяващ полицай, без перспективи за издигане в службата.

Тя забеляза смръщеното му лице и очите й се присвиха.

— Не смей да мислиш за това, Пат.

— Защо тръгна с мен? — попита той. Сърцето му се изпълни с мъка. Искаше да знае отговора и в същото време се боеше, че няма да понесе истината.

— Не мисли за това — повтори тя. — Не поглеждай назад. Сега те обичам и само това има значение. Онова, което се е случило преди, не е важно.

— Знам, знам. — Дуган се изправи и захапа палеца на дясната си ръка с нервния навик, който имаше още от детството. — И все пак трябва да разбера защо. Така казва полицаят в мен.

Цвете въздъхна дълбоко и тъжно.

— Заради зет ти. Трябваше да се сближа с него.

— За да го убиеш ли?

— Аз бях резервният вариант. Някой друг трябваше да го убие. Не знам кой. Но ако не успееше, тогава аз щях да се заема.

— Кога?

— Вероятно на вечерята с барбекюто. Но аз трябваше да съм само подкрепа.

— Но щеше да го направиш, ако ти заповядаха — не скри яростта си Патрик.

— Аз съм войник, Пат. Подчинявам се на заповедите.

Каза го така спокойно и хладно, че за момент той си помисли, че е попаднал в някакъв кошмар. Не можеше да повярва, че едно момиче, създадено да обича и да бъде обичано, с такава лекота говори за убийството на съпруга на сестра му. Та тя познаваше Саймън и в известна степен вече се бяха сприятелили!

— Ами онзи човек, Хауълс?

— Те не ми казват защо. Никога. Но заповядаха да се извърши незабавно.

— Защо? — настоя той. — Каква е причината според теб?

— Аз мисля, че може би той е бил човекът, който трябваше да убие Саймън Нгъ.

— Тогава защо ти наредиха да го ликвидираш?

— Вероятно е отказал. Или пък е размислил.

— А защо китайците ще използват гуейло, за да отстранят обикновен Глава на дракон в хонконгска триада? В това няма смисъл.

— Така е.

Сестрата се върна в стаята и каза на Дуган, че трябва да си тръгва. Зад нея надничаха двама ниски китайци в тъмни костюми, до тях беше униформеният полицай, поставен на пост пред вратата. Не беше срещал двамата мъже преди, но те приличаха на полицаи, хората на реда си приличат навсякъде по света. Със строги очи, видели твърде много от мрачната страна на живота, лицата им говореха, че вече абсолютно нищо на този свят не може да ги изненада.

— Не го прави по-трудно за мен, Пат — каза Цвете.

Той се наведе и я целуна по челото.

— Запомни каквото ти казах — прошепна Дуган. — Където и да си, когато и да е.

— Обещавам — каза тя.

Когато той си тръгна, двамата мъже влязоха и затвориха вратата.

Еми седеше на дървения стол с ръце в скута и слушаше хъркането на Хауълс. На вратата рязко се позвъни. Макар и очакван, звукът я накара да подскочи. Притича на пръсти и погледна през шпионката. Позна лицето на мъжа отвън и му отвори да влезе.

— Добър вечер. Как си? — поздрави я той на китайски.

— Добре съм, доктор Ву. А вие?

— Горе-долу. Къде е пациентът?

Ву не се суетеше, което, от една страна, беше доста хубаво, защото получаваше хонорар за отделеното време. Всичките му познати го наричаха доктор Ву, но той не притежаваше медицинска квалификация, призната от някоя прилична болница. Затова пък имаше големи медицински знания, които беше изучил в „Затворения град“, ограден със стени квартал близо до летището Кай Так. След разрушаването на квартала стотиците лекари и зъболекари останаха без работа. На шестдесет години, доктор Ву беше твърде стар, за да учи за получаване на университетска диплома или да си намери друга работа. Затова той продължи да практикува, но нелегално. Сега към него се обръщаха главно хора, които по някакви причини не желаеха да ходят в частна или държавна болница. Лекуваше проститутки, престъпници и членове на триади, а лечението, което получаваха пациентите му, беше не по-лошо от онова в най-добрите болници на Хонконг. Преди две години той направи аборт на Еми, който мина без паника и болка. Тя остана завинаги благодарна заради нежността, с която я лекува, и на няколко пъти го кани да я посети на чай и сладкиши, които сама приготви.

— В спалнята — отвърна тя и го поведе. Приближи стола до леглото, за да седне, докато преглежда Хауълс. Еми остана до вратата, усещаше се напълно безполезна. Доктор Ву отметна чаршафа и разгледа внимателно раната на рамото.

Обърна се и погледна Еми над очилата си със златни рамки.

— Това е огнестрелна рана.

— Знам, доктор Ву — каза тя. — Той дойде при мен да търси помощ. Помоли да не викам полиция.

— Гуейло, изплашен от полиция? — учуди се Ву. — Много странно. Приятел ли ти е?

— Не, доктор Ву. Запознах се с него наскоро.

— Няма значение, няма значение. Първо ще му помогнем да се почувства по-добре, а после ще поговорим какво трябва да се направи. — Той, както и Еми преди това, провери за изходна рана. — Куршумът е още вътре — заключи той и тя кимна. Ву се наведе към раната и леко я докосна с пръсти. — Малък калибър. Вероятно 22. Той е голям млад късметлия.

— Ще се оправи ли?

Доктор Ву погледна над очилата и после ги бутна нагоре по носа си.

— Има късмет, че ме повика толкова бързо. Изгубил е доста кръв, но животът му е вън от опасност. И макар да изглежда зле, куршумът не е разкъсал някой от главните кръвоносни съдове. Щом го извадим и почистя раната, той ще се оправи. Известно време ще чувства силни болки, но аз мога да му дам нещо против тях. Имам всичко, което ми е нужно, с изключение на чисти кърпи и гореща вода. Побързай, моля те. — Остави чантата си върху нощното шкафче и я отвори. „Ранен гуейло, който не желае да иде в полицията — зачуди се той. — Много любопитно.“

Дуган изчака да стигне в кабинета си и чак тогава се обади на Джил. Все още не се беше оправил от снощното препиване и затова глътна два аспирина с чаша кафе от машината в коридора. Не разбираше голяма част от разказа на Цвете, но и от малкото, което осъзна, му се виеше свят.

Изглежда, наистина се беше опитала да убие гуейлото в хотел „Хилтън“. Готов беше да приеме и факта, че тя е китайски агент. Но не можеше да си представи защо китайците биха искали да убият зет му или изобщо да се забъркат в някакво престъпление в Хонконг преди 1997 година. Шестмилионното население на колонията беше толкова настръхнало от възможността за преминаване към комунистически Китай, че подобни действия лесно биха предизвикали жестока реакция. Хонконг добре познаваше уличните бунтове и искрата от някое грубо вмешателство на Пекин беше достатъчна, за да подпали бурето с барут на омразата.

А пък защо китайците биха ликвидирали убиец, който е трябвало да им свърши мръсната работа, беше напълно непонятно. Освен ако,

както предположи Цвете, той не се е отказал. Ако са му платили предварително, а той е отказал да върне парите. Но пък да го убият заради това му се струваше прекалено.

Методът, който използваше Цвете и двамата й помощници, или по-скоро който е щяла да използва, също беше безсмислен. Убийствата заради пари винаги бяха жестоки и кървави, като предупреждение за останалите. Използването на инжекция издаваше по-скоро желание да го направят да изглежда като естествена смърт. Мислеше си да попита Цвете какво всъщност е щяла да му инжектира, но беше толкова разтревожен, че забрави. Налагаше се да изчака, докато лабораторията завърши изследването на състава на течността. Но първо трябваше да говори с Джил, да провери дали съпругът й е добре и да го предупреди да се пази.

Набра номера. След третия сигнал му отговори носов китайски глас. Патрик помоли на английски да го свържат със сестра му, но нея я нямаше. Както и Саймън.

— Знаете ли къде са? — попита той.

— Излезли — отвърна гласът. Вероятно някой от телохранителите. Не познаваше гласа, но тонът издаваше всичко. Странно. Обикновено Джил сама вдигаше слушалката, а ако я нямаше, отговаряше някоя от прислужниците. Сестра му не обичаше хората на Нгъ да се мотаят из къщата.

Той премина на китайски:

— Кога ще се върнат?

— А кой се обажда?

— Дуган. Пат Дуган. Братът на госпожа Нгъ.

— Ще й предам, че сте се обаждали — изръмжа гласът и затвори.

„Поне са добре“ — помисли Дуган. Взе една от папките върху бюрото и започна да чете. Чувстваше се малко по-добре.

Томас Нгъ стоеше пред полицая от граничен контрол и потропваше нервно с крак. Младежът в униформата приличаше на гимназист, прелистваше страниците на американския паспорт само за да види в колко държави е ходил Нгъ. А те бяха много.

— Американец, а? — изръмжа младежът и вдигна глава. Томас беше виждал този поглед и преди, когато си показваше документите пред имиграционните власти в Хонконг. Беше като израз на човек в самолет с повреден двигател, който чака с парашут на гърба си. Никой не знаеше със сигурност какво ще стане, когато колонията заедно с шестте милиона жители бъде върната на комунистите, но хората винаги гледаха с мълчалива омраза онези, които вече разполагаха с възможност да се измъкнат безпроблемно. Още преди убийствата на площад Тянанмън местните жители бързаха да се изселят оттук. А сега това граничеше с истерия.

— Да, американец — отвърна Нгъ с най-добрия си акцент от Сан Франциско.

Младежът подпечата паспорта, сякаш удряше клеймо върху шията на Нгъ.

Томас отмина, взе единствения си куфар и продължи по зеления коридор към митницата. Електронните врати се отвориха и откъм чакалнята го заля шумът на стотици гласове. Китайски, филипински, английски, индийски, интернационалният шум на расовата смесица, обитаваща Хонконг. Слезе бавно по рампата, като се оглеждаше да види познато лице.

Чу името си и видя Лин Винуа да му маха. От двете му страни стояха Франк Дзъ и Рики Лам с мрачни лица. „И така трябва да бъде, мамка им“ — помисли си Нгъ. Работата им, единствената им цел в живота беше да пазят Саймън. Сега на лицата им беше изписан знакът на провала. Той кимна, като прикри яростта си, но се ръкува само с Лин.

— Изглеждаш здрав и добре, Голям братко — поздрави го Томас. Както всички членове на триадата, и той го наричаше Голям брат, а не по име.

Ръкостискането на Лин беше силно и сухо.

— Добър ден. Америка ти влияе добре, господин Нгъ.

— Какво става, Голям братко? Да не си забравил името ми?

Високият китаец го изгледа изненадано.

— Сега си Лун Тао, Глава на дракона. Трябва да се обръщаме с необходимото уважение.

Томас го изгледа сериозно и попита:

— Открихте ли трупа на брат ми?

— Не — отвърна Лин.

— Тогава брат ми още е Лун Тао. Ела, разкажи ми всичко.

Лин тръгна към очакващия ги мерцедес. Говореше тихо. Дзъ и Франк вървяха отзад и внимателно се вглеждаха в лицата на хората. Бяха изгубили Главата на дракона. Не биваше да допускат нова грешка.

Нгъ не познаваше шофьора, но му кимна и седна на задната седалка до Лин. Лам седна до него, а Дзъ на предната седалка. Колата потегли и Големия брат му разказа за предаването на парите, как Саймън е изчезнал под водата и как са го търсили часове наред, но не са открили нищо.

— Значи нямаме никаква представа как изглежда онзи гуейло или поне кой е той? — попита Нгъ.

— Не знаем името му. И единствено директорката на училището на Софи е видяла лицето му.

— Значи можем да получим от нея описание.

— Дори нещо повече — каза Лин. — Веднага щом стана ясно, че сме загубили брат ти, наредих на хора с видеокамери да покрият целия район и да снимат всеки около Хебе Хевън часове след това. Вероятно го имаме записан на филм.

— Колко камери?

— Три — отвърна Големия брат. — И са снимали около десет часа. Това прави около тридесет часа лента. Ако е напуснал района през този ден, ще разполагаме със снимката му.

— Едно голямо „ако“ — каза Нгъ. — Но идеята е добра.

Лин се усмихна широко, а на предната седалка Франк Дзъ изръмжа. Идеята беше негова, а виждаше как Големия брат се кичи с нея. Мамицата му.

— Значи ще покажем лентите на директорката?

— Това е идеята.

— Добре. Тя гуейпор ли е или китайка?

— Гуейпор.

— Най-добре да я доведем в къщата. Там ще може да се концентрира. И ще бъде по-спокойно.

— Ще бъде направено, господин Нгъ. Ами ако откаже?

— Аз ще дойда с теб, за да й обясня колко е важно да ни помогне. Ако това не свърши работа, ще й предложа да купя за

училището нов компютър. И ако въпреки това откаже, ще я хванеш и аз лично ще изпотроша всяка кост от тялото й, докато се съгласи:

Лин кимна. От гласа му разбра, че говори сериозно. Волята на Томас не е омекнала в Съединените щати.

— Първо отиваме в училището, после ще оставим жената в къщата, а аз трябва да отида да видя баща си. Той знае ли вече?

— Да — отговори Лин. — Учителят Чен го посети вчера.

— Как го прие?

— Зле, господин Нгъ. Доста зле.

Хауълс се събуди от тежък сън. Лежеше по лице с главата на една страна, възглавницата беше влажна от слюнката, капала от устата му. Стаята се завъртя пред очите му и даже когато погледът му се проясни, не можа да познае къде се намира. Опита да повдигне глава, но трепна и я отпусна. Болката мина бързо и той разбра, че е бил упоен, защото докато не раздвижи ръката си, се чувстваше спокоен и леко замаян. Около рамото му имаше превръзка, но със сигурност не се намираше в болнично легло. От мястото си виждаше малка библиотека с играчки — пухкаво бяло коте, крокодил с отворена уста и дълъг червен език, маймуна с кривогледи очи и слон с големи уши, а на стената в рамка имаше плакат, рекламиращ някакъв китайски гангстерски филм.

Не беше забравил битката в хотела, стрелбата и красивата китайка със спринцовката, която му се усмихваше. Малко неясен беше моментът как се качва в такси, но всичко останало му се губеше. В този момент Еми влезе през вратата и той си спомни всичко.

— Благодаря ти — каза Хауълс.

Тя се усмихна и бързо вдигна ръка да прикрие зъбите си.

— Мислех, че никога няма да се събудиш.

— Колко е часът?

— Обяд.

— Къде съм?

— Вкъщи. Ти каза, че не искаш в болница и затова те доведох тук. — Еми показа един плик. — Купих ти нова риза. Старата не става за нищо.

— Благодаря — повтори той.

— Няма нужда — сведе очи тя.

— Кой ме превърза? Ти ли?

— Не — засмя се китайката. — Един доктор. Мой приятел. Той извади куршума.

— Можеш да си го запазиш за спомен — усмихна се Хауълс. — Колко добър приятел ти е този доктор?

— Не смятам, че ще каже на някого — отговори тя. — Свикнал е да лекува пациенти, които не могат да идат в болница. Освен това му платих само половината от хонорара. Обещах му останалото по-късно, когато се изправиш на пети.

— На крака — поправи я Хауълс. — Когато се изправя на крака.

— На крака — повтори тя. — Благодаря ти за урока по английски, Джеф.

— Няма защо — отговори той, но в следващия миг усети клопката. — Откъде разбра името ми? — попита тихо, но с усмивка. Тя вече му беше доказала лоялността си. Ако възнамеряваше да го издаде, беше имала достатъчно възможности, докато е бил в безсъзнание.

— От портфейла ти — каза тя. — И паспортите. Не се притеснявай, много хора не ми казват истинските си имена.

— Съжалявам, Еми. Казвам се Джеф Хауълс.

Тя кимна.

— Радвам се да се запознаем. Ще ми купиш ли питие?

Двамата се засмяха. Хауълс пренебрегна болката в рамото си и се обърна.

— Хауълс — повтори тя. — Не е лошо.

— Да.

— Искаш ли вода?

— Бих предпочел кафе.

— Докторът каза само вода.

— Той пък какво разбира? Искам кафе. Черно и без захар. Ще ми даде сили. Обещавам ти.

— Добре — съгласи се Еми и отиде в кухнята да затопли вода. Когато излезе, усмивката й изчезна. Харесваше този мъж, Джеф Хауълс, който се усмихва толкова хубаво. Но очите му изглеждаха като на някое отдавна убито животно. Предчувстваше, че той щеше да донесе нещастие в добре подредения й живот.

Зад гърба й Хауълс затвори очи и се отпусна отново в тъмните облаци на съня.

Розмари Куинлън се страхуваше. Беше уплашена както никога досега през петдесет и четири годишния си живот. И честно казано, беше разтревожена най-вече за собственото си бъдеще. Страхуваше се и заради Софи, разбира се, но за себе си на първо място поставяше работата, пенсията и репутацията. Мисълта, че може да ги загуби, я изкарваше от равновесие. Тя седеше зад голямото си дъбово бюро и бършеше стъклата на очилата си, когато Томас Нгъ последва секретарката й в кабинета.

— Господин Нгъ — изправи се тя и подаде вяло ръка. Томас я пое и кимна.

Той обясни набързо какво се е случило с брат му и Софи. Директорката го прекъсна само веднъж и разказа за обаждането на Саймън, който я уверил, че е станала грешка. Томас кимна и заяви, че нещата са се променили. Брат му я е излъгал, защото не искал да я тревожи. А сега се нуждаят от помощта й.

Госпожица Куинлън го гледаше с благодарност. Оказваше се, че няма да е толкова зле, както се беше опасявала. Господин Нгъ не й се сърдеше и тя благодари на Бога, че не е пристигнал при нея с полиция. Или още по-зле — с адвокат. Един господ знае какво би станало, ако се разбереше, че е предала едно от децата, за които носи отговорност, на някакъв престъпник. Защо, о, защо не провери още тогава в полицията? Защо не огледа по-внимателно картата му? Защо не разговаря първо с госпожа Нгъ?

— Госпожице Куинлън, нуждая се от вашата помощ.

— Разбира се. Ще направя всичко, с което мога да ви помогна — бързо отвърна тя. — Всичко, абсолютно всичко. Полицията вече…

Томас вдигна длан, за да я накара да замълчи, и поклати глава:

— Не. Полицията не е уведомена. И освен това, госпожице Куинлън, искам да ми обещаете, че вие няма да се обаждате в полицията или на когото и да било друг, за да кажете какво е станало. Много е важно властите да не бъдат уведомени. Сигурен съм, че и вие не бихте желали те да разберат какво се е случило. Разбрахме ли се?

Директорката въздъхна дълбоко и постави очилата си. Заплахата беше забулена, но все пак заплаха и стомахът й се сви. Тя го погледна твърдо и кимна, въртеше нервно ножа за хартия в ръцете си.

— Напълно ви разбирам, господин Нгъ. И повтарям, че ще направя всичко, което мога, за да ви помогна да се оправите с всичко това.

Томас се усмихна, опита се да позатопли атмосферата. Възрастната жена не беше виновна и нямаше смисъл да се отнася ненужно строго с нея. Пък и в момента единствено тя би могла да разпознае мъжа. Той й разясни за видеокамерите и я помоли да го придружи в комплекса на Нгъ, за да види филмите и да идентифицира мъжа.

— Сега ли? — попита тя.

— Боя се, че да. Важно е да действаме бързо. Ако успеем да разпознаем човека, ще го хванем, преди да е сторил нещо лошо на Софи.

Директорката се поколеба само миг, включи интеркома и повика секретарката си. Каза й, че се налага да излезе, и ще й се обади по-късно следобед, за да каже кога ще се върне. Взе палтото си от закачалката до вратата и излезе заедно с Нгъ. Качиха се в мерцедеса, спрял пред вратата на училището, който ги чакаше с включен двигател.

Телефонът върху бюрото на Дуган звънна и той вдигна веднага слушалката с мисълта, че може да е Цвете. Но още докато я приближаваше към ухото си, разбра, че не е тя. Беше Белами.

— Какво, по дяволите, става, Пат?

— В какъв смисъл?

— Какво ти каза тя?

Патрик разбра, че отсега нататък трябва да внимава много. Намираше се в непознати води, нямаше представа какво и колко знае Белами, нито пък каква част от историята на Цвете отговаря на истината. Не искаше да лъже приятеля си, но пък между него и Цвете съществуваше връзка, доверие, които той не искаше да изложи на опасност.

— Била ритната от някакъв гуейло в хотелската стая и пак той нападнал двамата мъже, с които е била.

— И?

— И какво?

Глъсът на Белами звучеше сърдито и Дуган се зарадва, че говорят по телефона, а не един срещу друг на масата в стаята за разпити.

— Не ме занасяй, Дуган. Какво е правела в хотелската стая? И кои са били двамата биячи с нея? Защо са се опитвали да инжектират стимулант в гуейлото? При това достатъчно количество, което да повали и слон.

— Получи ли резултатите от лабораторията?

— А ти как мислиш, по дяволите? Слушай, Пат, знам, че ти е трудно, както на всеки в полицията. Но това не е нищо в сравнение с онези лайна, които всеки момент ще се изсипят отвсякъде върху нас по този въпрос.

— Тя нищо не ми каза, Джеф. Честно. Беше натъпкана с успокоителни и в шок. Не е в състояние да говори.

— Сестрата твърди друго. Прекарал си цели петнадесет минути в разговор с нея.

— Тя бълнуваше бе, човек — изпъшка Дуган. — Несвързано. Пълни безсмислици. Най-добре да я оставим за ден-два, докато дойде поне малко на себе си.

— Късно е — отвърна Белами и сърцето на Пат се сви.

— О, боже — изпъшка той. — Да не е…

— Не, тъпо копеле, не е мъртва. Но вече не е в болницата. Някаква група идиоти от агенция „Синхуа“ пристигнали и я отвели на летището. А самолетът на китайските авиолинии излетял половин час преди разписанието си с нея на борда. Става нещо много странно, Дуган, и имам чувството, че ти знаеш какво.

— И аз съм объркан като теб, Джеф.

— Гледай наистина да си, старче.

— Това заплаха ли е?

— Приеми го както искаш. Но на твое място бих забравил всяка мисъл за кариера в хонконгската полиция.

Патрик чу тихо щракване, но беше сигурен, че Белами е тръшнал слушалката.

Лин и Дзъ останаха в колата, а Нгъ въведе госпожица Куинлън в къщата. Телевизорът и видеото от хола бяха преместени на бюрото в кабинета. На дивана имаше купчина касети и Томас постави една във видеото.

— Седнете на дивана, госпожице Куинлън. Или предпочитате да ви донеса кресло? — попита той.

— Тук е добре, благодаря.

Прислужницата влезе в кабинета и пое палтото й, а тя благодари тихо.

— Да ви поръчам ли чаша чай? — попита Нгъ, за да я накара да се отпусне. Ако беше твърде напрегната, можеше да пропусне нещо.

— Благодаря, не.

Директорката свали очилата си и ги избърса. В кабинета влезе Чен и Томас й го представи.

— Господин Чен ще остане тук с вас — обясни той. — Ако познаете някого на записите, моля, кажете му.

Чен взе дървен стол, свали червената му възглавница и го постави до дивана. Седна, поставил длани в скута си, и се усмихна на госпожица Куинлън.

— Готова ли сте? — попита Нгъ.

Жената кимна и той включи видеото. След няколко секунди на екрана се появи изглед на пристана. Картината се местеше наляво и надясно и показваше на пръв поглед случайни лица, които се

размазваха и изчезваха бързо. Томас усети, че му се повдига, като гледа екрана. Сякаш се намираше в клатушкащ се кораб. Никак не завиждаше на директорката за часовете, които трябваше да прекара тук.

Обърна се към Чен на китайски, заповяда му да се увери, че тя гледа внимателно. Ако отклонеше вниманието си, лентата да се върне. Ако до края не разпознаеше никого, да изгледа всички ленти отново. Приготви се да излезе и едва не се блъсна в Джил, която се беше появила на вратата. Изглеждаше доста кошмарно, с подпухнало от плач бледо лице, тъмни кръгове под очите, мътен поглед и разрошена коса.

Устните й се изпънаха в животинско озъбване.

— Какво, по дяволите, прави тази дърта брантия в дома ми? — изсъска тя. — Махнете я! Искам да излезе от дома ми веднага!

Нгъ посегна и я хвана за раменета.

— Дошла е да помогне.

Джил го изгледа яростно. Вдигна ръце и го отблъсна, бутна го силно в гърдите и той отстъпи.

— Махнете я от дома ми! — извика тя. Томас се опита да я хване отново, но снаха му замахна със закривени пръсти и го одраска по бузата. Ритна го по глезена и отново го блъсна. Той избухна и я зашлеви силно през лицето. Отляво и отдясно. Джил залитна назад и се подпря на вратата, а тялото й се затресе от ридания.

— Тя не опази дъщеря ми.

— Знам, знам — заговори успокоително Нгъ, пристъпи напред и я прегърна. Тя се притисна силно в него. Прегърна го през кръста, все едно беше съпругът й. Опря мокрото си лице в гърдите му и заплака. Той я изведе от стаята към дивана в хола. Чен погледна към директорката, която седеше със застинало като маска лице.

— Госпожа Нгъ е много разстроена — тихо каза той. — Моля да й простите.

— Разбирам я — прошепна госпожица Куинлън. — Бих искала да имаше начин да й покажа колко съжалявам…

— Идентифицирането на мъжа ще бъде достатъчна помощ — увери я Чен, стана и отиде до видеото, за да върне лентата отначало.

— Обещавам, че ще се концентрирам — добави директорката. — Нямам желание да преглеждам лентите два пъти.

Чен кимна. Гуейпор говореше китайски. Не биваше да го забравя.

Нгъ затвори вратата на кабинета и помогна на Джил да се настани в едно от креслата.

— Искаш ли нещо за пиене? — попита той, макар вече да беше усетил мирис на алкохол в дъха й.

— Бренди — каза тя.

Наля малко в тумбеста чаша и й я подаде. Тя изгълта питието на един дъх и върна празната чаша, но той не й сипа отново. Остави я върху шкафчето с напитки и отиде да седне до нея.

— Какво ще правим сега? — попита тя.

— Госпожица Куинлън гледа видеокасети, записани скоро след изчезването на Саймън. Надяваме се, че мъжът, който го отвлече, ще се появи на някоя от тях. Тя го е видяла добре, когато е отишъл да вземе Софи. Ако успеем да разберем как изглежда, ще го хванем.

— Освен ако вече не е напуснал Хонконг.

— Възможно е — призна Томас. — Но се надяваме да не е така. Вече уредихме да се наблюдават всички гуейло, които излитат оттук. Поставили сме много от нашите хора при гишетата за паспортна проверка и макар да не можем да спрем никого, поне ще имаме на снимка всеки, който напуска Хонконг. Ако го идентифицираме, няма да ни е трудно да го открием. Но според мен той все още е в Хонконг. Все пак Софи е в ръцете му, а той едва ли би я наранил по някакъв начин.

Джил отново се разплака и притисна с длани глава, като при мигрена.

— Ще я намерим, обещавам — опита се да я успокои той, макар да разбираше, че не беше в състояние да изпълни думата си.

— Ами Саймън? Какво става със съпруга ми?

Томас не знаеше какво да отговори. Отиде в кухнята, повика прислужницата и й заповяда да отведе Джил в спалнята, да й даде топло мляко и да се погрижи тя да глътне едно хапче успокоително. По-добре упоена, отколкото пияна.

— Всеки, който се обажда, да бъде свързван с учителя Чен — нареди строго той на прислужницата. — Всеки. Щом госпожа Нгъ заспи, махни телефона от спалнята й, за да не я тревожи. Разбра ли?

Тя кимна. Всичко беше ясно. Госпожа Нгъ не биваше да говори с никого извън дома. Прислужницата не знаеше какво точно се е

случило, но се досещаше, че е нещо лошо. Познаваше семейство Нгъ достатъчно, за да осъзнае, че не бива да задава въпроси. Томас наблюдаваше как тя отвежда Джил горе, а след това отиде в колата при Лин и Дзъ.

— Добре. — Сега, по-далеч от Джил, той се чувстваше малко по-спокойно. — Да вървим при баща ми.

Резиденцията „Златен дракон“ беше истински анахронизъм, отживял времето си, също както старите триади в днешното високотехнологично общество. Томас Нгъ я мразеше. Намираше се на две трети път към Върха, малко по-долу от подобната на палат Небесна резиденция на управителя на хонконгската и шанхайска банка. Към входа водеше тесен частен път. Цялата площ беше оградена с каменна стена, построена без хоросан с височина три човешки ръста и вътре можеше да се влезе само през огромен дървен портал, вратите бяха боядисани в яркочервено, укрепени с черни метални клинци, благодарение на които изглеждаха сякаш някой беше стрелял по тях с огромна ловна пушка.

Стената заобикаляше шест или седем акра първокачествена жилищна площ, която лесно можеше да бъде превърната в огромен небостъргач, осигуряващ приходи от милиони долари. Преди няколко години беше направил проучвания и разбра, че няма да е проблем да получи право на строеж, мястото беше достатъчно стабилно, за да се строи на височина повече от двадесет етажа. Повдигна този въпрос пред баща си, но дори не успя да изложи целия си план. Той му даде съвсем ясно да разбере, че резиденцията „Златен дракон“ не може да се пипа и че този въпрос повече никога не бива да се повдига.

Склонът се спускаше под ъгъл от двадесет градуса, къщата се намираше някъде по средата, откъдето имаше невероятен изглед към пристанището „Виктория“, небостъргачите в центъра и Адмиралтейството, а зад тях Цим Ша Цуй. В далечината, обвити в мъгла, се виждаха осемте хълма на Каулун.

Двама пазачи отвориха огромните порти, за да пропуснат мерцедеса и той се заизкачва бавно по извиващия се нагоре чакълен път, който свърши с кръгла площадка пред гаража. Макар самата къща да бе построена върху издълбани в хълма основи, по-голямата част от

двора се спускаше полегато и беше пресечена с криви пътечки за разходка и стръмни стъпала. За да се стигне от гаража до къщата, се изкачваха дванадесет каменни стъпала, минаваше се по извит дървен мост над изкуствено езеро, от което над водата се издигаше гърбът на поне шест метра дълъг каменен дракон, а масивната глава с остри зъби и втренчени очи гледаше към сградата на „Банк ъф Чайна“. Във водата плуваха едри златни рибки, които баща му хранеше всяка сутрин. Томас спря върху моста и погледна главата на дракона. Спомни си как като деца с братята му играеха във водата. Лин и Дзъ мълчаливо застанаха няколко крачки зад него, за да не го смущават.

Дворът беше удобен за игра на криеница, пълен с тайни местенца — пещери от бетон със скрити вътре малки параклиси, екзотични растения, внесени от цяла Азия, пътеки към малки пагоди с каменни пейки и масички, където човек можеше да седне и да се възхищава на гледката, статуи на гигантски птици и животни, предмети, които баща му е купувал по някакво хрумване и след това с часове се е чудил къде да ги постави в това приказно място. Тук имаше японска каменна градина, оградена с дребни дръвчета, бананова плантация, портокалова горичка, водопад, задвижван от огромна помпа, който се спускаше над тайното местенце, където Саймън, Томас и Чарлз обичаха да се крият, да ядат пасти и да пият лимонада, когато искаха да се отърват от по-малката си сестра. В дъното на двора, скрит от терасата на къщата, се намираше плувен басейн със съблекални, покрит с плочки като в училище, с маркирана на интервали от по-тъмни плочи дълбочина и кула за скокове. Вляво зад група пинии имаше друг басейн, където баща им беше построил каменно корабче, до което се стигаше само по прехвърлена над водата дъска. Там обичаха да си играят на пирати. Размахваха дървените мечове и се биеха за превземане на кораба, а понякога даже разрешаваха на Катрин и куклите да играят ролята на заложници.

Нгъ тръгна отново по моста и излезе на пътеката, която се извиваше към къщата. Тя беше традиционна триетажна китайска къща, но архитектът дотолкова се беше престарал, че чак приличаше на подигравка със стила. Сякаш беше декор в някоя шанхайска сапунена опера, където воини с опашки хвърчат из въздуха, а магьосници изчезват сред облаци червен дим. Покривът беше във формата на пагода, с накъдрени по краищата оранжеви керемиди, а в четирите

ъгъла бяха закачени драконови глави с широки ноздри и разцепени езици. Прозорците бяха малки и с капаци. Вътре нямаше климатична инсталация, а и едва ли щяха да сложат, докато баща му е жив. Затова капаците на прозорците стояха затворени целогодишно, през лятото, за да предпазват от жегата, а през зимата да пазят от студ. В къщата постоянно цареше мрак, освен през няколкото прекрасни седмици пролет и есен.

Пред главния вход на малка, покрита с камъчета площадка го чакаше баща му, скръстил длани зад гърба си и загледан към пристанището.

Дзъ и Лин спряха в края на пътеката и оставиха Томас да премине сам по площадката към баща си. Чак в последния миг старецът отмести поглед от корабите в пристанището и се усмихна на сина си.

— Изглеждаш добре, Кин-мин.

— И ти, татко. — Старецът твърдо отказваше да нарича синовете си с английските им имена, а те се бяха отказали да настояват.

Баща му беше стигнал възрастта, когато ходът на годините вече не можеше да засегне външността му. Цялата му коса беше изчезнала, кожата му беше посипана с тъмни петна, но върху лицето почти нямаше бръчки. Той беше дребен мъж, с отпуснати рамене и леко криви крака и обикновено, ако хората не знаеха кой е, не получаваше добро обслужване в магазините и хотелите. Отчасти сам си беше виновен за това, тъй като не си позволяваше да покаже с външния си вид богатството си. Винаги беше носил евтини и старомодни дрехи, металният часовник на китката му беше поне на тридесетина години и освен това предпочиташе да носи сандали, а не обувки. Единственото му бижу беше златната сватбена халка. При една приблизителна оценка баща му притежаваше най-малко 250 милиона долара, но изглеждаше като обикновен работник, говореше носово на китайски със силен континентален акцент и едва свързваше две изречения на английски.

Старецът остана с ръце на гърба и не се приближи да го докосне. Такъв си беше. Томас не си спомняше кога за последен път си бяха стиснали ръцете, да не говорим за прегръдка. Баща му не обичаше физическото докосване и винаги беше крил чувствата си. Дори и сега изглеждаше спокоен и доволен, въпреки тъжната причина за срещата

им. На погребението на съпругата си преди десет години се беше държал по същия начин и презрително гледаше сълзите в очите на синовете си. Но същата нощ той беше чул как когато остана сам в спалнята си на горния етаж, баща му плака тихо и дълго повтаря името на жена си. Тогава Томас почувства към него по-силна обич от когато и да било преди, но остана до вратата и не си позволи да влезе и да го прегърне. Знаеше, че той никога няма да му го прости. Затова тихо беше слязъл обратно надолу по стълбите.

— Ела да се поразходим — подкани го баща му и тръгна по пътеката край къщата. Тя беше тясна и двамата застанаха един до друг чак когато стигнаха укрепени с дърво стъпала, които водеха към широка ивица трева, заобиколена с красиво подредени цветя. Пред лехата беше коленичил един от шестимата градинари, чиято основна грижа беше да поддържат двора в идеално състояние. Плащаха им оскъдно, но те вече бяха на такава възраст, че работеха по-скоро от вярност към стареца и от любов към цветята. Живееха в малка редичка бараки зад съблекалните на басейна заедно с трите прислужници филипинки, които се грижеха за дома. Освен тях тук постоянно имаше и шестима бойци Червени пръти, които пазеха стареца. Томас видя само двамата при портите, но знаеше, че поне още двама са наблизо и бдят над разходката им.

Минаха мълчаливо през подредените в кръг каменни костенурки, вдигнали глави към небето, от храстите се носеше упойващ мирис, от който на младия Нгъ му се зави свят.

Пътечката водеше към още две стълбички, едната се спускаше с извивка надолу към тенис корта, а другата се издигаше стръмно нагоре. Старецът се хвана за парапета и започна да се изкачва, като се поклащаше леко като моряк. Нгъ го последва задъхан.

— Не сме изморени, нали, Кин-мин?

— Не, татко — отговори Томас. Старото копеле го направи нарочно, да покаже колко е здрав и силен.

Стълбите бяха осемдесет и осем. Щастливо число, ако не си понапълнял и задъхан. Горе се издигаха две червено-златни пагоди, във всяка от тях имаше кръгла каменна маса, заобиколена с четири стола. Зад пагодите лежаха две дълги едноетажни сгради, боядисани в червено и с керемидени покриви, където баща му обичаше да играе на ма-джонг или карти до късно през нощта с приятели, или на тенис на

маса с Томас, Саймън и Чарлз, когато бяха по-малки. Залите за игра се намираха от двете страни на поляна с размер на баскетболно игрище, където старецът практикуваше тай-чи всяка сутрин, навремето тук момчетата учеха кунг-фу. Беше място за игри и тренировки, оттук се откриваше и чудесен изглед. Това беше най-високата точка на имението, оголено място върху склона на хълма, което свършваше при оградата и беше любимото на Томас, докато майка им почина и баща им реши да я погребе в края на поляната до стълбите. Това не беше просто гроб, а истински мавзолей, който той построи в нейна памет — голям каменен купол, изписан със златни китайски йероглифи, поставен върху еднометрова основа. Сега гробницата засенчваше всичко наоколо и макар да не можеше да се види от къщата, Нгъ никога не забравяше, че майка му е погребана тук. На всичкото отгоре баща му реши също да бъде погребан тук, до нея, и дори го посочи в завещанието си. Томас знаеше, че ако зависеше от него, след смъртта му мястото щеше да бъде променено колкото е възможно по-скоро.

Старецът се насочи към дясната пагода и седна на един от столовете. Направи знак на сина си да седне на съседния. И двамата бяха с лице към пристанището и мълчаливо наблюдаваха корабите, джонките и фериботите, които пресичаха сините води и потока самолети, кацащи и излитащи на Кай Так.

— Държите под око летището — наруши накрая мълчанието старецът. Не го каза като въпрос.

— И пристанището — отговори Томас. — Снимаме всеки гуейло, който напуска. Щом разберем как изглежда, ще проверим снимките и ще знаем дали е напуснал, или е още тук. Ако е напуснал, няма място на този свят, където да може да се скрие.

Старецът кимна.

— Но ти мислиш, че още е тук?

— Да.

— Заради Софи ли?

— Каквото и да се е случило със Саймън, а ние всъщност не знаем истината, това е работа на професионалист. А професионалистите не убиват деца.

— Може би в миналото. Сега светът е различен. Взривяват самолети, поставят бомби в магазини.

— Терористите, татко. Това са терористи. А тук става въпрос за нещо друго. Саймън е бил нападнат от професионалист. Това е още една причина да мислим, че той все още е в Хонконг.

— Парите?

Нгъ кимна.

— Той е гуейло, така че не може да е личен въпрос. Сигурно му е платено да го извърши, а обикновено на убийците не им плащат всичко предварително.

Двамата отново изпаднаха в мълчание и въпреки спокойното лице на стареца, Томас разбра, че той е силно разтревожен. Отново му се прииска да го прегърне, да го успокои, но страхът да не бъде отблъснат го задържа. В градината под тях се обади паун и внезапният писък накара баща му да подскочи.

— Сигурни ли сме, че гуейпор ще бъде в състояние да разпознае гуейло? — попита той.

Нгъ повдигна рамене и призна, че няма начин да бъдат сигурни дали мъжът е заснет на лентите, нито пък че госпожица Куинлън ще успее да го забележи.

— Но разчитаме на това — каза той.

— А когато разберем как изглежда, по какъв начин ще го открием?

— Ще го търсим, татко. Ще претърсим всяка къща, хотел или лодка, всяко местенце, където би могъл да се скрие. В Хонконг има само 50 000 гуейло, плюс туристите. Ще ни отнеме време, но няма да е невъзможно.

— Има нещо, което ми се струва, че си пропуснал. Това ще означава да навлезем в територии, контролирани от други триади. Райони, където нямаме право да действаме. Бъди внимателен, Кин-мин. Големи групи наши хора на територията на други триади може да подпалят война.

— Освен, ако не ги предупредим.

— Точно за това мислех — усмихна се за пръв път старецът. — Уредих тази нощ Главите на дракони на триадите да дойдат тук, в „Златен дракон“. Ще им обясня какво се е случило и ще ги помоля за разбиране.

— И ще го получиш ли?

— Ще трябва — кимна баща му. — Тази нощ ще ги помоля да вземат участие в церемонията по изгарянето на жълтия лист. Не мисля, че те ще откажат.

Една котка се измъкна иззад пагодата и започна да търка гръб около краката на стареца. Десетки котки скитаха свободно из имението. Всички получаваха храна всяка сутрин, но не им се разрешаваше да влизат в къщата. Баща му се наведе, вдигна котката, постави я в скута си и започна да я гали по главата. Котката замърка, затвори очи и изви гръб.

— Татко, имаш ли някаква представа защо някой би поискал да убие Саймън? Участва ли триадата в някакъв конфликт тук, в Хонконг?

Старецът не вдигна поглед от котката, но каза „не“. Всяка триада се занимаваше със собствената си дейност и извън случайните сбивания и териториални претенции повечето гледаха да натрупат повече пари преди предаването на колонията през 1997 година.

— Първоначално ми се струваше като обикновено отвличане — каза Нгъ. — Но гуейлото дори не направи опит да вземе парите. Според мен трябва да признаем, че той е искал точно Саймън.

Старецът издиша шумно през ноздри.

— Брат ти не ми казваше всичко, с което се занимаваше. Той не се беше отървал от младежката самоувереност и имаше някои неща, които се наложи сам да открия.

— Например?

— Неща, които са извън нормалния бизнес на триадата.

Понякога старецът ставаше ужасно досаден, но Нгъ успя да въздържи нетърпението си. Не си позволи да задава въпроси и изчака той да сподели мислите си, когато сам реши.

На котката й омръзнаха ласките, скочи на земята и изчезна в храстите.

— По-рано беше много по-просто — продължи старецът. — Съвсем просто. Взимаш каквото можеш, защитаваш собствеността си и трупаш пари. Сега всичко е политика: правителството, Китай, ти и твоят бизнес в чужбина. Британците никога не биваше да се съгласяват да връщат Хонконг на Китай. Макар да я наричат добронамерена диктатура, тя все пак е система, с която ние просперирахме.

— Британците се отнасят с нас добре, вярно е — съгласи се Нгъ. — Те дори ни прехвърлиха търговията с опиум, която създаде нашето

богатство — добави той с лека ирония.

— И сега се отказват от всичко. Проклети да са.

— Нямат избор, татко. Договорът изтича през 1997 година.

Старецът изсумтя.

— Само договорът за Новите територии. Островът беше техен завинаги. Китайците никога нямаше да си го вземат обратно. Той принадлежеше на британците съвсем законно. С мирен договор.

Нгъ изобщо не разбираше накъде водеше този урок по история, но прие играта:

— Островът не може да оцелее без Новите територии, твърде малък е. Там има само къщи на гуейло и административни сгради. Британците сключиха най-добрия възможен договор. Петдесет години стабилност след предаването през 1997 година.

— Така казваше и брат ти. И виж какво му се случи.

Сега Томас съвсем се объркa. Не виждаше никаква връзка между предаването на колонията и брат си. Саймън не се бъркаше в политиката. Той чисто и просто си беше Глава на дракон.

— Брат ти непрекъснато ме убеждаваше, че имаме само един начин да оживеем след 1997 година и затова трябвало още отсега да създадем връзки с Пекин, да правим услуги на комунистите, те щели да ни се отплатят, след като поемат контрола над Хонконг през 1997.

— На комунистите не бива да се вярва — твърдо изрече Нгъ. — Те лесно дават обещания, но рядко ги спазват.

— И аз му казвах същото, но той не ме слушаше. Даже след онази лудост на площад Тянанмън, когато избиха невинните деца. Пътуваше редовно до Пекин, срещаше се с високопоставени лица и ги посрещаше тук, когато идваха в Хонконг. Оказваше им внимание като на крале. Най-добрата храна, най-хубавите вина, най-красивите момичета. Но това не им стигаше.

— Какво искаха от него? От триадата?

— Информация. Разузнаване. За полицията, за другите триади, за Специалния отдел. Интересуваха се от бизнеса с наркотици, застрахователния рекет, абсолютно всичко. Китайците искат да знаят как работи Хонконг. Кои са лошите и добрите страни.

— И Саймън им го е казвал?

— Не всичко, разбира се. Той играеше опасна игра. Подхвърляше колкото да спечели доверието им, но се опитваше да запази тайните ни.

Твърдеше, че все някой ще им даде информацията, така че по-добре да сме ние.

— Сключил ли е сделка с тях?

Старецът се изкашля шумно и се изплю върху тревата.

— Не сделка. Били постигнали „разбирателство“, казваше той. Ако им помогнел сега и сътрудничел с тях след 1997 година, на триадата щяло да бъде позволено да просперира.

Нгъ изсумтя.

— И той им е повярвал? Как може да бъде толкова наивен!

— Правеше онова, което смяташе за най-добро за триадата и семейството.

— Колко пъти съм повтарял, че единственият път е да се навлезе в законния бизнес, да обърнем гръб на старите методи. Да се насочим към недвижими имоти, транспорта, даване под наем. Инвеститорите поне не се убиват един друг.

Баща му се извърна и го погледна хладно с кафявите си очи.

— Е, кой сега говори като наивник, Кин-мин? — тихо попита той. Нгъ се изчерви, беше отвикнал да му се говори като на дете. Махна с ръка пред лицето си, сякаш да прогони досадна муха.

— Знаеш за какво говоря, татко.

Лицето на стареца омекна в усмивка.

— Знам. Трябва да простиш за острия език на стареца. Днес не беше добър ден. — Нгъ си помисли, че това беше най-многото, с което баща му би могъл да признае мъката си, стегнала сърцето му. Той посегна и постави ръка върху дланта на баща си. Кожата беше набръчкана, но мека и хладна като кадифе. Томас стисна нежно пръстите на баща си и отдръпна ръка, преди старецът да успее да покаже недоволство или да му се скара за проявените чувства.

— Ти мислиш, че Саймън е бил убит, защото е предавал информация на комунистите ли?

— Възможно е.

— Но какво би могъл да знае той, че някой да поиска да го убие?

— В момента в Хонконг стават много неща, за които хората не желаят комунистите да разберат. Сключват се дългосрочни договори, които не са в интерес на Китай, контрабанда с антикварни предмети от континента, нелегални емигранти, агенти на чужди държави, които действат срещу комунистите. Има много причини.

— А коя е най-вероятната?

— Не знам, Кин-мин. Брат ти държеше в строга тайна онова, с което подпомагаше комунистите. Едва ли ще стигнем донякъде, като търсим причините, поради които е бил убит. Намери убиеца и ще разрешим загадката.

Изглежда, старецът вече беше приел Саймън за мъртъв, въпреки че трупът липсваше. Томас непрекъснато си напомняше, че съществува някаква вероятност брат му просто да е бил отвлечен, но в дъното на душата си знаеше, че се заблуждава. Гуейло вече е държал Софи, а имаше много по-лесни начини да отвлечеш човек от това да го дръпнеш под водата.

— Прав си, разбира се — каза Нгъ. — Трябва да тръгвам.

Баща му кимна.

— Ще бъдеш довечера тук за церемонията, нали? Към девет часа.

— Ще дойда.

Старецът не помръдна, Нгъ стана и тръгна надолу по стълбите към Лин и Дзъ. Чу някакво стенание зад себе си, но може би идваше от някой паун.

Дуган гълташе втората порция аспирини, когато Томкинс се появи на вратата.

— Как е туморът в мозъка? — попита шефът.

Патрик се намръщи.

— Този път е от препиване.

— В такъв случай ти съчувствам. — Томкинс се приближи до бюрото със странната си походка и погледна книжата отгоре. — Помогна ли ти?

— Кое?

— Папката с фючърсните сделки на Ли Линлин. Дадох ти я вчера.

— О, мамка му, извинявай. Забравих за нея. — Дуган не хареса израза, преминал по лицето на шефа му. Беше нещо като „аматьор“, „некомпетентен“ или „защо ли се занимавам с тоя“ Отвори чекмеджето на бюрото си и извади папката.

— Тъкмо щях да я преглеждам.

— Може би е по-добре да снимаш документите — каза Томкинс. — А после ще ги четеш за развлечение.

Патрик се чувстваше твърде изтощен, за да спори, и покорно тръгна с него по коридора към ксерокса. Томкинс остана със скръстени на гърдите ръце, докато Дуган копираше страниците, а после взе оригинала на папката.

— Добре ли си? — попита накрая той. — Изглеждаш сякаш ти има нещо.

— Нищо ми няма — отвърна Патрик. — Махмурлия съм.

Не искаше да му каже за Цвете, но и нямаше смисъл да лъже, отделът за икономически престъпления си беше като семейство и скоро всички щяха да научат истината.

— Освен това мисля, че скоро ще се наложи да сложа очила — добави мрачно той.

— Винаги съм казвал, че трябва да си прегледаш главата — съгласи се Томкинс и тръгна с изпънати крака по коридора.

Дуган наведе глава и се върна дълбоко замислен в кабинета си. Позвъни отново на Джил. Този път телефона вдигна една от филипинките, явно прислужницата. Тя повтори същото, каквото отговори и телохранителят по-рано. Джил я няма, но очакват да се върне. Патрик попита дали господин Нгь си е вкъщи.

— Кой господин Нгъ, сър?

— Как така кой? — учуди се Дуган. — Бащата на Саймън ли е дошъл?

— Не, сър, но брат му днес се върна от Америка.

— Томас?

— Да, сър, господин Томас Нгъ.

— Може ли да говоря с него?

— Не, сър, в момента не е тук.

Въпреки дългите години, прекарани в Хонконг, Патрик продължаваше да се ядосва на начина, по който азиатците успяваха да се държат учтиво и възпитано и в същото време да са толкова неуслужливи, че човек с удоволствие би им разбил главите в стената. Секретарките можеха да настояват да им кажеш името си буква по буква поне три пъти, да те накарат да им обясниш какво точно искаш, а после любезно да ти съобщят, че господинът, когото търсиш, го няма. Или пък по пет пъти на ден да повтарят, че в момента не е в офиса, но да не споменат, че е в чужбина и ще се върне след месец. Не че нарочно не искаха да услужат, просто страдаха от липса на въображение.

Дуган благодари на прислужничката и каза, че пак ще се обади.

Беше изненадан, че Томас Нгъ се е върнал в Хонконг. Това беше сигнал за тревога. Посещенията му бяха редки, при това планирани внимателно и доста напред. Според Джил той се страхуваше да лети със самолет и затова обикновено Саймън отиваше до Америка, за да се види с брат си. Беше твърде голямо съвпадение, че той се е върнал в града по същото време, когато някой от Китай е правел планове да убие Главата на дракона.

— Джил, къде си, по дяволите? — измърмори той под нос, загледан в телефона. Взе документите, преснимани от Томкинс, и се опита да чете, но погледът му само минаваше по напечатаните редове, а в главата му не влизаше нито дума от написаното. Умът му беше зает с мисли за Цвете, чудеше се кога щеше да я види отново. Или дали изобщо някога ще я види.

Директорката видя Хауълс на втората лента. Тя се приведе напред като ловец, забелязал рядка птица, и премига. Чен се изправи и

отиде до видеото.

— Видяхте ли нещо? — попита той.

— Този — посочи тя спортно облечен гуейло с бели памучни панталони, сандали и червена риза, размахал пазарска чанта. Той попадна за миг право в обектива, а после се извърна рязко, за да огледа младата китайка. След това камерата се фокусира върху цяло семейство, тръгнало към пристана.

— Нека да върна записа — каза Чен. — Гледайте много внимателно. — Госпожица Куинлън стана, приближи се към телевизора и се взря внимателно.

— Това е той — каза тя, след като изгледа няколкото секунди от филма.

— Сигурна ли сте? — попита китаецът. — Нека го върна още веднъж. Не гледайте само лицето. Вижте как се движи, как се държи. Целият човек, не само лицето му.

След третото връщане госпожица Куинлън беше все така сигурна и Чен позволи лека усмивка да огрее лицето му. Директорката също му се усмихна и въздъхна облекчено. Все пак беше успяла да помогне с нещо, да намали поне малко вината си.

Отвън спря кола. Чен и госпожица Куинлън чуха да се отварят и затварят врати, а после стъпки по камъчетата пред входа. Беше Нгъ. Той влезе в кабинета, зърна триумфалното изражение на госпожица Куинлън и повдигна вежди:

— Разпознахте ли го? Толкова скоро?

Директорката кимна отсечено.

— Сигурна съм, че е той. Вижте.

Чен беше спрял лентата точно преди Хауълс да извърне глава. На екрана се виждаше тясно гладко избръснато лице с хлътнали очи и дългия врат на гуейлото. Старецът натисна бутона и Томас видя как мъжът извива глава и отминава камерата. Движеше се бързо. В походката му имаше гъвкавост, сигурно се занимаваше със спорт или физически упражнения. Нгъ беше тренирал в много училища за бойни изкуства в Хонконг и Америка и можеше да прецени, че гуейлото се движи като експерт в бойните изкуства. Отпуснат, но готов да действа бързо и със сила при най-малкия намек за нападение или опасност.

— Трябват ни снимки — обърна се той към Чен.

— Ще уредя. Имаме брат, който работи в едно от местните телевизионни студия. Той може да увеличи картината и да направи снимки от записа. — Старецът говореше бързо на китайски, но забеляза, че гуейпор го слуша и се обърна към нея: — Ще ми направите ли една услуга, госпожице Куинлън? — Чен извади касетата и постави нова. — Бихте ли прегледали и тази, третата касета, за всеки случай? Може мъжът да се появи отново или да видите някой друг.

Всъщност госпожица Куинлън искаше да се върне по-бързо в училището, да се отпусне на бюрото в кабинета, но знаеше, че не може да откаже. Съгласи се, седна отново и загледа движещите се образи на телевизионния екран, а старецът изведе Томас в хола.

— Гуейпор говори китайски — обясни той.

— Рядко се срещат такива — каза Нгъ. — Повечето не си правят труда да научат.

— Тя е учителка. Сигурно езикът е полезен за работата й. Но все пак наистина е рядкост бяла жена да научи добре китайски. Ще уредя да изпратят лентата на нашия човек. Какво ще правим със снимките?

— Първо ще ги раздадем на нашите хора на пристанището и летището. Така ще разберем дали е напуснал Хонконг или не. Ако е останал тук, ще го търсим. Но за момента ще приемем, че не е заминал. Разпредели снимки за нашите хора. За всички. Да започнат да проверяват всички хотели и пансиони.

— Много са.

— Знам, че са много, но трябва да започнем отнякъде. Той е гуейло и следователно е отседнал някъде. Освен това искам да се изпратят снимки и горе в резиденцията „Златен дракон“.

— Колко?

Нгъ се замисли за миг и отсече:

— Хиляда. Мисля, че хиляда ще са достатъчни.

Обикновено сдържаният Чен не успя да скрие изненадата си:

— Хиляда? — изсумтя той.

Томас се засмя и постави ръка на рамото на стареца.

— Баща ми ще помоли главатарите на останалите триади за помощ. И аз мисля, че те няма да му откажат. Ще спестим време, ако имаме снимките, за да ги раздадем още довечера.

— Молбата за помощ би могла да се превърне в нож с две остриета — предупреди Чен.

— Той го съзнава, учителю. Но за да открием гуейлото, ще трябва да претърсваме не само наша територия. По-добре да поискаме помощта им, отколкото да ни хванат неочаквано в райони, където не упражняваме контрол.

— Баща ти знае най-добре — тихо каза старецът, но от тона му личеше, че никак не е доволен. Нгъ си напомни да спомене на баща си, че не е зле да поговори с учителя и да го успокои малко. Чен беше твърде ценен съветник, че да го ядосват. С него трябваше да се отнасят с кадифени ръкавици, а Томас нямаше навик да зачита чувствата на хората.

— Ти искаш да оставим гуейпор тук, за да гледа лентите, така ли? — попита той.

— Мисля, че е по-добре да я задържим още малко тук — отвърна Чен. — Съмнявам се, че ще го има записан повече от веднъж. Пазарската чанта му е за прикритие. Но не е зле да знаем къде се намира директорката. А и докато е тук, не може да разговаря с никого за онова, което се е случило.

— Съмнявам се, че би казала на някого. Твърде много цени работата си — каза Нгъ.

Чен леко наклони глава. Нещо като кимване, което даде на Нгъ да разбере, че отново е обидил стареца. „Мамка му“ — помисли си той, китайците винаги са били ужасно обидчиви. Имаше моменти, когато не гледаше на себе си като на китаец. Мислеше като американец, говореше като американец, а напоследък китайската чувствителност го дразнеше. Търпението беше една от добродетелите, от които се отказа, когато се засели в Сан Франциско.

— Но е по-добре да не й предоставяме подобна възможност — добави той с надеждата, че това ще успокои Чен. Потупа стареца по гърба и остана загледан в него, когато Чен тръгна към кабинета.

Томас извика Лин и Дзъ и се върна с тях в хола. Обясни им за снимките и заповяда на Лин да говори с Чен за лентата и да действа нататък. Телефонът звънна, Дзъ вдигна слушалката. Остана заслушан, а после изруга на глас. Тресна слушалката, обърна се към господаря си, очите му блестяха гневно.

— Някакъв нахален журналист от „Саут Чайна морнинг поуст“ чул слух, че Лун Тао бил убит.

— Кажи му да си такова майката.

Дзъ се ухили.

— Вече го направих.

Нгъ размаха назидателно пръст.

— И се погрижи всички да си държат устата затворени. Има само един начин някой журналист да е разбрал какво става и това значи, че някой от братята ни се е разприказвал. Никой, повтарям, никой, не бива да говори за случилото се извън триадата. Веднага го съобщи на всички.

Усмивката изчезна от лицето на Дзъ. Той кимна и изръмжа, избягвайки погледа му.

— За снимките, господин Нгъ — обади се Лин.

— Какво?

— Как да направим толкова много за толкова кратко време?

— Погрижи се да бъдат извадени няколко негатива, а после ги занеси във всички фотостудия, които са под наш контрол. Дай петстотин на Червените пръстове и им нареди да ги показват по хотелите и пансионите. — Не си направи труда да обяснява защо иска толкова много копия на снимките и освободи Лин с махване на ръката. Не беше забравил, че точно Лин е трябвало да пази брат му, когато го отвлякоха. Дзъ стоеше до вратата и пристъпваше от крак на крак. След това се реши и тръгна с Лин.

Нгъ повика прислужницата и тя притича откъм кухнята, стиснала притеснено длани под престилката.

— Донеси ми мартини — заповяда той.

— Извинете, господине? — разтреперано отвърна прислужницата.

— Мартини. Направи ми мартини, ако обичаш. Много сухо.

Сега в големите й кафяви очи бликнаха сълзи.

— Съжалявам, господине — тихо изрече тя. — Не знам какво е мартини.

— За бога, тук никой нищо не може да прави! — развика се той. — Сам ще си го приготвя.

Момичето отстъпи назад и той внезапно усети жалост към нея. Беше красива и млада, на около деветнадесет години, с дълги стройни крака, твърд бюст, който повдигаше униформата й, и кожа с цвета на паркета. Устните й бяха сочни и червени дори без червило, а миглите й нямаха нужда от спирала.

— Извинявай — усмихна се той. — Не биваше да ти крещя.

— Вие извинете, господине, съжалявам — повтаряше тя и продължи да отстъпва към кухненската врата. Обърна се и изчезна като вихър сред кафяво-бяло-сините си одежди.

„Филипинките са не по-малко чувствителни от китайките“ — помисли си Томас. Налагаше му се да свикне отново да действа по хонконгските правила.

Софи седеше върху капака на тоалетната, свила колене към гърдите си и се поклащаше бавно. Гърлото я болеше, цялото й тяло пламтеше от горещина. Беше изчакала, докато се увери, че мъжът е напуснал яхтата, и започна да крещи с всичка сила, но никой не дойде и накрая тя се отказа. Беше ритала вратата, но краката я заболяха, опита да охлаби катинара, но нищо не стана. Пи малко вода от кранчето над малката триъгълна мивка, но гърлото продължи да я боли. Нямаше климатична инсталация и въздухът в малкото затворено пространство беше горещ и застоял. До мивката имаше един розов пешкир. Тя го намокри със студена вода и изтри лицето си.

За стотен път се огледа да намери изход, но вратата беше заключена и нямаше прозорче. Беше гладна. Изяде сандвича със сирене час след като той тръгна. След като й беше дал толкова малко храна, значи щеше да се върне скоро. Или може би я беше оставил да умре от глад? Софи захлипа, но очите й останаха сухи. Беше изплакала сълзите си.

Хауълс отвори очи и видя големия език на крокодила, подаващ се от устата с остри зъби. Много добре знаеше как се чувства животното, защото усещаше собствения си език като покрит с хиляди иглички и твърде голям, за да се побере в устата. На малка масичка до леглото имаше чаша с кафе. Той се надигна и посегна към нея с лявата си ръка, без да обръща внимание на парещата болка в дясното рамо. Кафето беше студено, но мъжът го изпи, като преди да глътне, се жабуркаше, за да отмие горчивия вкус на сдъвканите аспирини. Опита се да остави обратно празната чаша, но силите го напуснаха и я изпусна на пода.

Еми незабавно дотича в спалнята.

— Какво стана? — попита тя и коленичи до леглото.

— Нищо — усмихна й се той. — Изпуснах чашата. Извинявай.

— Докторът каза, че известно време ще чувстваш слабост, Джеф. Трябва да си почиваш, за да ти се върнат силите.

— Ще се оправя. Аз оздравявам бързо.

Тя го погали по врата.

— Според доктор Ву някой е стрелял по теб и преди. Много пъти. Видял белезите. И рана от нож на левия ти крак.

— Стари са — засмя се Хауълс. — Сега съм по-бърз.

— Не си чак толкова бърз — каза тя. — Иначе нямаше да лежиш в леглото ми.

— Не мога да възразя по този въпрос, Еми. Мисля, че все пак докторът беше прав.

— В какъв смисъл?

— За водата. Можеш ли да ми донесеш една чаша?

— Разбира се. — Тя изчезна от погледа му, той чу да се отваря врата и да тече вода. Върна се с пълна чаша и я държа до устните му, докато се изпразни.

— Още?

— Не, благодаря. Стига ми. Колко е часът?

— Около седем.

— Вечерта? — Завесите на прозореца бяха дръпнати и той не можеше да прецени дали е ден или нощ.

— Да. Слушай, Джеф. Аз отивам на работа.

— На работа ли?

— В клуб „Вашингтон“. Трябва да съм там в осем. Иначе ще си имам големи неприятности.

— Кажи им, че си болна.

— Не мога.

— Можеш.

— Ти не разбираш. Ако не отида на работа, ще ме глобят с двойната сума за напитки, а мама-сан ще си удържи пари и за всеки час закъснение. Това е закон.

— Даже и ако си болна ли?

Тя кимна.

— Освен ако не покажа писмо от доктора. Но те така или иначе ме видяха, че тръгвам с теб снощи. Няма да ми повярват. Ще си

помислят, че съм с теб и не ти взимам пари. А това вече ще ми донесе големи неприятности. По-добре е да отида.

Хауълс не искаше тя да тръгва. Не че се страхуваше да остане сам, а защото се опасяваше, че когато е далеч от него, на нея можеше да й дойде друго наум, а той още не беше в състояние да се грижи сам за себе си. Наистина оздравяваше бързо, но не чак толкова.

— А ако ти платя таксата? — попита той.

— Не са ти останали толкова пари, Джеф — тихо отвърна тя.

— Проверила си — с горчивина каза мъжът.

Еми го погледна обидено и прехапа долната си устна.

— Не — отговори накрая. — Ти ми даде портфейла си, за да платя таксата снощи. Вътре не останаха много пари. Не съм те претърсвала.

— Извинявай. Вземам си думите назад. — Точно сега не биваше да я настройва против себе си. Протегна ръка и хвана нейната.

— Наистина съм ти много благодарен. Когато оздравея, ще ти се отплатя. Обещавам.

Тя се надигна и оправи джинсите си. Във всекидневно облекло изобщо не приличаше на проститутка, а по-скоро на студентка или спортистка. Весело момиче в избелели джинси и бели маратонки. Отново изчезна от погледа му и се върна с пълна чаша вода. Този път седна на леглото и прекара дългите си нокти по гърба му, като леко драскаше кожата. И внимаваше да не докосне раненото му рамо.

— Няма да се бавя много, Джеф. Докторът ще дойде отново утре рано. — Хауълс въздъхна. Беше твърде изморен, за да спори.

— Не се притеснявай — каза тя. — Аз няма да кажа на никого.

Грей размисля дълго и сериозно, преди да позвъни на американците. Прехвърли безброй сценарии през ума си като режисьор, обмислящ подробно всяка сцена от филма. Да се измъкне чист и да докладва на началниците си какво е свършил. Да се пенсионира набързо. Тъпите китайци все пак да открият Хауълс и да се опитат да го убият отново. Да наеме друг и така да успее да оправи нещата. Но макар и несигурна, възможността да се обади на Грег Хамилтън за помощ май се оказа единственият начин да спаси положението и кариерата си.

Хамилтън беше неговият еквивалент в ЦРУ имаше същия чин и длъжност, но с три пъти по-висока заплата, съпруга бивша манекенка и син адвокат. Уредиха си среща в Хайд Парк, духаше студен вятър и гълъбите на площад „Трафалгар“ се бяха събрали на купчинки, сгушили глави под крилата си, но лошото време не беше успяло да прогони патиците от езерото. Такова си беше лятото в Англия. Грей разполагаше със страхотен кабинет, но рядко го използваше за срещи с хора извън Службата. Предпочиташе да се среща с другите на тяхна територия или на неутрална почва. Правило му беше никога да не дава указания на оперативните си служители в своя кабинет. И двамата мъже бяха с палта. Грей с тъмносиньо вълнено „Савил Роу“, а Хамилтън с обичайното за ЦРУ „Бърбъри“. Американецът беше шест или седем години по-млад, но разликата изглеждаше по-голяма благодарение на говорещия за добро здраве тен и елегантното облекло.

Грей вървеше с наведена глава, притиснал брадичка към гърдите си. Изглеждаше дълбоко замислен, но Хамилтън знаеше, че англичанинът е притеглил всяка своя дума още преди да се стигне до тази среща. Той искаше нещо. Нещо, за което не можеше да се разговаря в кабинета му, и това го тревожеше. Грей молеше за услуга, която явно само Хамилтън беше способен да направи. Затова американецът чакаше търпеливо, докато се разхождаха по брега на езерото. Няколко любопитни патици плуваха край тях с настръхнала перушина и внимателно се оглеждаха за храна, която биха им подхвърлили двамата мъже.

— Имам проблем — заговори на вратовръзката си Грей. За миг Хамилтън се зачуди дали англичанинът няма някъде скрит микрофон, но отхвърли подобна възможност. Ако е искал да запише разговора, той просто би могъл да го проведе в кабинета си. Хамилтън продължи мълчаливо. Патиците се отказаха да ги дебнат и доплуваха до две секретарки, седнали на дървена пейка със сандвичи в ръка.

— Спомняш ли си един наш оперативен работник на име Хауълс?

— Психопатът ли?

Грей въздъхна някъде в яката на палтото си:

— Иска ми се хората вече да не го наричат така. Психолозите го определиха като социопат.

— Със склонност към убийства.

Англичанинът вдигна глава и се усмихна леко.

— Незначителна подробност.

— Хауълс ли ти е проблемът? Мислех, че нашите доктори са ти го разрешили.

— Вярно е. Свършиха първокласна работа. След като приключиха с него, стана кротък като агне. И ние го пуснахме да пасе на свобода.

— Тогава какво те безпокои?

По-възрастният мъж въздъхна дълбоко.

— Върна се.

— Върнал се?

— В действие.

— Не може да бъде!

Двамата продължиха да се разхождат мълчаливо. Хамилтън искаше да го притисне, но реши да изчака. Всеки натиск би могъл да го подплаши.

— Ние го върнахме. А сега нещата се объркаха.

— Мъртъв ли е?

— Не, не. Всъщност тъкмо напротив. Той е убиецът.

— Но аз мислех, че нашите хора са сложили край на това. Те го неутрализираха. Не е ли така?

— Да, така е. Но на нас ни беше нужен за една работа. В Хонконг.

— Исусе Христе. Пуснали сте го да убива отново? Хауълс?

Погледът на американеца проблесна яростно, но той бързо прикри гнева си. Никога досега не беше виждал Грей толкова разтревожен и ако си изиграеше добре картите, щеше да има преимущество пред британците и по-късно можеше да се възползва от това.

— Един от нашите психолози участваше в екипа, който го лекуваше, и той постави клопка в програмата. Начин да се активира отново Хауълс. Да стане какъвто е бил преди. И ние го използвахме. Превърнахме го отново в убиец.

— И коя е жертвата?

— Един главатар на триада в Хонконг.

Хамилтън реши да не споменава, че колонията не е под обичайната юрисдикция на Грей. Дейността му се ограничаваше с

вътрешната сигурност на Британските острови и само в един случай се простря до Гибралтар, но за това беше нужно специалното одобрение от страна на министър-председателя. Всъщност колкото повече от тази история чуваше американецът, толкова повече се убеждаваше, че когато Грей казва „ние“, всъщност има предвид „аз“. Явно е провеждал някаква странична операция и тя се е изплъзнала от контрол. И е била достатъчно сериозна, щом не можеше да използва собствените си хора, за да оправи нещата. Хамилтън потръпна доволно. Ако изиграеше добре картите си, щеше да получи свой човек в британското разузнаване. Грей щеше да му бъде много задължен.

— Той свърши ли си работата?

— Идеално. Както винаги.

— Тогава какъв е проблемът?

Грей вдигна брада от гърдите си и се извърна да погледне американеца. Стояха неподвижни един срещу друг като дуелисти, готови да използват оръжията си.

— Да поседнем — предложи Грей и посочи празна скамейка. Едно момиче с дълга руса коса, яке и избелели джинси притича с рошавото си куче, опънало каишката. Искаше му се неговите лабрадори да бяха тук. Човек можеше да разчита на кучетата, те са верни и доверчиви, не крият чувствата си. Ако са весели, опашките им се размахват, очите им блестят, а ако са тъжни или виновни, отбягват погледа ти и се умилкват. Едно куче, даже и да иска, не може да лъже.

Седна внимателно, прилепил колене, с отпуснати в скута си ръце. Хамилтън преметна крак върху крак и бръкна във вътрешния си джоб за цигари.

— Може ли? — попита той. Грей излъга и каза „да“. Запалката на американеца беше тъмносива, метална, от едновремешните с отваряща се капачка. „Зипо“. Англичанинът я погледна и си помисли дали пък човекът от ЦРУ не записва разговора. Запалката беше достатъчно голяма, за да побере цяла стереоуредба. Не че имаше значение. Американецът беше последната му надежда и щом бе потърсил помощта му, трябваше да се остави напълно в ръцете му. Грей вече беше взел своето решение и всъщност за него нямаше никакво значение дали разговорът се записва или не.

Хамилтън дръпна силно от цигарата. Димът мина пред лицето на Грей и той прикри кашлицата си с длан. Американецът разбра, че е

време да поеме инициативата.

— Разкажи ми какво се е случило — тихо каза той. Грей му разказа. Всичко. За Доналдсън. За мисията. За обаждането на Хауълс от Хонконг. За опита да бъде убит и как всичко се е объркало.

— И сега той ще подгони теб? — Въпросът беше съвсем риторичен, но Грей кимна.

— Какво искаш? Защита?

— Повече. Искам да се погрижиш за него. — Англичанинът наведе поглед към ръкавиците си. — Разбираш ли защо не мога да направя нищо сам?

— Разбира се. — Хамилтън издуха дима през стиснатите си зъби и облакът забули лицето му. — Но не мога да разбера защо си използвал Доналдсън.

— Той беше педофил. Огромен риск за сигурността ни, рано или късно все някой щеше да го разкрие. Само не ми казвай, че и ти не си постъпвал по този начин.

— Не бих спорил по този въпрос — отвърна американецът. — Работата ни става все по-гадна.

— Винаги си е била гадна.

— Да, но сякаш става все по-зле. По-мръсна.

— Не се заблуждавай — каза Грей. — Винаги си е била все същата. Чел ли си „Изкуството на войната“ от Сун Дзъ?

— Чакам да излезе на видео — каза Хамилтън, но опитът му за шега остана неразбран от англичанина.

— Той е бил един от най-големите военни стратези на света. Написал е книгата си 500 години преди Христа в Китай. Почти преди две хиляди и петстотин години. Представи си само! Две хиляди и петстотин години! Книгата му е класика по въпросите на войната и използването на тайните агенти. — Той се разпали и дланите му се свиха в юмруци. — Разбирал е, че главната цел на армията е да нанесе последния удар, да убие, когато противникът е вече отслабен. Това важи и сега. Няма нищо по-безсмислено от битка между две равни сили. Заслужава си да влезеш в бой само ако си сигурен, че ще спечелиш.

Хамилтън го остави да говори. Пушеше бавно, изглеждаше спокоен, но вътрешно трепереше като игривото куче на момичето.

— Той е разпределил тайните агенти в пет групи: местни, вътрешни, двойни, вече ненужни и живи. Разказва историята за един ненужен вече агент, осъден човек, на когото е възложена задача. Преоблекли го като монах и му дали парафиново топче, в което било скрито тайно съобщение. Преди да го изпратят в крепостта на противника, той го глътнал. Хванали го и агентът разказал всичко, щом започнали да го разпитват. Те изчакали парафиновото топче да бъде изхвърлено от организма му, отворили го и открили съобщение от господаря на шпионина до един от техните генерали. Това, разбира се, било направено нарочно. Напълно невинният генерал и монахът-шпионин били екзекутирани. И това се е случило преди две хиляди и петстотин години.

Американецът кимна, хвърли угарката на пътеката и я стъпка с тока на лъснатата си обувка. Беше без връзки, отбеляза Грей.

— Изглежда, е бил умен мъж. Как се казва?

— Сун Дзъ. Ще ти изпратя екземпляр от книгата му.

— Ще ти бъда благодарен. Откъде ти попадна?

— Изучавах източни езици в Оксфорд. И през шейсетте години служих четири години в нашето посолство в Пекин.

— Били сме почти съседи — каза американецът.

— Как така? — Грей се раздразни, че Хамилтън му се изплъзва по допирателната.

— Аз бях във Виетнам.

— Ясно — сухо отвърна англичанинът. „Нищо чудно. И сигурно му е харесало.“

— Предполагам, че си обмислил усложненията, които могат да възникнат от цялата тази работа? — попита Хамилтън.

— Разбира се. Няма нужда да ми натриваш носа. Трябва ми помощта ти и аз ще ти се отплатя. Ще получиш своята порция от плътта ми, не се страхувай.

— Просто исках да съм сигурен, че сме се разбрали — отвърна американецът. — Това, което искаш от мен, е не по-малко против правилата от онова, което вече си сторил. Значи и моята глава отива на дръвника. Даже и ЦРУ не убива безразборно. — Грей се изсмя мрачно и Хамилтън също не успя да се сдържи. — Поне напоследък.

Двамата гледаха как момичето свали каишката на веселото куче. То се разлая щастливо и скочи към лицето й, а тя избяга със смях.

Кучето започна да тича напред-назад, лаеше по нея, по дърветата, по патиците, по небето, по живота въобще.

— Ти ми каза какво, кога, как и кой — заговори Хамилтън. — Но не си ми казал защо. Защо си искал да бъде убит този китаец и защо не си го направил по нормалните канали.

Грей скръсти ръце пред гърдите си:

— Трябваше да предпазя един агент. Както би казал Сун Дзъ, местен агент.

— В Пекин?

— В Пекин.

— Високопоставен?

— На върха.

— Господи, боже мой! Имал си агент в Пекин още от шейсетте години? — Грей кимна. — През цялото време на провеждането на преговорите за бъдещето на Хонконг, преговорите между Китай и Русия, китайско-израелските военни сделки и площад Тянанмън ти си имал свой човек там? Господи, боже мой!

— Завербувах го след като бях прекарал една година в Пекин. Затова останах там толкова дълго. Той се притесняваше, непрекъснато повтаряше, че иска да работи само с мен. Беше доста трудно и ми отне дълго време да го уверя, че няма да бъде разкрит. След това си заминах. Но той още работи единствено с мен. Не докладва често, но информацията му винаги е чисто злато. От най-висока класа. И сто процента точна. Но продължава да настоява само аз да се свързвам с него.

— Не би било зле да споделиш малко от златото с приятели — каза американецът.

— Трябва да ни позволите и ние да си имаме тайни — отвърна Грей. — Но все пак сме споделяли доста от тях. Само че по такъв начин, че да не се разбере откъде идват.

„Да се надяваме — помисли си Хамилтън. — Можем само да се надяваме, че е така.“ Но се усмихна и кимна.

— И на кой етап в играта влезе Хауълс?

— Преди около месец моят човек се обади. Беше в паника. Още след гоненията от 1989 година беше близо до паника. В началото успя да си спаси кожата, като се дистанцира от Цзян Цзяо[1] и се носеха слухове, че е помогнал за смъртта на Ху Яобан[2]. Бяха казали, че

умрял от сърдечен удар. Както и да е, той запази поста си и при Дън Сяопин и хардлайнерите, но този път твърдеше, че със сигурност ще бъде издаден и незабавно трябва да го измъкна. Искаше от мен да уредя да избяга, при това спешно. Аз го успокоих и отидох да се срещна с него.

— Ти?

— Нали ти казах? Той беше мой човек. През всичките тези години само аз имах връзка с него. Аз бях каналът, през който минаваше информацията му. Така че отидох и го убедих да остане още малко. И открих корените за страха му.

— Шефът на триадата ли?

— Да. Саймън Нгъ. Наркотици, проституция, изнудване. Гадна работа. Женен за англичанка. Можеш ли да си представиш? — На Хамилтън му се стори, че по-скоро смесения брак, отколкото заплахата за агента му тревожеше повече Грей. — Изглежда, че този Саймън Нгъ е, или по-точно е бил, също агент.

— На кого?

— На който плати повече. Той работеше за пари. Криминалните връзки му позволяваха достъп до много полезна информация. Такава, за която плащаме с удоволствие, и съм сигурен, че ако провериш, ще откриеш името му и в счетоводните книги на ЦРУ.

— Сигурно. Ние обикновено плащаме по-добре от вас.

Грей го изгледа мрачно. Започваше да се изморява от грубия хумор на американеца.

— Според моя човек, Нгъ започнал да работи с китайците. При това на едро. Но този път не заради пари, а по политически съображения.

Хамилтън го изгледа с интерес и запали нова цигара.

— Искал гаранции, че неговата организация ще продължи да действа след 1997 година, когато Хонконг се превърне в Специална административна зона, като част от Китай. Китайците, естествено, отказали. Те се борят жестоко с организираната престъпност в държавата си. Но Нгъ ги прилъгал, че може да им предаде дълбоко законспириран агент. Не казал нищо повече, но моят човек изпаднал в истерия. Беше сигурен, че всеки момент ще бъде разкрит.

— А как този Саймън Нгъ е разбрал за твоя агент?

Грей вдигна рамене:

— Не знам. Лично аз дори не съм сигурен, че прикритието му е било в опасност.

— Няма причини Нгъ да е излъгал. Особено ако е планирал дългосрочно сътрудничество с китайците, както каза.

— Може да е било блъф. За да ги накара да мислят, че притежава нещо голямо. Начин да вдигне залога. Просто да е търсел парична изгода, а да издаде някой тайванец. Китай е пълен с тайвански агенти.

— Но твоят човек не е мислил така?

— Той се паникьоса. И аз имах само един начин да го успокоя.

— Хауълс.

— Да. Хауълс.

— Защо не използва някой от своите хора?

— Разбираш защо. Нгъ беше агент, когото и ние използвахме от време на време. Не би трябвало да убиваме своите. Даже и когато са наемници.

Хамилтън забеляза, че Грей май съвсем беше забравил, че Доналдсън също е бил един от неговите хора.

— Освен това операцията не беше обикновена. Нгъ го пазеха много сериозно. Къщата му е като крепост. Имахме нужда от някой професионалист. Много добър.

— И освен това ти е трябвал човек, когото можеш да загубиш?

Устните на по-възрастния мъж се изпънаха в усмивка. Хладна усмивка.

— Точно така.

Американецът издуха облак дим от ноздрите си и вятърът го насочи към лицето на Грей.

— Всичко е ясно. Щом Хауълс си свърши работата, твоят агент може да го посочи и да каже, че той е убиецът. Това само би увеличило доверието към него. Китайците ще заповядат Хауълс да бъде ликвидиран. Навсякъде се знаеше, че той не е съвсем добре и англичаните вече не го използват. Следователно всички щяха да решат, че е станал наемник. Даже може да си помислят, че работи за нас.

— Едва ли — каза Грей.

— Но крайният резултат ще бъде отстраняването на Нгъ и потупване по рамото за твоя човек.

— С един куршум два заека — съгласи се англичанинът.

— Само че китайците не са успели да го убият.

— Изгубиха двама от най-добрите си хора и една жена беше сериозно ранена.

— Пак ще опитат.

— Разбира се, че ще опитат пак. Но сега Хауълс знае, че са по следите му. И сигурно вече се е досетил, че аз съм им казал къде се намира. Никой друг не разполагаше с адреса му освен мен.

„Значи си между чука и наковалнята“ — помисли си Хамилтън. Грей не можеше да използва своите хора, за да ликвидират убиеца. Защото би трябвало преди това да отговори на доста неудобни въпроси. Значи на англичанина му беше нужна помощ, а Хамилтън добре знаеше цената на помощта си.

— Добре, ще се погрижа за него — обеща американецът. — Няма да е проблем. Ще ти се обадя.

Двамата мъже се изправиха, стиснаха ръце и се отдалечиха в противоположни посоки. Сделката беше сключена без повече излишни приказки. Хамилтън беше доволен и си припяваше тихо, докато чакаше такси. „Добра сделка — помисли си той. — Животът на един психопат срещу съвместно използване на китайската златна мина.“

---

[1] Генерален секретар на ККП, отстранен след събитията на площад „Тянанмън“. — Б.пр. ↑

[2] Генерален секретар на ККП от 1981 до 1987. — Б.пр. ↑

Томас Нгъ пристигна в резиденцията „Златен дракон“ един час преди церемонията да започне. Заедно с него на задната седалка в колата седеше Чен Юклин, който освен най-довереният Двоен цвят на бяло хартиено ветрило на триадата, беше също и Хюн Чу — господар на благовонията, пазител на церемониите и ритуалите, които обвързват организацията и правят от членовете й едно цяло.

Нгъ реши да вземе даймлера и даде свободен ден на шофьора. Лин Винуа караше колата, а до него седеше Кени Суен, но на тях не им бе позволено да влязат в къщата. Церемонията „Изгаряне на жълтия лист“ беше само за ръководителите на триади. При това положение и самият Нгъ не би трябвало да присъства, защото за тази среща баща му отново пое ролята на Глава на дракона.

Малката опашка на тила на Лин се мяташе, докато колата се изкачваше по стръмния път към гаража, където спря плавно. Чен и Нгъ слязоха мълчаливо и тръгнаха към къщата в здрача. Чен носеше зелен сак, който се клатушкаше в ръката му в такт със стъпките. Суен остана в колата, а Лин се върна пеша към портите, за да наблюдава пазачите, докато пускат гостите да влизат. Тази нощ нямаше да допусне да бъде извършена никаква грешка.

Нгъ Вайсън ги очакваше при входа на къщата, облечен в червено кимоно, знак за Глава на дракон, с бял колан, вързан хлабаво около кръста, и червена лента с няколко възела около челото. Единият му крак беше обут в равен черен чехъл, а другият в ръчно изработен сандал от лико. Изглеждаше смешен. Дребен, плешив мъж, облечен като за карнавал. Но Томас не си позволи да се усмихне.

— Сине — кимна Нгъ Вайсън и пристъпи напред да се ръкува със сина си. Обърна се към Чен и постави двете си длани върху раменете му. — Приятелю, Чен Юклин. Тази нощ ще имам нужда от твоята помощ и подкрепа.

— Имаш я — отговори той и вдигна спортния сак. — Нещата ми са тук. На обичайното място ли ще се проведе церемонията?

— Мина много време от последния път, но да, на обичайното място.

Чен кимна.

— Ще се кача горе, за да се преоблека.

Той влезе в къщата, осветена от жълтеникавото сияние на малките кандила. Тук имаше електричество, но старият водач на

триадата беше пожелал да запалят кандила.

— Мина цяла вечност, откакто ти беше в този дом, облечен в кимоно на триадата — каза старецът на сина си.

— Напоследък бизнесът ни се ръководи най-вече от кабинети — отбеляза Томас Нгъ.

— Церемониите обаче си имат свое място — натърти баща му. — Те са смолата, която свързва триадите. Правят едно семейство. Да влезем вътре — хвана го за ръката и го въведе в антрето, сякаш синът беше по-безпомощният от двамата. — Кой пристигна с теб?

— Лин Винуа и Кени Суен, но те ще останат в колата.

— Добре. Тази нощ в къщата трябва да има колкото е възможно по-малко напрежение.

Вечерта беше гореща и липсата на климатик, както и оранжевото сияние придаваха мрачна атмосфера, но Томас никога не се беше страхувал от нея. Сега къщата беше анахронизъм, но все още пазеше уюта на дома, увереността, че знае всяко кътче и ъгълче, всяка тайна ниша в нея. Вътре имаше много тъмни местенца, но всички те бяха изследвани отдавна и не таяха никакви страхове за него.

Главната стая беше много официална, с твърди столове и ниски маси, изрисувани със злато паравани покрай стените и две от безценните нефритови скулптури на баща му, поставени върху розови масички край старата дървена камина. Тук се посрещаха гостите. Фамилните стаи бяха на горния етаж, заедно със спалните и по-голямата част от нефритената колекция на Нгъ. Вдясно на приемната имаше две врати от тисово дърво с резбовани дракони, изправени на задните си крака и с пламъци, излизащи от устата и ноздрите. Старецът ги бутна с две ръце и те се отвориха със скърцане навътре, откривайки помещението зад тях. Стените на квадратната стая бяха дълги по десет стъпки, в средата се намираше огромна кръгла маса, около която можеха спокойно да седнат шестнадесет души, но при оживените семейни празници побираше и двадесет, борещи се с пълните си с храна чинии. Тази вечер местата бяха дванадесет. По кръга на равни разстояния бяха подредени златни писалки и купчинки листа. Нямаше поставки с имена. При кръгла маса не беше необходимо да се разпределят местата по ранга на присъстващите.

Капаците на прозорците бяха затворени и заключени, а единственото осветление идваше от четири големи месингови кандила,

поставени в ъглите на стаята. Те хвърляха оранжево сияние, а кръговете от светлина се срещаха в центъра на масата и на тавана над нея. На стената вляво от двойната врата се намираше поставен в рамка портрет на бога Куан Кун. Останалите символи на триадата — знамената, свещените предмети, паната — липсваха и Томас разбра, че това е поради срещата на различни триади. Баща му не искаше да изглежда, че гостите му се намират на вражеска територия, въпреки че беше точно така. Сега триадите рядко влизаха в междуособни войни, както в миналото, но все още си бяха жестоки конкуренти и самото идване на главатарите им в резиденцията „Златен дракон“ сигурно ги караше да се чувстват несигурни. Затова беше по-добре да не са заобиколени и със символите на съперника. Пред портрета имаше груба дървена маса, с нацепена като касапска дъска повърхност. Отгоре беше поставена черна керамична кръгла купа.

Стаята изпълняваше две функции. В нея се извършваха най-важните церемонии на триадата и приемането за пълноправни членове на най-близките хора на семейството. Тук Томас, Саймън и Чарлз бяха обявени за членове на триадата и Саймън беше издигнал Чен Юклин в ранг на доверен съветник. Но това също беше и помещението за семейни празненства, където Нгъ Вайсън събираше поколенията за Коледа, китайската Нова година, рожденните дни и сватбите. Тук той се радваше на оглавяваната от него династия и галеше главите на децата, докато им поднасяше подаръци.

Стаята беше и музей на семейство Нгъ. По стените, като се започне вляво от вратите, бяха подредени семейни снимки, които проследяваха две трети от живота на Нгъ Вайсън и целия живот на Томас. Първата снимка най-близо до вратата беше на Нгъ Вайсън и съпругата му в деня на сватбата. Той в сив смокинг, в ръката си държеше цилиндър, с изправен гръб и сериозно лице, а тя красива млада жена в европейска булчинска рокля, вдигнала лице към него с нескрито обожание.

Следваха я почти четиридесет снимки, всяка направена на годишнината от сватбата им с децата, първо като бебета, после едва проходили, след това младежи и накрая мъже. Разглеждането на снимките приличаше на стар, примигващ черно-бял филм, в който Нгъ Вайсън се променя от жилав младеж с черна права коса до плешив старец, а жена му от красива булка в прегърбена старица с криви

пръсти и набръчкана кожа. Накрая двамата позираха оградени от трима мъже и жена на средна възраст с купчина малки деца, включително едно с руса коса и бяла кожа.

Промените в последователно подредените снимки, с изключение на появата на бебета, не бяха големи, но като цяло накараха Томас да се замисли за собствената си преходност на този свят. Снимките му разказваха за история, традиции и му даваха чувство на увереност, която произтичаше от развитието на родителите му през годините. Но фактът, че майка му вече я нямаше и мястото й до съпруга беше останало празно, го накара да осъзнае, че никой не живее вечно. А на снимката догодина и Саймън нямаше да стои там, прегърнал през рамо Томас. Може би щеше да бъде и без Софи.

Той погледна последната снимка, направена преди около три месеца. Тримата братя и сестрата, групата деца, повечето от които на Катрин, най-малкото от децата на Нгъ Вайсън, но затова пък най-продуктивната. Още ненавършила тридесет години, тя и съпругът й вече имаха пет деца — едно момче и четири момичета. Чарлз и съпругата му, родената в Америка китайка Сандра, имаха две момчета, а Саймън и Джил само Софи. Изведнъж Томас забеляза, че баща му го наблюдава внимателно.

— Не, татко, нямам планове за женитба — тихо каза той, без да обръща глава. Имаше много приятелки и никога не страдаше от липса на женска компания, но досега не бе пожелал да се ожени и нямаше намерение да го направи само за да задоволи стареца, който вече имаше осем внуци. Или седем, ако се окажеше, че са загубили Софи. Нгъ Вайсън цъкна с език, но очите му се усмихваха.

— Накарах да ти приготвят кимоното в старата ти стая — каза той.

Томас кимна. Кимоното беше анахронизъм като къщата, но останалите Глави на дракони, особено възрастните, също като баща му държаха на церемонията. Молбата, която щеше да отправи към тях тази вечер, беше необикновена и нямаше смисъл да ги дразни допълнително, като се появи без тази, според него, смешна дреха. Затова се качи горе да се преоблече. Остави баща си да разглежда тъжно последната снимка.

Спалнята му се намираше на първия етаж и беше непроменена, откакто я видя преди около три месеца. Знаеше, че стаята се почиства

всеки ден и чаршафите на леглото се сменят през седмица, въпреки че през последните десет години всъщност не беше спал тук. Но това беше неговата стая и щеше да си остане такава до смъртта му. На същия етаж имаше стаи за Саймън, Чарлз и Катрин, макар и те повече от десетилетие да не бяха оставали тук за през нощта.

Томас съблече костюма и ризата, навлече кимоното през главата си и нагласи червения шал около врата, краищата му стигаха под колената. Започна да завързва и развързва белия колан, докато накрая успя да направи правилно възела, а след това постави на челото си лентата само с един възел на нея. До леглото намери кафява обувка и вълнен чехъл и ги обу върху чорапите. Погледна се в голямото огледало до прозореца и не успя да сдържи усмивката си. Изглеждаше абсурдно, чудеше се какво биха казали приятелите му банкери в Сан Франциско, ако го видят в това облекло — церемониалната дреха на ранга Пак Цъ. Съветник.

В един часа през нощта всички момичета в клуб „Лаймлайт“ бяха девственици. Поне така казваха на Джак Едмъндс, който седеше на стола си, отпиваше „Джак Даниълс“ и гледаше как танцьорките се извиват в такт с музиката. „Лаймлайт“ се помещаваше на първия етаж на „Патпон“, така че всички момичета бяха облечени, макар и доста оскъдно, по бикини или в дълбоко изрязани цели бански костюми. Ако някой искаше да гледа голи танцьорки или секс на живо, трябваше да се качи на горния етаж, но след четири дни в Банкок той беше видял всичко: момичета, които пронизват гърдите си с безопасни игли, горят се със свещи, използват вагиналните си мускули, за да изхвърлят стрелички или да напишат името си с дебел маркер. Беше гледал обикновен секс, между жени, с немска овчарка. Сега му беше омръзнало и предпочиташе да си седи и да пие в „Лаймлайт“, където поне нещо оставаше за въображението на клиента. Тук момичетата изглеждаха и по-красиви, макар че след половин дузина питиета и някоя вещица би изглеждала като спящата красавица. Големият овал на бара ограждаше издигнат подиум, където танцуваха десетина тайландки. Само няколко от тях се движеха по-ентусиазирано, но всички се усмихваха. Изглеждаха изморени, повечето бяха на крака почти четири часа. Танцуваха по веднъж на час за около двадесет

минути. През останалото време седяха около бара или край масичките, галеха бедрата на клиентите и ги караха да им купуват напитки. Също като момичетата, седнали от двете страни на Едмъндс. Малките им длани настойчиво се движеха около слабините му. И двете изглеждаха под седемнадесетгодишни, но той знаеше колко е трудно да се определи възрастта на азиатките. Естествено, можеш да познаеш някоя малолетна, както и съвсем старите проститутки, които продължават да обхождат баровете и да търсят достатъчно пиян турист, който да не различи бръчките и белезите им. Но между двете крайности нямаше как да се познае възрастта. Всички бяха с еднаква гарвановочерна коса, гладка кафеникава кожа и блестящи кафяви очи.

Момичето вдясно се казваше Дел. Дългата й коса беше сплетена на плитка, увита около главата й като корона. Носеше яркозелен бански. На бедрото й имаше две рани от изгаряне с цигара, но вече зараснали. Той я попита от какво са, но тя само се усмихна и поклати глава. На една от китките й се виждаха три дълги белега. Не достатъчно дълбоки, за да изглеждат като опит за самоубийство и като че ли бяха направени по различно време, защото единият беше напълно зараснал, вторият леко червенееше, а последният имаше коричка. Другото момиче беше подстригано късо, по лицето й се виждаха трудни за скриване под грима пъпки от акне. Тя беше в червен бански, който едва прикриваше острите като лимони гърди, между които висеше малък медальон от нефрит на тънка златна верижка. Името й беше Нийд. Едмъндс знаеше достатъчно добре езика, за да разбере, че името означава „малка“. За десети път тази нощ тя го погледна, погали бедрото му и попита:

— Искаш ли да правим любов?

Зъбите й биха накарали всеки зъболекар да фалира. Бели, подредени и без нито една пломба. А в устата на Едмъндс имаше мостове и амалгама за не по-малко от пет хиляди долара. Първия път, когато го попита, той поклати глава и отвърна:

— Не тази нощ.

На петия път каза, че няма пари, но сега беше стигнал на етапа, когато отвърна:

— Може би по-късно.

— Искам сега — измърка тя и посочи Дел. — Две момичета, добра цена. — Другата кимна ентусиазирано и ръката й се присъедини

към тази на Нийд. Двете нежно започнаха да галят слабините му. Джак въздъхна дълбоко и изпразни чашата си. Махна на сервитьорката зад бара и посочи своята чаша и тези на момичетата. Те пиеха лимонада, два пъти по-скъпа от неговото уиски. Така печелеха комисионата си за безалкохолни напитки плюс онова, което успееха да измъкнат от клиентите като бакшиш или за някой бърз сеанс.

— Искам да правим любов — настояваше Нийд, като се люшваше на стола си. Той реши, че задникът й е хубав. И имаше красиви твърди гърди. Пък и акнето не беше чак толкова грозно.

— Обичам те — каза Нийд.

— Нима? — учуди се той.

— Нима! — повториха в хор момичетата и се изкискаха. Джак ясно съзнаваше, че е поне три пъти по-стар от тях, но от това не се чувстваше по-малко възбуден.

— Сега. Много съм уморена — каза Дел, облегна чело на рамото му и започна да си играе с ципа на панталона му.

— Скоро — успокои я Едмъндс с пресъхнала уста, вече беше взел решение. Вдигна чашата си и отпи със затворени очи. Искаше двете момичета, но не беше чак толкова пиян, та да не усеща чувството на отвращение, зародило се в стомаха му. Случваше му се всеки път, когато влизаше в някой от баровете на Патпон. Сядаше сам, с намерение единствено да гледа и да пие, изпитваше само презрение към мъжете на средна възраст, които седяха в мрака и се натискаха с момичета, които биха могли да им бъдат дъщери. Той гледаше момичетата, разговаряше с тях, купуваше им питиета и зяпаше програмата, съзнаваше, че няма да се съблазни. Изпитваше яд към наглостта на един германски бизнесмен с достатъчно пари и три гънки гуши, който подхвърляше на коленете си едно шестнадесетгодишно дете и пъхаше набръчканата си длан отзад в банския й. Джак пък си приказваше с момичетата, питаше ги откъде са, откога са в Банкок и им купуваше напитки. Всеки път беше така. Алкохолът го отпускаше, техните ръце започваха да го галят и не след дълго мисълта да легне с някое момиче, на възраст да му бъде внучка, вече не му се виждаше неприемлива.

— Колко? — попита той Нийд и тя притвори очи. Разбра, че са го навили. — Колко за двете ви?

Тя му каза. Почти колкото за една бутилка свястно уиски в Щатите. Беше страшно евтино. Ръката на Дел стисна члена му през панталона.

— Сега? — попита тя и го погледна в очите.

— Но не тук — отвърна Едмъндс. Преди няколко дни беше ходил с едно момиче в стаичките отзад. Тя го нарече „набързо“. Помещението се намираше след тясно коридорче, беше малко и вътре имаше само двойно легло и мивка. Леглото беше покрито с чаршаф, изцапан господ знае с какво. Без възглавници, без одеяла. Стая, предназначена само за едно, осветена с виснала от тавана гола крушка. Момичето изглеждаше младо, твърде младо. Беше казала, че името й е Ор, но той цяла вечер я наричаше „номер 11“. Тази цифра беше изписана на картончето, закачено върху черно-белия й бански. И тя изглеждаше на толкова години. Ор беше взела парите от ръката му, клекна над мивката, изми се и настоя и той да направи същото. Беше му помогнала да се възбуди, отвори пакетчето и умело нахлузи презерватива на члена му. След това го беше дръпнала на леглото отгоре си. Краката й се издигнаха над задника му, тя ги кръстоса върху него и започна да се движи бързо и силно. Лицето й остана извърнато настрани с безжизнено изражение. Джак се беше почувствал излъган. Започна да се движи по-бързо и по-грубо, опитваше се да я накара да реагира, но тя само стискаше зъби.

— Погледни ме — беше извикал той, но тя продължи да си върши работата, за да свърши по-бързо. За да се върне на бара и към следващия клиент. Тогава Джак беше започнал да блъска. Искаше му се да я заболи, да я накара поне да усети болка, да я принуди да покаже, че го вижда, че го усеща в себе си. Момичето само трепна и затвори очи, но не каза нищо, а продължи да движи бедрата си, докато той свърши. Едмъндс се беше почувствал отвратен от себе си, засрамен от жестокостта си към нея. Беше се измил мълчаливо, даде й още една банкнота и излезе навън.

— Не набързо — каза той на Нийд. — Ще дойдете с мен в хотела. — Момичетата се усмихнаха. В стаята си разполагаше с голямо легло, чисти чаршафи и още пиячка. И щеше да има доста време, през което поне да се почувства като човешко същество, да усети, че към него се отнасят като с истински мъж. Влизането на момичетата нямаше да е проблем. В хотелите на Банкок знаеха откъде идват парите.

Естествено, щяха да ги проверят на рецепцията и да запишат номерата на личните им карти, но не за да притесняват госта, а за да бъдат сигурни, че няма да го ограбят. И освен това нямаше да има прикрити иронични усмивки от страна на персонала, а само възпитано разбиране.

— Тръгваме ли? — попита Дел. — Аз надървен.

„Боже — помисли си Едмъндс, — откъде са научили всичко това?“ Но знаеше отговора. В леглото. По гръб. Ръцете им го стискаха, галеха, настояваха. Още две ръце започнаха да масажират врата му. Бавно и чувствено. Той наведе глава и въздъхна.

— Ммм — измърмори той. — Хубаво. Много хубаво.

Затвори очи и се концентрира върху хладните, силни длани на врата си. Момичето беше добро, много добро. Знаеше какво прави. Чувстваше как мускулите му се отпускат. Господи, каква ли беше в леглото? Би се разтопил в ръцете й. Тя можеше да направи каквото си поискаше с него.

Ръцете се спуснаха към раменета и продължиха да разтриват, стигнаха до сънната артерия и стиснаха. Прекъснаха притока на кръв към главата му. Очите му се изцъклиха и той опита да поеме дъх и да се отърве от стисналите го пръсти, преди да е припаднал. Изведнъж натискът изчезна и Джак падна с глава върху бара, бутна чашата си. Тя се разби на пода. Опитваше се да възстанови дишането си, а един съвсем мъжки глас зад него каза:

— Масаж ли ти се искаше, гадно копеле такова?

Нямаше нужда да се извръща, само един тъпанар на света можеше да се държи по такъв начин.

— Курва си ти, Файнбърг. Първокласна при това.

— Много обичам да ми говориш мръсотии, Едмъндс. Това ме възбужда.

Дел се смъкна от стола, за да освободи място за втория мъж, а той я потупа по гърба, тя се мушна между двамата и ръката й отново се плъзна по бедрото на Едмъндс.

— Предполагам, че искаш едно гадно питие?

— Джак, вече мислех, че изобщо няма да ме попиташ — провлечено изрече новодошлият. — А какво ще кажеш за едно за жена ти?

Файнбърг притежаваше особено чувство за хумор, но онова, което направи с врата му, не беше смешно. Той можеше да убива с дългите си като на пианист пръсти. И го беше правил. Едмъндс разтри вратните си мускули.

— Какво искаш?

— Ром и кола, благодаря.

Джак поръча, мислеше си кога за последен път беше срещал Рик Файнбърг. Май в главната квартира на ЦРУ във Вирджиния преди година и половина, на онова съвещание след оплесканата работа в Южна Африка. Файнбърг беше виновен, че е станала толкова мръсна. Една бомба, която трябваше да очисти някакъв генерал с гадно минало, уби и три минаващи наблизо деца, разкъсвайки ги на милион кървави парченца. Всъщност и двамата американци си бяха виновни, защото заложиха бомбата с обикновен часовников механизъм и когато тя избухна, те вече се бяха прибрали в хотела, но именно Файнбърг беше решил колко експлозив да се постави.

— Обичам силните гърмежи — беше казал той, когато пъхна чантата с бомбата под седалката на генералския мерцедес. Но Едмъндс не го разказа на следователите, когато се завърнаха в Ленгли. Джак страшно уважаваше чувството за колегиалност. Винаги е бил такъв човек, още откакто играеше в отбора на колежа. И винаги щеше да бъде.

Напитките пристигнаха и Файнбърг се наведе да отпие от чашата на бара. Като лъв от локва. Дел започна да гали бедрото му и да шепне в ухото.

Какво, по дяволите, правеше Рик в Банкок? Твърде голямо съвпадение би било да пият в един и същи бар. Сигурно Файнбърг го търсеше, макар че му оставаше повече от седмица отпуск. Джак го изгледа изучаващо. Беше висок и жилав като маратонец, но не достатъчно дълъг за баскетболист. Лицето му изглеждаше остро, с леко издадена брада и ъгловат нос между притворените очи, сякаш постоянно му се спеше. От последния път, когато го беше виждал, той си бе пуснал тънки мустачки, които се спускаха покрай свитите бледи устни. Файнбърг носеше трикотажна риза с къси ръкави на сиви райета и джинси, пристегната със зелено-червен колан на „Гучи“. Едмъндс отмести поглед от по-младия мъж към огледалната стена срещу себе си. Боже, колко стар изглеждаше! Коремът му висеше над

колана на панталона и макар косата да си беше на място, цялата беше посивяла. Такава си беше от десет години насам, но докато преди можеше да си каже, че е преждевременно побелял, сега тя просто си беше сива. Лицето му, както и цялото тяло, беше по-месесто от това на Файнбърг, чертите му бяха поизгладени от подкожна тлъстина, но мрачният му поглед изобщо не се беше променил. Но това бе последица от твърде многото алкохол и дългите безсънни нощи. Като изкараше няколко дни в Щатите, очите му пак щяха да блеснат и щеше да изглежда по-бодър.

Глътна корема си, което подмлади с пет години отражението му, но му струваше големи усилия да стои така и затова го отпусна с тъжна въздишка. Видя, че Файнбърг го наблюдава в огледалото с усмивка на разбиране.

— Малко си понапълнял, Джак — каза той. — Спрял си утринната гимнастика, нали? Вече не ти се занимава, а?

— Що не дойдеш навън, да видиш колко ми са силите? — изръмжа му Едмъндс. — Още мога да те съборя и без килограм експлозив.

По-младият вдигна помирително ръце.

— Брей, колко сме обидчиви.

— Какво искаш, Рик?

— Достатъчно пари, любима жена и мир на земята. Нормалните неща, за които всеки си мечтае — отвърна той. — И няколко часа с това красиво малко момиче.

Едмъндс усети някъде в гърдите му да избухва нещо като ревност. Дел сякаш беше забравила за съществуването му, макар че пръстите на Нийд бяха все така настоятелни.

— Какво правиш тук, Рик? — настойчиво продължи да пита Джак.

— Просто минавам — въздъхна той, вперил поглед в Дел.

— Откъде?

— От Ленгли.

— Накъде?

— Хонконг.

— И?

— Какво „и“?

Нийд въздъхна дълбоко и Едмъндс усети топлия й дъх върху врата си.

— Имам чувството, че премълчаваш нещо.

Файнбърг се ухили.

— А, да. Забравих да ти кажа. Ти идваш с мен.

— Аз съм в отпуска, Рик. За почивка и възстановяване.

— Май повече за възстановяване, отколкото за почивка.

— Няма да спорим. Какво става?

Нийд се смъкна от стола, преглътнала факта, че е загубила вниманието от страна на Едмъндс. И парите му. Но беше сравнително рано и в бара имаше достатъчно клиенти. Дел я видя, че си тръгва, но реши да продължи да си опитва късмета с по-младия мъж.

— Малък проблем, за който шефовете ни искат да се погрижим.

— Познаваме ли го?

Файнбърг най-после се обърна да го погледне.

— Джеф Хауълс. Англичанинът. Познаваш ли го?

— Не си спомням. Какво е направил?

— Човече, не ни е работа да знаем защо и така нататък. Откога се интересуваш от това?

— Откакто ми прекратиха заслужената почивка — усмихна се Едмъндс.

— Убил е един наш човек в Хонконг.

— Кой?

— Жълт. Никога не съм го чувал. Някой си Нгъ. Наемник.

— Че защо англичанин ще убива някой от нашите?

— Пак питаш. — Той започна да си играе с малките гърди на Дел, като търкаше зърната им, за да ги накара да се втвърдят.

— Ще се любим ли? — попита го тя.

Файнбърг се ухили зверски и я стисна, тя се сви.

— Никога — каза й той, но продължи да стиска, в очите на момичето се показаха сълзи. Но тя не заплака, нито се опита да отстрани ръката му.

— Остави я на мира — каза Едмъндс.

— Станал си милозлив на старини — отвърна Рик, но пусна момичето. Тя избяга към тоалетната, Джак знаеше, че ще плаче там, далеч от тях. Сърцето го заболя. Може би Файнбърг беше прав, започнал е да се размеква.

— Странна работа — реши да се върне към задачата той.

— Явно е излязъл изпод контрол. Има психологически проблеми. Сигурен ли си, че не си чувал за него? Мислех, че познаваш всички в този бизнес, толкова отдавна си в него.

— На моята възраст ми се случва и да забравям — каза Едмъндс.

— Хей, не съм искал да те обидя.

— Сигурно. Е, какво знаем за този Хауълс?

— Пълна биография, снимки, дейност. Без такива подробности като адреса, но Хонконг вече е запечатан като жабешки гъз. Няма къде да иде.

— Звучи гот.

— Гот ли? Никой вече не казва „гот“. Тази думичка изчезна заедно с гащите на цветя.

Файнбърг видя яда в очите на Едмъндс и веднага вдигна ръце.

— Стига бе, човече, не бъди толкова чувствителен.

Джак се изсмя, изгълта питието си и се изправи със залитане.

— Връщам се в хотела. В колко часа ни е полетът?

— Малко преди обяд. Ще ти се обадя. Аз също съм в „Шератън“.

— Добре. Ти оставаш ли?

— Разбира се. Ще го имам онова момиченце. — Той посочи една от танцьорките, високо момиче с ботуши до коленете и дълга коса, хваната на опашка. — Ще я накарам да ми прави ужасни неща с тази коса. Да я обвие… — Едмъндс не чу останалото, защото тръгна към изхода и музиката го обгърна от всички страни. Мина край тоалетните и мярна Дел, облегната на стената. Очите й бяха червени, но тя се усмихна, когато го видя.

— Да правим любов? — с надежда попита тя. — Обичам те.

Едмъндс усети как го облива вълна от тъга, примесена с вина.

Извади портфейла си и й подаде две банкноти.

— Съжалявам — каза той и излезе в горещата нощ, изпълнена с мирис на подправки и отработени газове.

Дванадесетте ръководители на триади, които седяха тази вечер около кръглата маса, контролираха лъвския пай от наркотрафика, проституцията и незаконните залагания в Хонконг, както и част от законния бизнес на колонията. На Томас Нгъ обаче му приличаха на

група пенсионери, събрали се да поговорят за предстояща екскурзия. Те седяха мълчаливо, от време на време кимаха или мърмореха тихо, докато Нгъ Вайсън, застанал пред портрета на бог Куан Кун, им разказваше събитията от изминалите четиридесет и осем часа. Той говореше тихо, с твърд глас и поглеждаше всеки от присъстващите в очите.

Те бяха пристигнали поотделно, всеки със собствена кола и телохранители, но идваха сами към къщата, а на входа ги посрещаше Нгъ Вайсън. Някои бяха облечени в измачкани скъпи костюми, други в маркови спортни дрехи, а един, който изглеждаше по-стар даже от домакина, пристигна в традиционна черна китайска носия с катарами от слонова кост. Всеки носеше малка чанта с церемониалното облекло. Един по един се качиха на горния етаж да се преоблекат, а после заеха местата си около масата. Томас стоеше отляво на двойната врата, скръстил ръце на гърди, а Чен беше застанал отдясно.

Старецът разказа за отвличането на внучката си от гуейлото, за изчезването и предполагаемото убийство на сина си и как са се сдобили със снимка на човека, когото смятат за отговорен. Замълча за момент, бавно огледа всички присъстващи и заговори отново.

— В миналото триадите често воюваха помежду си за територии и печалби, но тези дни са отминали. Останали са ни само няколко години, преди комунистите да вземат Хонконг, а ние знаем какво ще означава това. — По-възрастните мъже кимнаха в унисон. Един се изкашля шумно и се огледа къде да се изплюе, но се въздържа. — През последните години ние осъзнахме предимствата на сътрудничеството пред конфронтацията. Всеки увеличава печалбите си на собствена територия и не си губи времето и силите за конфликти. Сън Йон в Цим Ша Цуй, 14К в Монкок, Тан И във Ванчай и залива Косуей. — Той кимаше към съответните мъже, когато споменаваше триадите им. — Днес аз съм длъжен да поискам съвета ви в този труден за мен и моето семейство момент. Ние искаме да проведем хайка за този гуейло и със сигурност това търсене ще доведе до навлизането на мои хора в райони, където властта е ваша. Не желая нашите действия да бъдат разбрани погрешно, нито пък искам с нещо да ви обидя. Затова съм застанал пред вас и моля за разрешение.

Старецът прибра длани върху корема си и зачака.

Главата на дракона на Луен Инши пръв се изправи и заговори:

— Нгъ Вайсън, поднасям ти моите съболезнования за трагедията, която се е стоварила върху благородното ти семейство. Трагедия, която е още по-обидна, тъй като идва от ръката на варварин. Предлагам на хората ти безопасно преминаване през територията на Луен Инши, докато откриете човека, за когото говориш.

Последва го мъжът, който искаше да се изплюе при споменаването на комунистите. Той също се изправи и заяви подкрепата си. Но Томас знаеше, че и двамата са дребни риби, готови на всичко, за да се харесат и да се подмажат на баща му, защото означаваха, че все някога услугата им щеше да бъде възнаградена. Двамата заедно контролираха около петнадесет квадратни километра, повечето от които в Новите територии. Въпреки това Нгъ Вайсън се поклони на всеки от тях и им благодари сърдечно. Последва мълчание. Останалите водачи на триади се споглеждаха с каменни лица, чудеха се кой ще заговори следващ.

Главата на дракона на Тан И се изправи пръв — огромен мъж, с половин глава по-висок от Нгъ Вайсън и два пъти по-широк. На млади години той е бил един от най-опасните бойци на Тан И и беше излежал присъда в „Стенли“, тъй като отрязал главата на боец от вражеска триада. За убийството би трябвало да получи до живот, но триадата беше изпратила свои хора в Лондон, за да ликвидират двама от свидетелите, единият от които полицейски сержант. Мок Шинчи беше поомекнал след това, но не много. Въпреки седемдесетте си години, от главата му не бе паднал нито един косъм, макар вече да беше напълно побелял. И въпреки че мускулите му отдавна се бяха превърнали в сланина, той още правеше впечатление с фигурата си в червено кимоно. Преди пет години му бяха отстранили половината бял дроб и сега, когато дишаше, в гърлото му се чуваше хриптене.

— Аз споделям чувствата на говорилите преди мен, Нгъ Вайсън. И съм съгласен с онова, което ти каза за организациите, нашите семейства и мъдрото използване на възможностите. Никой от тук присъстващите не може да отрече, че откакто сме се отдали на бизнес и престанахме да се караме, всички просперираме.

Мъжете около масата заръмжаха и закимаха.

— Въпреки няколкото нищожни претенции за чужди територии — той изгледа назидателно един от по-младите мъже около масата, който наведе глава, — ние предпочитаме да си сътрудничим, вместо да

враждуваме. — Мок Шинчи замълча, дишаше тежко, наведе се и подпря ръце на масата. — Според мен е дошло време да покажем, че това сътрудничество може да се разшири още повече. Ти си прав, Нгъ Вайсън, когато казваш, че ни остава малко време в Хонконг. Тук животът ще стане различен, щом дойдат на власт комунистите. Няма да е невъзможен, но ще бъде тежък. Лично аз се радвам, че няма да ме има, за да го видя.

При тези думи мъжете заклатиха глави, всички знаеха, че ракът отново се е развил и Мок Шинчи е отказал нова операция.

— Ти ни показа предимствата от прехвърлянето на бизнеса в чужбина, Нгъ Вайсън, макар че не всички от нас имат толкова умни синове като теб. — Кимна към Томас Нгъ, който се усмихна, доволен от признанието. — Когато ние се насочим към света, далеч от Хонконг и комунистите, трябва да го направим заедно, като партньори, а не като конкуренти. Защото въпреки различията си ние всички сме китайци. Длъжни сме да застанем заедно срещу света и да се подкрепяме един друг. Сигурен съм, че с приближаването на 1997 година това ще стане. Но тази нощ искам да направя стъпка в тази посока, да укрепя връзките на сътрудничеството. Това, което ти предлагам, Нгъ Вайсън, не е само разрешение за навлизане в територията на Тан И. Предлагам ти помощ. Триадата ми ще подкрепи търсенето на този варварин и ако го открием, ще ти го предадем. Правя това в името на приятелството и вярвам, че ще бъде възприето точно така. — Той изпъшка и седна тежко, а столът му изскърца.

Бащата на Нгъ се поклони на Главата на дракона Тан И.

— Благодарен съм ти за подкрепата, Мок Шинчи. — Нгъ Вайсън кимна на Чен, който тихо отвори вратата и се измъкна навън. — Приемам предложението ти и обещанието за приятелство. Ще се радвам на сътрудничеството между нашите организации.

След това и останалите изразиха желанието си да помогнат на Нгъ Вайсън, а Чен се върна в стаята, когато последният сядаше на мястото си. Учителят държеше дванадесет пачки с цветни снимки и тръгна бавно около масата, като поставяше по една пред всеки от водачите.

— Това са най-добрите снимки, които успяхме да направим на гуейлото — обясни бащата на Томас. — Знаем как изглежда, все още не е напуснал Хонконг или поне не го е направил през някое от

пристанищата или летището Кай Так. Но не знаем неговото име, нито пък предполагаме къде се е скрил. Учителят Чен ще координира търсенето и може да бъде намерен тук по всяко време на деня или нощта.

Чен излезе от стаята и след по-малко от минута се върна със сака си. Внимателно затвори двойната врата и отиде до масата зад Нгъ Вайсън.

— А сега ви моля да се присъедините към мен в церемонията „Изгаряне на жълтия лист“ — продължи Главата на дракона. Зад него Чен отвори сака, извади жълт лист хартия и го постави до кръглата черна купа. Подаде на Главата на дракона черна четка за писане и отвори капачето на малко шишенце със синьо мастило. С внимателни премерени движения Нгъ Вайсън започна да пише върху хартията, като изговаряше на глас всеки от йероглифите. Изричаше клетвата за сътрудничество, за което се договориха всички. Мъжете около масата кимаха тежко. Когато завърши, той се приближи до Главата на дракона на триадата Тан И и му подаде листа и четката.

— Ще бъде чест за мен, ако ти се подпишеш пръв, Мок Шинчи.

Мок се усмихна и изписа трите йероглифа на името си под клетвата. Листът и четката след това преминаха по часовниковата стрелка през всички около масата, а когато върху него бяха положени дванадесетте подписа, Нгъ Вайсън добави и своя.

Чен извади кутия кибрит и бутилка вино. Главата на дракона задържа листа над купата, а учителят го запали. Пламъците обхванаха хартията и димът се издигна нагоре на облак, който сякаш излизаше от устата на Куан Кун. Воинът с червено лице като че гледаше през дима и ръцете му сякаш стиснаха по-здраво меча, който държеше пред гърдите си. Старецът държа горящата хартия, докато цялата не почерня, без да обръща внимание на болката от изгарянето, стиснал здраво зъби. Пламъкът трепна и угасна. Нгъ Вайсън пусна изгорелия лист в купата. Чен отвори бутилката и изля виното върху пепелта. Остави бутилката на масата, измъкна изпод кимоното си крив нож с дръжка от слонова кост и го подаде на Главата на дракона. Наведе се отново над сака и извади черна кокошка. Крилата й бяха завързани здраво за тялото, Нгъ Вайсън преряза вървите и я освободи. Главата на дракона хвана шията на кокошката с лявата си ръка и прекара ножа по врата й с едно рязко движение. Кръвта бликна в купата. Кокошката

започна да се мята и няколко капки паднаха върху масата. Чен изчака птицата да замре, хвърли тялото в сака и пое окървавения нож от ръката на Нгъ Вайсън. Главата на дракона вдигна купата и разбърка съдържанието. С прикован към мъжете около масата поглед, той вдигна купата към устните си и отпи голяма глътка. След това я подаде на Мок Шинчи. Сместа от кръв и вино очерта червена линия над устните му като пародия на усмивка, ужасяваща клоунска усмивка. Мок я пое с почти религиозно преклонение, отпи и я върчи на мъжа вляво.

Купата обходи масата както преди това жълтия лист и всеки отпи от нея, накрая тя се върна при Нгъ Вайсън. Той я хвана внимателно, върна се към масата и я вдигна към изображението в рамка.

— Който пристъпи клетвата и предаде доверието на подписалите жълтия лист, да умре като кокошката — извика той и се обърна с лице към мъжете около масата. Хвърли купата на пода и тя се разби на стотици парченца. Останалата смес от сладникаво-лепкавата течност се разля по пода и образува малки локвички, тъй като не можеше да попие в лакираното дърво.

— И нека семействата им се разбият като купата — добави Нгъ.

Всички Глави на дракони кимнаха като един.

Котвената верига падна над главата на Дуган точно в шест, последвана от звънтенето на монети, хвърляни от високо в тенекиена кофа. За пръв път това не го ядоса, защото повече от половин час вече беше буден. Мислеше за Цвете и си повтаряше наум последния разговор с нея.

Сигурен беше, че ключът към случилото се е зет му, но според прислужницата той и Джил не бяха се прибирали целия ден. За последен път позвъни в единадесет часа вечерта и помоли да предадат на Томас Нгъ да му се обади. Телефонът упорито мълча цяла нощ.

В седем и половина вече беше в службата си и пиеше кафе, вдигнал крака върху бюрото, и чакаше да стане осем, за да позвъни отново на сестра си. Отговори прислужницата филипинка. Не, Джил и Саймън не били у дома. Не, не знаела дали са се върнали снощи. Не, Томас Нгъ го нямало. Не, не знаела кога щял да дойде.

На около 10 000 метра над Виетнам, Файнбърг подаде светлозелена папка на Едмъндс.

— Това е нашият човек — каза той. — Истински професионалист. С нетърпение очаквам тази работа.

И Файнбърг беше професионалист. В очите му грееше маниакален блясък, който Джак беше наблюдавал твърде често във войниците от специалните части, когато се криеха из джунглите, убиваха, измъчваха и служеха на родината си. По онова време вярваше в това, което правеха. Дори и сред кръвта, мъката и лайната той знаеше, че действа за правдата, служи на Господ, родината и президента по най-добрия начин. Забелязваше отнесения поглед в очите на войниците, които си тръгваха, видели твърде много смърт, изгубили прекалено много приятели. Млади мъже, които никога вече нямаше да бъдат същите. Беше виждал този поглед и го разбираше, но не разбираше как човек като Файнбърг, който сигурно още е ходил с къси панталонки, когато последният хеликоптер беше излетял от покрива на американското посолство в Сайгон, можеше да има същата студена ярост в очите си. Вероятно в един момент от живота си той просто е престанал да се интересува какво и защо прави. Рик никога нямаше да съжалява за някоя своя постъпка, да го гризе съвестта или да му е мъчно. Нямаше да изпита никакви чувства. Едмъндс донякъде

му завиждаше, но не заради отнесения поглед и желанието за битки, а за спокойствието, с което бе успял да приеме работата си.

Може би с възрастта щеше да се промени. Като него. Не беше получил просветление, нищо подобно на изживяването, описано от документалистите при някои дългогодишни затворници. Не се събуждаше с писък посред нощ, нито пък подскачаше при всеки шум. Просто го беше обхванала дълбока скръб, задушаваща мъка заради онова, което беше вършил в миналото, и сега тя вгорчаваше и най-щастливите му мигове. То беше като тумор и растеше с годините. А сега се готвеше да го пръсне и да излезе навън, така че всеки да види какво е крил в душата си през всичките тези години.

— Добре ли си? — попита Рик.

По-възрастният кимна:

— Да, просто съм малко изморен.

Файнбърг се ухили.

— Трябваше да останеш снощи до края.

Едмъндс се усмихна насила.

— Успя ли накрая да я свалиш?

— Коя?

— Танцьорката. Момичето с конската опашка.

— Не, по дяволите. Тя си тръгна малко преди да затворят бара. Избяга навън и скочи зад някакъв мотоциклетист. Приятелят й, предполагам. Или по-скоро сводникът. Копеле. Не, хванах си две много млади. Господи, сигурно бяха под петнадесет. Почти нямаха косми по тялото, ако разбираш за какво ти говоря. Цяла нощ не съм спал. Жестоко.

Файнбърг обичаше да използва такива думи, които научаваше от книги или филми за виетнамската война. „В много отношения е жалко, че не е имал възможността да служи в началото на шестдесетте — помисли си Джак. — Тогава може би нямаше да използва жаргона с такова удоволствие.“

Двамата мъже седяха в почти празното отделение за бизнес класата на самолета, две стюардеси в дълги червени рокли се готвеха да сервират закуската. Едмъндс си взе само кафе и пресни плодове, но по-младият хапна от всичко: бъркани яйца, бекон, гъби и домати, както и три хлебчета, дебело намазани с масло. Джак обели един банан и неохотно започна да дъвче, нямаше апетит.

Папката лежеше на поставката пред него. Затворена. Беше със същия зелен цвят като униформите в джунглата, носени през нощта, при секретните операции, която никога нямаше да влязат в учебниците по история. Едмъндс беше убивал мъже, жени и деца в името на дълга, обикновено с нож или с голи ръце, често нощем и винаги с цел да тероризира врага. Тогава беше само на двадесет и пет години, не много по-млад от Файнбърг сега. А в частта беше един от най-старите. Изпращаха ги в джунглата, където виетнамците от Севера почиваха между битките, или навътре по тесните пътеки, изолирани от околния свят с дни, в очакване на патрулите на Виетконг. После убиваха. А когато свършеха с убийствата, обезобразяваха труповете, за да служат като предупреждение за останалите. Не, не като предупреждение. Нямаше за какво да предупреждават. Трябваше да служат за урок: така ще стане и с вас, ако ви хванем, затова стойте настрана. Колеха деца, кастрираха мъже и разпаряха коремите на жени с ловните си ножове. На няколко пъти бяха спуснати в нападнати от виетконгците приятелски настроени села, за да обезобразят телата на жертвите. Мъртви, но още топли и кървящи. После пак така бързо бяха изтегляни, преди армията да изпрати хора от журналистически корпус, за да им покаже срещу кого и против какво всъщност се бият.

И сега, както тогава, Едмъндс мислеше, че го прави за правдата. Но докато тогава го вършеше с твърдо и студено сърце, сега съжаляваше за действията си. Искаше му се да е бил обикновен пехотинец, да се е сражавал като всички с М-16 в калта, вместо да убива жестоко с нож в ръка. Не знаеше точно колко души е убил, но неколцина виждаше ясно, сякаш запечатани в паметта му. Как прерязва гърлото на едно младо момче с пушка, а след това се оказа, че това било момиче с метла в ръка. Как разпаря корема на млада жена, твърде късно открил, че тя е бременна. Дете изпълзя изпод леглото, докато той убиваше майка му, един старец се усмихваше, когато той заби ножа през ребрата в сърцето му. Спомняше си лицата на всички и знаеше, че ще ги помни до смъртта си. Въздъхна дълбоко и взе папката, надяваше се, че докато чете за човека на име Хауълс, спомените ще го оставят за малко на мира.

Вътре имаше три листа от факс, двата бяха с текст, а третият представляваше снимка. Човек на около тридесет години, с тясно лице,

хлътнали очи и твърдо стиснати устни. Човек, който Едмъндс позна. Беше го виждал преди четири години в Ливан.

Погледна към Файнбърг, но той се беше навел над чинията, концентриран в яйцата. Вгледа се отново в снимката. Нямаше съмнение. Хауълс беше човекът, който му спаси живота. Джак работеше в посолството в Бейрут, когато беше отвлечен от една от терористичните групировки в страната. Затвориха го в мазето на някаква къща в покрайнините и заплашиха посолството, че ако не плати откуп от 100 000 долара, ще го убият. Държаха го цели три месеца, през повечето време със завързани очи, даваха му да яде само консерви и вода. Едва не полудя от монотонния живот. Смъртта не беше нещо ново и не тя го плашеше. Но цели дванадесет седмици след отвличането никой не му проговори и една дума на какъвто и да е бил език. Не му разрешаваха да гледа телевизия или да слуша радио, а вестник му показаха само веднъж, за да прочете, че властите отказвали да платят откупа.

През трите месеца го пазеха шестима различни мъже, никога по-малко от двама на пост. Когато се появи Хауълс в къщата, бяха трима. Един от тях, гадняр на средна възраст, с грозен белег под лявото око беше ръководителят на групата. Заедно с него беше момиче с дълга черна коса, винаги с автомат в дясната си ръка, и един младеж на не повече от двадесет години — красиво момче, подстригано по войнишки и с бяла кожа. Те се редуваха да го пазят, двама седяха в стаята, а третият навън. От мазето се излизаше само през груба дървена врата с шпионка, заключена отвън и отвътре. В стаята имаше походно легло с войнишки одеяла за Едмъндс, пластмасова кофа за тоалетна и два стола за пазачите. На всеки два дни му носеха втора кофа, до половината пълна с хладка вода и груб пешкир, за да се измие. Храната и водата беше в картонени чинии и пластмасови чаши. На два пъти го снимаха върху походното легло с вестник в ръка. И двата пъти един от пазачите стоеше до него с пистолет, насочен към главата му.

Вече беше почнал да полудява, когато Хауълс се появи на сцената. Тъй като го държаха със завързани очи, не знаеше кой е при него в стаята, но по стъпките предполагаше, че е момичето. Чу я да се приближава до вратата, спря, за да погледне през шпионката. Последва дрънкането на катинара и удар с крак по дървената врата, писък и два

изстрела. Едмъндс се паникьоса и се изтърколи от леглото на пода, запълзя изплашен до смърт, че всеки миг ще получи куршум в главата. Чу се трети изстрел и изпъшкване, той успя да си свали превръзката и премига на светлината, в този момент мъжът на средна възраст падна на пода. До вратата лежеше младежът с рана на гърдите, от нея на тласъци извираше кръв. Момичето беше проснато до леглото с разпилени коси. Едното й око го нямаше, по косата й потече струйка кръв. Краката й трепнаха, сякаш спеше, но куршумът беше унищожил голяма част от мозъка й.

Чак тогава видя мъжа до вратата. Човекът, който беше причинил такова унищожение само за няколко секунди. Жилав и строен, с издължено лице, хлътнали очи, с двудневна брада, в ръцете си стискаше голям пистолет. Той бавно се въртеше, прицелвайки се в трите трупа в стаята. Всъщност те бяха два. По-възрастният мъж още дишаше тежко, притиснал с ръка корема си, където е бил улучен. Непознатият погледна Едмъндс и се прицели с напълно спокойно лице, без капка напрежение. Американецът се досети, че нападателят сигурно е принудил младежа да застане пред шпионката, а после го е блъснал вътре, вероятно застрелвайки го в гръб. Един срещу трима. Никой здравомислещ човек не би се решил на такова нещо. Спасителят му беше луд. Но мъжът не изглеждаше луд, а много спокоен. Тогава чу гласа му. Хладен и строг.

— Кой си ти? — Говореше с английски акцент.

— Американец — каза Едмъндс, не можеше да отдели погледа си от цевта на пистолета. Непознатият стегна пръста си около спусъка.

— Не те питам какъв си.

— Ралф Саймъндс. Аз съм бизнесмен. Продавам компютри. — Джак интуитивно разбра, че няма да е добре да каже на този човек, че служи в ЦРУ.

— Добър отговор. Не мърдай от мястото си.

Той се приближи до мъжа, който стенеше на пода, и застана над него. Стреля в десния му крак, куршумът разби капачката на коляното му и изтръгна треска от дъската на пода, а непознатият се усмихна. Мъжът изпищя, а той стреля в другия му крак. Терористът престана да вика. Вероятно припадна, човекът с английския акцент се наведе, пъхна цевта в устата му и стреля за шести, последен път. Изправи се и се протегна със затворени очи като котка на слънце.

Въздъхна дълбоко, а после се обърна да погледне Едмъндс.

— Няма да казваш на никого какво си видял — каза той и допря цевта на пистолета към устните си. — Бил си със завързани очи през цялото време. — Американецът кимна веднага. Правеше се на изплашен бизнесмен.

По-късно на разпита в Ленгли му казаха, че човекът, който го е държал затворен, бил един от най-опасните терористи в Ливан. На съвестта му тежали трима заложници и бил замесен поне в половин дузина бомбени атентати. Едмъндс имал късмет, двама от заложниците били убити, след като е бил платен откупа за тях. Показаха му безброй снимки, но той така и не успя да разпознае мъжа, който го освободи. Човекът, който изпитваше удоволствие, като измъчваше терориста. И честно казано, Джак не беше сигурен, че би го разпознал дори и да му покажеха снимката му. Защото му беше длъжник. И докато гледаше към същите хлътнали очи и четеше информацията за човека на име Джеф Хауълс, разбра, че това важи и сега, четири години по-късно.

Дуган изчака да стане следобед, преди да позвъни на Белами, като се надяваше, че ще е в по-добро настроение от сутринта.

— Джеф, обажда се Дуган.

— Какво, по дяволите, искаш? — изръмжа приятелят му в слушалката. Патрик я отдалечи от ухото си. Дотук с теорията, че на пълен стомах онзи ще омекне.

— Стига, Джеф. Просто искам малко информация.

— Дуган, ако знаеш какво ми е на главата, ще разбереш, че в момента дори не бих се изпикал върху теб, ако гориш.

— Да разбирам ли, че няма да ми подадеш топката на мача по ръгби?

Белами изсумтя и Пат разбра, че го е развеселил.

— Бизнесът си е бизнес, копеле. А ръгбито е съвсем друго нещо. Виж какво, Дуган, давам ти една минута. Само защото си един от най-добрите играчи в Хонконг. Стрелката се върти.

— Цвете?

— Замина. И внимавай, тя означава неприятности.

— В какъв смисъл?

— Със случая се зае специалният отдел. Един от убитите е бил нещо като китайски агент от разузнаването. Преди няколко години бил екстрадиран от Тайван и е сниман на няколко пъти в Кай Так. Сигурно още днес ще ти се обадят.

— Мислиш ли?

— Сигурен съм.

— Ти ли им каза, че съм я познавал?

— Та това не беше тайна, момчето ми.

— Да, знам. И те предполагат, че и тя е китайски агент, така ли?

— А ти как мислиш?

— Всъщност работата май не върви на добре, а?

— За теб ли? Или за нея?

Дуган не отговори и попита:

— Ами гуейлото? Какво става с него?

— Имаме името и номера на паспорта. Снемаме отпечатъците му от стаята. Получихме грубо описание от служители на хотела, но нямаме снимка. Ще пуснем заповед, за да бъде спрян на летището, но ако има фалшив паспорт, нищо няма да стане.

— Но той е ранен, нали?

— Да, изгубил е доста кръв, така че вероятно се е покрил някъде. Проверяваме всички болници, но това ще отнеме време. Пък освен това има много нелегални лекари, които биха могли да го лекуват.

— Въпросът е защо е избягал. Ако са отишли да го убият, защо е избягал, след като се е справил с тях?

— Ти ще ми кажеш, Дуган. Сигурно си е мислел, че ще опитат отново. Или пък има какво да крие. А може да е излязъл да си купи цигари.

— Как се казва?

— Хауълс. Джеф Хауълс.

— Проверихте ли го?

— Проверихме името и то съответства на номера на паспорта, а сега пратихме запитване в Англия. В нашите досиета го няма. Никога преди не е бил в Хонконг. Поне не с този паспорт. Минутата ти изтече, Дуган. И никога не сме провеждали този разговор.

— Разбрано. Благодаря ти, Джеф. Следващия път като те видя, ще те целуна от сърце.

— Ще ми цунеш гъза — засмя се Белами.

— Където кажеш — отговори Дуган и затвори. Значи гуейлото беше още в Хонконг и вероятно се нуждае от лекар. Името му е Джеф Хауълс и поради някаква причина е бил нает да убие зет му. Той седеше, загледан през прозореца и почукваше с пръсти по бюрото, опитваше се да обмисли следващата си стъпка.

Човек би могъл да научи много за една страна от организацията на такситата. Или поне така си мислеше Едмъндс, докато излизаше с Файнбърг през модерните врати на летището към паркинга за такси. В развитите страни само глупак би платил за такси, за да се придвижи от „Гетуик“ до Лондон или от „Нарита“ до Токио. Щеше да му излезе сума ти пари, а и с влакчето беше много по-бързо. Ако пристигнеш в някоя забравена от Бога страна на третия свят като Индонезия, тогава шофьорите те нападат като чакали, дърпат те и се блъскат в опитите си да те закарат до своята кола. В Тайланд бяха малко по-възпитани, но такситата пред летището са таратайки, а апаратите им за таксуване, даже и да ги има, не работеха, така че трябваше да се пазариш за цената, преди да се качиш. И все пак бяха евтини. На Кай Так такситата чакаха търпеливо на опашка, апаратите им работеха, а цените все пак бяха търпими. Според теорията на Джак Едмъндс за нивото на развитие според таксиметровите услуги, колкото е по-бедна страната, толкова по-евтина и по-неефективна е системата за обслужване. Колкото по-богата е страната, толкова по-добро е обслужването на такситата, докато стандартът на живот на шофьорите достигне онова равнище, когато цената за такси става невъзможна за повечето хора. Лондон вървеше нататък. Последния път, когато беше там, едва му признаха разходите. От счетоводството се подиграваха, че е трябвало само да наеме такси, а не да го купува.

— За какво мислиш? — попита Файнбърг, когато се наредиха на опашката.

— За такситата.

— Да, гадна работа. Такситата и смъртта са единствените неща, които са сигурни в живота. Кой го беше казал?

— Ти, Рик.

— Не бе, от кого беше цитатът?

Едмъндс знаеше за какво го пита, но не му се говореше и затова само сви рамене и смени темата.

— Къде си резервирал стаи?

Пред тях имаше около десетина човека. Бизнесмени в тъмни костюми с чанти и лек багаж, германско семейство, изпотено от горещината, двама сикхи с тюрбани. Джак беше облечен спортно, с кремави памучни панталони, черна риза и кафяви кожени мокасини, които купи почти без пари в Банкок. Файнбърг носеше светлосин летен спортен костюм, маратонки „Найк“ и тъмни очила. Едмъндс знаеше, че на младия агент най-много от всичко му се иска да се спусне тук с парашут от 3000 метра височина, захапал готов за стрелба автомат, но засега трябваше да се задоволи само с очилата си. Господи, откъде го беше изкопало ЦРУ? Сигурно се беше влял с вълната по време на Рейгън, която върна част от славата на разузнаването, изгубена по времето на Никсън. Заедно с това обаче тя позволи в управлението да постъпят доста хора, на които мястото им беше в големите болници с решетки на прозорците, където пациентите се разхождат с ризи с дълги до коленете ръкави.

— В хотел „Виктория“ на острова.

— Евтино ли ще я караме?

— Ние не сме тук официално — тихо отвърна Файнбърг.

— Какво искаш да кажеш с това, че не сме официално? — попита Едмъндс, макар че съзнаваше, че тук не му беше мястото за подобен разговор.

— Не се паникьосвай, за бога! Като ти казвам, че не е официално, значи че просто трябва да се държим настрани от местното бюро. Те не бива да знаят, че сме тук. Никой не бива дори да заподозре подобно нещо. Влизаме и излизаме, без някой да разбере, че изобщо сме идвали.

— Но нали е от Фирмата?

— Разбира се, че е от Фирмата. Да не мислиш, че ще те помъкна на своя глава, без да ти кажа?

„Нищо чудно — реши Едмъндс. — Точно това би направил, дявол да го вземе.“

— И?

— Това представление го ръководи Грег Хамилтън. Щях да ти кажа, когато стигнем в хотела.

— Щеше да е по-добре да ми го беше казал, преди да дойдем тук.

— Стига, Джак. Хамилтън ми се обади, защото не можеше да се свърже с теб. Това е. Аз вдигнах телефона и получих задачата. Просто ти предавам информацията. Това е.

Дойде техният ред на опашката и се насочиха към таксито. Всеки от тях носеше по една пътна чанта. Тази на Едмъндс беше сгъваема за костюми, а на Файнбърг яркосиня за през рамо. Седнаха с тях на задната седалка, вместо да ги сложат в багажника. И двамата пътуваха с малко вещи. Както Файнбърг каза, влизат и излизат, преди някой да е разбрал, че са идвали. Никой, с изключение на Грег Хамилтън. По-младият агент каза на шофьора адреса, но той като че не разбра.

— Ъ? — изхъмка китаецът и присви очи.

— Хотел „Виктория“ — бавно повтори Файнбърг. — На остров Хонконг.

Шофьорът поклати глава.

— Аз не знае. Аз не знае.

— О, мамка му! — възкликна Рик. — Какво да правим сега?

— Можеш да го затриеш — предложи хладно Едмъндс.

Файнбърг плесна по облегалката на шофьора.

— Хотел „Виктория“ — повтори той. — Хотел „Виктория“.

Джак смъкна прозорчето си и повика един добре облечен китайски бизнесмен, на около четиридесет години, с очила и чанта от крокодилска кожа.

— Извинете, имаме малък проблем с шофьора. Бихте ли ни помогнали?

Мъжът се усмихна, приближи се и наведе глава към него.

— Разбира се — каза той със западняшки акцент. — Къде искате да отидете, приятели?

— Хотел „Виктория“ — отвърна Едмъндс. Мъжът обясни на шофьора на китайски, а той кимна и изръмжа. — Благодаря — зарадва се Джак.

— Няма нищо. Приятно прекарване в Хонконг.

Възрастният агент вдигна стъклото и се облегна в охладеното от климатика купе.

— Хамилтън е в Лондон — каза той.

— Точно така.

— Тогава защо ще провежда операция в Хонконг?

— Не ми каза, а и аз не попитах. Но ако искаш, може да му се обадиш.

— Да, ей сега. И какъв е планът?

— Според Хамилтън този тип Хауълс е ранен, стреляли са по него, така че полицията скоро ще го надуши.

— Какви ги говориш?! — Едмъндс започна да се ядосва. Не обичаше да започва операция без пълни указания, а още повече не му се нравеше фактът, че трябва да получи информацията от този тъпанар Файнбърг. Хамилтън поне можеше да се опита да се свърже с него. Все пак беше с по-висок чин.

— Както казах, щяхме да седнем и да поговорим по този въпрос, когато стигнем в хотел „Виктория“. Слушай, Джак, не се притеснявай. Това ще е нищо работа.

— Не разбрах защо полицията е стреляла по него.

— Не е полицията. Бил е нападнат в хотелската стая. Хамилтън каза, че е убил един наш агент и затова трябва да изравним резултата, но без да обиждаме братовчедите. Тук все още е британска територия, макар че има повече от нашите, отколкото от техните.

— Значи е за отмъщение?

— Точно така. Хауълс е чукнал един от нашите, а ние ще чукнем него.

— Но Хауълс е англичанин. Нещо не ми харесва в тази работа.

— Англичаните са го натирили. Нали прочете папката? Той е пълна откачалка и само създава проблеми. Приеми го, все едно е болест, а ние сме лекарството.

— Гледал си много филми със Силвестър Сталоун.

— Слай е моят герой — ухили се като дете Файнбърг.

„Истински кошмар“ — помисли си мрачно Едмъндс.

— Слушай — продължи по-младият, — местната полиция търси Хауълс. Щом го открият, ние ще го утрепем. Няма начин да напусне Хонконг, а тук не е много лесно за един бял да се скрие. Особено ранен с куршум. Но аз мисля, че ние можем малко да ускорим нещата.

— Как?

— Той е ранен и се намира на непозната територия. Не може да отиде в болница, следователно му трябва някой да го скрие. Доколкото знае Хамилтън, Хауълс работи сам и няма приятели тук.

— „Cherchez la femme?“

— Очевидно е, нали? Трябва да намерим момичето и ще го открием.

Едмъндс кимна.

— Значи ще проверим баровете и нощните клубове. Те едва ли са повече от няколко хиляди.

Файнбърг размаха пръст:

— Хонконг се е променил от времето на виетнамската война. Има купища барове за китайци, но ние няма да ходим там. Хауълс най-вероятно е отишъл в някое от заведенията за туристи във Ванчай или в Цим Ша Цуй. Те са най-много петдесетина. Ще ги проверим за една нощ. Просто ще покажем снимката му, сякаш търсим стар приятел. Може да извадим късмет. И дори да не успеем, най-накрая полицията ще го намери. И в двата случая той минава в историята.

Младежът облиза устни, сякаш тази перспектива го радваше. Джак го наблюдаваше и се чудеше кой всъщност е психопатът: Джеф Хауълс или Рик Файнбърг.

Еми се събуди цялата схваната. В малкото апартаментче имаше само едно легло, а на него лежеше гуейлото. Нямаше нищо против да сподели постелята с него, но не искаше да рискува и да го нарани. Прибра се малко след четири сутринта, а Хауълс беше заспал дълбоко и дори хъркаше. Тя го целуна по тила, остави чаша прясна вода на нощното шкафче и заспа, свита на малкия диван в хола, покрита с вълнено одеяло.

Обикновено спеше до късно следобед, но доктор Ву беше казал, че ще мине около обяд, така че тя нави малкия будилник за единадесет. Направи си жасминов чай и седна с него на дивана, замислена за изминалата нощ. Беше имала късмет. Един бизнесмен от Сидни я хареса и седя с нея почти три часа, като й купуваше чаша след чаша, като се опитваше да вмъкне ръката си към задника й. След първите две чаши Еми го заведе в едно от сепаретата, където осветлението беше по-слабо, а питиетата по-скъпи. Там му позволи да я целува, да гали гърдите й през роклята, а тя галеше бедрото му и вместо за двадесет минути, изпиваше чашите си за дванадесет. Австралиецът миришеше на застояла пот, тютюн и уиски, от което й се повдигаше, но Еми му се усмихваше и се смееше на глас на тъпите му вицове, а сметката растеше.

Около полунощ той беше започнал да я моли да отидат в хотелската му стая, но тя хитро се измъкна. Австралиецът предложи да плати таксата за нея, но тя отказа, след което той беше готов да даде два пъти повече пари. Не че не излизаше с клиенти, правеше го поне два пъти месечно, за да увеличи дохода си, но този не й харесваше, а Еми си подбираше мъжете, с които лягаше. Може би като остарееше, нямаше да подбира толкова и ще използва всяка възможност, но сега беше достатъчно млада и красива, за да иска висока цена, и макар да позволяваше на вонящите варвари да я опипват, по-скоро би умряла, вместо да разтвори крака за тях.

Австралиецът беше извикал мама-сан и й каза, че иска да я изведе, а тя я попита на китайски дали иска. Еми отговори „не“, защото австралиецът е прасе. Тогава мама-сан мило му обясни, че момичето е в цикъл, може би ще му я даде следващия път, а сега в бара има достатъчно други красавици, от които той да си избере. Австралиецът предпочете да си тръгне, като плати с кредитна карта, което значеше, че тя няма да си получи комисионата поне два месеца.

Основната ѝ заплата беше колкото на машинописка, но получаваше една трета от цената на питиетата, които клиентите купуваха за нея. Колкото повече пиеше, толкова повече печелеше. Касиерката ѝ даваше в края на вечерта купчинка талони, които показваха колко пари е заработила. Ако клиентът платеше в брой, тя получаваше парите в края на седмицата. Но ако използваше кредитна карта, обикновено парите пристигаха след два месеца.

Тя го беше помолила да плати в брой, австралиецът имаше пълен с пари портфейл, но той я изруга и нарече измамница. Тогава Еми каза на касиерката да добави още две питиета за компаньонка към сметката му, а тя се усмихна:

— Мамка им на гуейло. На тях и на майките им.

Еми изпи чая, загледана във въртящите се в кръг листенца в чашата. Не беше само заради парите. Дори австралиецът да не беше такъв грозен досадник, даже и да го беше харесала, тя пак нямаше да тръгне с него. Това имаше нещо общо с Джеф Хауълс, но още не беше сигурна какво. Някакво усещане за вярност може би. Но не виждаше смисъла. Дори не беше спала с него, не знаеше нищо за англичанина освен факта, че я помоли да му помогне и нещо в нея я накара да се съгласи.

През целия си живот Еми беше използвана. От баща си, когато едва надхвърли дванадесет години, от поредица приятели, които вариряха от жестоки до груби, от клиентите, от мама-сан. Всички мислеха, че имат право да я използват, и тя се беше примирявала с това. А сега този мъж също я използваше, но по различен начин. Той имаше нужда от нея. Не само искаше помощта ѝ, а се нуждаеше от нея и именно в това беше разликата. Усещането, че наистина е необходима някому, я караше да се чувства по-специална.

Изкъпа се набързо, облече избеляла джинсова пола и бяла памучна блуза с къси ръкави, а след това направи на Хауълс кафе. Не беше забравила, че го обича черно, без захар. Влезе в спалнята, той вече беше буден, но още лежеше по корем. Обърна се и се усмихна, когато тя коленичи пред леглото.

— Добро утро — каза той.

— Добър следобед — поправи го тя.

— Нямаше как да разбера, защото завесите са спуснати.

— За да спиш. Доктор Ву каза, че за теб е най-добре да спиш колкото може повече. И да пиеш вода.

Хауълс погледна кафето и се усмихна:

— Благодаря ти за кафето. Как да го кажа на китайски?

— М гой.

— М гой — повтори той. — М гой за кафето.

— По-добре го изпий бързо, защото доктор Ву ще дойде и ще ми се кара, ако го види.

Хауълс се обърна бавно наляво, Еми му помогна да седне и вдигна възглавницата зад гърба му.

— Това ще бъде нашата тайна — каза англичанинът.

Кой знае защо, това много се хареса на Еми и тя се изчерви. Той вдигна чашата към устните си и отпи.

— Чудесно е — въздъхна Хауълс. — Как да кажа „вкусно“?

— Хо сик за храна — отговори тя. — Хо ям за питие.

— Хо ям — повтори той. — М гой.

— М сай м гой — каза Еми. — Няма защо.

Хауълс я наблюдаваше над чашата и се чудеше какво да прави с нея. За момента му трябваше, за да го крие. Ами после? Тя знаеше името му и не след дълго щеше да разбере какво е извършил. Стрелбата в хотела със сигурност щеше да бъде отразена във вестниците, а на регистратурата той беше използвал истинското си име. Много глупаво, но тогава вярваше напълно на Грей. Но сега нямаше смисъл да се обвинява за минали работи. Важно беше единствено бъдещето.

— Как се чувстваш? — попита тя.

— Много по-добре.

— Хубаво. Радвам се.

Изглеждаше радостна. Мъжът не можеше да прецени дали се радва, защото той оздравява, или защото скоро ще й се махне от главата. На вратата се звънна и двамата се стреснаха.

— Доктор Ву — възкликна Еми, грабна чашата и хукна към кухнята, за да я остави в мивката, преди да иде да отвори вратата и да пусне вътре възрастния лекар. Той я поздрави и влезе в спалнята.

— Изглеждаш много по-добре, отколкото последния път, когато те видях — усмихна се Ву.

— Оздравявам бързо — отвърна Хауълс.

— Това ще реша аз — натърти лекарят и остави медицинската си чанта в края на леглото. — Наведи се напред, ако обичаш.

Той се наведе, възрастният китаец свали превръзката и огледа раната.

— Ммм, май си прав — каза той. — Не виждам проблеми. Само ще сменя превръзката. Чувстваш ли болки?

— Тъпа болка, ако не си мърдам рязко ръката.

— Искаш ли нещо за нея?

— Никакви инжекции — отвърна Хауълс. — Но ако имаш таблетки, може да глътна, когато започне да ме боли. Ще ти бъда благодарен.

Доктор Ву извади малко пластмасово шишенце от чантата си. Вътре имаше шест бели хапчета.

— Ще ти ги оставя. Взимай по една, когато много те заболи, но в никакъв случай повече от две на три часа. Това са болкоуспокояващи, но ще ти помогнат и да спиш. Ако болката се усили толкова, че усетиш нужда да вземеш три таблетки, трябва да ме повикаш веднага. — Остави шишенцето до чашата с вода. — И пий много течности.

— Пия. Еми се грижи добре за мен.

Тя влезе в спалнята и застана зад лекаря, като кършеше нервно пръсти. Ву се обърна към нея и заговори на китайски. Жената кимна и отговори. Забеляза въпросителния поглед на Хауълс и бързо преведе:

— Доктор Ву каза, че след два дни можеш да се изправиш, но той ще дойде да те види преди това. — Нямаше нужда тя да превежда, английският на възрастния китаец беше много по-добър от нейния, но не искаше раненият англичанин да си помисли, че говорят нещо зад гърба му.

Той погледна лекаря и кимна:

— М гой.

Доктор Ву се усмихна:

— М сай м гой. Много добре говориш китайски.

Зад гърба му Еми се усмихна гордо.

Едно от най-големите предимства да си главен готвач е, че винаги си свободен следобед. Андре Бомон знаеше, че работата му има много недостатъци: дългите часове подготовка, напрежението винаги

да е във форма, стоенето в кухнята до късно през нощта. И точно затова направо боготвореше свободното време между обеда и приготовленията за вечеря.

Бомон беше главен готвач в един от най-добрите хотели в Каулун и когато времето беше хубаво и нямаше да организира някое празненство, подкарваше своя „Голф“ към Хебе Хевън със свален гюрук и надуто стерео и изкарваше яхтата си за няколко часа.

Обичаше Хонконг и тукашния начин на живот. Получаваше почти двойна заплата в сравнение с Франция, разполагаше с апартамент от 200 квадрата без наем, който всяка година се обновяваше по негово желание, колата, два безплатни билета първа класа до Франция, безплатна храна в хотела. И възможност да стане главен готвач на двадесет и осем години, докато приятелите му в Европа още бяха помощник-готвачи.

Днес денят беше идеален за излизане с яхта. Безоблачно небе, свеж северен ветрец и Каролин Чан до него. Тя отговаряше за връзките с обществеността в хотела, но се измъкна от работа под предлог, че отива до рекламната агенция. Шефът й беше добряк и мекушав, а нея не я гризеше съвестта, че се е измъкнала за няколко часа. Знаеше, че се отплаща достатъчно добре на хотела, като се разправя с недоволни клиенти, проверява менюта, изпраща съобщения за пресата и се грижи за високопоставените гости.

Андре се отклони от шосето и подкара към пристана, тя вдигна лице към небето и остави ветрецът да развява дългата й черна коса. На паркинга имаше достатъчно места, както винаги следобед през работен ден. Само в почивните тук ставаше претъпкано, но тогава Андре си намираше друго забавление.

— Коя е твоята? — попита Каролин, а той натисна бутона да затвори покрива и заключи вратите.

— Онази с белия корпус и двете мачти — посочи Бомон.

— Как се казва?

— „Катрина“. Преди е принадлежала на някакъв адвокат, нарекъл я на името на жена си, но тя избягала с друг. Наложило му се да продаде яхтата, за да събере пари да върне дълговете си. Още не съм успял да й сменя името.

Той тръгна до нея и я прегърна през кръста. Зарови лице в косата й и вдъхна аромата на парфюма.

— Може би ще я нарека „Каролин“.

Тя беше петото момиче, на което подхвърли идеята за смяна на името. Три от предишните накрая се любиха с него в каютата. Кой знае защо, обещанието да нарече яхтата си на тяхно име им действаше като афродизиак. Честно казано, на Андре си му харесваше „Катрина“.

Каролин се притисна към него.

— Ще ми бъде приятно — измърка тя и се извърна да го прегърне и целуне в устата. Той пръв се отдръпна.

— Ела. Ще хванем някой да ни закара.

Намериха една груба старица с лодка и след минута пазарене тя се съгласи да ги закара до „Катрина“.

— Страхотна е. Толкова фина, женствена. Харесвам я — каза Каролин.

— Чакай да я видиш отвътре — отвърна Андре и задържа погледа й с усмивка. Тя се засмя и той разбра, че вече е негова. Поне за този следобед.

Качи се пръв на борда и й подаде ръка.

— Кажи й да дойде и да ни вземе, когато трябва да се връщаме — каза той, а Каролин бързо заговори на китайски. Жената се изсмя и отплава с лодката.

Каролин се наведе над парапета и загледа водата отдолу, а Андре започна да върти ръчката, за да вдигне котва. Стори му се, че върви по-тежко от обикновено. Може би котвата се беше закачила в нещо на дъното. Бавно, мъчително бавно котвата започна да се издига с половината от нормалната си скорост. Докато чакаше, Андре се възхищаваше на гърба на Каролин и на дългите й крака. Имаше необичайно дълги крака за китайка. Изведнъж тя изпищя. Смразяващ кръвта вик, който накара старицата да изпусне едно от веслата и прогони всички мисли за любов от главата на Андре.

Томкинс влезе в кабинета му с вдървена походка, сякаш имаше необелен банан в задника. Патрик ядеше пиле и устните му бяха мазни.

— Като прасе си, Дуган, мама му стара — не се сдържа шефът.

— А трябва да си благодарен, защото обядвам, докато работя — изрепчи се Дуган.

— Да бе, благодарен съм ти, началникът на полицията също ти е благодарен, а и губернаторът. Обзалагам се, че кралицата ще чуе колко си отдаден на службата си.

Патрик взе лист хартия и избърса ръцете си. Картонената кутия от обяда му беше пълна с пилешки кости и студени пържени картофи. Измъкна бяла пластмасова лъжичка и се зае с десерта.

— Какво искаш? — попита той, докато дъвчеше.

— Аз ли? Само да си разчистиш бюрото, за да ти стоваря още дузина папки. Но момчетата от улица „Арсенал“ май имат други планове по отношение на теб. Току-що ми се обадиха по телефона. Да идеш при тях. Какво си направил, за да привлечеш вниманието на специалния отдел, Пат?

— Да пукна, ако знам — отвърна Дуган. — Веднага ли трябва да се занеса?

— Така казаха. Търси главен инспектор Лей.

— Мислех си, че няма високопоставен служител от китайски произход в специалния отдел.

— Няма. Той е англичанин. — Томкинс написа името на един лист.

Отдел „Специални операции“ също се намираше във Ванчай, в стара административна сграда, недалеч от кабинета му. Затова той отиде дотам пеша. Улиците бяха задръстени и шумни. Камиони изпускаха черни облаци пушек, лимузини с шофьори возеха богати бизнесмени с мобилни телефони, голи до кръста доставчици разнасяха стоки. Един теглеше с колелото си натоварена със заклани оскубани пилета количка, друг превозваше големи зелени газови бутилки. Абсолютна смесица от старо и ново, съвсем типична за Хонконг.

Магазините също представляваха смесица от древно и модерно: билкар, чиито рафтове бяха пълни с тайнствени бутилки, в които се виждаха зелени и кафяви растения и коренища, чували сухи гъби и еленови рога в стъклени витрини. До него майстор на ковчези, изложил стоката си пред магазина, магазин за електроуреди с цветни телевизори и японски фотоапарати, малка гостилница с пет кръгли масички, където Дуган понякога обядваше, когато му писнеше от европейска храна. След нея бутик за козметика… Някои от сградите бяха на повече от двадесет години или дори по-стари, с по седем-осем етажа, апартаменти над магазините и затворени с метални решетки

входове. Постепенно обаче ги заменяха кули от стъкло и мрамор, два или три пъти по-високи — в търсене на големи печалби предприемачите вече навлизаха и в тези квартали.

Тротоарите бяха задръстени като улиците и по тях можеше да се види същата космополитна смесица: прегърбени възрастни домакини, които се прибират у дома с пазарски чанти, бизнесмени с модни костюми и тесни вратовръзки, млада жена крещеше по мобилния си телефон, за да я чуят през писъка на клаксоните и рева на двигателите, ученички с колосани бели блузи, бели обувки и пълни с учебници раници върху раменета, майки с деца на гърба.

Патрик вървеше бавно отчасти заради тълпите, но и защото не му се искаше да пристигне на разговора в специалния отдел потен като прасе. Понякога му се налагаше да слезе от тротоара и внимаваше да не стъпи в някоя от купчините прах и гнили зеленчуци, останали от среднощното хранене за успокояване на домашните призраци.

Главен инспектор Лей изглеждаше мил човек, с посивяваща коса, добродушни сиви очи и отпусната кожа, която му придаваше вид на изморен, но верен булдог. Светлосиният костюм не му стоеше добре, но сякаш беше единственият, който е намерил сутринта в гардероба си. Той се усмихна добродушно, когато Дуган влезе в кабинета му, и го изненада с подаване на ръка.

— Винаги съм те харесвал — каза Лей. Говореше с шотландски акцент, който навяваше представи за зелени хълмове и покрити със скреж църкви.

— Моля? — изненада се Патрик.

— Играеше защитник в последния мач. Направо си страхотен. Спомням си, че казах на жена си Глинис: това момче би могло да играе даже за Уелс.

— Страхувам се, че не, сър. Не съм от Уелс.

Лей изглеждаше засегнат, а Дуган твърде късно се сети, че трябваше да добави „за съжаление“, за да не го засегне.

— Нищо, нищо. Сядай.

Той кимна към двете удобни кресла, поставени пред бюрото. Кабинетът приличаше на този на Патрик, но беше малко по-голям. В единия ъгъл имаше голяма черна каса, а върху нея метална купа с храстовидно растение. Бюрото изглеждаше доста затрупано, като това на Дуган, но отгоре беше поставена и малка настолна лампа. Той

мярна в гръб сребърна рамка и предположи, че на нея вероятно е снимката на съпругата на Лей и няколко деца. Без съмнение главният инспектор беше улегнал семеен мъж и стълб на църковната енория. Един Господ знае какво точно правеше в специалния отдел. Сигурно направо се съсипваше в опити да спре комунистическото нахлуване на място, което скоро ще бъде предадено на червен Китай. А и службата му беше абсолютно безперспективна. Специалният отдел щеше да бъде разформирован, преди комунистите да дойдат на власт, а всичките му досиета закрити и унищожени. На повечето от китайските служители беше обещано британско гражданство, за разлика от останалите над шест милиона жители, защото дори и британското правителство разбираше, че такива хора няма да оживеят дълго при новия режим.

Отдел „Специални операции“ имаше и други задачи, разбира се. Той наблюдаваше дейността на ЦРУ и другите разузнавателни централи в Хонконг, местните членове на Гоминдана — антикомунистическата партия на Тайван. Но основната им цел беше да разкриват комунистите в колонията и затова бяха изградили цяла мрежа от информатори, чийто живот също щеше да бъде заплашен след предаването на властта. Главно поради тази причина в специалния отдел имаше толкова малко китайци, при това нито един на ръководна длъжност. Работата беше твърде опасна, за да бъде доверена на местни хора.

— Е — започна Лей, сплете пръсти и се облегна на стола. — Разкажи ми за онова момиче. — Говореше като баща, който пита сина си за последната му приятелка.

— Какво искате да знаете, сър?

Главният инспектор се усмихна. Изглеждаше като човек, свикнал да се усмихва. Дуган си го представи в коледната сутрин как разопакова подаръци с внуците си и после разрязва пуйката, а жена му поднася зеленчуците.

— От кога я познаваш?

— От няколко дни.

— Как се казваше?

— Моля?

Лей се усмихна отново.

— Грешка на езика, синко. Разбира се, исках да попитам как се казва?

— Цвете.

— А китайското й име?

— Не знам. Познавах я само като Цвете.

— Никога ли не си я попитал за фамилията?

— Не е ставало дума.

— Но тя знаеше твоето, нали?

— Разбира се.

— И двете имена?

— И двете — потвърди той.

— Добре, поне един от вас е знаел какво става — кимна Лей и се засмя. — Сериозно, Пат, доколко добре я познаваше?

Дуган забеляза колко лесно по-възрастният премина към малкото му име, опитваше се да превърне разпита в обикновен разговор между любители на ръгби.

— Бяхме приятели.

— Знаеш ли къде работеше?

— В „Банк ъф Чайна“. Обаждах й се там няколко пъти.

— И се свърза с нея?

— Един-два пъти.

— Ходи ли да я видиш в болницата?

— Да.

— Какво ти каза тя?

— Че е била нападната от един гуейло.

— А кои са били нейните приятели?

— Приятели ли?

— Двата трупа в стаята.

Дуган поклати глава.

— Не, сър, не ми каза.

— За какво друго си говорихте?

— Почти нищо, сър. Тя изглеждаше доста замаяна. Беше зле наранена и не говореше много смислено.

— Но не е била в делириум?

— Не, обаче изглеждаше объркана. Мисля, че всъщност не схващаше какво все пак е станало. — Патрик разбираше, че

постепенно обвива истината с лъжи, създава защитна стена около тайната, която му довери Цвете.

Лей се понаведе и постави длани върху бюрото. Оправи маншетите си и впи поглед в него.

— Имаме проблем, Пат. Това момиче е било заедно с двама мъже, единият от тях вече е разпознат като агент на китайските тайни служби, той е свързан с поне три убийства в Тайван. В хотелската стая е била намерена спринцовка с лекарство, което би предизвикало инфаркт дори у слон, с нейните отпечатъци. Отведена е от болницата доста зле ранена, както ти каза, от група типове от „Синхуа“, така наречената „Китайска информационна агенция“. И докато цял свят спокойно приема, че тази агенция се занимава само с журналистика и описва последните постижения на селското стопанство, аз и ти, Пат, знаем съвсем други работи за нея. Хората на „Синхуа“ са официалните, а и неофициални представители на Китай в Хонконг. През техните кабинети в Хепи Вали преминават едни от най-жестоките китайски копелета. А сега започва да изглежда, че ти си приятел на една от тях.

Лей замълча, гледаше Дуган в очите, сякаш погледът му може да проникне през слоевете лъжи. Патрик усещаше, че ръцете му започват да треперят, и ги подпря на коленете, за да не се вижда.

— Та какво точно ти каза твоята приятелка, Пат?

— Нищо.

Възрастният мъж посегна и взе една папка от лявата страна на бюрото си. Отвори я и прелисти.

— Това е твоето досие, Пат. Нямаш нито едно порицание. Ако не беше зет ти, без съмнение досега щеше да бъдеш главен инспектор. — Остави папката на бюрото и продължи: — Ако има нещо по-лошо от това да имаш за зет Глава на дракон, то е да не си честен към началниците си. Не бих искал да си провалиш кариерата.

— Само че няма да я подобря, нали? — попита Дуган. Усещаше как в гърдите му се надига злоба, която го изгаряше като огън.

— Може да стане много по-зле, повярвай ми. Много по-зле. Та какво точно ти каза това цвете?

Лей още се усмихваше, но на Патрик му се стори, че сивите очи станаха по-пронизителни, а добродушните черти на лицето са само маска. Този човек не беше приятелски настроен, не можеше да му се

довери, вероятно дори не беше запалянко по ръгби, за ръгбито пишеше в досието му. Той не му дължеше нищо, по дяволите, не дължеше нищо и на полицията като цяло. Те погубиха възможността му за кариера, а сега искаха от него помощ. Дуган със сигурност знаеше, че ще остане верен на Цвете. Ще я предпазва и ще й помогне. Ще лъже този човек, ще лъже всички, които може, и ще се забавлява с това.

Усмихна се глупаво и почеса олисялото петно на главата си.

— Всъщност ми е малко неудобно, сър.

Лей вдигна вежди.

— В какъв смисъл?

— Тя ми поиска пари.

— Пари ли?

— За лечението в болницата. Каза, че нямала достатъчно.

— И защо ще иска пари от теб, Пат?

Дуган замълча и се опита да измайстори възможно най-добрата си виновна физиономия. Изглеждаше притеснен.

— Защо? — настоя Лей.

— Аз и преди й плащах, сър. Тя не ми беше точно приятелка.

— Курва ли?

Младият мъж сведе очи към пода.

— Да, сър. Срещнах я в един от баровете, където ходим с момчетата. Първоначално не разбрах, че е от бранша. После загрях, когато ми поиска пари.

— Но ти каза, че работела в банка?

— Така разправях на всички, сър. Не исках да признавам, че си плащам. Момчетата щяха да ме спукат от подигравки.

— Затова не си разбрал фамилното й име — досети се главният инспектор.

— Точно така, сър. И затова не мога да разбера защо смятате, че тя работи с китайски агенти. Не беше чак толкова умна, сър. Страхотно тяло, но празна главица.

Лей кимна.

— Разбирам — учудено провлече той. — Разбирам.

Патрик го погледна право в очите. Опитваше се да изглежда уверен и да диша спокойно. Държеше дланите си здраво прилепнали върху коленете, с неподвижни пръсти, за да не се вижда напрежението му.

Накрая Лей, изглежда, взе решение:

— Добре, Пат. Засега това е всичко. Да речем, че приключихме. Ще ти се обадя, ако поискаме още нещо от теб.

Не му подаде ръка за сбогуване, а остана седнал зад бюрото си, Дуган излезе и затвори вратата. Главният инспектор мрачно забарабани с пръсти върху досието му.

— Старши инспектор Патрик Дуган, не вярвам на нито една твоя дума — тихо изрече той.

Томас Нгъ стоеше пред къщата и гледаше пристанището, когато чу звъна на телефона и учителят Чен да се обажда. Възрастният мъж беше заповядал да му свалят голямо бюро от една от спалните и го сложи в хола. Върху него постави старовремски черен бакелитов телефонен апарат, купчина листове, няколко подробни карти на Хонконг и добре подострени моливи. Сега седеше на стол, взет от подредените около кръглата маса, и отговаряше на телефона, който звънеше непрекъснато от зори. Картите ги набавиха от един предприемач, който дължеше услуга на триадата. Всъщност няколко услуги. На хартията бяха отбелязани всички сгради на територията на колонията. След като някоя от тях бъдеше посетена, портиерът разпитан и информацията предадена на учителя Чен, той я отбелязваше. Вписваше името на човека, извършил огледа, и часа на постъпване на съобщението, като поглеждаше големия си златен часовник, оставен върху бюрото. До стареца седеше един от младите бойци, който преди беше работил в голяма фирма за недвижими имоти, и му помагаше да намира сградите върху картите.

Търсенето започна рано сутринта и продължаваше вече почти осем часа. Чен настоя лично да приема всички обаждания, като си почиваше само колкото да изпие по някоя чаша чай, а веднъж хапна и малко ориз. Томас възнамеряваше скоро да настои той да си почине. Това беше едва първата вълна на преследването. Всяка сграда щеше да бъде посетена три пъти, за да се разговаря с всички портиери, които обикновено работеха на смени от по осем часа. Нямаше смисъл да се говори само с хората от сутрешната смяна, след като гуейлото е видян късно вечерта. Нямаше нищо по-лошо от половинчато претърсване.

Той чу стъпки зад себе си, до него застана Чен, изглеждаше мрачен.

— Намериха ли го? — попита Томас.

— Намерили са брат ти. Той е мъртъв, Кин-мин.

Нгъ очакваше такава новина и въпреки това го заболя ужасно. Той сви длани в юмруци и се удари по бедрата, изруга на английски. Старецът постави ръка на рамото му.

— Къде? — попита Томас.

— В Хебе Хевън. Бил е окован към котвата на една от яхтите в залива.

— Удавил ли се е?

— Да. И китката му е била рязана. Изглежда, брат ти се е опитвал да се измъкне по единствения възможен начин — като отреже собствената си ръка.

— О, не — прошепна Нгъ. — Не, не, не! Кой го е намерил?

— Собственикът на яхтата. Преди около половин час. В известен смисъл сме имали късмет, малко хора изкарват яхтите си през седмицата. Сега поне знаем, че е мъртъв.

Томас кимна.

— Странно е това да се нарече „късмет“, но разбирам какво искаш да кажеш, учителю Чен. Можем ли да запазим новината в тайна?

— Страхувам се, че не. Полицията вече е там. Нашите хора в Сай Кун преустановиха претърсването на лодките и яхтите. Поне за момента. Навсякъде е пълно с полицаи и няма да е разумно хората ни да привличат вниманието към себе си. Казах им да се изтеглят. Могат да продължат работата си утре.

— Прав си, разбира се — съгласи се Нгъ. — Освен това гуейлото едва ли ще държи Софи толкова наблизо до мястото, където е убил брат ми.

Двамата мъже останаха един до друг, загледани към обвитите в мъгла хълмове на Каулун. Вляво от тях един паун изписка сякаш от мъка.

— Трябва да кажеш на баща си, Кин-мин.

— Знам, учителю Чен, знам. Ще отида също да кажа и на Джил. Тя няма да го понесе лесно.

— И на двамата ще им е трудно. Баща ти е при гроба на майка ти — каза възрастният мъж и се върна в къщата. Телефонът звънеше отново.

Бавно, с увиснали край тялото ръце, Томас изкачи осемдесет и осемте стъпала до мястото, където беше баща му. Старецът седеше на един от камъните под пагодата, където бяха разговаряли предния ден. Този път обаче той беше обърнал гръб на залива и погледът му беше насочен към каменния купол. Обърна се да посрещне сина си, Томас задъхано изкачи последното стъпало и остана в края. Погледите им се срещнаха и Нгъ Вайсън веднага разбра каква новина му носеше.

— Мъртъв ли е? — тихо попита той.

— Мъртъв — повтори синът му и очите му се замъглиха от сълзи. — Татко, трябва да намерим човека, който го стори. Трябва, трябва, трябва! — Думите му преминаха в хлипане и сълзите потекоха по лицето му.

— Ще го намерим, Кин-мин. Обещавам ти, че ще го намерим. Ела и седни до мен. — Гласът му трепереше, той протегна към Томас ръката си, обърната с дланта нагоре, като на просяк, молещ за милостиня.

— Добре поне, че бюджетът ни позволява отделни стаи — каза Едмъндс. Стоеше в стаята на Файнбърг в хотел „Виктория“ и гледаше кораба на въздушна възглавница, който се готвеше да потегли към Макао.

— Да. Ако спим заедно, ще трябва да променям начина си на живот — отвърна Рик, зает да си играе да сменя каналите на телевизора. — Гладен ли си?

— Май да.

— Предлагам да слезем в някой от ресторантите на хотела. Вече е четири часът, нали? Да се изкъпем, да хапнем, а после да тръгнем по баровете. Най-добре да си обменим парите тук и непременно да пазим фактурите. Хамилтън каза, че ще ни възстанови сумите, но не през официалните канали. И не бива да се свързваме с местния офис.

— Без подкрепа? Без помощ? А шефът ни е на хиляди километри? Това не ми мирише на хубаво, Рик.

— Фасулска работа е — отвърна по-младият мъж. — Пък и не е лошо да си човек на Хамилтън. Той се издига и аз бих могъл доста да напредна покрай него.

Джак забеляза как младият агент премина от множествено в единствено число, но вече не можеше да се раздразни от подобни дреболии. Щом Файнбърг искаше да изкачи няколко стъпала нагоре по служебната стълбица, то си беше негова работа. Що се отнасяше до Едмъндс, той отдавна се беше примирил, че няма да се издигне в ЦРУ. Не обичаше да целува задници и бе участвал в толкова много мръсни операции, че никога нямаше да му позволят да заеме висок пост. Всъщност, когато изпадаше в мрачни настроения, винаги се чудеше какво ли ще стане с него, дали ЦРУ щеше да му разреши да се пенсионира и да си получава спокойно пенсията, или… Знаеше доста подробности от мръсните игрички на разузнаването. Преди около пет години започна да взема предпазни мерки, като записваше в дневник на компютъра някои от най-гадните епизоди в кариерата си. Даде три дискети на брат си в Чикаго и го накара да се закълне, че ще пази тайната. Не знаеше дали това ще му помогне, или просто се дължи на параноя, но така се чувстваше по-сигурен. Познаваше много оперативни служители на ЦРУ, които се пенсионираха и постъпиха на работа в частни детективски агенции или адвокатски кантори. Няколко даже си отвориха барове. Но освен тях имаше и други, изчезнали по време на мисии, които, по думите на Файнбърг, са били „фасулска работа“. Оставаха му само три години до пенсия, тогава вече щеше да прекарва повече време с жена си и той беше решил да го постигне. Също както наборниците във Виетнам Едмъндс беше започнал да си брои дните до времето, когато щеше да се върне в нормалния свят, макар да знаеше, че това го прави уязвим.

По-младият агент седна на леглото и отвори телефонния указател.

— Полицията — отговори той на учудения поглед на партньора си.

Файнбърг се представи като журналист от „Интернешънъл хералд трибюн“ и поиска да го свържат с дежурния. Трябваше му доста време, за да намери човек, който говори английски, и повтори, че е журналист.

— Нещо ново по двойното убийство в хотел „Хилтън“? — попита той и му отговориха, че няма. — Ами какво ще кажете за англичанина, който е бил прострелян? — Отново получи отрицателен отговор. Американецът благодари и затвори.

— Силата на пресата — каза той. — Хауълс е още на свобода. Ако беше в болница, досега да са го намерили. Смятам, че имаме късмет. Коя страна на залива искаш? Каулун или Ванчай?

Едмъндс сви рамене:

— Няма значение.

— Добре. Аз взимам Каулун. Преди няколко години бях в „Червени устни и твърди задници“. — Той му подаде отпечатаната от факса снимка на Хауълс. — Можеш ли да направиш свястно копие? Доста ясна е и би трябвало да се копира добре. Аз отивам да взема душ. Ще се видим долу във фоайето след половин час.

Джак кимна, макар че изобщо не му хареса държанието на Файнбърг.

Дуган хвана вратата на таксито секунда преди облечения в кожено яке млад китаец, който пресече тичешком улицата в опит да го изпревари. Патрик отвори вратата, но онзи тип се опита да се вмъкне на задната седалка и се наложи да му препречи пътя.

— Мамка ти, прасе такова — изруга на китайски младежът.

Англичанинът се шмугна вътре и се ухили.

— Майка ти беше много грозна, ама сестра ти се чукаше като зайка — извика той също на китайски и тресна вратата.

— Уаа! Добре говориш! — възкликна възхитено шофьорът и потегли с таксито. — Накъде?

Дуган отвърна, че отиват към Новите територии и китаецът започна да хленчи. Трафикът в тунела бил много натоварен, щял да изгуби почти час, докато пресекат залива, а после трябвало да се връща празен, пък скоро му свършвала смяната и бил длъжен да предаде колата на колегата в Тин Хау. Дали уважаемият господин не би се прехвърлил на такси от Каулун?

Патрик се чувстваше твърде изморен, за да спори. Пък и нямаше желание шофьорът да мърмори през цялото пътуване. На острова имаше няколко неофициални спирки, където таксита от Каулун чакаха да вземат пътници, които искат да пресекат залива. Китаецът го закара до една бензиностанция срещу хотел „Екселсиор“, където чакаха три таксита с табелки „Гау Лун“ — „Деветте дракона“, китайското име на района, който англичаните наричаха Каулун.

Шофьорът се разсипа от благодарности и се изгуби в тъмнината. Дуган се качи на едно от такситата за Каулун и този път не му отказаха, когато поиска да го откарат към Новите територии. След няколко минути вече бяха на опашката коли пред входа на тунела.

Патрик се облегна, затвори очи и разтри с длани слепоочията си. На няколко пъти следобед се беше опитал да се свърже с Джил, но без успех. Затова реши, че единственият начин да открие какво става, е да отиде лично. Пътуването с такси беше дълго, но метрото изобщо не стигаше до дома на Нгъ, а заплатата му едва покриваше заемите, камо ли да си купи кола. Влачиха се бавно половин час, преди да види входа на тунела. Щом влязоха в ярко осветеното подземие, скоростта се увеличи и гумите запяха по асфалта. Колите изскачаха от тунела като тапи от шампанско, забавяха за момент край редицата каси, където

контрольори с бели маски върху лицата се опитваха да не вдишват изгорелите газове, и се пръскаха по улиците.

Той още не знаеше какво точно ще каже на Джил и Саймън, ако завареше и него у дома. Искаше да предпази Цвете, в това беше сигурен, но трябваше да предупреди зет си, че животът му е в опасност. Можеше да съобщи за нападнатия в хотел „Хилтън“ гуейло и че според полицията той е искал да убие Саймън. Не биваше да се разпростира по въпросите за мотива на покушението и откъде е получил информацията, като се надява, че семейството ще бъде нащрек и ще се предпази от опасността. Ако вече не са пострадали. Какво му беше казала Цвете? Че тя трябвало да бъде като подкрепление, ако първият екип се провали, тогава тя щяла да се опита. Но според нея човекът на име Хауълс е истинският убиец. Щеше да им каже за него, но участието на Цвете щеше да си остане в тайна.

Беше дотолкова потънал в мисли по въпроса какво ще каже, че пропусна завоя към резиденцията на Нгъ, наведе се рязко и потупа шофьора по рамото.

— Трябва да се върнем — каза той и посочи пътя, откъдето идваха.

— Добре, добре — съгласи се китаецът, намали и обърна. Патрик му показа страничния път, който се издигаше към гората, и се закатериха по него със запалени фарове. Движеха се бързо и когато пред тях се изпречи бариерата с предупредителния знак, шофьорът рязко натисна спирачки. Гумите изсвириха яростно и двама мъже излязоха от будката до бариерата, още преди колата да е спряла. Дуган не ги познаваше, но бяха типични бойци на триадата — с широки рамене, спортни дрехи и скъпи бижута. Дъвчеха дъвка и държаха ръцете си встрани от тялото. Приближиха се, единият спря до задния прозорец и Патрик го свали надолу, горещият нощен въздух веднага нахлу в колата. Усети как започна да се поти.

— Частен път. Трябва да се върнете — каза на английски мъжът. В ръката си държеше мобилен телефон. Партньорът му остана назад и започна да оправя якето си. Сигурно носеше пистолет под мишницата си, но Дуган не идваше като официално лице и нямаше намерение да издава какво знаеше.

Обясни на китайски, че е зет на Саймън Нгъ и иска да отиде в дома му. Пазачът заклати усилено глава и обясни на английски:

— Няма никой вкъщи. Трябва да си ходиш — Обърна се към шофьора и заговори на китайски: — Откарай този гуейло откъдето е дошъл, иначе лошо ти се пише. — Шофьорът изпъшка и даде заден ход. Дуган отвори вратата и понечи да слезе, но пазачът удари вратата и притисна крака му. Англичанинът стисна зъби и я ритна силно. Китаецът загуби равновесие и залитна. Патрик го сграбчи за ризата и го притисна към едно дърво.

— Слушай сега, копеле. Да не си посмял пак да се отнесеш така с мен, че ще ти завра топките в гърлото. Ясно ли е? — Блъсна с рамо брадата му и тя се удари в ствола. Пазачът се опита да кимне, но не успя, изпъшка тихо и примигна. Вторият пазач започна да вика на английски:

— Пусни го! Пусни го!

Дуган се извъртя и дръпна пред себе си първия китаец като жива преграда.

— Дръж си гадните ръце по-далеч от якето. Иначе ще пречупя врата на това копеле — предупреди той и стисна врата на мъжа по-силно.

Вторият пазач го изгледа объркано, вдигна ръце, после ги отпусна и направи стъпка напред.

— И не мърдай. Само слушай — продължи Патрик. Шофьорът на таксито добре разбираше какво става и понеже не искаше да бъде наблизо, когато размажеха глупавия гуейло, бързо потегли назад.

Вторият пазач бръкна под якето си и извади пистолет. Държеше го непохватно с дясната ръка и се опитваше да се прицели в главата на натрапника. Дуган продължи напред, като държеше пленника пред себе си. Стисна врата му по-силно, за да не му позволи да вика, но не толкова, че да припадне. Китаецът беше доста едър и полицаят се съмняваше, че ще го удържи, ако огънеше колене.

— Слушай — заговори бавно на китайски Патрик, не защото не знаеше добре езика, а защото повечето китайци просто трудно възприемаха факта, че го използва свободно. Щом видеха бялото му лице, каквото и да кажеше, мислеха, че им говори на английски. — Аз съм зет на Саймън Нгъ. Джил Нгъ ми е сестра. Много е важно да говоря с него.

Пазачът с пистолета продължаваше да се цели в главата му.

— Вече ти казахме, че го няма — тросна се той задъхано на английски, отказваше да приеме, че гуейлото говори китайски.

— Можеш да му се обадиш. — Дуган бавно започна да отстъпва крачка по крачка, искаше да се скрие зад някое дърво. Пленникът му започна да се дави и той поотпусна хватката.

Мъжът поклати глава.

— Слушай, аз работя в полицията. И съм близък приятел на Саймън Нгъ. По дяволите, това са две огромни причини, за да не стреляш по мен. Махни пистолета, а аз ще пусна другарчето ти. Разбрахме ли се?

— Ти първо го пусни, а аз ще махна пистолета — отвърна пазачът. Патрик не му повярва ни най-малко. Сигурно недоверието беше взаимно.

Той притисна устни до ухото на пленника си и изсъска:

— Хвърли му телефона. — Китаецът се подчини. Телефонът падна на тревата до краката на другия. — Добре. Слушай сега. Обади се веднага на Саймън Нгъ и му кажи, че искам да говоря с него.

Пазачът го изгледа объркано и Дуган изведнъж разбра, че нещо не беше наред. Нима Нгъ вече беше мъртъв?! О, господи, ами Джил?!

— Къде е сестра ми? — изрева той.

Пазачът посочи с пистолета към комплекса:

— В къщата.

Патрик размисляше усилено.

— Кой сега е Глава на дракона? — попита той. Мъжът упорито мълчеше и отново насочи пистолета към главата му.

Сега Патрик беше полуприкрит зад дървото и се облегна на ствола. Пленникът се дърпаше, но той го стисна по-здраво около врата и китаецът утихна. Ръката на Дуган започна да изтръпва, лакътят го болеше силно.

— Обади се на Томас Нгъ — извика той. — Кажи му, че Пат Дуган е тук и иска да говори с него.

Пазачът се поколеба, но накрая се наведе и взе телефона. Опита да набере както държеше пистолета, но не успя. Прибра оръжието под мишница и бързо се свърза. Патрик не чуваше нищо, но след няколко изречения китаецът наклони телефона към него.

— Хвърли го — извика той. Апаратчето падна в краката му, той бутна настрани пленника, вдигна телефона и се скри зад дървото.

Двамата пазачи застанаха един до друг. Бившият му пленник разтриваше врата си. Дясната ръка на Дуган беше изтръпнала до рамото и той вдигна телефона с лявата.

— Обажда се Дуган. Ти ли си, Томас?

— Патрик, стари приятелю. Как си? — Във възпитания говор на Томас Нгъ нямаше и следа от китайски акцент. Бяха се срещали няколко пъти след голямата сватба преди десет години, но да го нарича „стар приятел“ беше малко прекалено. Всъщност Патрик изобщо не го харесваше. Саймън никога не прикриваше дейността си, беше открит човек и не се интересуваше от оценките на околните. Брат му обаче се преструваше на честен бизнесмен и се държеше така, сякаш семейното богатство е натрупано благодарение на тежък труд, инициативност и предприемчивост, а не на изнудване, проституция и наркотици. Дуган си даваше сметка за какъв човек се беше омъжила Джил и в известна степен се бе разбирал с него, но с Томас му беше по-трудно и затова винаги се държеше по-далеч от него.

— Томас, чух, че си се върнал.

— Трябвало е да станеш детектив — засмя се Нгъ, с остър стържещ смях.

— Да бе, много смешно — отговори Патрик, не изпускаше от поглед двамата пазачи. Те си шепнеха, но засега пистолетът беше насочен към земята, а не към главата му. — Слушай, защо не укротиш кучетата си, а?

— Няма да ти направят нищо, не бой се.

— Аз не се страхувам за себе си. Просто не искам да ги повредя — отвърна той, но не чувстваше подобна увереност. Добре, че беше тъмно. — Опитват се да ми попречат да говоря с Джил.

— Те я пазят.

— От собствения й брат?

— Всъщност не знаем от какво точно трябва да я пазим.

— Вероятно от човека, който е убил Саймън. — Томас не каза нищо и Дуган настоя: — Значи Саймън е мъртъв, така ли?

— Не си ли чул? Мислех, че от полицията вече са ти казали.

— За момента никой нищо не ми казва, Томас. Какво е станало?

— Дълга история, Патрик. Ела и ще поговорим.

— Къде си ти?

— В резиденцията „Златен дракон“. В дома на баща ми.

— Знам я. Но първо искам да видя Джил.

— Разбирам. Дай да поговоря отново с хората ми и ще им кажа да те заведат при нея. Но трябва да те предупредя, че в момента е на успокоителни. Съпругът ѝ е убит…

— Не бой се. Ще бъда мил с нея — прекъсна го Патрик.

— Позволи ми да довърша — хладно продължи Томас. — Има нещо, което не знаеш. Софи беше отвлечена. В момента не знаем дали тя е жива или не.

Новината зашемети Дуган. Не знаеше какво да каже.

— Чуваш ли ме? — попита Нгъ.

— Да. Чувам те. Господи! Слушай, след като видя Джил, ще дойда веднага. Можеш ли да накараш хората си да ми услужат с кола? Тия кретени изгониха таксито ми.

— Те ще те докарат. Дай да им се обадя.

Патрик подаде глава иззад дървото. Пистолетът беше прибран под якето на пазача. Англичанинът пристъпи напред и му подаде телефона.

— Иска да говори с вас — каза той на китайски.

— Благодаря — отговори на английски въоръженият пазач и взе апарата. Размени няколко думи с господаря си и поведе Дуган нагоре към металния портал, където стояха струпани половин дузина бойци, двама от тях държаха автомати. Подобна артилерия беше доста необичайна за Хонконг, тук повечето от хората на триадите се придържаха към ножове или най-много пистолети. Охраната отвори портала и двама го придружиха до къщата. Патрик натисна звънеца. Отвори му прислужницата филипинка, чието име не успя да си спомни.

— Аз съм братът на госпожа Нгъ. Кажи ѝ, че съм тук, ако обичаш.

— Госпожа Нгъ не бива да бъде тревожена — с трепереща устни отвърна момичето.

— Така е — съгласи се Дуган. — Но вече говорих с Томас Нгъ и той разреши.

Магическите думи „Томас Нгъ“, изглежда, помогнаха, тя отстъпи встрани и го пусна.

— Ще я повикам, господине — каза момичето и се обърна към стълбите.

— Не, недей. Аз ще се кача. В голямата спалня ли е?

— Не, господине. Тя спи в спалнята на Софи.

Патрик я остави и изкачи сам стълбите. Намери Джил свита на леглото с розови чаршафи и възглавници, прегърнала кучето, което той беше подарил на Софи. Върху нощното шкафче имаше празна чаша от бренди и шишенце със зелени таблетки. Седна внимателно до нея, постави ръка на рамото й и тя помръдна леко в съня си. Изстена, стисна кучето и го притисна към себе си. Изглеждаше ужасно, с пребледняло и отслабнало лице, тъмни сенки около очите, невероятно подпухнала. Устните й бяха сухи и напукани. За миг пред погледа му изникна образът на Цвете в болничното легло. Двете жени, които обичаше, обикновено толкова красиви и жизнерадостни, сега бяха превърнати в празни черупки от човека на име Хауълс, който едва не унищожи едната и уби съпруга на другата.

— Джил — прошепна той. — Будна ли си?

Тя промърмори нещо, измъкна ръката си изпод чаршафа и отметна кичура потна коса от челото. Патрик повтори името й и очите й леко се разтвориха.

— Саймън?

— Аз съм, момичето ми, Пат — наведе се и погали мократа от сълзи буза.

— О, Пат, Пат! — изстена тя, затвори очи и отново заспа. Дуган нежно прибра ръката й под чаршафа, изгаси лампата и затвори вратата след себе си. Слезе на първия етаж и подаде бутилката и таблетките на прислужницата.

— Внимавай с тях — предупреди я той. — Давай й само по едно хапче. Каквото и да правиш, не ги оставяй до леглото й. Разбра ли?

Тя кимна и прибра шишенцето в малкия джоб на гърдите на престилката си.

Навън двама от хората на Нгъ го чакаха в син мерцедес със запален двигател.

След третия бар във Ванчай, Едмъндс вече си беше създал работен модел за своята теория за икономическото развитие в

зависимост от състоянието на питейните заведения. Колкото по-бедна е държавата, толкова по-евтино е пиенето и момичетата в баровете са по-млади.

Таксито го беше оставило при светофара на булевард „Локхарт“ и той отиде първо в бар „Сан Франциско“, след това в „Попай“ и в „Кънтри клъб“. Помещенията се различаваха, но музиката и цените на алкохола бяха еднакви, момичетата гледаха разсеяно, сякаш бяха някъде другаде, с някой друг и се занимават с нещо друго. Във всяко заведение американецът се оставяше да го заведат да седне и си поръчваше уиски с лед. В нито един от трите бара не предлагаха „Джак Даниълс“ и затова от време на време той се мръщеше, докато отпиваше. Секунди след пристигането му неизменно се приближаваше някоя от компаньонките, с намацано с червило лице и лош дъх, усмихваше му се тъпо и започваше да го разпитва как се казва, какво работи, откога е в Хонконг и дали ще й купи питие. Той с лекота измисляше някаква лъжа по първите три въпроса и отговаряше с „да“ на последния, за което го възнаграждаваха с по-голяма усмивка, обикновено разкриваща жълти зъби. Следваше двадесетминутен разговор.

Едмъндс чакаше да стигнат до второто питие, преди да започне да говори за добрия си приятел Джеф, как трябвало да се срещнат в някое от заведенията, но не помнел в кое, показваше черно-бялата снимка и питаше момичето дали не го е виждало. Три пъти показа снимката и трите пъти му казаха „не“. Компаньонките обаче бяха готови да му помогнат и затова показваха снимката на приятелките си, но никоя не си спомни да е виждала Хауълс. Американецът знаеше, че това не е най-сигурният начин да открият жертвата си, но признаваше, че Файнбърг е прав: един ранен мъж, при това търсен в неприятелска среда, има малко възможности да се скрие и затова нямаше да загубят нищо, ако обиколяха баровете. Можеха и да извадят късмет. Щом разбереше, че няма резултат, Едмъндс си плащаше сметката в брой. Двамата агенти бяха сменили цял куп пътнически чекове в хотела, преди да се разделят.

Клуб „Вашингтон“ беше четвъртият бар, където си опита късмета. Както и в предишните три, портиерът скочи от стола и дръпна кадифената завеса, за да влезе. Покани го вътре с обещание за „много момичета и пълна програма“. Една дебелана, която едва му стигаше до

рамото, облечена в тясна черна рокля, го хвана за ръката и направо го довлече до празен стол. Едмъндс си поръча „Джак Даниълс“, барманката го изгледа виновно, той въздъхна и мина на уиски.

— Уиски с кола — кимна жената и се отдалечи.

— Не, уиски с лед — извика подире й той, но тя май не го чу. Все тая. Така или иначе и без това вече не му се пиеше. Огледа бара, нямаше почти нищо, което да го отличава от другите, които вече беше посетил, с изключение на големия аквариум до вратата. Младо момче се оглеждаше в стъклото, възхити се на прическата си и приглади няколко пъти косата. Една от рибите умираше. Плуваше настрани и падаше към дъното всеки път, когато престанеше да размахва перки. Друга, по-голяма, я буташе или по-скоро хапеше, но Едмъндс нямаше как да познае.

До него се появи ниско момиче с гладко мургаво лице, късо подстригана като на момче коса и лимоненожълта рокля.

— Добър вечер — поздрави той и я покани да седне до него.

— Американец? — попита тя.

— Да, искаш ли питие?

— Благодаря — отвърна момичето и съобщи поръчката си на една от жените зад бара.

— Не си китайка, нали? — попита той.

Тя направи физиономия, сякаш беше сдъвкала нещо кисело и отсече:

— Филипинка.

Едмъндс разговаря с нея почти цял час, а тя бързо пълнеше празната чаша пред него със сини талони. Изглежда, се забавляваше, защото се смееше на вицовете му и не спираше да го разпитва за живота му. На деветдесет процента от въпросите той отговори с лъжи. Всеки път, когато завесата на входа пропуснеше нов клиент, погледът на филипинката подскачаше нататък. Американецът знаеше, че щом плати сметката, тя веднага щеше да си намери друг клиент.

Започна да й разказва за своя приятел Джеф и извади черно-бялата снимка от джоба на сакото си, за да й я покаже.

— Виждала ли си го? — попита той.

Тя огледа внимателно снимката и каза „не“. Едмъндс се чудеше колко ли клиенти обслужва на нощ и колко от тях си спомня десетина минути след като са си тръгнали. Помоли я да покаже портрета на

приятелките си и тя тръгна от момиче на момиче. Повечето поклащаха отрицателно глави и поглеждаха към него.

Той се правеше, че е зает с чашата си с вече топлото уиски, но вниманието му беше фокусирано върху момичето и отговорите, които получаваше. Удари печалбата, когато тя стигна от другата страна на бара, точно срещу мястото, където седеше той. Филипинката показа снимката на млада китайка с гладка черна коса, която покриваше раменатa й, малка сребърна брошка придържаше яката на нейната блуза с прасковен цвят. Китайката разговаряше с някакъв оплешивяващ дебелак в евтин сив костюм и се смееше, покрила с длан устата си. Но щом видя снимката, изведнъж стана сериозна и стисна устни. Изгледа филипинката и каза нещо, той не можеше да ги чуе какво си говорят заради гърмящата танцова музика, но предположи, че вероятно китайката иска да разбере откъде се е появила снимката. Филипинката посочи към него, Едмъндс наведе глава, но ги наблюдаваше тайно в едно от дългите огледала над сепаретата. Чернокосото момиче го изгледа с присвити очи и започна да разпитва филипинката.

Американецът виждаше как тя поглежда строго към по-ниското момиче, поставила длан пред устните си. Филипинката не преставаше да клати глава, китайката постави ръка на рамото й и каза нещо. Едмъндс различи тревогата върху лицето й и изобщо не се изненада, когато филипинката се върна и му каза, че никое от момичетата не е виждало мъжа от снимката. Той я прибра обратно в джоба си и благодари.

— Защо не ми дадеш визитката си и не ми напишеш къде си отседнал, за да му кажа, че си го търсил, ако приятелят ти дойде тук случайно — предложи тя и той се увери напълно, че е открил търсения човек.

— Няма смисъл. Утре си заминавам от Хонконг. Ще се видя с Джеф следващия път. — Агентът се прозя и протегна. — По-добре да си тръгвам.

— В кой хотел си отседнал?

— „Хилтън“ — излъга той. — Може ли сметката, моля?

Сега изражението й не беше толкова любезно, в гласа й прозвуча предизвикателство, погледът й стана безизразен. Но усмивката още грееше върху устните й и тя разклати бедра, когато се отправи към

касата. Внезапно Едмъндс осъзна колко му е мъчно за жена му. Искаше да си е у дома с нея, да споделя леглото й независимо колко студено беше то.

Плати и излезе през завесата в горещината на нощта. На около двеста метра от входа махна на едно такси и се настани отзад.

— Как си с английския? — попита той.

— Английски или американски? — усмихна се мъжът.

— Ставаш — реши Едмъндс. Отвори портфейла си и подаде на шофьора две банкноти по 500 хонконгски долара. — Искам да те наема до сутринта.

Мъжът взе банкнотите и ги огледа.

— Къде искаш да отидем? — попита подозрително той.

— За момента никъде. Отдалечи се малко и паркирай. Чакам един човек.

Когато мерцедесът приближи, червеният портал се разтвори и фаровете осветиха нощта. Колата започна да се изкачва по пътя към двойния гараж. Двамата мъже придружиха Дуган по стъпалата и дървения мост до къщата. Каменният дракон му се озъби, осветен от скрито под водата осветление. Той също му се озъби в отговор.

Томас Нгъ го чакаше пред къщата и влязоха вътре заедно. Двама мъже — един възрастен и един по-млад — седяха до голямо бюро в средата на хола и чертаеха някакви линии върху големи карти.

— Искаш ли нещо за пиене? — попита Томас. Патрик поклати отрицателно глава. Нгъ го заведе в стаята, където преди двадесет и четири часа Главите на всички дракони се бяха заклели във вярност пред Нгъ Вайсън. Всички следи от церемонията бяха изчезнали. Сега това отново беше семейната дневна. Даже и кандилата бяха отнесени и помещението се осветяваше с електричество от старинни стенни аплици. Домакинът се настани на кръглата маса и по-скоро нареди, отколкото покани Дуган да седне. Той седна в другия край. Не му харесваше начинът, по който Томас се опитваше да му заповядва, и затова реши да поеме инициативата в свои ръце:

— Какво, по дяволите, става?

— Брат ми е мъртъв. И убиецът още държи Софи в ръцете си, макар за момента да не знаем дали тя е още жива.

— Как се случи?

Нгъ му разказа за отвличането на Софи от училището, как гуейлото е поискал откуп, но вместо да вземе парите, е помъкнал със себе си Саймън. А след това го е оставил да умре, захванат с белезници към някаква яхта в Хебе Хевън.

— Какво ще правите?

— Ще намерим гуейлото. А после и Софи. Знаем как изглежда. Имаме снимка. Поставили сме хора на всички пристанища и на летището Кай Так. А в момента претърсваме всяка сграда в Хонконг.

— Всяка сграда? — изненада се Дуган. — Нямате достатъчно хора за това.

— Вече имаме — отвърна Нгъ, но не обясни нищо по въпроса.

— Все едно да търсите игла в купа сено.

— Не е така. Тук живеят около шест милиона души, от които деветдесет процента са китайци. Следователно купата сено е ограничена по размери, Патрик, а иглата е достатъчно различна, за да се вижда ясно. Просто е въпрос на време.

— Знаете ли кой е той? Или защо е убил Саймън?

— Не — отговори Томас. Не можеше да се довери дотолкова на ченгето гуейло, за да му разкаже за контактите на брат си с Китай. От Дуган искаше да получи само информация докъде беше стигнала полицията с разследването. Нищо повече.

— Ако го хванете, какво смятате да правите с него?

— Първо ще го накараме да ни каже къде е Софи. После ще го попитаме защо е нападнал семейството ни.

— А след това?

Нгъ се усмихна хладно.

— Нямаме намерение да го предаваме на полицията, ако това е въпросът ти.

— Вярвам, че е така. — Патрик, който седеше с подпрени на масата лакти, прекара пръсти през косата си. Господи, колко беше топло! Косата му беше мокра и усещаше как струйки пот текат по врата му и мокрят яката на ризата. Защо не работеше климатикът?

Сякаш прочел мислите му, Томас каза:

— Съжалявам за горещината. Баща ми обаче няма вяра на климатиците.

— Той тук ли е?

— Горе. Полира колекцията си от нефрит. Така поне каза. Но всъщност просто иска да бъде сам. Той не е човек, който да споделя с някого скръбта си.

— Навремето и той е причинил доста скръб — каза с горчивина Дуган.

— Сега не е време да се говори за това — отвърна Нгъ.

— Така е — съгласи се Патрик. Погледна Томас в очите и стисна зъби. Трябваше да помогне на Джил, а това означаваше да помогне на брата на Саймън да хване гуейлото, за да си върнат Софи. Но се тревожеше докъде можеше да стигне. Почти не изпитваше лоялност към полицията, която се беше отнесла толкова зле с него заради зет му. Не това го притесняваше. В ума му се въртеше мисълта за Цвете, какво щеше да й се случи, ако Томас разбереше, че тя е била готова да убие Саймън Нгъ в случай че гуейлото се провали. Въздъхна дълбоко и каза:

— Името му е Хауълс. Джеф Хауълс.

Китаецът го изгледа изненадан.

— Полицията е открила кой го е сторил? Вече?

— Има още — продължи Дуган. — Той е ранен. Някой се е опитал да го убие в хотелската му стая в „Хилтън“. Ранили са го, но той е избягал.

Нгъ стана и започна да се разхожда из стаята покрай редиците снимки.

— Знаеш ли защо?

— Защо са стреляли по него ли? Не. В полицията нямат никаква идея. Били са двама китайци. Може би крадци. — Знаеше, че обяснението му не звучи убедително, а и триадата си имаше собствени информатори в полицията. Надяваше се, че ако му каже колкото е възможно повече за Хауълс, Томас ще бъде достатъчно зает, та да не си прави труда да проверява какво всъщност е станало в хотелската стая и да открие, че там е имало трима души. И че освен от двамата мъже Хауълс е бил нападнат и от едно красиво момиче с гарвановочерна коса и нежни устни.

— Кога?

— Снощи. Убил е двамата мъже и избягал, преди да пристигне полицията. Издадоха заповед със забрана да напуска колонията, но тъй като не знаят как изглежда, той може да използва и фалшив паспорт. В

полицията нямат представа, че вие разполагате със снимка. Но проверяват всички болници и лекари. Едва ли би тръгнал нанякъде, без да се погрижи за раната си.

Томас се изсмя.

— Полицаите са глупаци. Според тях как ще иде той в някоя държавна болница с огнестрелна рана? Този човек, този Джеф Хауълс, е професионален убиец. Жесток.

— Според теб какво ще направи?

— Ако му е нужна помощ, ще я получи от нелегален лекар. Някой, който няма необходимата квалификация да практикува законно. Вероятно китаец. Не е трудно да се намери такъв.

— Щом като за него няма да е трудно, тогава и полицията ще може да го открие.

— Има голяма разлика между това да откриеш такъв лекар и да го накараш да говори. Тези хора нямат причини да споделят каквото и да било с полицията. Но на нас ще кажат.

— Надявам се — кимна Патрик. — Страшно се надявам на това.

Китаецът седна отново.

— Има обаче нещо, което не разбирам. Откъде знаят те, че този Хауълс е убил брат ми.

Това беше въпросът, който Дуган се надяваше да избегне, защото наистина не знаеше какво да отговори. При сегашното положение на нещата полицията нямаше как да свърже Хауълс със смъртта на Саймън Нгъ. Неговата увереност идваше единствено от думите на Цвете.

— Не знам — излъга той. — Не ме пускат да припаря до разследването. Ти знаеш защо. Аз съм вързан към „Стопански престъпления“. Получих информацията от втора ръка. Но е вярна.

— Сигурен съм, че е така. Виж, Патрик, това, което ми каза, ще ни помогне много. Наистина много. Но можеш ли да ми направиш още една услуга? Дръж връзка с полицията и щом се появи нещо ново, ми го съобщи. Съгласен ли си?

— Разбира се — отговори Дуган и въздъхна облекчено. Щом искаше да му служи като източник на информация за разследването, значи имаше вероятност да не се обръща за сведения към други хора. Докато триадата зависеше от него за получаване на новини от полицията, той щеше да се грижи да не разберат нищо за Цвете. — Но

искам нещо в замяна — добави той. — Искам да участвам. Да присъствам, когато ще го хванете. Да помогна да си върнем Софи.

— Ще ни бъдеш по-полезен, ако си стоиш на работа и следиш разследването — възрази Томас.

— Мога да правя това и по телефона. Искам да помогна — настоя Патрик.

Китаецът го изгледа замислено, претегляше плюсовете и минусите на предложението му и накрая кимна.

— Добре, не виждам защо да не участваш. Но ще ми обещаеш, че нищо, което видиш или чуеш, няма да бъде използвано срещу нас, както толкова обичате да казвате вие, ченгетата.

— Честно казано, дните ми в полицията са вече преброени — призна Дуган. — Но не мисли, че преминавам на ваша страна. Правя това заради Джил и Софи. „И заради Цвете — помисли той. — Особено заради Цвете.“

— Ще наредя да ти приготвят стая горе — каза Нгъ. — Ние ръководим търсенето оттук. Ще се свържа с хората си и ще им кажа, че нашият човек е ранен. Освен това има някакъв шанс той да се обади отново заради Софи. Ако позвъни в дома на Саймън, разговорът ще бъде прехвърлен тук. Във всички случаи сега не ни остава нищо друго, освен да чакаме.

— Ще чакам тогава — кимна Патрик. Томас излезе и англичанинът тихо добави: — Докрай.

Едмъндс мислеше, че ще трябва да чака, докато затворят бара, за да си тръгне момичето с черната коса. Затова едва не я изпусна, когато към два след полунощ тя излезе от клуб „Вашингтон“. Изглеждаше различно в панталоните и коженото яке. Някак си по-млада. Той знаеше, че посещението му в бара и снимката на Хауълс са я разтревожили и китайката бърза да предупреди приятеля си. Въпреки това предполагаше, че управителката ще я накара да остане до края на смяната, а от разговора с филипинката разбра, че баровете не затварят врати преди четири сутринта.

Тя махна на портиера и застана на тротоара, за да хване такси. Едмъндс наведе глава, а когато нейната кола тръгна, посочи към нея.

— Следвай онова такси.

— Като по филмите ли? — попита шофьорът.

— Да, като по филмите. Побързай да не ги изгубим.

Мъжът се изсмя и рязко потегли. От огледалото висеше нещо като обърната подкова, а на нея позлатена фигурка и панделка с пръстени, които се клатушкаха и издаваха звънливи метални звуци. Американецът нямаше представа за какво служат. Може би беше нещо религиозно или талисман за късмет. Въпреки това звукът го дразнеше. Пътищата бяха доста свободни и те с лекота следяха момичето, което се насочи към пристанището и тунела под залива. Повечето от колите по улицата също бяха таксита, така че Едмъндс беше сигурен, че няма начин да бъдат забелязани. Това малко го успокои.

В Каулун трафикът беше по-натоварен и се наложи да се приближат повече към преследваното такси. Деляха ги само две или три коли. Минаха край летището, вече със загасени светлини на пистите, и навлязоха в лабиринт от жилищни сгради и магазини. Най-после на улицата останаха само двете коли и той заповяда на шофьора да изостане малко. Накрая жертвата им спря. Те изчакаха на разстояние момичето да плати и да излезе. Тя тръгна към входа на тъмна олющена сграда със затворени магазини на партера и около дузина жилищни етажи отгоре, с малки прозорци с метални рамки. Пред някои имаше балкончета, по които едва се крепяха саксии с цветя.

— Чакай тук — нареди американецът, слезе от таксито и затича след китайката. Металната врата на входа не беше заключена и макар да изглеждаше ръждясала под червената боя, се отвори леко. Един старец с бяло поизцапано сако седеше подпрян върху дървена маса и хъркаше.

Едмъндс се промъкна тихо край него. Един бърз поглед му подсказа, че няма асансьор, и затова той тръгна на пръсти към стълбите. Спираше на всяка площадка, за да огледа дали нагоре е чисто. Изкачи се бързо до втория етаж, но после чу стъпките на момичето и тръгна по-бавно. Тя премина третия. Американецът беше само на една извивка зад нея, дишаше с отворена уста и внимаваше при всяка стъпка. Китайката стигна на четвъртия етаж, чу я да отваря чантата си и след това тракане на метал, сигурно изваждаше ключовете си. Бравата щракна, той погледна иззад парапета и я видя да отваря вратата. Скри се отново, сърцето му биеше бързо, в ушите си

усещаше буйно пулсиране, но тя не го видя. Изчака да пристъпи през прага, изтича до вратата и я последва вътре. Хвана я за рамото и притисна с длан устата й.

Преди тя да успее да изписка или да се дръпне, той изсъска:

— Спокойно. Няма да те нараня. Нито пък него. Разбра ли?

Момичето кимна с широко отворени очи, като че ли нямаше намерение да се бори, и Едмъндс свали ръка от устата й.

— Къде е? — попита той.

Тя погледна вратата на спалнята. Рефлексът й я издаде. Американецът не изчака отговора и се втурна вътре. Еми го последва несигурно. Хауълс спеше по корем на леглото.

— Лошо ли е ранен? — попита Едмъндс тихо. Англичанинът веднага се събуди и се извъртя в леглото. Въпреки болката вдигна ръце, готов за нападение. Агентът на ЦРУ отстъпи с разперени ръце, за да покаже, че не е въоръжен.

— Дойдох да поговорим, Хауълс. Нищо повече. Успокой се.

Раненият се изправи, напълно забравил, че под чаршафа е чисто гол. Погледна зад гърба на натрапника към коридора. Увери се, че нападателят е сам, пристъпи напред и застана между него и вратата. Лицето му беше спокойно и отпуснато, също както Едмъндс го беше виждал преди, когато уби трима души и спаси живота му. Хауълс беше без оръжие, но ако в досието пишеше истината, той нямаше и нужда. Даже и с огнестрелна рана изглеждаше достатъчно бърз и силен. Американецът много добре знаеше възможностите си при ръкопашен бой с наполовина по-млад човек и не би дал пукната пара за живота си, освен ако раненият не беше по-слаб, отколкото изглеждаше.

— Кой си ти? — попита Хауълс твърдо, стъпил здраво на земята. Беше се отпуснал на пръсти, повдигнал пети, готов за бърз удар с ръце, вдигнати за атака. Превръзката беше върху дясното му рамо, така че ако решеше да удря, щеше да нападне отляво. Затова Едмъндс дръпна десния си крак назад, за да може да блокира удара. Направи го съвсем бавно, за да не предизвика англичанина. В школата го бяха учили, че при разпити, когато оставиш човек без дрехи, просто му отнемаш увереността и идентичността. Но Хауълс и гол си беше убиец. Затова, макар и облечен, американецът се притесни много повече.

— Джак Едмъндс. ЦРУ.

— Какво иска от мен ЦРУ? — Англичанинът присви очи. — Познавам ли те?

— Преди няколко години ти ми спаси живота в Ливан — обясни Едмъндс, като държеше ръцете си отпуснати и избягваше всякакво движение, което би могло да бъде прието за заплаха. — Държаха ме заложник, а управлението не си правеше много труд да плати откупа.

— Спомням си — кимна Хауълс. — Тогава ми каза, че си бизнесмен.

Американецът се усмихна.

— Да, а ти не бързаше да се представиш. Пък и тогава нямахме много приятели в тази част на света. Видях какво направи с трите копелета, които ме пазеха. Помниш ли?

Раненият кимна.

— Да. В тази работа човек никога не знае на кого може да се довери, нали? — Той сякаш малко се успокои. Но само малко. — И значи си бил толкова път, за да ми благодариш?

— Де да беше така. — Едмъндс отпусна ръце. — Слушай, хайде да седнем и да си поговорим. Така ме изнервяш.

Хауълс го изгледа изпитателно и сви рамене.

— Добре — съгласи се той и тръгна към хола. Еми го зяпаше втренчено и мъжът чак сега осъзна, че е напълно гол. Отвори уста да я попита за дрехите си, но тя кимна още преди да е казал дума, и хукна към евтиния дървен гардероб, извади панталона му и новата риза. Панталонът беше изпран и изгладен. Англичанинът седна на дивана, тя му помогна да се обуе и го наметна с ризата.

— М гой — каза й той, а тя се изчерви.

— М сай — отвърна тихо. — Всичко наред ли е?

— Да — успокои я Хауълс. — Този човек е приятел. Еми, трябва да говоря с него насаме. Имаш ли нещо против?

Тя веднага поклати глава.

— Ще отида в кухнята. — Целуна го по челото и се обърна към американеца: — Искате ли кафе или чаша чай? — Той отказа и тя излезе. Останаха сами, Хауълс седеше на дивана, а Едмъндс прав до вратата на спалнята със скръстени на гърдите ръце.

— Куршумът изваден ли е? — попита агентът на ЦРУ.

— Откъде знаеш, че съм с огнестрелна рана? — попита веднага англичанинът. От превръзката не би могло да се разбере дали по него е

стреляно, или е ранен с нож, изгорен или ужилен от оси.

Едмъндс започна бавно да се разхожда напред-назад между вратата на спалнята и прозореца, който гледаше към улицата. Три крачки насам, три натам. Беше навел глава, сякаш забравил за присъствието на другия мъж. Не беше сто процента сигурен какво да направи с човека, когото беше изпратен да убие, но знаеше, че то има връзка с чест и дълг, който трябва да плати. Не, не само това. Тук ставаше дума за цял живот, прекаран в извършване на неща, за които съжаляваше, които го караха да се чувства потиснат и омърсен. А когато всичко това останеше зад гърба му, когато се пенсионира или просто умре, му се искаше да може да погледне назад и да помисли, че все пак наистина се е ръководил от правдата. Този човек му бе спасил живота. Сега беше ранен и очевидно е бил предаден от собствената си организация. Хауълс беше англичанин, а заповедите за операцията идваха от Лондон. Вероятно точно това повлия най-много. Потрепери при мисълта, че той също може да бъде предаден от собствените си господари и някой ден да отвори вратата на двама безлични мъже, които никога не сънуват кошмари. Мъже като Файнбърг.

Едмъндс крачеше нервно. Хауълс седеше и го наблюдаваше. Разбираше, че каквото и да искаше този човек от ЦРУ, той не го заплашва. Поне в момента. Беше имал достатъчно време и възможности да го убие. Затова сега беше най-добре да го остави да се разхожда и да мисли. Когато му дойдеше времето, щеше да заговори.

Накрая американецът, изглежда, взе решение. Спря и застана пред Хауълс. Сплете пръсти и изпъна ръце, кокалчетата му изпукаха.

— Човекът, който ни изпрати, те иска мъртъв — тихо каза той.

Англичанинът искаше да узнае веднага две неща: кой е човекът и какво имаше предвид неканеният гост под думите „ни изпрати“. Но вместо това каза:

— Аз изпълних онова, което ми бяха поръчали.

— Кой?

Хауълс се усмихна.

— Ти ми издай твоя и тогава аз ще ти кажа.

— Аз не съм наемен убиец — обиди се Едмъндс. — Аз работя за управлението.

— Аз пък не съм направил нищо, което да навреди на ЦРУ.

— Ами на Лондон?

— Какво имаш предвид?

— Файнбърг каза, че операцията се ръководи от Лондон, а не от Щатите.

— Файнбърг?

— Партньорът ми. Имаш късмет, че аз те открих пръв, повярвай.

— Как ме откри? Момичето ли?

— Че как иначе? Ранен си, не си можел да останеш в хотела и очевидно не си искал да отидеш в болница. Трябвало е да се скриеш и затова си имал нужда от някой, който да се грижи за теб.

— Колко лесно… — учуди се англичанинът и наведе глава. — Мамка му!

— Отчасти късмет, отчасти безгрижие — каза Едмъндс. — Трябваше да я държиш вкъщи.

— Знаели сте значи в кой хотел съм отседнал? И че са стреляли по мен?

Американецът кимна. Хауълс разбра, че беше предаден от Грей. Но още не можеше да разбере логиката на събитията. Първо, веднага след като се обади в Лондон, го нападнаха трима китайци. А когато им избяга, го погнаха двама агенти на ЦРУ. Кой щеше да е следващият? Шибаното КГБ ли?

— А знаеш ли защо? — попита той.

— Заради мъжа, когото си убил. Той е бил наш агент — обясни Едмъндс.

— Изобщо не знаех, че е от ЦРУ. Казаха ми, че се готвел да предаде един от нашите.

— Животът е гаден — кимна американецът. — Човек не знае на кого да вярва.

— Само на себе си — заяви Хауълс.

— Само на себе си — съгласи се Едмъндс.

— Е и? Докъде стигнахме?

— Аз се връщам в хотел „Виктория“ и казвам на Файнбърг, че не съм те намерил. Дължа ти един живот заради онова, което се случи в Ливан. Но с това сме квит. Останалото зависи от теб. Трябва да се махнеш оттук. От този апартамент, от Хонконг. Щом като аз успях да те открия, значи може и Файнбърг, а също и полицията.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи. Те сигурно наблюдават летището. Паспортът ми е безполезен.

— Нямаш нужда от паспорт, за да се качиш на някоя лодка. Особено ако имаш достатъчно пари.

— Да, това е въпросът. Имам няколко хиляди долара, но не са достатъчно, за да се измъкна оттук.

— Това си е твой проблем — каза Едмъндс, но бръкна в задния си джоб и извади портфейла си. Подаде му пачка банкноти. — Вероятно пак не са достатъчно, но това е най-доброто, което мога да направя за теб. Всъщност това е всичко, с което мога да ти помогна.

Англичанинът взе парите.

— Благодаря, Джак. — Той прибра банкнотите в джоба си с лявата ръка.

— Най-добре да си тръгвам — каза Едмъндс. Хауълс се изправи със залитане и извика Еми.

— Джак си тръгва.

Тя отвори вратата на американеца, пожела му лека нощ и той си отиде.

— Изглежда приятен човек — подхвърли Еми, след като затвори вратата и заключи внимателно. — Дойде в клуба и показа снимката ти на момичетата. Аз не съм му казвала, че те познавам. Мислех, че ще иска да те нарани. Откъде е разбрал къде живея? Ти ли си му казал?

— Не, Еми. Сигурно те е проследил. Но това няма значение. Той искаше само да ми помогне.

— За момент си помислих, че може би той е човекът, когото ти наричаш Грей.

Хауълс я погледна смразен. Никога не беше споменавал Грей пред нея.

— Ти говореше насън — обясни тя. — Викаше. Казваше, че те е предал.

Той кимна.

— Не, не беше този. Грей е човекът, за когото работех. И той ме предаде. Наредил е да ме застрелят. — Не знаеше защо й го казва, сигурно се чувстваше толкова огорчен от предателството, че искаше да сподели с някого.

— Грей лош човек ли е? — попита тя.

— Да. Аз му бях верен, а той заповяда да ме убият. Работи за правителството на едно място, наречено „Сенчъри хаус“ в Лондон.

Еми бавно повтори думите „Грей“ и „Сенчъри хаус“, също както беше запомнила думата „хладилник“ в бара.

Седна на дивана до него и облегна глава на здравото му рамо.

— Ще ми обясниш ли какво не е наред? Мога ли да направя нещо за теб?

„Не“ на първия и „да“ на втория въпрос. Проблемът беше как да я убеди да му помогне. И докъде би стигнала тя.

— Скоро ще трябва да изляза — каза той. — Джак обеща да ми даде пари, за да мога да се измъкна от Хонконг.

— Не може да излизаш — възрази Еми. — Още си слаб. Нека да отида аз.

Хауълс поглади косата й с лявата си ръка.

— Не, това е моя работа. Няма да е за дълго. Можеш да ми помогнеш, като направиш някаква превръзка за ръката. Имаш ли излишно парче плат?

— Ще използвам някоя от старите калъфки за възглавници. — Отиде в спалнята и той я чу да отваря дървената ракла, после да я затваря, а след това влезе в кухнята и се върна с касапски нож с пластмасова дръжка, с който разряза внимателно шевовете.

— Помогни ми първо да си облека ризата — помоли той. Двамата успяха да прекарат ръката му през ръкава и да закопчеят ризата. Хауълс беше стиснал очи от болка. Еми прегъна плата на триъгълник и го завърза зад врата му.

— Как е?

— Чудесно. Наистина е чудесно — увери я той, а тя се усмихна.

— Искаш ли една от таблетките, които ти остави доктор Ву?

— Не, не, благодаря. Те ме приспиват. Може би по-късно. — Тя облегна глава на рамото му и погали лявото му бедро. — Еми?

— Мммм?

— Имаш ли някой приятел, който може да ме измъкне от Хонконг? Тайно?

Момичето се изправи и го погледна сериозно.

— Познавам някой, който може да ти помогне. Но той не е добър човек. Контрабандист. Работила съм за него.

Той се изненада.

— Работила си за него? Как?

— Бях, как беше думата? Куриер?

— Да, куриер. Какво носеше?

— Понякога наркотици. Друг път злато за Тайланд. Не съм го правила често. Не бях много добра. Изглеждах твърде притеснена и винаги ми прилошаваше. Трябваха ми пари, Джеф. Не съм го правила много пъти. — Внезапно й се стори важно да го убеди, че не е престъпница. Не искаше той да си мисли лошо за нея.

— Но мъжът, за когото си работила… Знаеш как да се свържеш с него, нали?

— Понякога той идва в клуб „Вашингтон“. Но, Джеф, той е лош човек. Ще иска много пари.

Хауълс се усмихна весело и я целуна по челото.

— Еми, няма защо да се тревожиш. Джак ще ми даде още пари по-късно тази нощ. Би ли ми донесла чаша кафе?

Тя се усмихна отново, доволна че може да направи нещо за него. Скри се в кухнята, а той прибра ножа под триъгълната превръзка.

Софи пи малко вода от чешмата. Не смееше да пие повече, защото майка й постоянно я предупреждаваше да не пие от чешмата. Понякога го беше правила и никога не се беше разболявала, но майка й винаги я караше да пие минерална вода от бутилка. Умираше от глад. Мисълта за храна замъгляваше всичко освен страха. Въображението й се развихряше и тя започваше да се паникьосва. Какво щеше да стане, ако яхтата се запали? Ами ако потъне? Ако мъжът изобщо не се върне и тя умре от глад? Веднъж едва не припадна от викане, крещеше и риташе по вратата, докато не падна изтощена на пода. Беше горещо. Толкова горещо, че имаше чувството, че ще се разтопи. Макар да беше родена в Хонконг, Софи живееше в свят с климатични инсталации. Вкъщи, в училище, в колите въздухът беше прохладен и я пазеше от задушаващата жега и постоянната влага в колонията. Сега, заключена в тоалетната на яхтата, й беше горещо и неудобно, цялата беше мокра от пот. Не можеше да спи повече от час, събуждаше се задъхана, със сухо и изтръпнало от болка гърло. Непрекъснато мокреше кърпата със студена вода и я увиваше около главата си, доволна от малкото прохлада. Опита се да дъвче края на плата, за да успокои болките в празния си стомах. Искаше й се да има до себе си кучето, което й подари чичо Пат, та поне да може да си говори с някого. Но най-много искаше майка си. И баща си. Искаше да си иде у дома.

Едмъндс беше в банята, когато на вратата се позвъни.

— Ти ли си, Рик? — надвика той шума на водата. Грабна хавлията от закачалката и пресече килима в стаята. Отвори вратата и очите му се ококориха, когато видя Хауълс, застанал сам в коридора с превързана към врата ръка.

— Трябва да ми помогнеш — каза англичанинът. — Може ли да вляза?

Направи му път. Хауълс отиде бавно до прозореца, а Едмъндс затвори вратата.

— Не биваше да идваш. Ако Файнбърг те види…

— Той тук ли е?

— В момента не.

— Къде е стаята му?

Американецът кимна към вратата до банята.

— В съседната стая. Доколкото го познавам, сега се забавлява по баровете в Цим Ша Цуй. Но може да се върне всеки момент. Какво искаш?

— Трябват ми пари. За да се измъкна от Хонконг. Познавам един човек, който може да го направи, но ще иска пари. Повече, отколкото имам. А в сегашното ми състояние няма как да ограбя някоя банка, нали?

Едмъндс потръпна. Беше се опитал да нагласи климатика, но не успя и сега от комбинацията между студен въздух и вода по кожата му стана студено. Взе дебел бял пешкир от металната поставка над ваната и започна да си бърше косата.

— Колко ти трябват?

— Пет хиляди долара. Американски.

— Къде ще идеш?

— С тях мога да стигна до Филипините. Там ще се скрия за няколко месеца, докато оздравея.

— Не знам колко имам в себе си — каза той. Отиде до бюрото пред огледалото, отвори чекмеджето и извади портфейла си. Хауълс се приближи зад него, докато прелистваше пътните чекове. Агентът от ЦРУ по-скоро усети, отколкото видя ръката, която премина под шията му. Беше навел глава, но когато вдигна поглед, видя ножа, който премина през врата на отражението му в огледалото, по гърдите му потече кръв. Толкова много кръв, а никаква болка. Само дето вратът му изтръпна от студ. Отвори уста, но от нея не излезе нито звук, портфейлът се изтърколи от ръцете му. Пред погледа му падна червена мъгла. Последното, което видя, преди червеното да се превърне в черно, беше усмихнатото лице на стария виетнамец с изпочупени и пожълтели зъби, който се смееше, докато умираше.

Едва просветляваше, когато Рик Файнбърг се върна в хотел „Виктория“. Плати на таксито, качи се в асансьора, като си тананикаше тихо. Не извади късмет със снимката на англичанина в баровете в Каулун, но се забавлява добре с компаньонките, разговаряше с тях и ги опипваше, когато му позволяваха. Не беше както в Банкок или Манила, защото тези тук не си сваляха дрехите и бяха малко по-сериозни, но все пак беше по-хубаво, отколкото да ходиш да се напиваш в Щатите.

Чудеше се какво ли е направил Едмъндс и му мина мисълта да почука на вратата му и да го събуди, но после изпита нехарактерно за себе си приятелско чувство и реши, че е по-добре да го остави да поспи. Старецът се нуждаеше от повече почивка. Файнбърг не можеше да си представи как човек на възрастта на Едмъндс, вероятно поне на петдесет и пет години, още работи като оперативен агент. Сигурно някой в Ленгли му беше много сърдит. Или пък в досието му имаше някоя тъмна тайна, която не му позволяваше да се издигне.

Отключи вратата и светна лампата. На излизане не беше дръпнал завесите и затова загаси отново. Застана при прозореца и се загледа в пристанището, оживено дори и в този късен час. Моторизирани сампани плуваха напред-назад, няколко големи кораба, натоварени с контейнери, надуваха свирките си, стар влекач влачеше плаващ кран, две американски фрегати се поклащаха спокойно закотвени, мостиците им бяха осветени с ярки крушки.

Зяпаше тъмната вода и изведнъж усети колко много му се ходи до тоалетната. Последният път, когато пикаеше, усети леко парене. Не много силно, но неприятно и затова все отлагаше да пикае отново. Боже мили, дано да не е хванал сифилис. Или СПИН. Ако онези гадни курви му бяха лепнали нещо, щеше да се върне в Банкок и да им даде да разберат. Бяха го помолили да използва презерватив, но той отказа, като им заяви, че не обичал да си ляга с обувки. Те не го разбраха и на няколко пъти се опитаха да отворят опаковката и да му нахлузят един, но той натисна едната по корем на леглото и насила проникна в нея, а тя крещеше на тайландски. След като я облада, другата се предаде без бой, а когато след няколко часа повтори упражнението, момичетата не си направиха труда да протестират. Сега съжаляваше. Не задето ги беше взел в леглото, а защото не си направи труда да се предпази.

Едмъндс беше късметлия. Когато е вилнял из Югоизточна Азия, най-лошото, което е могъл да хване, е била някоя венерическа болест, която се оправя с една-две инжекции пеницилин. Сега СПИН направо ти помрачава удоволствието от чукането.

Една полицейска моторница пореше водата в залива с надута сирена и бързо настигна една яхта в средата на залива. Двамата полицаи се прехвърлиха на задържаното корабче и в този момент Файнбърг осъзна, че някой стои зад него. В стъклото на прозореца се отразяваше добре избръснато лице с къса коса и хлътнали, сериозни

очи. Беше лицето от снимката. Агентът от ЦРУ не мръдна. Нямаше смисъл.

— Ти си Хауълс — каза той.

— А ти си мъртвец — отвърна отражението и се усмихна.

Телефонът иззвъня. Боецът, който помагаше на Чен, спеше, положил глава върху картите. Апаратът мълчеше вече повече от три часа и учителят се качи горе да си почине, да събере сили за следващия ден. Томас също беше в стаята си, но за разлика от стареца лежеше съвсем буден и облечен върху леглото си. Дуган се беше проснал дълбоко замислен на един шезлонг пред къщата. Звънът наруши тишината и го накара да подскочи.

Младежът сънено отговори на китайски, но бързо мина на английски. Слушаше внимателно няколко секунди и хукна нагоре по стълбите, за да извика господаря си. Дуган влезе в къщата по същото време, когато Томас се показа на стълбите, разтривайки с ръка челото си.

— Гуейлото — каза той кратко. Двамата застанаха един до друг и китаецът приближи слушалката към ухото си.

— Кой се обажда? — попита някой на английски.

— Томас Нгъ. Аз съм брат на Саймън.

— Искам да говоря с госпожа Нгъ, но ми казаха да се обадя на този номер. Тя там ли е?

— Госпожа Нгъ не разговаря с никого. Ще се задоволиш с мен.

— Добре. Слушай тогава. Момичето е още в ръцете ми и съм готов да я върна, ако направиш точно каквото ти кажа. Искам тридесет и две унции злато и четвърт милион американски долара в диаманти. Камъни, а не бижута. Ще ти се обадя утре следобед, за да ти кажа кога и къде трябва да ги предадеш. Разбра ли? Тридесет и две унции злато и двеста и петдесет хиляди долара в диаманти. Ще ти се обадя следобед.

— Разбрах — отговори Томас, но преди да успее да каже каквото и да било друго, разговорът прекъсна.

Патрик чу част от разговора, но не всичко. Затова Нгъ му го повтори.

— Какво мислиш? — попита той накрая.

— Поиска ли ти лично да занесеш откупа?

— Не. Но може да го каже следващия път, когато се обади. Мислиш ли, че цели да убие и мен?

— Възможно е. Още не знаем защо е убил Саймън. Ако поиска ти да занесеш откупа, тогава може би гони теб. Мисля, че трябва да му предложиш аз да предам парите. Няма начин да цели да нарани мен.

Нгъ кимна замислено:

— Съгласен съм. Благодаря ти, Патрик. Благодаря, че ни помагаш.

— Софи е и моя племенница.

Томас постави длан върху рамото му.

— Най-добре е да поспиш.

— Няма нужда. Ще остана още малко отвън.

Нгъ Вайсън се появи горе на стълбите, облечен в тъмносиньо кимоно. Синът му се качи да му разкаже какво се е случило.

Хауълс почука на вратата и след секунда Еми отвори, на лицето й беше изписана тревога.

— Всичко наред ли е? — попита тя.

— Напълно — отвърна Хауълс. — Даде ми малко пари, но според мен едва ли ще стигнат.

— Ръката боли ли те?

— Не — отговори той и седна на дивана. — Би ли ми направила чаша кафе?

— Разбира се.

Еми отиде в кухнята. Убиецът измъкна ножа от превръзката и го остави на пода до дивана, където тя със сигурност щеше да го намери по някое време. Сигурно щеше да си помисли, че е паднал там, след като е срязала калъфката. Ножът беше абсолютно чист. Той го беше измил внимателно, след като се обади на Томас Нгъ от стаята на Файнбърг в хотела.

Отпусна се назад и облегна глава на дивана. Господи, колко беше изморен. Затвори очи и въздъхна дълбоко, слушаше как Еми отваря и затваря шкафчета, как съска газта на печката под чайника.

Не се съмняваше, че ще му е нужна помощта й за получаването на откупа. Но не смяташе да използва връзките й, за да се измъкне от Хонконг. По-добре да се отърве от нея колкото е възможно по-скоро. С

двеста и петдесет хиляди долара в диаманти нямаше да му е трудно да си купи място на кораб. На който и да е кораб. Знаеше, че когато напуска колонията, ще бъде изключително важно да не оставя подире си свидетел, който знае накъде отива. Не биваше да оставя жив човек, който го познава. Нямаше избор.

Еми се върна и му подаде голяма жълта чаша с кафе.

— М гой — каза той.

— М сай — отвърна тя и седна до него, подвила единия крак под себе си, за да бъде с лице към него. Положи ръце на облегалката на дивана и подпря брадичката си върху тях. Погледна го с широко отворени очи.

— Какво става, Джеф?

Той посегна и я погали по бузата със здравата си ръка. Вече беше измислил как да я накара да му помогне. Беше й разказал за Грей, но отсега нататък трябваше да внимава, защото тя нямаше да му помогне, ако разбереше, че е отвлякъл дете. Налагаше се да я излъже.

— Този човек, който ми даде пари тази нощ, Джак Едмъндс, е крадец. Но ми е приятел. Той е касоразбивач, разбираш ли?

Тя поклати глава.

— Отваря сейфове, понякога в банки, понякога в офиси. Той е един от най-добрите в света. А аз съм му приятел.

— Помагаш му да краде?

— Не да краде. Да се отърве от плячката. Да продаде откраднатото. Затова ме нападнаха. Онзи човек, Грей, е смятал, че у мен има диаманти. Искаха да ме убият и да ми ги откраднат. Но диамантите още не бяха в мен. Джак ги беше дал на един друг свой приятел. Джак иска днес следобед аз да прибера диамантите и да ги изнеса от Хонконг. Това е много опасно, Еми, защото, ако разберат, че са в мен, те пак ще ме нападнат.

Тя кимна и го погледна намръщено.

— Моят познат може да ти помогне да напуснеш Хонконг.

— Добре. Ще мога да му платя със злато. Така става ли?

— Разбира се. В Хонконг златото се цени повече от парите. Но откъде ще го вземеш?

— То е с диамантите. Джак каза, че така ще ми плати за услугата. Тридесет и две унции.

— Уаа! — изненада се тя. — Толкова много?

— Еми, ще ми трябва твоята помощ. Няма да мога да се справя сам. Ще ми помогнеш ли? — Погледна я искрено и се усмихна леко. Искаше да я убеди, че тя е най-важната жена за него на този свят.

— Разбира се, Джеф — отговори тя. — Какво искаш да направя?

— Благодаря — прошепна той и се наведе, за да я целуне нежно по устните. Те се разтвориха веднага и тя се притисна към него. Внимаваше да не засегне дясната му ръка. Движеше главата си и го целуваше по устните, а после се надигна да го целуне по челото, сякаш успокоява дете. Погледна го право в очите и тържествено обеща, че ще направи всичко, което пожелае. След това го целуна отново, този път страстно, езикът му проникна в устата й, тя застена и произнесе името му.

Хауълс внимателно посегна към гърдите й с лявата си ръка, нежно ги погали с длан и започна да разкопчава блузата й. Не искаше да я плаши. Желаеше да го направи идеално, да я накара да изпита удоволствие, каквото не беше чувствала никога досега. Защото след това тя наистина щеше да бъде готова да направи всичко за него. И защото това щеше да й бъде за последно.

Намирането на диамантите и златото не беше проблем за Нгъ Вайсън. Старецът разполагаше с около петдесет таела[1] злато в сейфа, скрит под дъските до леглото му, и можеше да поиска достатъчно от търговците на диаманти, за да събере доброкачествени камъни за двеста и петдесет хиляди долара, особено при условие че ги плаща в брой. Първият търговец, когото събуди с молбата си, пристигна в резиденцията „Златен дракон“ след половин час с цяла колекция. Нгъ Вайсън вдигна диамантите върху дланта си и ги огледа под лъчите на зората.

— Как ти се виждат? — попита той сина си.

— Според мен трябва да използваме фалшификати, за да не рискуваме истинските диаманти — отвърна Томас.

— Те не струват нищо, щом ще ми върнат внучката — намръщи се баща му.

— Няма да се стигне до откуп, татко. Този път ще хванем гуейлото.

— Пази се от самоувереност и не подценявай противника — предупреди го старецът, внимателно изсипа диамантите от дланта си в малка кадифена торбичка, завърза я здраво и му я подаде.

Двамата стояха до кръглата маса, на която бяха подредени тридесет и две малки кюлчета злато с печата на банка „Хан Сен“. Томас прибра златото и диамантите в малка кафява кожена чанта. Затвори ципа и я подаде на Дуган, застанал от другата страна на масата.

— Внимавай — предупреди го той. — Това са много пари.

— Ще се постарая да не ги загубя — отговори Патрик. Изглеждаше изморен до смърт, с торбички под зачервените очи и измачкани дрехи. Беше заспал на шезлонга отвън и сутринта се събуди от крясъците на пауните.

Лин Винуа се появи на двойната врата, облечен в кафяви панталони и камуфлажно яке в зелено и кафяво. Беше сресал внимателно опашката си, която почиваше върху яката на якето.

Той кимна на Нгъ Вайсън:

— Добро утро, Лун Тао.

— Добро утро, Лин Винуа — отвърна старецът. Томас забеляза колко лесно баща му беше поел отново ролята на Глава на дракон. Сякаш никога не се е оттеглял. — Ела и седни.

Четиримата мъже се настаниха на равни разстояния около масата и Нгъ Вайсън заговори:

— Днес не бива да има грешки. Никакви. Изгубих единия си син от този гуейло. Това е повече от достатъчно. — Говореше на китайски, тъй като братът на снаха му го знаеше добре. — Тази сутрин ще продължим. Ако чакаме до следобед, той ще има предимството от изненадата. Чен Юклин, можеш ли да предадеш това на останалите триади и да ги помолиш за сътрудничество?

— Ще го направя, Лун Тао.

— Господин Дуган ни донесе ценна информация. Знаем, че гуейлото е ранен и сигурно някой го лекува.

— Вече проверихме болниците, татко. Днес започваме да разпитваме легалните и нелегални лекари — каза Томас.

Нгъ Вайсън кимна.

— Добре. Отново повтарям, че трябва да действаме бързо. Според мен е най-добре да приемем, че щом получи откупа, гуейлото

ще напусне Хонконг. Това ни води към следващия проблем. Ако не го намерим, преди да му дадем парите, трябва да решим как ще действаме след това. В кой момент ще го хванем? Дали да повторим замисъла на брат ти и да се опитаме да го заловим в момента, когато получава откупа? Или да го проследим, след като му дадем диамантите и приберем Софи? Или просто да му дадем откупа и да приемем, че той ще изпълни своето обещание?

— Миналия път той не удържа на думата си — бавно се обади Чен. — Не бива да му вярваме и сега.

— Съгласен съм — подкрепи го Томас. Дуган не знаеше дали може да се намесва или не, но също кимна.

— И аз мисля така — каза Нгъ Вайсън. — Тогава решаваме, че ще се опитаме да хванем гуейлото, а после ще го принудим да ни каже къде е Софи.

Всички кимнаха.

— Така да бъде — завърши старецът. — Лин Винуа, постави в готовност всичките си бойци. Според мен е най-добре да не включваме останалите триади в истинското преследване. Смятам, че то трябва да бъде твърдо под наш контрол. Хубаво ще е да пръснем хората си из цял Хонконг, за да сме сигурни, че винаги ще имаме няколко души близо до мястото, където ще се предаде откупът. Щом разберем кога и къде ще стане това, ти трябва да можеш да се свържеш с нашите хора и да ги поставиш на позиция. Този път не бива да се допуска грешка.

Лицето на Главата на дракона беше спокойно, но Лин трепна от прикритата заплаха. Идеше му да потъне в земята от срам, задето не успя да запази живота на Саймън Нгъ. „Този път няма да има грешка“ — закле се той пред самия себе си. Щеше да хване гуейлото или да умре.

— Аз имам предложение — обади се за пръв път Дуган. Нгъ Вайсън изненадано повдигна вежди, но после се усмихна и го помоли да говори.

— Мисля, че не е лошо да се подсигурите допълнително за проследяването — каза Патрик. Макар да го бяха поканили да присъства на военния им съвет, той още не смееше да употребява „ние“ в тяхно присъствие.

— Какво имаш предвид? — попита Нгъ Вайсън.

— Като имам предвид какво се случи първия път, би трябвало да се бележи откупът. Да се постави някакъв предавател в чантата със златото и диамантите. Тогава, ако той се измъкне, пак ще имате възможност да го проследите.

— Ами ако го открие? — попита Томас.

— Ще го зашием в дъното на чантата. В техническия отдел на полицията разполагат с някои съвсем малки модели, които в момента се изпитват. Те са с миниатюрни батерии, издържат само дванадесет часа, но сигналът се улавя в радиус от три километра, стига да имаш специално настроена за целта радиостанция. Малък апарат, който се побира в длан. Така ще настаните хора в коли близо до мястото на предаването на откупа и те ще проследят гуейлото от разстояние.

— Можеш ли да намериш такова устройство? — попита Главата на дракона.

— Сигурен съм — заяви Дуган.

Хауълс се събуди бавно, изтръгна се от хватката на съня със съзнанието, че някой целува ръката му над лакътя. Бавно и чувствено езикът описваше малки кръгове. Беше топъл и влажен. Косата на Еми го галеше по рамото, закрила лицето й, тя го изпиваше с устни като вампир. Разсъни се напълно и усети топлината на стройното й тяло, краката й, оплетени с неговите, рамото й до хълбока си и нежните й устни върху кожата си.

— Добро утро — каза той сънено. — Колко е часът?

Тя го погледна усмихнато и този път не прикри зъбите си с длан.

— Единадесет.

— Това е най-секси събуждането в живота ми.

— Не разбирам.

— Целувките ти. Много приятен начин за събуждане. — Той лежеше на лявата си страна, ръката му отпусната на възглавницата, а дясната притисната към гърдите. Платът за превързване лежеше на пода заедно с дрехите му, които Еми толкова внимателно беше съблякла преди часове. Нейните бяха отгоре, защото тя го съблече гол, целува го по цялото тяло, а чак след това свали своите дрехи и се плъзна отгоре му, като внимаваше да не се доближава до горната част на тялото му, за да не го нарани. Еми беше нежна и всеотдайна

любовница. Съгласува ритъма си с неговия, в началото го пое бавно, а после се задвижи по-бързо и силно, като прецени момента така, че да почувства удовлетворението секунда или две преди него, а после се плъзна настрани и легна до него изтощена, но щастлива. По-щастлива отколкото когато и да било. Сега тя му принадлежеше телом и духом.

— Искаш ли кафе?

— Моля те.

Тя се измъкна от леглото, облече блузата си и отиде в кухнята. Хауълс седна и леко раздвижи ранената си ръка. Болеше го. Болеше много, но оздравяваше и ако не я напрягаше, би могъл да се движи и без поддържащата превръзка. Болкоуспокояващите бяха в шишенцето си. Недокоснати.

Еми се върна в спалнята и му подаде чашата с кафе. Той вдъхна с наслада аромата, а тя погали с удоволствие гъстата му коса.

— Мислиш ли, че с черна коса ще приличам на китаец? — попита Хауълс.

Тя се засмя.

— Може би. Искаш да бъдеш китаец ли?

— Не. Искам да приличам на китаец. И ти можеш да ми помогнеш. Трябва ми боя за коса. Ще намериш ли?

Еми кимна уверено:

— Тръгвам веднага. Ще купя и нещо за закуска. — Тя се преоблече, като взе дрехите си в хола, за да не я вижда, тъй като внезапно, без да знае защо, почувства някакъв срам. После изтича в спалнята да го целуне, преди да излезе за покупки. Хауълс я изпрати с усмивка.

Дуган слезе от асансьора на 26-ия етаж. Тук се намираше трети отдел. Мина по коридора покрай изкуствената камила, чиято глава почти опираше в тавана. Това беше една от малките тайни на управлението. Никой не знаеше за какво е сложена в коридора, нито как изобщо е попаднала тук. Доколкото знаеше, поне през последните четири години тя си стоеше на двайсет и шестия етаж, а може би беше докарана още по-отдавна. Веднъж попита един от служителите в отдела, но онзи само поклати тайнствено глава и се почеса по носа. Дуган реши повече никога да не пита.

Намери Дейв Роджърс наведен над вътрешностите на някакъв електрически уред, който сякаш беше паднал от голяма височина и изглеждаше доста изпочупен.

— Как си, Дуган? — поздрави го той. Бяха добри приятели, партньори на чашка и съотборници по ръгби.

— Здрасти, Дейв. Ще ми направиш ли една услуга?

— Разбира се. — Роджърс беше услужлив и доверчив до немайкъде. Ако искаш нещо, той ти го дава. Ако ти трябва помощ, помага, без да пита и без да отказва. Като полицай не блестеше с нищо особено, но имаше завършено образование по електроника в някакъв шотландски университет и след няколко години работа в полицейския участък в Ша Тин разбра, че ще бъде по-полезен в техническия отдел, отколкото в преследването на бандити по улицата.

— Помниш ли онези бръмбарчета, за които ми разправяше? Малките модели. Можеш ли да ми дадеш един на заем?

— Да, малките красавци. Скъпите малки красавци. Няма да го загубиш, нали?

— Чуй се само, глупако. Как, по дяволите, ще загубя устройство за проследяване?

Роджърс се засмя и отвори едно чекмедже под тезгяха.

— Сигурно си прав — каза той. Извади малък неръждаем цилиндър с размерите на червило, но по-тънък. Сложи го внимателно на дланта си и го завъртя. — Виждаш ли черния бутон? Натискаш го и то се включва. Другият до него е за изключване.

— Каза, че батерията издържала дванадесет часа?

— Някъде там.

— А как да го следя?

Приятелят му извади друг уред с размерите на малък амперметър, направен от черна пластмаса с екранче със стрелка в единия край. Включи го и натисна черния бутон на предавателя. Показа на Дуган как стрелката сочи посоката на предавателя.

— Просто е — зарадва се той.

— И дете може да го използва — съгласи се Роджърс. — Не искам да ти се бъркам, Пат, но кога ще ми го върнеш?

— Утре. Или уреда, или парите.

— Имаш ли представа колко струва това нещо?

Патрик поклати глава.

— Почти колкото тримесечната ти заплата.

— Мамицата му, Дейв.

— Ако го загубиш, и моята ще пострада — предупреди го приятелят му не съвсем на шега.

На идване Дуган се беше постарал никой да не го види. Когато си тръгна, също внимаваше. Един мерцедес го чакаше зад ъгъла.

---

[1] Китайска мярка, равна на 1,3 унции сребро. — Б.пр. ↑

Хауълс изчака, за да се увери, че Еми е излязла от блока, и набра номера. На телефона се обади възрастен китаец. Англичанинът поиска да говори с Томас Нгъ. Той се обади след няколко секунди и гуейлото веднага го попита дали е приготвил диамантите и златото.

— Тук са — отвърна Томас.

— Занеси откупа на същото място както предния път. На пристана в Хебе Хевън. В четири часа днес следобед. Искам там да има само един човек. Разбра ли?

— Да. Но ще ме извиниш, че няма да дойда лично. След онова, което направи с брат ми, сигурен съм, че разбираш нежеланието ми.

Хауълс изсумтя.

— Не ме интересува кой ще дойде. Единствената ми грижа са парите. Но си мислех, че се тревожиш за племенницата си повече, отколкото за собствената си кожа.

— Мисли каквото искаш, но диамантите ще ги донесе друг.

— И златото.

— И златото — повтори Нгъ.

— Който и да е той, трябва да е сам и невъоръжен — предупреди гуейлото. — Да бъде облечен само по къси панталони. И колкото по-тесни са те, толкова по-доволен ще бъда. Не желая да има място, където да може да се скрие пистолет. Разбра ли ме?

— Да — каза китаецът, усещайки как отвътре в него се надига гняв. Не обичаше да му се говори като на дете. Обикновено той даваше заповедите.

— Ще изпратя човек да вземе откупа. Едно момиче. Тя не знае нищо за племенницата ти. Не знае къде се намира тя. Ако направиш някакъв опит да й попречиш да си тръгне с диамантите, детето ще умре. Ако се опиташ да я проследиш, пак ще умре. Чак когато й позволиш да напусне Хебе Хевън в безопасност, аз ще ти се обадя, за да ти кажа къде е Софи. Разбра ли?

— Разбрах — потвърди Нгъ.

— Ако нещо не е наред, каквото и да е то, ще убия момичето и повече никога няма да чуеш за мен.

Томас вече не можеше да издържи нахалството на варварина и избухна:

— И къде ще се скриеш, Хауълс? — изсъска той злобно. — Къде можеш да отидеш, а ние да не те намерим? Когато те хванем, болката,

която чувстваш сега, ще бъде нищо в сравнение с тази, която ние ще ти причиним.

Дори и да се изненада, когато разбра, че китаецът знае името му, англичанинът не го показа с нищо друго освен кратката пауза, преди да отговори.

— Просто занеси диамантите там — каза той и затвори.

Нгъ остави слушалката, усещаше пламналите си бузи. Стомахът му се беше свил на топка. Видя, че Чен го гледа, и избягна строгия поглед на стареца. Сгреши, че изпусна нервите си. Беше грешка да покаже на гуейлото колко много знаеха за него. Проклет да е. Проклет да е завинаги.

Дуган се върна в резиденцията „Златен дракон“ с мерцедеса и изскачи стъпалата към къщата. Томас го чакаше на входа.

— Взе ли го? — попита той. Патрик му показа предавателя и уреда за проследяване. — Толкова е малко. Сигурен ли си, че ще работи?

Англичанинът му го демонстрира и попита:

— Той обади ли се?

Томас кимна.

— Иска парите в Хебе Хевън. Отново на пристана.

— Това не звучи добре, нали? Златото и диамантите имат една обща характеристика. Не се повреждат от солена вода. Това кара човек да се замисли, а?

— Има и нещо по-лошо — отвърна Нгъ. — Той каза да си облечен само по къси панталони. Искал да е сигурен, че няма да си въоръжен, но… — Не се доизказа. Въпреки това Патрик го разбра. Всичко сочеше, че Хауълс ще дойде откъм водата. И откупът, а може би и самият Дуган ще бъдат отвлечени обратно във водата.

— И какво правиш по този въпрос? — попита той.

— Този път ще бъдем по-добре подготвени. Вече разпоредих на хората да изкарат около дузина лодки в Хебе Хевън, ще запечатаме целия залив. Избрахме четирима от нашите, които имат опит като леководолази. Те вече са на път. Ще се потопят на около шестстотин метра от пристана, екипирани с допълнителни бутилки въздух. Ще останат на морското дъно, докато разберем къде е гуейлото.

Нгъ Вайсън излезе от къщата. Той поздрави Дуган, но не подаде ръка.

— Не позволявай на очевидното да те заслепи спрямо неочакваното, синко — тихо каза той. — Ако всички белези сочат, че гуейлото ще дойде откъм водата, възможно е той да планира да се появи откъм пътя.

— Да, татко. И по пристана ще разположим наши хора. А освен това Патрик донесе предавателя, ще накарам да го зашият под подплатата на дъното на чантата. — Той влезе вътре и остави баща си насаме с Дуган.

— Благодаря ти, че ни помагаш — каза старецът на лошия си английски. — Няма да ти е лесно.

— Аз обичам сестра си и Софи — отговори Патрик бавно, за да може да го разбере Нгъ Вайсън. — Харесвах и сина ти. Той беше добър съпруг и баща.

Старецът се усмихна и го погледна с навлажнени очи.

— Днес бъди много внимателен.

Главен инспектор Лей остави папката на бюрото и погледна снимката на жена си.

— И така, Глинис, какво следва от това? — прошепна той. Офицерът от специалния отдел отдавна имаше навика да говори със снимката на жена си, помагаше му да подреди мислите си. Но внимаваше да го прави само когато е сам в кабинета. Съпругата му се усмихваше както преди двадесет години, когато беше направена снимката. Главата й беше наклонена наляво, а очите й гледаха право в него.

Синята папка на бюрото му съдържаше подробности за кървавото двойно убийство в хотел „Виктория“. Не че убийствата автоматически се отнасяха към него, но откритите в две съседни стаи още неизстинали трупове бяха на агенти на ЦРУ Джак Едмъндс и Рик Файнбърг. А мъртвите агенти на ЦРУ определено бяха негова работа. И двамата бяха убити с нож, нападнати отзад от мъж, който действаше с лява ръка. За повече подробности трябваше да изчака доклада на патолога, а това сигурно щеше да отнеме поне два дни.

Мотивът за престъплението едва ли беше кражба, портфейлите и паспортите на американците си бяха на място. Убийството не носеше и белези на екзекуция от страна на триада. Гърлата им бяха чисто прерязани, без следи от многобройните намушквания с нож, по които си падаха местните гангстери. Но в доклада имаше нещо, което накара инспектора да застане нащрек и да се замисли. Почти по време на убийствата, горе-долу в рамките на половин час след тях, от едната стая бяха направени две телефонни обаждания — в къщата на наскоро загиналия Саймън Нгъ, а след няколко минути в дома на този истински стълб на местната общност Нгъ Вайсън.

„Твърде много за един ден“ — помисли си главният инспектор. Първо двама мъртви китайски агенти в „Хилтън“, третият измъкнат набързо в Китай, после двама убити агенти на ЦРУ във „Виктория“. И пети смъртен случай — Глава на дракон, окован с белезници към котвата на някаква яхта в Хебе Хевън. Случаят беше истинска загадка, но той със задоволство съзнаваше, че ако папката беше попаднала върху бюрото на някой друг, може би ребусът никога нямаше да бъде решен. Лей обаче знаеше връзката между петте убийства. Единственият свързващ фактор беше Патрик Дуган, полицаят от „Стопански престъпления“, който твърдеше, че е бил подведен от проститутка на име Цвете. Патрик Дуган, чиято приятелка проститутка, изглежда, е била агент на Пекин. Патрик Дуган, чийто зет е бил жестоко убит. Патрик Дуган, на чиито роднини някой се е обаждал от стаята на мъртвия агент на ЦРУ Патрик, мамицата му, Дуган. Главният инспектор вдигна слушалката и позвъни на Томкинс.

— Дуган там ли е? — попита той.

— Не, обади се сутринта. Имал семейни проблеми. Съпругът на сестра му бил убит и той си взе няколко дни отпуска, за да помогне при уреждането на погребението. Някакъв проблем ли?

— Не мога да преценя още. Имаш ли му домашния телефон?

Томкинс му го каза, но когато Лей позвъни, никой не отговори. Не се изненада. Досещаше се къде можеше да го открие. Второто обаждане от стаята на убития агент на ЦРУ беше в резиденцията „Златен дракон“ и той беше готов да се обзаложи на всичко, че Дуган ще е там.

Повика колата си и един сержант с двама въоръжени полицаи. Провери внимателно собствения си пистолет и го пъхна в кобура.

— В такива моменти съм доволен, че не съм английски полицай, Глинис — каза той на снимката. Имаше вече пет убийства, свързани с господин Дуган, и Лей нямаше намерение да позволи и шесто.

Изобщо не срещнаха проблеми да убедят стария доктор Ву да им даде адреса, където беше лекувал ранения гуейло. Никакви проблеми. Кени Суен почука на вратата на доктора на четиринадесетия етаж в блока в Монкок заедно с двама бойци. Съпругата, крехка, шестдесетгодишна жена с криви крака ги пусна да влязат. Разговорът водеше Суен. На двадесет и пет години, той беше по-възрастен от другарите си и с половин глава по-висок. Носеше пистолет, прибран в кобур под лявото рамо, прикрит от американското му яке, но не се наложи да го показва на лекаря, който седеше на масата пред чаша чай с навити ръкави и с вестник. Кени се представи и му каза какво искат, а възрастният мъж притеснено избърса стъклата на очилата си. Ву беше едно от имената в дългия списък, но по реакцията му Суен веднага разбра, че търсенето е приключило.

Докторът започна леко да трепери, а когато му каза какво се е случило с Главата на дракона, направо се задъха. Покани тримата посетители да седнат на масата и ги попита дали не желаят да пият чай с него. Суен и двамата бойци приеха поканата и изчакаха старицата да им налее чай, след което тя се оттегли в кухнята.

— Нямах представа, нямах представа — шепнеше Ву и клатеше глава.

— Разбираме ви — кимна Суен. Знаеше, че няма нужда да плашат стареца. Той не беше глупав и знаеше какво щеше да му се случи, ако излъжеше или не им помогнеше. Правосъдието на триадите беше бързо и сигурно. Престъпните организации подпомагаха и награждаваха лоялните, но убиваха жестоко предателите. Ву го знаеше и затова нямаше нужда да му се казва очевидното. Така че те приеха чая и се отнесоха към него с необходимото уважение за един толкова възрастен лекар. Той им разказа всичко, като през цялото време им се извиняваше.

Лей седеше на задната седалка на роувъра заедно със сержант Лам. Един от полицаите, Чан, караше колата, а другият, Лау, седеше на предната седалка до него. По улиците имаше задръствания и те се движеха бавно през Ванчай, оградени от двуетажни автобуси и натоварени със стоки камиони. Един човек на велосипед с пълен със зеленчуци багажник мина край тях по-бързо, отколкото се движеше колата. Дори и със затворени прозорци и пуснат климатик, купето беше изпълнено с шума на оживения Хонконг, с дрънченето на трамваите, бръмченето на машините за разбиване на бетон, виковете на продавачите, ръмженето на двигателите и писъка на полицейските свирки на кръстовищата без светофари. В Хонконг навсякъде беше пълно с хора, а с тях идваше и шумът.

Главният инспектор седеше търпеливо, знаеше, че шофьорът не може да направи нищо, за да се движат по-бързо. Това беше едно от първите неща, които научи след пристигането си в колонията, преди почти четвърт век. Най-бързият начин да получиш инфаркт беше да си хабиш нервите в борба с Хонконг. Това се отнасяше и за хората, и за трафика, и за климата. Нямаше начин те да бъдат победени с конфронтация. Човек трябваше да се остави на течението. И да се научи да се отпуска.

Погледна сержанта и се намръщи.

— Лош час на деня сме избрали да се движим из Ванчай.

— Скоро ще се измъкнем, сър — отвърна сержантът.

Лей се чудеше какво ли щеше да стане с Лам след 1997 година. Ако имаше достатъчно акъл в главата си, дотогава щеше да изчезне. От специалния отдел и от Хонконг. Китайците бяха злопаметни, помнеха много дълго и след предаването на колонията никой нямаше да толерира служителите в специалния отдел. Още от 1989 година престанаха да позволяват достъпа на китайски служители до поверителните полицейски досиета, по-скоро за да предпазят самите тях. Една от причините беше, че правителството не искаше някаква информация да попадне в Пекин, но по този начин се застраховаше, че би било безсмислено да бъдат изнудвани служителите, които щяха да останат тук след 1997 година. Те нямаше да знаят нищо, а дано китайците да не ги закачат. Е, ако вярваш в подобни небивалици, можеш да вярваш във всичко.

На висшите китайски служители вече бяха обещани британски паспорти или преместване в друга държава, на безопасно място, като всички бяха предупредени, че в никакъв случай не бива да се връщат, когато Хонконг стане част от Китай. Увериха ги, че ще получат сериозни компенсации, и ги снабдиха с тайни идентификационни номера, които да запомнят, но никога да не записват и които им осигуряваха приоритет в случай на спешна евакуация. Точно това бяха направили американците с доверения си персонал от южновиетнамци, преди да се изтеглят от Сайгон. Лей се надяваше, че тук няма да стане толкова зле както във Виетнам, но беше работил достатъчно дълго против комунистите, за да знае, че все пак би могло да стане доста зле въпреки всичките обещания на Пекин. Каква ли щеше да бъде съдбата на двамата полицаи и сержант Лам? За тях нямаше да има чуждестранни паспорти, нито пък убежище в Англия, Канада или Австралия. Господ да им е на помощ.

Накрая се измъкнаха от трафика и се насочиха към Върха. Заизкачваха се нагоре по хълма и главният инспектор беше принуден да засенчи очи от яркото слънце. Колата виеше на трета скорост, а сержантът беше натиснал газта до дупка. Бяха на около триста метра от дома на Нгъ Вайсън, когато забелязаха колоната от осем автомобила, тръгнала срещу тях.

— Намали — заповяда Лей на шофьора и извърна глава към отминаващите край тях коли. Третата беше голям мерцедес, отзад седеше Патрик Дуган с каменно лице, намръщен и явно уплашен. В останалите се бяха наблъскали бойци на триадата, достатъчно за водене на малка война.

Главният инспектор нареди на полицая зад кормилото да обърне и да ги последва, но от разстояние и да се обади по радиото за подкрепления. Още три цивилни коли и цивилни полицаи. Само четири ченгета от специалния отдел нямаше да успеят да проследят армията на триадата, без да бъдат забелязани. Лей вече не се чувстваше толкова спокоен и стомахът започна да го свива. Опипа пистолета си. Беше на мястото си, но тежестта му не го успокои.

Грей сънено протегна ръка към телефона. Опита да спре звъна, преди да е събудил жена му. Погледна часовника на нощното шкафче и

примижа да види цифрите без очила. Седем и половина. Почти време за ставане. Той притисна слушалката към ухото си.

— Ало?

— Грей? — Гласът беше на американец.

— Да — отговори той и седна в леглото. Жена му се размърда до него под завивката и изхърка силно.

— Обажда се Хамилтън.

— Какво се е объркало? — попита Грей. Щом човекът от ЦРУ се обаждаше по това време сутринта, то едва ли искаше само да го попита как е, добрите новини винаги можеха да почакат до по-цивилизован час.

— Всичко. — На англичанина му се стори, че Хамилтън говори през стиснати зъби. — Двама от най-добрите ми хора са мъртви.

— Хауълс ли?

— Разбира се, че е бил той. Току-що ми съобщиха от Ленгли, че Файнбърг и Едмъндс са намерени мъртви в Хонконг. В хотелските си стаи. С прерязани гърла.

— Боже господи!

— Не мисля, че Господ има нещо общо с това — отряза го американецът.

— Нямам думи — извини се Грей.

— Има и още нещо. Момичето, което се опита да убие Хауълс, китайката.

— Какво за нея?

— Името й е Хуа Фан, нали?

Грей се намръщи. Не беше казвал на Хамилтън името й, нито пък че убиецът е момиче.

— Да. Тя е една от най-добрите.

— Така разбрах и аз. Преди две години, по време на президентското посещение, тя е убила и един от моите агенти в Пекин. Мислехме, че е починал от естествена смърт, но нашите лекари от лабораторията установиха, че е убит със същото лекарство, с което се е опитала да утрепе Хауълс в Хонконг.

Англичанинът не каза нищо, притвори очи и изруга наум.

— Ние не знаем защо е бил убит, но е твърде възможно да е попаднал на следите на твоя агент — продължи Хамилтън. — И той,

така наречената ти „златна мина“, е накарал Хуа Фан да го убие. Според теб възможно ли е това?

— Не знам. Наистина не знам. Но, да, вероятно. Само че аз не знам нищо за това. Кълна ти се пред Бога, че не знам.

— Няма значение дали си знаел или не. Слушай, Грей, всичките ни уговорки отпадат. Файнбърг и Едмъндс действаха неофициално. Едва ли ще проследят нишката до мен, макар че може да ми се стъжни животът. Ти обаче си затънал дълбоко в лайната. Хауълс е още жив и сигурно доста ще ти се разсърди. Но това изобщо не е мой проблем. С тебе никога не сме говорили. Разбра ли ме?

— Ясно.

— Ще направя всичко възможно, за да си предпазя собствения задник, Грей, и ти предлагам да сториш същото. Но ако си позволиш дори да прошепнеш името ми… — Той не довърши заплахата. Разговорът прекъсна.

— Кой беше? — измърмори жена му изпод завивката.

— Никой — отвърна Грей. — Няма за какво да се тревожиш.

Потокът коли към тунела изглеждаше изненадващо голям, при положение че оставаше почти час до най-натовареното време. Дуган седеше на задната седалка в големия мерцедес и се чувстваше неудобно, облечен само в тези тесни къси панталони. Томас обърна къщата, за да намери нещо подходящо, но само тези паснаха на надебелялата талия на Патрик. Пак му бяха възтесни и не можеше да затвори ципа догоре. Седеше, навел поглед към пода, изплашен и объркан от твърде много лоши предчувствия. В краката му лежеше кожената чанта със златото и диамантите на стойност над 275 000 долара. За да спечели толкова пари, трябваше да работи повече от десет години. А триадата ги беше събрала само с едно телефонно обаждане. Изобщо не беше честно, но той отдавна знаеше, че хората, които спазват закона, не получават много. Поне на този свят. Нагоре беше облечен в червено-черна памучна тениска, която щеше да съблече, когато стигнеха Хебе Хевън. За да го харесат…

Томас Нгъ седеше до него, облечен безукорно в сив костюм, бяла риза и червена вратовръзка. С това облекло спокойно би могъл да ръководи официално съвещание. На предната седалка до шофьора с

фуражка беше възрастният Глава на дракона, който настоя да тръгне с тях. Томас беше възразил, но Нгъ Вайсън само го погледна и сложи край на спора.

Дуган ги предупреди, че след като колата го остави при Хебе Хевън, трябва да се отдалечи достатъчно надалеч от пристана. Щеше да бъде доста подозрително, ако останеше да чака наблизо. Лин Винуа отговаряше за проследяването на момичето, докато то предаде откупа на гуейлото. Щеше да чака в един поочукан пикап, заедно с Франк Дзъ и Рики Лам. Те бяха взели устройството за проследяване на сигнала и тръгнаха по-рано от колоната коли, за да бъдат на позиция преди пристигането на Патрик. Колата се движеше бавно, Дуган неспокойно потриваше длани и се потеше обилно въпреки хладния въздух от климатика.

Томас забеляза, че е разтревожен, и се опита да го успокои:

— Не се страхувай. Нашите хора ще са наоколо. Четирима ще бъдат под водата при пристана, а половин дузина лодки ще чакат съвсем наблизо. В пикапа има трима въоръжени мъже, които ще поддържат връзка по радиостанции с всички останали. Нищо не може да се обърка.

Англичанинът кимна, но не се почувства по-сигурен.

— Знаеш ли кой ще ти е най-големият проблем? — попита китаецът.

— Кой?

— Да не те арестуват за неприлично облекло — изсмя се Томас.

Дуган се усмихна насила. Входът на тунела се появи отпред и сега можеха да видят какво задържа трафика. Един товарен камион беше блъснал такси и двамата шофьори бяха слезли да чакат идването на полицията. Всеки стоеше до колата си и изобщо не поглеждаше към другия. Въпрос на чест. Никой от двамата не желаеше да си признае грешката и да измести колата си, за да могат другите да минават. Те си стояха и чакаха, без да им пука за света наоколо. Мерцедесът задмина таксито и Патрик го огледа набързо. Като че ли нямаше никаква повреда, освен леко одраскване по задната броня.

— Въпрос на чест — изсмя се Нгъ. — Силата и слабостта на китайците.

„Звучи странно от устата на китаец, макар и с американски паспорт“ — помисли си Дуган.

След като отминаха мястото на катастрофата, мерцедесът увеличи скоростта и след няколко минути бяха откъм страната на Каулун, на път към Хебе Хевън. Една по една колите напуснаха колоната, за да паркират по страничните улици, водещи към залива. По този начин щяха да „запечатат“ района. Когато излязоха на крайбрежния път, вече само две коли придружаваха мерцедеса.

Патрик погледна часовника си. Оставаше още половин час до крайния срок. Устата му беше пресъхнала и му беше трудно да преглътне. Искаше да пийне нещо, но не желаеше да помоли Томас. „Въпрос на чест — мрачно си помисли той. — Това важи не само за китайците.“

Роувърът на Лей се движеше наблизо зад колоната, докато не чу по радиото, че една от цивилните коли на специалния отдел вече е засякла преследвания мерцедес, а те изостанаха и оставиха на цивилните колеги да си свършат работата. Две стари тойоти и един нисан се редуваха да следят, като се сменяха постоянно, за да не бъдат забелязани от членовете на триадата. Накрая те докладваха, че мерцедесът се насочва към Хебе Хевън. Главният инспектор им каза да го задминат и накара собствения си шофьор да спре в един страничен път.

Той помисли малко, а после съобщи по радиото на хората си в нисана да се прехвърлят в тойотите. Шофьорът на нисана след това да отиде до пристана и да огледа. Една от тойотите да чака на километър и половина от Хебе Хевън, край шосето „Хирам“, а хората от другата да намерят високо място и да се разпределят, за да наблюдават долу Нгъ и бойците от триадата му.

— Да имате бинокъл? — попита той.

— Не — отговориха цивилните. Лей сви рамене. Нямаше смисъл да се ядосва, сам трябваше да се досети и да ги предупреди, преди да тръгнат. Ако можеха да мислят със собствените си глави, нямаше да има нужда от началници.

Той седеше в роувъра и чакаше търпеливо. Един от хората му се обади, за да съобщи, че е на позиция и наблюдава пристана при Хебе Хевън. В същото време нисанът зави по пътя и се насочи към паркинга. И двамата докладваха, че мерцедесът на Нгъ си е тръгнал,

като е оставил някакъв дебел гуейло по къси панталони и с кожена чанта в ръка.

— Дуган — прошепна Лей. Заповяда на хората си да останат по местата. Погледна часовника. Четири без десет. Не можеше да разбере какво става. Какво, по дяволите, беше намислил Патрик Дуган?

Лин Винуа застана на същото място, както преди няколко дни, когато Саймън Нгъ чакаше до водата. Разглеждаше внимателно Дуган през бинокъла, стигна до издуващия късите панталони корем и изсумтя презрително. Гуейлото се потеше като прасе под следобедното слънце и кожата му вече беше започнала да се зачервява. Англичанинът се разхождаше бавно напред-назад, а погледът му оглеждаше хоризонта.

Към кея се приближи мръсен червен нисан и спря. Лин огледа шофьора — млад китаец, облечен небрежно, четеше вестник и ядеше шоколад. Големия брат отново обърна бинокъла към Дуган. Извади от джоба на ризата си клечка за зъби и я пъхна в устата. Долу под хълма Дзъ и Лам бяха паркирали до пътя, с тях беше устройството за проследяване. Свърза се с Томас по радиостанцията и докладва:

— Засега нищо.

После провери една по една групите в и около залива. Навсякъде беше спокойно. Погледна часовника си. Четири без две минути.

Дуган избърса челото си с опакото на ръката. Наоколо нямаше никаква сянка, усещаше как раменете му започват да парят. Не беше свикнал със слънцето, не обичаше плажа и рядко се съгласяваше да отиде. Ръцете и краката му имаха тен от играта на ръгби, но гърбът и коремът бяха бели и с нежна кожа, която сигурно щеше да изгори бързо.

Размаха чантата. Надяваше се, че устройството за проследяване работи. Беше го включил преди да слезе от мерцедеса, но нямаше начин да разбере дали радарът хваща сигнала. Отиде до края на стълбите към водата и погледна надолу. Чудеше се какво ли щеше да прави, ако Хауълс се появеше и поискаше да го вземе със себе си под водата. Дали щеше да тръгне? Не знаеше как щеше да реагира. На

всяка цена трябва да върне Софи, но мисълта за мъчителната смърт на Саймън под водата караше кръвта му да се смръзне.

Някаква кола избръмча отзад и той се обърна. По пътя се приближаваше такси. Патрик засенчи очи, за да вижда по-добре. На задната седалка седеше момиче.

Лин наблюдаваше таксито, което зави откъм „Хирам“ и се насочи към англичанина. Изплю клечката за зъби и се обади на Нгъ.

— Едно такси спря близо до пристана. Вътре има момиче. Излиза и тръгва към Дуган.

— Някакъв знак от гуейлото? — попита Томас.

— Не, не. Тя е сама. Сега говорят. Тя се опитва да вземе чантата от ръката му, но той не й я дава. Карат се. Какви ги върши онзи глупак? Сега и двамата тръгват към таксито. Край.

Нгъ спокойно му заповяда да се върне в пикапа. Лин затича надолу по хълма. Бинокълът подскачаше върху гърдите му. Дзъ седеше на шофьорското място и включи двигателя, щом го видя. Рики Лам се беше свил отзад.

— Ето, Голям братко — каза той и му подаде приемника. Лин благодари и предупреди Дзъ да се приготви. Нямаше как да знаят накъде щеше да тръгне таксито с откупа.

Момичето излезе от таксито и се приближи към Дуган. Беше облечено спортно с избелели джинси, носеше големи слънчеви очила. На рамото си беше преметнала малка платнена чанта. Държеше ръката си върху нея, сякаш се страхуваше, че някой ще я открадне. Изглеждаше притеснено, въртеше нервно глава, но нямаше съмнение, че се е насочила към него. Спря на няколко крачки, протегна ръка и каза:

— Дойдох за диамантите.

— Къде е Софи? — попита той.

Тя го изгледа изненадано.

— Не познавам никого на име Софи. — Пристъпи напред и се опита да вземе чантата от ръката му.

— Не! — рязко извика Патрик и дръпна ръката си. — Няма да ти я дам, докато не разбера, че Софи е добре.

Момичето изглеждаше напълно объркано. Отстъпи крачка, после пак протегна ръка, но той отказа да й даде чантата. Китайката погледна през рамо към таксито и се обърна към Дуган.

— Трябва да ми дадете чантата. Трябва.

— Къде е Хауълс?

— Моля ви — настоя тя. В гласа й имаше тревога. — Дайте ми чантата.

— Първо ме заведи при Хауълс — каза Патрик. — Без Хауълс няма диаманти.

Момичето прехапа устни и ръцете й затрепериха. Тя стисна здраво платнената си чанта. Той се чудеше дали вътре няма пистолет. Съвсем спокойно щеше да се побере.

— Ела с мен — каза накрая тя и тръгна обратно към таксито. Дуган я последва. По гърба му течеше пот.

Цивилният полицай в нисана наблюдаваше скрит зад вестника как дебелият гуейло влиза в таксито, но не си направи труда да използва радиото. Знаеше, че някой от колегите му вече предава информацията на главен инспектор Лей. Изчака таксито да се отдалечи, запали двигателя и бавно тръгна нагоре по пътя. Колата с гуейлото даде ляв мигач и тръгна към Цим Ша Цуй. Нисанът го последва.

— Идват насам — каза Томас и заповяда на Хю Юнчен да тръгне обратно към Цим Ша Цуй, за да се движат пред таксито. Хю се беше молил да му позволят да дойде с тях, въпреки че Нгъ Вайсън му обясни, че ще трябва да кара мерцедеса с автоматичните скорости. Хю обеща, че ще се справи и старият водач на триадата се съгласи. Лин се обади да съобщи, че устройството за проследяване работи отлично, така че всички коли на триадата можеха да останат на разстояние, докато момичето предаде диамантите на гуейлото.

— Нещо не е наред ли? — попита баща му, като се обърна от предната седалка.

— Дуган се караше с момичето и отказа да й даде чантата. Качи се в таксито с нея.

— Може би е искал да провери дали Софи е добре, преди да предаде откупа.

— Сигурно — съгласи се Томас. — Надявам се, че няма да ни се меси. Защото така или иначе все пак е полицай.

Шофьорът на таксито не изчака момичето да каже някакъв адрес. Щом Дуган затвори вратата, той рязко тръгна и зави наляво към главния път. На ръцете си имаше големи бели ръкавици с отрязани пръсти, беше облечен в черно яке с вдигната яка и носеше нещо като таке с козирка. Не си направи труд да попита накъде да кара. Явно знаеше къде отива. Китайката се наведе да говори с него, но той шумно се изкашля и увеличи скоростта, с което я хвърли назад в седалката. Тя сякаш беше готова да се разплаче и изхлипа:

— Той не поиска да ми даде чантата.

Дуган помисли, че говори на него.

— Няма да ти я дам, докато не ми кажеш къде е Софи — каза той на китайски.

— Говори на английски — изсъска шофьорът. — Кой, по дяволите, си ти?

Патрик се смръзна, погледна гърба на шофьора, после момичето и отново шофьора. Опитваше се да разбере какво става. Мъжът зад волана се извърна и впи поглед в него. Очите му бяха скрити зад тъмни очила. Заради тях и шапката беше трудно да се прецени националността му, но акцентът беше сто процента английски.

— Няма да те питам втори път — заяви той и се обърна да си гледа пътя, като засили след завоя.

— Дуган. Пат Дуган.

— Зетят значи — досети се гуейлото. — Трябваше да се сетя.

— Аз съм вуйчо на Софи — каза Патрик и вдигна чантата. — И няма да получиш това, докато не бъда сигурен, че тя е в безопасност.

— Ако беше постъпил както ви бях казал, тя щеше да е добре.

— Знам какво направи с баща й. — Англичанинът говореше много бързо, явно за да не го разбере момичето. Малко китайци бяха способни да проследят напълно бързата размяна на реплики, особено пък ако се използва и жаргон.

— Обаче не знаеш защо съм го направил. Така че млъкни. — Шофьорът бръкна в джоба на якето, извади малко пластмасово

шишенце с шест бели таблетки и го подхвърли назад. — Глътни три от тези.

— Да не ме мислиш за глупак?

— Започвам да ти се чудя, Дуган. Виж, ако исках да те отърва от нещастния ти живот, можех просто да те наръгам с нещо остро между ребрата. — Хауълс показа дръжката на ножа във вътрешния джоб на якето си, за да разбере тъпия полицай, че говори сериозно. — Можеш да прочетеш етикета. Хапчетата са предписани от истински лекар. Не е отрова.

— Ами какво е?

— Приспивателно. Просто ще забавят реакциите ти. Няма да те нараня. Нито теб, нито момичето. Просто искам да се измъкна от Хонконг и затова ми трябват диамантите. Но не желая да се бия с теб. Вземи таблетките и ще се почувствам много по-спокоен. А щом разбера, че съм в безопасност, ще ти кажа къде е момичето.

Патрик отвъртя капачката и взе три от таблетките. Постави една в устата си и преглътна, но гърлото му беше толкова пресъхнало, че тя залепна там. Опита отново. Имаше чувството, че ще повърне.

— Всичките, Дуган.

Еми го наблюдаваше как гълта таблетките. Лицето й беше намръщено, сякаш тя не можеше да разбере какво е намислил Джеф Хауълс и защо дава таблетките от доктор Ву на този едър и потен гуейло.

— Виждаш ли ги? — попита Лей.

Роувърът се влачеше зад двуетажен автобус, който пъшкаше нагоре, сякаш изкачваше Хималаите. Зад тях едно мицубиши непрекъснато се блъскаше в бронята им.

— Не, сър. А при тази скорост ще ни остави далеч зад себе си.

„Знам“ — помисли си Лей. Не го каза, шофьорът наистина се опитваше да помогне. Беше наредил на нисана да остане назад, защото можеха да го познаят. Затова сега тойотите следяха таксито на смени. Свърза се с хората си. Казаха му, че виждат колата и са на около три километра пред пълзящия автобус.

— Дяволите да ги вземат — изруга той под носа си. — Дяволите да ги вземат този автобус и Патрик Дуган.

Мерцедесът на Нгъ беше почти на същото разстояние, но пред таксито. Томас говореше по радиостанцията с Лин, за да провери дали не беше загубил Дуган или диамантите. Големия брат отговори, че всичко е наред. Един от бойците докладва, че по пътя към Цим Ша Цуй в тяхната посока се движи кола с полицаи.

— Къде са те? — попита Нгъ.

— Зад един автобус. Но ние сме точно зад тях.

— Дръжте ги под око. Може да е съвпадение.

— Какво става? — попита баща му.

— По пътя има полиция, но са доста зад нас. Едва ли ще ни създават проблеми.

— И още никакъв знак от гуейлото?

— Не. Само момичето и Дуган. Но гуейлото едва ли е далеч.

Патрик облегна глава на прозореца. Започна да се чувства замаян, а от друсането му се повръщаше. Или може би такъв беше ефектът от таблетките на празен стомах. Отвори широко очи и разтърси глава. Сякаш беше на шест или седем бири. Чу момичето да говори с Хауълс, но гласът й беше променен, като че ли идваше някъде отдалеч.

— Какво става, Джеф? — попита тя. Беше се облегнала на задната седалка с притиснати под брадата юмруци.

— Не бой се, Еми, всичко ще бъде наред.

— Кой е той? И защо не иска да ни даде диамантите? Ти каза, че те ще ти ги дадат, за да ги скриеш, нали?

— Така ще стане, Еми. Ще успеем. А после двамата с теб ще напуснем Хонконг.

Тя се усмихна, хареса й това „двамата с теб“. Радваше се, че той ще я вземе със себе си. Искаше й се да го целуне, но при скоростта, с която караше, не биваше да рискува да му отвлича вниманието. Движеха се бързо по улица „Ергайл“, покрай сиви грозни сгради, където се помещаваше местната полиция. Еми усети тръпка на тревога при мисълта, че наоколо е пълно с полицаи, а тя нарушава закона, макар всъщност да не знаеше с какво.

— Коя е Софи? — попита тя.

— Наша приятелка — излъга Хауълс, без да се замисли. — Той просто се тревожи за нея.

— Гадже ли?

— Не, просто приятелка. — Извърна се леко назад и извика: — Дай й да провери съдържанието, Дуган.

Патрик се подчини, не беше сигурен, че ще успее да се възпротиви даже и да иска. Вдигна чантата и я подаде на Еми. Тя отвори ципа, видя малките златни кюлчета и възкликна:

— Уаа! Колко много злато!

— Диамантите, провери диамантите, Еми.

Тя взе малката торбичка и изсипа камъните внимателно, почти с благоговение върху нежната си длан. Те заблестяха на слънцето, момичето вдигна очилата нагоре и ги огледа с възхита, устата й беше отворена.

— Колко са красиви — прошепна Еми. Хауълс я погледна през рамо и отново се обърна напред.

— Вземи два от най-големите и ми ги подай.

Тя избра два и му ги даде. Той ги разгледа, доколкото можеше, хванал кормилото с едната си ръка.

— Истински са — каза Дуган. — Не бих им позволил да рискуват живота на Софи. — Хауълс му повярва. Изглеждаха съвсем истински.

— Не съм я наранил, Дуган. Но съм готов да го сторя. Трябва да бъдеш напълно честен с мен, защото, ако не се измъкна, тя ще си остане затворена и ще умре от глад, а от мен да го знаеш, това изобщо не е най-приятният начин да се възнесеш на небето. А сега ми кажи има ли проследяващо устройство в тази чанта.

Патрик затвори очи и се почеса по челото. Спеше му се, искаше му се да лежи в голямо удобно легло от пух. С Цвете.

— Казвай? — извика остро Хауълс.

Дуган осъзна, че вероятно беше изрекъл името й на глас. Отвори очи и погледна тила на англичанина. Не можеше да рискува да излъже. Ако Хауълс разгледаше добре чантата, бързо щеше да открие проследяващото устройство.

— Да — каза той.

— Щях да се изненадам, ако нямаше. Еми, прибери диамантите в торбичката и ми я дай. — Вече пътуваха из жилищния квартал с небостъргачите. Блок след блок с апартаменти, балкони с цветя и пране, някои оградени с красиви метални решетки, издадени навън, сякаш да обхванат колкото е възможно повече пространство, макар то да е само въздух.

Тя послушно се подчини, като внимаваше да не изпусне някой от камъните. Таксито спря на един светофар, Еми смъкна ръцете си надолу, за да не могат хората от съседната кола да видят какво прави. Подаде торбичката на Хауълс, той я сложи на коленете си, връчи й двата диаманта от дланта си и каза:

— Задръж ги. Ще поръчам да ти ги направят на обеци. — Тя не го разбра и затова той стисна с пръсти ухото си. — Обеци — повтори бавно. — За теб.

Еми възрази, но не много настойчиво, уви камъните в хартиена кърпичка и ги прибра в джоба на якето си.

Сега движението беше по-задръстено, тъй като минаваха през оживен район. Наоколо се издигаха жилищни сгради и магазини, така че англичанинът трябваше да се концентрира в карането, за да се прехвърля от лента в лента и да търси как да се придвижи по-бързо. Знаеше, че хората на триадата не са много далеч зад него. Край тях се мярна малка градина, зад нея се виждаше летището. Един самолет се спусна с рев надолу толкова близо над главите им, че Хауълс инстинктивно се наведе.

— Знаеш ли къде се намираме, Еми? — попита той.

Тя кимна.

— Приближаваме Яу Ма Тей. Това е булевард „Ватерло“. След това е „Джордан“, а после Цим Ша Цуй и пристанището.

— Има ли наблизо станция на метрото?

— Да, след малко.

— Добре. Слушай, Еми. Ще те оставя там, ти ще слезеш и ще се качиш на първата мотриса. Хората, за които ти разказах, ни преследват, а аз не желая да пострадаш. Ще им се измъкна, а след като продам диамантите, ще дойда в апартамента при теб.

— Искам да остана с теб, Джеф — замоли се тя.

— А аз искам да си в безопасност — отвърна той. — Да не се тревожа и за теб. Вземи златото да ми го пазиш. Това е много важно.

Ще ми направиш ли тази услуга?

Еми кимна, но дори и Дуган разбра, че не е уверена как трябва да постъпи.

— Имам нужда от теб — тихо каза Хауълс и това сякаш я убеди. Тя затвори ципа на чантата, притисна я към гърдите си и посочи към кръстовището отпред:

— Там е станцията на метрото.

— Добре. Сега ще спра, искам да тичаш и да не спираш, докато не се качиш във влака.

— Ще го направя — обеща тя. — Бъди внимателен — наведе се напред и го целуна по бузата. Каза нещо бързо на китайски. Хауълс натисна рязко спирачка и колата зад него наду клаксона, изсвириха гуми. Еми отвори вратата и хукна към входа на станцията, без да се обръща назад. Англичанинът посегна над седалката с лявата си ръка, затвори вратата и потегли отново. Дуган се беше отпуснал назад и дишаше тежко. Колата ускори и главата му се отпусна на гърдите.

— Какво каза тя? — попита го Хауълс.

— Каза, че те обича. Ти си копеле. Знаеш, че ще я хванат — отговори завалено Патрик.

Убиецът се ухили.

— Може би. Но сега е най-натовареното време, така че тя има шанс да се измъкне. И освен това ще ги поведе подире си. Докато я преследват, аз ще изоставя таксито и ще изчезна в следващата станция на метрото. Тогава ти можеш да идеш да си приберeш племенницата.

Хауълс реши да не споменава факта, че само на сантиметри зад Дуган в багажника се намира трупът на собственика на таксито с пречупен врат. Не беше го казал и на Еми. Беше излязъл от апартамента й сам и се върна с таксито, като обясни, че е платил няколко хиляди долара, за да го вземе на заем. Първоначално възнамеряваше просто да избута шофьора извън колата, но не можеше да рискува той да иде да се оплаче в полицията и затова го накара да влязат в една пуста странична уличка и да спре до задния вход на някакъв вонящ цех за боядисване на тъкани, хвана го за главата и я изви. Усети как вратът се пречупи в ръцете му и се усмихна.

— Тя излезе от таксито — изкрещя в радиостанцията Лин.

— Ами Дуган? — попита Томас.

— Той е още там. Пътуват към теб.

— Ти къде си?

— Яу Ма Тей. Станцията на метрото. На пресечката на „Ватерло“ и „Натан“. Тя е в станцията.

— С чантата ли?

— Да, тя е…

Нгъ не го остави да довърши:

— След нея! Не я изпускай! Ние ще приберем Дуган.

Големия брат отвори вратата и скочи на улицата с радара в ръка. Лам се измъкна след него.

— Хайде — извика Лин на Дзъ. — Остави проклетата кола.

Дзъ изскочи навън и тримата хукнаха към входа на станцията. Блокираните зад пикапа шофьори започнаха нетърпеливо да натискат клаксоните.

Трима членове на триадата стояха пред вратата на апартамента на Еми. Суен държеше пистолета си готов за стрелба, а останалите двама стискаха здраво ножовете си. Младият китаец почука на вратата и внимателно се ослуша. Нищо. Почука отново. Пак нищо.

— Разбий вратата — заповяда той на А Уон, по-едрия от двамата бойци. А Уон отстъпи и ритна вратата точно под ключалката. Тя поддаде малко, чу се изпращяване на дърво, той удари отново и вратата се заклати. На третия път направо падна назад. Тримата мъже нахлуха в малкия апартамент. Само няколко секунди им бяха необходими, за да разберат, че вътре нямаше никой, но започнаха да търсят някаква следа, която да им подскаже къде са изчезнали момичето и гуейлото.

А Уон намери изцапана с кръв калъфка от възглавница на дъното на пластмасов чувал в кухнята и я донесе гордо в хола. Суен огледа шкафчетата в банята. Вътре имаше полупразно шишенце от боя за коса, мивката беше изцапана с черно, макар че някой като че ли се беше опитвал да я избърше с парцал. На пода лежеше захвърлена ножица, а около канала на мивката се виждаха косми.

— Гледайте! — извика А Уон. — Вижте какво намерих.

Суен се върна в хола и боецът размаха изцапания с кръв плат под носа му.

— На правилна следа сме — каза той.

— Само че ненавреме — отвърна Суен.

— Да се връщаме в колата — предложи А Уон и тръгна към вратата.

— Млъквай, тъпо копеле — скара му се Суен. — Първо ще се обадим по телефона на шефа.

Томас се свърза с колите, които се движеха след Лин, съобщи им, че момичето е взело диамантите и е слязло в станцията на метрото. Заповяда да побързат и да я последват. В този момент телефонът в колата звънна. Нгъ Вайсън се наведе и вдигна слушалката. Обаждаше се Кени Суен.

— Открихме къде се е крил гуейлото — съобщи Суен с нескрито задоволство. — Бил е при едно момиче от баровете във Ванчай. Тя го е приютила в апартамента си, докато го е лекувал доктор Ву. Но сега са изчезнали.

— Как изглежда момичето? — попита старецът.

— Среден ръст, издадени скули. Прилича на шанхайка. Доктор Ву каза, че е на около двадесет и четири години.

— Ние я видяхме — каза Нгъ Вайсън. — Сега я преследваме.

Суен сякаш се разочарова.

— Тя прибра откупа за гуейлото — обясни Главата на дракона. — Но него още не сме го открили. Надяваме се тя да ни отведе на мястото на срещата.

— Изглежда ли на двадесет и четири години? — попита Суен.

— Или може би е по-стара?

— Не, младо момиче е. Облечена е по-скоро като ученичка. Защо?

— По мивката в банята има боя за коса и косми. Помислих, че си е боядисвала косата. Но ако не е тя…

— Тогава трябва да е гуейлото — довърши думите му старецът. — Справил си се добре. Много добре.

Затвори телефона и размаха пръст, за да привлече вниманието на сина си. Томас отдалечи радиостанцията от ухото си, за да го чуе.

— Гуейлото си е боядисал косата — каза тихо Нгъ Вайсън. — Черна.

— Шофьорът! А той е зад нас!

— Колко далеч? — попита баща му.

— Не повече от километър. — Томас заповяда на Хю да спре, независимо че това ще задръсти пътя на шофьорите отзад. — Пусни аварийните светлини. Нека да мислят, че имаме повреда. Той ще бъде тук до две минути. — Помоли баща си да отвори жабката, старецът извади пистолета отвътре и му го подаде. Томас провери пълнителя и го постави на място. Освободи предпазителя. Видя, че баща му гледа тревожно пистолета. — Спокойно — успокои го той. — Доколкото знаем, той не е въоръжен. Но не бива да поемаме никакви рискове. Този човек е убиец.

— Внимавай — помоли го Нгъ Вайсън. — Вече загубих един син.

Томас започна да се обажда на бойците на триадата. Заповяда на Лин и останалите, пристигнали вече в станцията на метрото, да продължат след момичето. Другите групи трябваше да настигнат таксито колкото може по-скоро. Но си даваше сметка, че гуейлото ще настигне мерцедеса поне минута преди подкрепленията да се появят.

Еми тичешком прекоси станцията, в движение търсеше в чантата си картата за метрото. Когато стигна бариерата за проверка, картата вече беше в ръката й. Тя пъхна пластмасовия правоъгълник в процепа, после го прибра от другата страна на машината, бутна бариерата и хукна към ескалатора. Както винаги, той вървеше влудяващо бавно и Еми си проби път надолу, буташе хората и повтаряше непрекъснато „извинете“. Въпреки това те я ругаеха и гледаха накриво.

Мина безкрайно много време, докато стигна до платформите. Вляво беше перонът за Цим Ша Цуй и центъра, а вдясно за Новите територии. Тя усети топъл полъх по дясната буза и разбра, че мотрисата идва. Хукна към края на перона и задъхана застана с треперещи крака. Погледна назад към ескалатора, но видя само редици равнодушни лица. Като че засега никой не я преследваше. Чу тракането секунда преди мотрисата да се появи от тъмнината на тунела. Вагоните спряха със свирене на спирачките и вратите се отвориха да пуснат пътниците. Еми се набута вътре още преди да е слязъл последният и се облегна на металния прът в средата. Оттук

можеше да вижда до края на съединените вагони на разстояние около двеста метра. Хората нахлуха вътре, бързаха да седнат на дългите лъскави метални пейки или в пространството до страничните врати, за да могат да слязат бързо на спирката си. Жителите на Хонконг се отнасяха към масовия подземен транспорт както към живота си — силните получаваха по-доброто място и стигаха накъдето бяха тръгнали. Слабите оставаха на платформата. „Така ще бъде и когато дойде 1997 година“ — помисли си Еми. Онези, които се блъскаха и се бореха, щяха да се измъкнат, а по-неспособните щяха да бъдат погълнати от онзи милиард китайци от континента. Тя знаеше, че сама никога не би успяла да се измъкне, но с Джеф Хауълс може би щеше да намери своя път извън колонията. Той беше силен, уверен и имаше пари. А тя му помогна и в замяна той щеше да й се отплати. Но първо трябваше да се измъкне от хората, които я гонеха.

В този момент ги видя. Горе на ескалатора. Чу как ватманът предупреждава пътниците да се отдръпнат от вратите. Първо на китайски, а после на завален английски. Трима едри мъже започнаха да викат и да блъскат хората по пътя си, тичайки надолу по ескалатора. Един от тях, огромен мъж с широки рамене и коса на опашка почти успя да стигне навреме. Скочи на перона, но в същия миг вратите със съскане се затвориха. Мъжът с опашката хукна напред и се опита да отвори със свити пръсти вратата на близкия вагон, но беше късно. Мотрисата бавно потегли, ускори бързо и рекламите по стените се сляха в мъгливо петно. Едрият тип крещеше и риташе по вагоните, а след това Еми потъна в тъмнината на тунела в посока към Новите територии, притиснала коженета чанта към гърдите си.

Зад нея на платформата Лин гледаше безпомощно как стрелката на проследяващото му устройство се отклонява встрани и стига края на скалата.

— Мамицата ти, кучка такава — изпсува той и вдигна радиостанцията към устните.

— Изгубили са я — каза Томас на баща си. — Качила се е на метрото. Казах на Лин да хване следващия влак и да я последва, но е възможно вече да не я открием. — Погледна през затъмнения прозорец към опашката от коли, които чакаха да ги отминат.

— Някакъв знак от гуейлото? — попита Нгъ Вайсън.

— Още не — отвърна синът му. — Но не е много назад. Хю Юнчен? — Възрастният шофьор престана да маха на колите да ги отминават и се обърна. — Когато ти кажа, искам да включиш на задна и да удариш таксито. Лицето на Хю се намръщи и той сякаш се канеше да възрази. През всичките си години зад волана като шофьор на семейство Нгъ, той никога не беше попадал в пътно произшествие. Гордееше се с това си постижение, но сега трябваше да се подчини. Кимна леко и благодари на боговете, че е с мерцедеса, а не с любимия си даймлер.

Томас помоли баща си да провери дали е добре затегнат предпазният му колан и след това да притисне здраво глава към облегалката.

— Мерцедесът е много по-голям и тежък от таксито и почти няма да почувстваме удара — обясни той. — Но е по-добре да се предпазим. Щом го спрем, аз ще задържа гуейлото, докато пристигнат бойците.

Насочи пистолета към пода на колата и дръпна пръст от спусъка, за да не стреля случайно при сблъсъка. Останалите коли преминаваха плавно край паркирания мерцедес с премигващи светлини.

С всяка минута главен инспектор Лей се объркваше все повече. Хората му в тойотата най-близо до Дуган съобщиха как таксито е спряло и момичето побягнало към станцията на метрото с чантата. Служителите от специалния отдел продължаваха да се движат след таксито, но онзи в нисана отзад се обади и съобщи, че група коли са спрели пред станцията и повече от дузина бойци от триадата са хукнали надолу подир момичето.

Сега Дуган пътуваше сам към Цим Ша Цуй. Лей потупа Чан по рамото и заповяда да настигне таксито, за да не го изгубят в натовареното движение.

— Застани зад тойотата — заповяда той. — Нека тя да бъде между нас и таксито на Дуган, за да не може да ни забележи.

Чан натисна газта и започна да изпреварва колите, като натискаше клаксона, вместо да пуска сирената. Не беше трудно да напредне и скоро зеленото мицубиши остана зад тях. Бойците на

триадата разбраха, че няма да могат да последват роувъра, без да привлекат вниманието към себе си, бяха край летището и полицаите на два пъти минаха на червено. Профучаха край станцията на метрото и купчината неправилно паркирали коли пред нея. Отпред се виждаше светофарът при булевард „Натан“ и Чан бързо, но внимателно пресече кръстовището, това беше един от най-натоварените булеварди в Хонконг. Всяка втора кола беше такси и Лей знаеше, че няма начин да различат онова, в което беше Дуган, но скоро настигнаха тойотата и тръгнаха след нея. Тук колите се движеха бавно. Почти пълзяха.

— Къде е той? — попита по радиото Лей.

— На три коли пред нас — дойде отговор от тойотата.

— От какво е това задръстване?

— Не знам. Сигурно има катастрофа по-нататък.

Поне нямаше да изгубят Дуган. Най-после нещо да помогне.

— Виждам ги — каза Томас. — Третата кола зад нас. Бъди готов Хю Юнчен. Включи на задна и щом двете коли ни отминат, удряй. Татко, добре ли си?

Баща му изръмжа и се облегна здраво. Нгъ легна върху задната седалка и притисна лице към тапицерията.

Хауълс започна да става нетърпелив. Колите пред него почти не се движеха. Накрая видя причината за забавянето. Голям мерцедес, спрял типично по хонконгски. Шофьорът изобщо не си беше направил труда да се отстрани от пътя, а пътниците седяха вътре и чакаха някой да дойде и да им оправи бакиите. За краткия си престой в колонията беше видял няколко катастрофи, но нито веднъж някой китаец да бута колата си, за да освободи пътя.

Пред тях беше входът на станцията на метрото „Джордан“ и той реши там да остави таксито. Предната кола даде сигнал, че задминава спрелия мерцедес и Хауълс също включи мигач. Колите вдясно обаче нямаха намерение да ги пуснат, шофьорите като че ли нарочно караха броня до броня, вперили поглед напред. Колата отпред успя да се вмъкне между един пикап и микробус и той се опита да направи

същото. В този миг светлините за задна скорост на мерцедеса блеснаха в бяло до присвятквашите жълти мигачи.

— Какво, по дяволите, прави тоя? — извика Хауълс.

Дуган се наведе напред да види какво става и в същия миг голямата кола подскочи назад към тях. Патрик изкрещя и се хвърли на седалката. Хауълс хвана ръчката на вратата, но разбра, че няма да има време да я отвори, и бързо залегна върху предната седалка. Ръчната спирачка се заби в корема му, той вдигна крака от педалите и притисна колене към гърдите си.

Мерцедесът блъсна предницата на таксито, счупи фаровете и смачка бронята. От удара Хауълс остана без дъх. Тънките ламарини на тойотата се огънаха без особена съпротива под масата на голямата немска кола. От радиатора със съскане започна да излиза пара, но мерцедесът продължи да бута таксито назад. Шофьорът на Нгъ не сваляше крака си от педала на газта. Чу се втори удар, задницата на таксито се блъсна в колата отзад. Мерцедесът спря. От предницата на таксито течеше вода, наоколо се въргаляха парчета ламарина. Смачканата кола се тресеше като умиращо животно. Дуган се надигна и се огледа замаян. Реакциите му бяха забавени от погълнатите хапчета и удара.

От тротоара надничаха изплашени лица: беззъба старица със сива коса, млада двойка с еднакви тениски и избелели джинси, един мъж в сив раиран костюм и мобилен телефон в ръка, младеж с голи гърди и бутилка минерална вода на рамо. Всички гледаха катастрофата с широко отворени очи. Патрик усети мириса на бензин и внезапно си представи как двамата с Хауълс избухват в пламъци. С нарастващо чувство на паника бутна лявата врата, но тя беше смачкана от удара и не се помръдна. Той се премести към другата страна на колата. Краката и ръцете му бяха омекнали и сякаш изтръпнали. Хауълс изпъшка на предната седалка, а после се вдигна, като се хвана за кормилото. Ритна вратата си, отвори я и се изтърколи на пътя. Изправи се и видя, че от мерцедеса излиза мъж с пистолет в ръка.

— Не мърдай! — извика Томас и насочи пистолета към гърдите на гуейлото. Държеше го здраво с двете си ръце. Намираше се най-много на осем крачки от Хауълс и знаеше, че в никакъв случай не би пропуснал мишената си.

— Стана катастрофа, сър — обади се Чан. — Таксито удари колата пред него.

Лей измъкна глава през прозореца тъкмо навреме, за да види как един добре облечен китаец заплашва с пистолет шофьора на таксито. Дуган, облечен само по къси панталони, се измъкваше със залитане от колата. Полицаите в тойотата извадиха оръжията си. Единият излезе на улицата и подпря ръката с пистолета на покрива на колата, а другият приклекна зад вратата на шофьора. Сержантът изскочи от роувъра и също извади пистолет, като заповяда и на другите двама да се приготвят. Лей остави оръжието си в кобура. Имаха достатъчно огнева мощ. Пешеходците се разпищяха и се разтичаха да се прикрият. За полицаите от Хонконг се знаеше, че първо стрелят, а после питат.

— Хвърли оръжието — изкрещя Лей. — Хвърли оръжието или ще стреляме.

Върху лицето на Томас се изписа изненада и ръката му трепна. Хауълс се извърна да погледне кой се намеси и също изглеждаше изненадан, когато видя толкова много полицаи само на метри от себе си. Дуган се обърна последен и едва не падна, когато видя Лей. Коремът му се тресеше над късите панталони. „Сякаш е пиян“ — помисли си главният инспектор. Патрик отвори уста да каже нещо, но отново я затвори. От устните му течаха лиги и той вдигна ръка, да се избърше.

— Хвърли оръжието. Последно предупреждение — извика Лей.

Хауълс отстъпи вдясно, за да остави замаяния англичанин между себе си и полицаите. Мина зад него и извади ножа от вътрешния джоб на якето си. Хвана го с ранената си ръка и вдигна ножа към шията му с лявата.

— Не мърдай, Дуган. Иначе, кълна се в Бога, ще те убия — прошепна той.

Дръпна го към таксито. От удара капакът на багажника се беше вдигнал и Дуган видя вътре тялото на мъж със странно извита глава и мокро петно отпред върху панталона. Нямаше откъде да се измъкнат, а Хауълс не искаше да се приближава до ченгетата. Дръпна пленника си назад, опитваше се да се изтегли към станцията на метрото. Това го приближи до Нгъ, което също не беше приятно. Патрик започна да хленчи, ножът беше притиснат здраво към шията му. Англичанинът изкрещя да млъкне.

Хауълс видя как пистолетът падна на асфалта. Знаеше, че разполага само със секунди, за да действа. Скоро щяха да пристигнат подкрепления на полицаите, а те и така не бяха малко. Улиците бяха задръстени, така че нямаше смисъл да опитва да отмъкне кола, пък и не знаеше доколко Дуган може да му послужи като заложник. Той като че всеки миг щеше да припадне, а ако се строполеше на земята, нямаше да може да му послужи като щит. Най-добрият му шанс, единственият шанс беше да стигне до метрото и да направи като Еми. Да изчезне в тълпата. Офицерът от полицията стоеше до роувъра и крещеше да хвърли ножа. Хауълс бутна пленника и се хвърли към пистолета, като изпусна ножа в движение. Патрик падна на колене, Хауълс сграбчи пистолета с дясната си ръка и се превъртя, ревейки от болка в раненото си рамо. Усети как раната се отвори и започна да кърви, но продължи да се движи. Изправи се наведен, насочил пистолета към полицаите. Стреля бързо два пъти. Откатът на оръжието накара рамото му да пламне от болка. Куршумите улучиха Чан във врата и той падна назад. Кръвта заля гърдите му.

— Застреляйте го! — извика Лей, макар хората му вече да нямаха нужда от поощрение.

Хауълс скочи върху покрива на таксито и се превъртя. Падна върху тротоара като котка. Тълпата пешеходци се пръсна като ято изплашени врабчета. Сержант Лам пристъпи встрани от колата и се прицели в гърдите на гуейлото. Хауълс вдигна пистолета, Дуган се

изправи, изрева и се хвърли през капака на колата. Успя да го хване през кръста и макар да чувстваше ръцете си омекнали, го повали на земята. Убиецът го удари с дръжката на пистолета в слепоочието, но той дори не усети удара. Ръцете му се поотпуснаха и Хауълс се измъкна, Патрик го хвана за левия крак и напрегна всичките си сили да го задържи. Стисна очи и изрева.

— Пусни ме, тъпо копеле! — изкрещя Хауълс, но той сякаш не го чуваше. Ушите му бучаха като от виковете на запалянковците на стадиона и той стискаше с всички сили и чакаше да чуе свирката на рефера.

Убиецът насочи пистолета към главата на Дуган и понечи да дръпне спусъка, но в този миг сержант Лам стреля. Куршумът разкъса гърдите на Хауълс и го хвърли назад. Пистолетът падна от ръката му. При звука от изстрела Патрик отвори очи. Непрекъснато изпадаше в безсъзнание и се свестяваше, но не пускаше крака на англичанина. Бавно изпълзя нагоре по тялото, проснато на асфалта. В гърдите на Хауълс имаше дупка колкото юмрук, която се пълнеше с кръв и мехури, когато се опитваше да диша. Очите му бяха отворени, но изглежда вече не виждаха лицето на Дуган.

Томас притича и бутна Патрик настрани. Пребърка джобовете на убиеца и намери торбичката с диамантите. Размаха я триумфално, но Дуган яростно го бутна настрани. Коленичи до ранения, съзнаваше, че полицаите приближават и не му остава много време. Нито пък на Хауълс. Това се виждаше съвсем ясно.

— Момичето — прошепна той накъсано. — Къде е Софи?

Хауълс, изглежда, едва сега видя Дуган и почти се усмихна.

— Къде е Софи? — попита отново Патрик. Не искаше да се моли, но знаеше, че ако се наложеше, щеше да го направи. Нямаше нужда. Хауълс му каза и умря.

Дуган се отпусна тежко на пътя. Разтърси глава, опитваше се да дойде на себе си. Чувстваше се спокоен от мисълта, че Софи вече е в безопасност. Но и някак измамен. Нямаше представа кой беше убиецът и защо предизвика целия този хаос. Може би когато главата му се избистреше, щеше да успее да обмисли нещата. Сега обаче искаше само да спи. Да се свие на пътя, да затвори очи и да сънува Цвете.

Лей се приближи и сложи ръка върху рамото му:

— Страхотна работа, Дуган.

Патрик се отдръпна, изправи се несигурно и бавно тръгна към колата на Нгъ Вайсън.

Двата лабрадора заподскачаха радостно, когато Грей им отвори вратата да потичат навън, преди да си легне. Жена му не разрешаваше те да влизат в спалнята, но макар и с нежелание, се съгласи да спят в кухнята. Двете кучета тичаха навън, Грей разбута огъня и се загледа в пламъците. Като дете прекарваше часове, загледан в огъня, измисляше си чудни истории за извиващите се езици. За рицари, които се бият с дракони, за ангели, борещи се с демони. Сега, когато гледаше огъня, виждаше само горящи въглени.

Чу кучетата да лаят, вероятно се бореха за някой отдавна забравен кокал. Глупави животни. Изглежда, единствената им цел в живота беше да си напълнят стомасите. Когато забравеше да постави капака върху кофата за боклук, те ровеха в нея за храна, сякаш бяха обикновени помияри, а не добре охранени домашни любимци. Изглежда, кучетата не се чувстваха задоволени дори и когато им е добре. Като хората.

Грей знаеше, че с кариерата му е свършено. По-малко от седмица след неуспешния опит за убийство на Хауълс агентът му в Пекин изчезна. Нямаше съд, нямаше обвинения, нямаше съобщение във вестниците. Предаването на Хонконг през 1997 година наближаваше и китайците не желаеха да разрушават малкото останало доверие към тях. По 60 000 от най-умните и способни специалисти изтичаха от колонията всяка година. Емигрираха за Австралия, Канада и Съединените щати. Китайците не желаеха да влошават още повече положението. Един показен процес на британски шпионин, макар и китаец, щеше да причини повече зло, отколкото добро. Той просто изчезна заедно със семейството си. Онова момиче вероятно им беше казало от кого е дошла заповедта. И следата водеше право към Грей. Бяха го измъчвали, сигурен беше. И той им беше казал всичко. Е, какво тогава? Оставаха само две възможности. Да изпратят човек да го убие като акт на отмъщение. Или да съобщят информацията на британските власти. И в двата случая с Грей беше свършено. Затова той реши да не чака и подаде оставка, позовавайки се на влошено здраве. Оставката още не беше приета и сигурно щеше да последва дълъг период на

провеждане на разговори и уреждане на предаването на поста на наследника му, но той вече беше взел решението си. Може би то щеше да ги удовлетвори. Вдигна глава и яростно разбърка огъня.

Едното от кучетата престана да лае. Вероятно победителят, който вече дъвче кокала. Грей изправи гръб и остави ръжена на мястото му. Трябваше да излезе да ги прибере. Вероятно когато си легнеше, жена му щеше да се скара, задето ги е оставил да лаят толкова време.

Мина през кухнята, отвори вратата и подсвирна тихо. Чу Лейди да лае, но някъде в тъмнината. Като съдеше по звука, вероятно близо до оградата.

— Лейди — извика той, но тя продължи да лае.

Запали външната лампа, поставена на стената до вратата, но лъчите й осветиха само дузината стъпала. По-голямата част от поляната си оставаше съвсем тъмна. Светлината даже правеше тъмнината по-дълбока. Нахлузи гумените ботуши и изпъшка от усилието. Уви около врата си червеният вълнен шал.

Извика кучетата отново, но те не му обърнаха внимание. Един от бастуните от колекцията му с дръжка от бронз, оформена като глава на лебед, беше подпрян до стената. Грей го взе и излезе.

Застана в края на осветеното място и свирна, като размаха бастуна в ръка. Лейди беше спряла да лае.

— Проклети кучета — измърмори той под носа си и тръгна към овощната градина. Стори му се, че Лейди изскимтя, но когато се спря и заслуша, не чу нищо.

Вдясно, до едно от дърветата се виждаше купчина като от влажна пръст. Той тръгна нататък, изпънал бастуна напред. Коленичи и посегна с ръка. Беше топло и влажно, вдигна дланта към лицето си, беше изцапана с кръв. Трамп, кафявият лабрадор беше мъртъв.

Чу някакъв шум. Като шумолене на листа или дишане. Не разбра точно, но се извърна, без да се изправя. Видя един мъж, приведен надолу и хванал с едната си ръка нашийника на Лейди. С другата стискаше муцуната й.

— Какво правиш с кучето? — извика Грей. Мъжът дръпна ръката си от муцуната на Лейди и тя веднага залая изплашено. Англичанинът стреснато осъзна, че мъжът е китаец. Онзи измъкна иззад гърба си странен на вид крив нож. Усмихна се и преди Грей да разбере какво става, преряза гърлото на Лейди. Кучето падна на земята. Лежеше на

тревата, кръвта извираше от гърлото й, а очите й останаха вперени в стопанина.

— Не! — извика Грей и пристъпи напред с вдигнат в ръката бастун. — Не, не, не!

Нещо го удари в задната част на десния крак, а после на левия. Остра болка го прониза зад колената и той почувства кръв по прасците си. Краката му се подгънаха и той падна на колене. Отвори уста да изкрещи. Но звукът още не беше излязъл от гърлото му, когато една ръка стисна брадата му отзад и му запуши устата. Посегна да го удари с бастуна, но отстрани пристъпи още един. Отново китаец, този път със сатър в ръка. Той замахна и удари Грей по рамото. Англичанинът с ужас видя как острието се заби дълбоко в плътта, а после едва не припадна от острата болка. Бастунът падна от изтръпналата ръка. Не усещаше краката под коленете си, но чувстваше болката и знаеше, че е ударен с нож. Вероятно бяха прерязали сухожилията му. Опита се да използва лявата си ръка, за да махне дланта от устата си, усети нов удар и ръката му се отпусна. Започна да се тресе. Тялото му беше обхванато от конвулсии.

Мъжът, който уби Лейди, прескочи мъртвото куче и застана пред него с насочен към очите му нож. „Ще умра“ — беше единствената мисъл в ума на Грей. Китаецът пристъпи напред, а ръката около устата на Грей извърна главата му рязко нагоре. Мъжът бръкна в джоба си и извади смачкан лист хартия. Гледа го няколко секунди, преди да заговори. На тримата им беше платено добре, за да свършат тази работа. И макар да им беше възложена от човек, намиращ се на повече от дванадесет хиляди километра оттук, инструкциите бяха съвсем точни и мъжът беше решен да ги изпълни докрай. Жената им плащаше в злато. Тя никога нямаше да узнае дали са изпълнили заповедите й. Но мъжът си имаше професионална гордост. Повече от седмица му беше нужна, докато проследи и намери човека на име Грей, който работи в сграда, наречена „Сенчъри хаус“. Скоро щеше да свърши работата си и да се завърне в Хонконг.

Бавно и внимателно, като наблягаше на всяка дума, той повтори написаното с големи печатни букви в бележката.

— Това е заради Джеф Хауълс. — Приближи лицето си до жертвата и повтори: — Заради Джеф Хауълс. Разбра ли?

Грей усещаше как животът му изтича през раните в ръцете и краката. Чувстваше се спокоен и замаян, почти щастлив, кръвта бързо се оттегляше от мозъка му. Той се усмихна. Ръката се дръпна от устата му и брадичката му увисна. От устните му потече слюнка.

Мъжът пред него повтори думите.

— Разбра ли?

Грей се опита да говори, да каже „да“, че е разбрал и че съжалява, но устата не го слушаше. Искаше му се да се изкикоти. Кимна и изпъшка.

Китаецът погледна двамата си другари, застанали зад тялото с окървавени сатъри. Искаше да потвърдят, че са видели реакцията. Те кимнаха мълчаливо и мъжът се усмихна. Тримата едновременно вдигнаха сатърите си във въздуха и ги забиха един след друг във врата на Грей.

Водата в тоалетната отново беше спряна. Ръчката увисна безпомощно в пръстите на Дуган.

— По дяволите — изруга той. — Мамка му на този апартамент, на това място, на проклетия град. — Изобщо не се почувства по-добре. Блъсна капака на тоалетната. Душът поне работеше, слава богу. Изпика се в канала и остана да гледа как жълтеникавата течност изтича и изчезва в отвора.

Не бързаше да стигне в службата. Откакто Цвете я нямаше, загуби интерес към работата. По-лошото беше, че изгуби интерес към всичко. На няколко пъти се отдава на безпаметно пиянство, но то не му достави удоволствие. Повечето от времето си през изминалите три седмици прекара в апартамента си в гледане на видео. Не телевизия, където замъгляваха най-интересните секс сцени, а останалото се прекъсваше на всеки десет минути с реклами. Взимаше по три видеокасети на вечер от едно магазинче наблизо и си ги гледаше сам.

Изми се, избърса се и облече сивия костюм. Не му се занимаваше да приготвя закуска или да си прави кафе. Не виждаше смисъл. Нищо нямаше смисъл.

Заключи вратата и се заразхожда по коридора, докато чакаше един от трите асансьора да дойде до етажа. По пътя надолу облегна чело върху процепа между вратите и въздъхна дълбоко. Какво, по

дяволите, да прави? Изпрати поне дузина молби за работа през изминалите дни. Кандидатстваше къде ли не. В кредитна агенция в Сингапур, в агенция за недвижими имоти в Цим Ша Цуй. Все още никой не му беше отговорил. При по-малко от два процента безработица да не може да си намери работа. Какво ставаше?

— Ох, Цвете — тихо изстена той. — Къде си?

Никога преди не се беше чувствал толкова самотен. Даже Джил не беше тук, та да й се оплаче. Заедно със Софи се бяха върнали в Англия. Може би единственото свястно нещо от целия този мрачен епизод беше, че родителите им пристигнаха и отново приеха сестра му. Измъкнаха Джил и Софи от дома в комплекса на триадата и се настаниха в хотел „Мандарин“, а после ги взеха със себе си в Англия, забравили всичките си дрязги от миналото. Джил беше твърде изтощена, за да се противопоставя и макар Томас Нгъ да й каза, че няма никакви пречки да остане в Хонконг, Патрик смяташе, че тя е постъпила правилно. И за Софи перспективите в Англия щяха да бъдат по-добри. През следващите няколко години Хонконг нямаше да бъде подходящ за деца. Напрежението тук нарастваше с всяка изминала седмица. Полицейските отряди за борба с безредиците тренираха със сълзотворен газ и гумени куршуми по плацовете в Новите територии.

Вратите се отвориха със съскане и той излезе във фоайето. Обърна глава към големия стенен вентилатор, за да може хладният ветрец да изсуши влажното му лице.

Пред бюрото на пазача, заспал с глава върху скръстените си ръце, се намираха редиците с пощенски кутии. По една за всеки апартамент. Дуган отвори своята. Сметката за електричеството и редовното писмо от компанията за кредитната му карта. И една пощенска картичка с изглед на хотел „Ориентал“ в Банкок. Най-добрият хотел в света, който се издигаше на брега на река Чао Прая. Никога не беше отсядал там, но веднъж беше пил в бара. На гърба бяха написани неговото име и адрес. Не можа да познае почерка. Но вляво от адреса имаше нещо, което накара сърцето му да подскочи. Не бяха думи. Само едно набързо изрисувано цвете.

Издание:
Автор: Стивън Ледър
Заглавие: Гладният призрак
Преводач: Рени Димитрова
Година на превод: 2000
Език, от който е преведено: английски
Издание: Първо
Издател: Атика
Град на издателя: София
Година на издаване: 2000
Тип: роман
Печатница: Атика
ISBN: 954-729-093-2
Адрес в Библиоман: https://biblioman.chitanka.info/books/1557

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.